

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Ransome_Arthur-Zahadne_vody.PDB

PDB Name: Ransome_Arthur-Zahadne_vody
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.4.2006
Modification Date: 7.4.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Arthur Ransome
Záhadné vody

Kapitola I

SBOHEM, DOBRODRUŽSTVÍ

První lord admirality se věru netěšil v Pin Millu zvláštní oblibě.

„Nenávidím ho," prohlásil Roger, jak seděl na přidi Hastrmana a klínal nohama nad vodou.

„Koho?" ptala se Titty.

„No přece toho prvního lorda," vysvětloval Roger.

„Toho nenávidíme všichni," řekla Titty.

John se Zuzanou možná neměli osobně vůči lordo-vi takové výhrady, ale na admirality mysleli se stej-ným rozhořčením jako Roger.

„Takhle nám přece není vůbec nic platné, že při-jel tatínek," řekla Bridget.

A tím to přesně vystihla. Tatínek se vrátil domů a těšil se, jak si dopřeje asi týden svobody a pak se teprve pustí do práce v Shotley. A Jim Brading, star-ší kamarád Walkerových dětí, půjčil tatínkovi, ještě než ho teta narychlo poslala domů, Hastrmana. (Ji-mova teta rozhodně prohlásila, že když někdo utrpí otřes mozku, zotaví se mnohem spíš doma než na nějaké plachetnici, byť sebelépe upravené na nemoc-niční loď.) A co víc, Jim dal dokonce tatínkovi ná-moňní mapu nedalekých míst, kde se prý uvnitř pev-niny rozlévá moře a v tom moři leží na desítky ostrovů. Všechno bylo domluveno. Celá Walkerovic rodina měla odplout na Hastrmanovi a přistát na místě, které Jim označil na mapě křížkem. Tatínek s maminkou měli přespávat na vodě, na Hastrmano-vi, a pět Vlaštovek s kotětem Sindibádem tábořit na břehu.

A všichni měli společně pořádat opravdické výzkumné výpravy a sami zmapovat ty záhadné vo-dy a neznámé ostrovy. Tatínek se na výzkumy těšil, jako kdyby ani nestrávil půl života na moři, a na-kreslil pro výpravu prázdnou mapku, kam se měla zanášet vyzkoumaná místa. Poslal dětem dokonce i pro tábornické potřeby, které ležely ladem na stat-ku v severní Anglii. Obstaral jim i bambusové tyče na trasování. S maminkou nakoupili zásob, jako kdy-by se chystali na výpravu do nitra pouště. Zadní po-kojík v Almině chatě byl už přečpaný stany, spacími pytlí a nejrůznějšími balíky. Všechno měli připraveno a pak jim najednou přinese ráno listonoš poštu a ta-tínek, který zrovna huboval Johna, že si určuje podle kompasu, jakým směrem stojí kávová konvice od ka-rafy na vodu, zahlédl na jednom dopisu hlavičku admirality, roztrhl obálku a zaláteřil, jako kdyby to myslel úplně doopravdy: „Zatracená práce!"

„Co se děje?" ptala se maminka.

„Nemůžeme nikam. Máme po výpravě. První lord nám udělal čáru přes rozpočet."

„To snad ne!"

Tatínek jí podal dopis.

„Tady to máš černé na bílém. Vidiš, co všechno si na mě vymysleli. Pozitíř budeme muset do Londýna. A jen se vrátím, mám nastoupit v Shotley. Jestli si chceš všechno včas obstarat, budeš muset do Londý-na se mnou, Marie. Moc mě to mrzí, děti. Ale nedá se nic dělat. Rozkaz je rozkaz. Výprava se odvolává. Na výzkumy se vydáme až napřesrok."

Na všechny dolehl pocit, jako by na samém začát-ku prvního jednání pantomimy spadla opona.

Ještě se skoro ani nenasnídali a před zahradou, kde pěšinka ústila do silnice, zastavil s malým autič-kem mladík v námořnické uniformě, vyběhl po scho-

dech do chaty, zasalutoval, předal tatínkovi jakousi zprávu a odvezl ho i s maminkou pryč. John, Zuzana, Titty, Roger a Sindibád si zaveslovali na Hastrmana. Rozhodli se, že splní slib, který dali jeho majiteli, a i když na lodičce už nikam nevyplují, postarají se, aby se skvěla čistotou.

Titty seděla na střeše kajuty.

„Ti protivové z admirality prostě všechno nej radši ostatním zkaží," hubovala. „Námoňník, co odvázel naše do Shotley, úplně zářil, jak nám to nandal. Všimla jsem si, jak se odporně uchechtává."

„Všechno jsme měli tak promyšlené," bědovala Zuzana. „A tatínek s maminkou se těšili zrovna tak jako my."

„Než dají tátovi trochu volna, budeme se už po-malu vracet do školy," řekl John. „Ale jestli tu bu-deme takhle vysedávat, ničemu nepomůžeme. Víte co, dáme se do práce a trochu Jimovi uklidíme loď."

„Nebýt hnusné admirality, tak místo uklízení na-kládáme," postěžoval si Roger.

„Odneste někam Sindibáda, ať se nám neplete pod nohy," řekl John. „Nebo ho ještě shodíme přes pa-lubu."

Při práci se jim všem trochu vrátila dobrá nálada, i když nijak moc zase ne. John namočil přes lodní bok veliký mop a

polil jím paluby, až z nich chrčely voda a odtékala kanálky při lodním okraji. Zuzana zjistila, že rendlíky v kuchyni jsou sice uvnitř docela čisté, ale zvenku začaděné až běda a potřebují pořádně vycídit. Roger a Titty si našli plechovku čistidla na kovy a začali leštit lodní okénka a vazáky na upevnění lan. Sindibád se procházel po střeše kajuty a po palubách, a když náhodou šlápl do některé kaluže, které tu zůstaly po Johnově gruntování, nazvedl nej-dřív jednu tlapičku a potom druhou a pečlivě si je oklepal. Bridget mu poradila, aby si vzal gumovky. Jinak nikdo moc řeči nenadělal. Všichni věděli, že tenhle úklid na Hastmanovi neznamena začátek, ale konec na poslední stránce knihy. Pilně se činili celé dopoledne. Paluby se leskly čistotou. Kotouče lan byly tak krásně přetočené, že vypadaly jak vyřezávané ozdoby. John se Zuzanou pomohli s leštěním a rámy okének, ještě před chvílí potažené solí a měděnkou, teď zářily v slunci. I Bridget přiložila ruku k dílu a nablýskala jedno okénko, až se v něm viděla jako v zrcadle.

Co chvíli přeplula kolem nějaká velká nákladní plachetnice, a jak si plula spolu s přílivem do Ipswiche, tyčilo se na ní vysoké plachtoví. Od moře při-plouvaly jachty a pilně pracující námořníci na Hastr-manovi se za každou z nich dívali, jak se stáčí k návětrí, na přídi jí někdo sundává stěhovou plach-tu a natahuje se lodním hákem po kotevní boji.

„Krucipísek," zahuboval Roger. „Máme my ale smůlu, že se nikam nechystáme."

„Podívejte se," zvolala Titty. „Tamhleta loďka vy-padá úplně jako Vlastovka, jenže má bílou plachtu."

„Jsou dvě," řekl John.

„Tři!“ vykřikl Roger. „Jedna zrovna odráží od břehu. A vztyčuje plachtu.“

Dvě lodičky s bílými plachtami se setkaly s třetí a pak se všechny tři společně proplétaly flotilou za-kotvených plachetnic. Na Hastrmanovi přestali všichni pracovat. V jedné lodičce sedělo děvče a v druhé dvou chlapci. Pluli teď docela blízko sebe.

„Nádivové!" řekl Roger, ne snad že by proti kormidelníkům na těch lodičkách něco měl, ale spíš že jim záviděl.

„Vědět, žes byl v Holandsku, taky by o tobě mohli tvrdit, že jsi nádiva," řekl mu John. „Páni, tohle byl ale výkon!"

Tři plachetníčky prolply kolem jedné zakotvené jachty, velkého žlutého kutru, dvě z jedné strany a třetí z druhé, a ani maličko do ní neťukly. Mít ta loď na bocích místo nárazníků zavěšené vaječné skořápky, jediná by se nerozbila. Mladí námořníci spustili plachty a za chvíli se všichni tři vyšplhali na palubu velké-ho žlutého kutru a zmizeli jeden po druhém v kajutě.

„Nádivové," řekl znovu Roger. „Určitě si někam vyrazí a my zůstanem sedět doma."

Tři lodičky jim připomněly docela jiné loďky, které teď čekají na jezeře daleko na severu.

„Copak asi dělají Amazonky a Dick s Dorotkou?“ napadlo Titty.

„Třeba dobývají hausbót," řekl Roger. „A když vyhrají bitvu a chtějí potrestat po pirátsku poražené, můžou poslat po prkně Timothyho a kapitána Flinta."

„Čert aby to všechno vzal," zaláteroil John. „A ještě ke všemu jsme byli úplně vypravení na cestu!"

„Ten první lord by zasluhoval pověsit," řekl Roger. „Mít ho po ruce, tak ho pošlu po pěkně houpavém prkně mezi žraloky."

"Cccccccccccccc."

Dole v kajutě se rozdrnčel budík, který si přinesla na loď Zuzana.

„Hodíte sebou," volala Zuzana. „Nařídila jsem ho na tři čtvrtě na jednu a pět minut. Za chvíli se vrátí tatínek s maminkou a víte, jak slečna Powellová ne-snáší, když někdo přijde pozdě a všechno jídlo vy-stydne."

Ve dvou minutách seděli v lodním člunu a John vesloval k pásu pevné půdy u břehu.

Tam už na ně čekal tatínek.

„Co jste zas vyváděli?" ptal se.

„Uklízeli jsme Hastrmana," vysvětloval Roger.

„Krásně jsme ho naleštili," dodala Bridget.

„Ani nevíte, jak rád bych si na něm zaplachtil," řekl tatínek. „Ale nejde to. Musím odpoledne do Shotley. Hned po obědě pro mě přijede ten mlá-denec."

„Ten mizera?" řekla Titty. „Co jenom září, jak nám všechno překazil?"

„Přeháníš, Titty," řekl tatínek. „On za to přece nemůže. I kadeti jsou lidé, ačkoliv je to někdy k ne-uvěření."

Šli právě za tatínkem po schodech k Almině chatě a vtom Titty zahlédla jakousi paní, která k nim běžela po cestě a mávala na ně. Titty se zastavila.

„Není to psaní pro vaši maminku?“ zeptala se paní a ukázala na dopis. „Nechal mi ho tu onylem dneska odpoledne pošťák.“

Titty se podívala na obálku. „Ano," řekla, ale vtom zahlédla razítko a horempádem se rozběhla k chatě. „Mami, mami, přišlo psaní z Jezerky." volala.

Maminka už stála u kulatého stolu v jídelně a krájela na plátky skopovou pečeň. Vzala si dopis a po-hlédla na tatínka.

„Propánakrále," řekla. „Doufám aspoň, že odřekla."

„Co měl kdo odřít?" ptal se Roger.

„Něco, nač jsem se ptala," odpověděla maminka. Rozřízla obálku, vyndala dopis, přečetla si jej a po-dala ho přes stůl tatínkovi. „Co mám teď, proboha, odepsat?" zeptala se.

„Stůně snad někdo v Jezerce?“ ptala se Zuzana, když viděla, jak se maminka tváří.

„Ne, ne, nic takového," řekla maminka. „Všichni jsou zdraví a paní Blackettová vás moc pozdravuje."

„A co Dick s Dorotkou?" ptala se Titty.

„Odjeli domu.”

„Škoda," řekla Titty. „Ještě že tam Nancy a Peggy mají Timothyho a kapitána Flinta."

Tatínek dočetl dopis. „Nedá se nic dělat," řekl. „Stejně to nejde. Z cesty do Londýna se nevykrotím a pořádně se tam

zdržíme, a až se vrátíme, budu v tom až po uši..."

„Ve vodě?" ptal se Roger.

„V práci," odpověděl tatínek a pak se vážně za-díval na maminku. „Budeš jí muset vysvětlit, v jaké jsme rejži."

Složil dopis a podal jej mamince přes stůl. Maminka ho přeložila ještě jednou a zastrčila ho do obálky.

Jak ho tam zastrkávala, zjistila najednou, že dopis ne a ne do obálky vklouznout. Něco mu uvnitř vadilo. Maminka obálku otočila a vyklepala z ní úzký lis-teček s jakýmsi obrázkem. Napsáno na něm nebylo nic, ale v jednom rohu byla nakreslena lebka a zkří-žené hnáty a pod ní křepčící divoši.

„To bude asi pro vás, děti," řekla maminka a po-dala lístek Zuzaně.

"Zuzana se na něj zadívala. „Co znamená to první, Johne?"

„Levá ruka nad hlavou. Pravá ukazuje půl jede-nácté ... To je T... To další je R. - obě ruce roz-tažené ... a potom I... Počkej chvíličku ..."

„Ukažte mi to taky," dožadovala se Titty.

John vytáhl z kapsy tužku a napsal pod kaž-dou tu křepčící postavu písmeno. T-R-I-K-R-A-T HURÁ... Tříkrát hurá!"

Kapitán Walker se rozesmál. „Tak vidíš, co ti propašovali rovnou před nosem," řekl. „Ta mladá dáma by měla přednášet morseovku na námořnické kadetce."

„Tříkrát hurá," opakovala Titty. „Ale proč? Nancy zřejmě něco podnikla a myslí, že o tom všichni víme."

„Nejspíš zajala hausbót," mínil Roger. „Nebo utopila pratetu. Pro nic za nic by nám takový vzkaz přece neposílala."

V Pin Millu však nikomu do velkého jásání ne-bylo. Při čtení Nanciny zprávy si všichni připadali jak Roger, když zahlédl na vodě „ty nádivy". Ne, vážně, to není spravedlivé. Jaképak tříkrát hurá? Copak se někdo může radovat, když mu nejlepší plá-ny zhatí nemilosrdný lord admirality?

Od kulatého stolu v jídelně viděli do zadního po-kojiku, kde v jednom rohu stály opřené bambusové tyče na vyměřování a všude kolem ležely stočené při-krývky, krabice potravin, složené stany a všechny ty tábornické potřeby, co si zchystali na výpravu.

Titty vstala ze židle a tiše zavřela dveře.

Sotva se naobědvali, odjel tatínek hned zase do Shotley a maminka řekla, že s nimi nikam nepůjde, protože si musí napsat nějaké dopisy. Bridget si hrála se Sindibádem v zahradě. Ostatní se už ne-chtěli na plující loď ani podívat a raději si vyšli na procházku do lesů nad řekou. Ale ani tam nemohli zapomenout, co je potkalo. Dole pod nimi připlouvaly proti proudu plachetnice. Jiné zas pluly dolů. Každá z nich měla někam namířeno nebo se odněkud vracela a John se Zuzanou museli nakonec okřiknout Rogera, protože v jednom kuse tvrdil, že ta či ona plachetnice určitě veze výzkumnou výpravu a míří si to rovnou na ostrovy, které chtěli prozkoumat.

Když se pak vrátili k vydatné svačině u slečny Powellové, vytušili, že se cosi muselo přihodit, pro-to-že tatínek měl najednou docela jinou náladu. Při-šel, sotva se najedli, a spokojeně se usmíval pod vousy.

„Běžte si někam ven," řekl vesele, jako kdyby viděl svět v nejrůžovějších barvách. „Musím se o ně-čem poradit s maminkou."

Sebrali se tedy a šli, ale ještě než za sebou zavřeli dveře, stačili zaslechnout alespoň několik vět.

„Odeslal jsem pár telegramů," řekl tatínek. „Určitě aspoň šest. A tak jsem to vyřídil jedno po druhém."

„Podívej, co jsem napsala, jestli by to tak šlo," řekla maminka.

„Nešlo," odpověděl jí tatínek. „Po těch telegra-mech určitě ne."

„Proboha, Tede!" zděsila se maminka. „Kdes byl a co jsi zas vyjednal?"

A potom děti zaslechly, jak se tatínek vesele roze-smál. Vesele a trochu uličnický.

„Táta má něco za lubem," řekla Titty.

„Poslyšte," ozval se Roger. „Co jestli vymyslel, jak napálit prvního lorda?"

Vrátili se zase na Hastrmana, dívali se, jak Rogerovi nádivové závodí na svých třech lodičkách, a ještě trochu přetřeli lodní okénka, a nakonec, i když to vlastně nebylo ani nutné, zapálili na Hastrmanovi světla na znamení, že loď se chystá k vyplutí. Hastrman se tiše pohupoval po hladině a na čelním stehu mu blikalo světýlko, zrovna jako v onen večer, kdy pod velením Jima Bradinga kotvili v přístavu.

„Je to ale hrůza, pomyslet, že poplujeme až napřes-rok," řekla Titty.

„Třeba tatínek toho lorda ještě trochu přimáčk'l," zauvažoval Roger.

„To určitě ne," řekl John.

Když přišli domů, tatínek honem schoval jakousi mapu. Pak zašli s maminkou nahoru do ložnice uložit Bridget.

„Mají nějaké tajemství," řekla Titty.

„Tajností mají asi spoustu," mínila Zuzana.

„Jenže tentokrát se to týká nás," řekla Titty. „Neslyšelasi, co povídal?"

„Co vlastně povídal?"

„Říkal: „Ale do rána radši ani muk!""

Kapitola II

VZHŮRU ZA DOBRODRUŽSTVÍM

„Milí námořníci!" začal tatínek, sotva usedli k sní-dani.

„Počkej, až snědí ovesnou kaši," zarazila ho ma-minka.

Tatínek se zasmál.

„Pověz nám to hned," žadonila Titty.

„Slyšelasi přece maminku."

„Mami!"

„Koukejte sníst tu kaši," řekla maminka. „Ale ne abyste ji zhlтали!"

„Anebo se moc loudali," dodal Roger a polykal ze všech sil. „Hod to do sebe, Bridget. Bridget vůbec neumí ovesnou kaši jíst. Když si strčíš do pusy sousto, nesmíš přece jen tak mávat lžící. Než stačíš polknout, máš si už zase nabírat další."

„Nepospíchej na Bridget," napomenul ho tatínek. „Však vám ty novinky neutečou."

„Chcete někdo ještě trochu kaše?" zeptala se maminka po chvíli.

„Nikdo," odpověděla Titty.

„Ani Roger?"

Chvilí už všichni úpěnlivě pozorovali Bridget, která se pilně propracovávala svou porcí, polykala sousto po soustu a dívala se z jednoho obličejce do druhého. Roger jí mrkl do talíře, kolik jí ještě zbývá kaše. Klidně si může přidat a ještě dojíst stej-ně s ní.

„Prosil bych," řekl a podal mamince talíř.

Bridget ho napjatě sledovala a začala polykat ještě rychleji. Dojedli skoro současně. Roger ještě polykal poslední sousto, když Zuzana utírala Bridget trošičku kaše z brady.

Tatínek pohlédl na maminku a maminka přikývla.

Na chvíli nikdo ani nedýchal.

„Tak podívejte se," začal tatínek. „Důkladně jsme si o všem s maminkou promluvili. My s vámi ne-můžeme. Já musím do Londýna a maminka by tam se mnou měla aspoň na pár dní zajet taky. Všechno teď záleží na Johnovi a Zuzaně. Jestli se John se Zuzanou zaručí, že vás ohlíďají a že se vám nic nestane, chtěli byste se vydat na tu výpravu sami?"

„Aby ne!" zvolal Roger.

„Nikdo nás hlídat nemusí," řekla Titty.

„Co ty na to, Johně?" zeptal se tatínek.

„Ale myslíš, že by nám Jim Brading půjčil Hastrmana, kdyby věděl, že s námi nepojedeš?"

„Docela určitě ne. Jen kdyby nebylo vyhnutí. Projednou mu to úplně stačilo. Mám pro vás jiný návrh. Zavezu vás tam na Hastrmanovi sám, vysadím vás všechny na místě, o kterém jsem vám vyprávěl, a vrátím se pro vás, jak mi to jen lordové admirality umožní. Co tomu říkáš, Zuzano?"

„Dáme si na sebe strašně pozor," slibovala Zuzana.

„To taky budete muset," řekl tatínek. „Do těch vod zasahuje příliv a odliv. To není jako tábořit někde na jezeře. Kde je ta námořní mapa? A prázdná mapka, do které si máte sami zakreslovat?"

Tatínek jim ukázal námořní mapu, kterou mu půjčil Jim, s křížkem označujícím nejlepší místo k při-stání. „Tady přistaneme," řekl a položil prst na Jimovu značku. „A tam, co vidíte ten malý čtvereček, je hospodářství."

„Domorodý kraal," řekla Titty.

„Dáš nám tu námořní mapu s sebou?" ptal se John.

Tatínek vyndal prázdnou mapku, kterou nakreslil pro výpravu, když ještě myslel, že ji povede s Johnem. „Dostanete místo ní tuhle mapku. Obkreslil jsem ji zhruba z námořní mapy, a to je taky všechno, co vám s sebou dám. Něco takového by s sebou asi vezla výprava do úplně neprobádaných končin. Tyhle kulaté kousíčky země jsou možná ostrovy, ale jistě to není. Hodně záleží na přílivu a odlivu. Spousta té země je čistě jen bažina zalitá za přílivu mořem. Označil jsem vám tam jenom tři body. Dva z nich jsou převzaté z Jimovy mapy. Tenhle křížek označuje místo, kde vás vyloďím na břeh. Tenhle čtvereček je hospodářství, ale ze všeho nejdůležitější je ta pře-rušovaná čára. Vidíte ji všichni? Za tu čaru nikdo pod žádnou záminkou na světě nesmíte. Ať vás ani nenapadne, abyste se zase nechali odnést za mlhy na moře! Souhlasíte?"

„Souhlasíme."

„Copak nás může odnést voda, když ani nemáme loďku?" namítl Roger.

„Bez loďky byste asi těžko mohli prozkoumávat ostrovy, ne?" řekl tatínek. „Vypůjčil jsem pro vás loď a vezmeme ji s sebou do vleku."

„Má hnědou plachtu?" ptal se Roger. „Jako Vlaš-tovka?"

„Jak se jmenuje?" chtěla vědět Titty.

„A kde je?" ptal se John a už chtěl vstávat od stolu.

„Po snídani máte času až dost," řekla maminka. John se znovu posadil a zadíval se z okna. Kousek od místních loděnic čistili dva muži člun a vedle nich stála opřena o zeď hnědá plachta ovinutá kolem ráhna.

„Není to naše loď?" ptal se John.

„Dost možná, že je."

„Ale žádné plachtění za přerušovanou čarou!" varovala je maminka. „A rozhodně nesmíte na moře, ani nedobrovolně!"

„Podruhé už se to nestane," ujišťovala ji Zuzana.

„Rozhodně ne s tak malou plachetníčkou," řekl John.

„Necháte mě vůbec domluvit?" ptal se tatínek.

„Ano, dopovídej to, tati," prosila Titty.

„Začnete s prázdnou mapkou, na které je jen zhruba vidět, co je voda a co ne. Dostanete s sebou sta-ny, zásoby, všechno, co jsme připravili, když jsme si ještě mysleli, že vyrazíme společně. Budete na tom krapet líp než Kolumbus. A protože už máte nějakou tu výzkumnou výpravu za sebou, věřím, že si povede-te dobře. Ale vysadím vás doopravdy na pustý břeh. Budete se muset spoléhat čistě jen na sebe. Tento-krát se za vámi nikdo nepřijde den co den podívat, jestli něco nepotřebujete."

„Na pustý břeh!" opakoval nadšeně Roger.

„Přesně tak se to stalo Benu Gunnovi z Pokladu na ostrově," řekla Titty. „Dali mu pušku, vysadili ho na ostrově,

odpluli a už se jaktěživ nevrátili."

„Vážně?" zarazil se Roger.

„Však my se pro vás jednou vrátíme," řekl tatínek.

„Kdy?" ptala se Zuzana.

„Neříkej nám to," prosila Titty. „Ať to radši ne-víme, to bude mnohem lepší. Zestárneme tam, zešedivíme a marně budeme vyhlížet zdálky plachtu..."

„Tak moc zas nezestárneme," řekl tatínek. „A zvlášť zešedivět taky nestačíte, protože co nevidět budete muset nechat výzkumů a vrátit se do školy."

„Nekaž to," prosila Titty.

„Opravdu myslíte, že se tam sami o sebe dobře postaráte?" ptala se maminka.

„Určitě," odpověděli jí všichni téměř jednohlasně.

„Copak je ti, Bridget?" zeptal se najednou tatínek.

„Co bude se mnou?" zeptala se Bridget, která se během té rozmluvy tvářila čím dál zachmuřeněji. „Slibovals mi, že když pojedeme všichni, tak mě vezmete taky. Ať mě nenechají doma. Už jsem dost velká a chtěla bych jet taky."

„Zeptej se Zuzany, jestli tě vezme," řekl tatínek. „Docela bych byl rád. Když už vás máme vysadit na pustý břeh, ať jste tam raději všichni pohromě-dě."

„Bude z vás výborná výprava," řekla maminka, napůl s úsměvem a napůl ve snaze dodat si k tomu podnikmu trochu odvahy. „Kapitán, první důstojník, dva první námořníci a lodní dítě."

„A co Sindibád?" ptala se Titty.

„Nemůžeme chtít po slečně Powellové, aby se o něj starala," řekla maminka. „Takže s sebou musíte vzít i lodní kotě."

„Aspoň nebudu nejmladší," zaradovala se Bridget.

„To rozhodně ne, teď máš kolik let náskok," řekl tatínek. „Mockrát děkuji, slečno Powellová."

Slečna Powellová vešla do jídelny a postavila před kapitána Walkera velikou mísu s poklicí. Nazvedla poklici a pokojíkem se rázem linula vůně smaženého slaniny. Chvilíčku měli všichni napilno, jak si posílali kolem stolu horké naložené talíře a pálili si o ně prsty.

„Tak, a teď dost řečí," prohlásil tatínek. „Hezky dojezte snidani. Žádný námořník hned tak nenechá vystydnout slaninu a topinky. A nesmíme ztrácet čas. Příliv dneska vrcholí ve čtvrt na tři. Do té doby už musíme být na ostrovech. Měli bychom honem na-ložit všechnu tu bagáž a ve dvanáct vyplout."

„Ježkovy oči!" zvolal Roger. „Už dneska!"

Víc už říct nestačil, jak pilně se krmil, a kolem stolu se na chvíli rozhostilo úplné ticho přerušované jen chroupáním, prozrazujícím, že celá výprava se pustila do topinek.

Čtyři muži odnášeli k pásu pevné půdy u břehu plachetníčku a chystali se, že ji spustí na vodu. Za nimi běželi čtyři badatelé, kteří si ještě před hodinou mysleli, že mají, alespoň pro letošní prázdniny, po výzkumech. Tatínek za nimi šel už mnohem pomaleji. Bridget zůstala s maminkou a pomáhala jí vytvořit z tlusté vlněné přikrývky spací pytel na první vý-zkumnou výpravu.

„Ta loďka je velká jak Vlaštovka" řekl John.

„Jmenuje se Čaroděj," hlásila Titty, když se podí-vala na nápis na lodní zádi.

„To jsem zvědav, jak čaruje," poznamenal Roger.

Muži spustili opatrně loď na vodu. Tatínek jí pro-hlédl výstroj a vztyčil hnědou plachtu. Na chvilku si na ní s Johnem vypluli, aby ji vyzkoušeli, a ostatní zatím čekali na břehu. Pak si John vystoupil a místo něj nasedla Zuzana. A pak plachtil tatínek najednou s Rogerem i Titty a díval se, jak se střídají u kor-midla a jak ovládají loď. Všichni dostali jedničku, i Čaroděj.

„A teď bychom si asi měli vypůjčit trakař," řekl tatínek. „Máme nejvyšší čas naložit všechny ty věci na loď."

Opravář lodí jim půjčil trakař a badatelé se s ním rozjeli přímo pod schody k Almině chatě. Nahoře nad schodištěm seděla na dřevěné lavici maminka a pilně šila pro Bridget spací pytel. Bridget vyprá-věla Sindibádovi, jak ho s sebou vezmou na moře. Slečna Powellová chystala obrovskou haldu oblože-ných chlebů, aby snad námořníci netrpěli na té dlouhé plavbě po řece hlady. Tatínek ještě zaskočil nahoru na kopec skupit všechny kotlety, co jen se dostanou ve vsi, aby si je mohli usmažit na cestu a ušetřit si první den na ostrově práci.

„Tohle všechno se vám přece na Hastrmana ne-vejde," řekla maminka.

„Tam je spousta místa," ujist'oval ji John, ale musel uznat, že zadní pokojík slečny Powellové už je úplně přečpaný.

„Pojďte, každý něco odnesena," pobízela ostatní Titty.

A tak vyráželi znovu a znovu na cestu od Alminy chaty k lodnímu člunu, který se pohupoval u břehu.

John tlačil trakař a pak ho občas vystřídal tatínek, když se vrátil ze vsi s kotletami, a ostatní běželi vedle a přidržovali náklad, aby nespadl. A se všemi těmi věcmi se znovu a znovu plavili na lodním člunu od břehu k Hastrmanovi. Zadní pokojík v Almině chatě začínal zase vypadat spíš jako místnost v normálním domě než jako skladiště. Bylo až k neuvěření, jak jim všem stoupla nálada. Vždyť ještě včera se jim zdálo, že mají alespoň pro letošní prázdniny po dobrodružství. A teď je dobrodružství čeká přímo za rohem... Opravdická výzkumná výprava ... Spousty ostrovů, jaké ještě jakživ neviděli, a prázdná mapa, do které mají zanášet vlastní objevy. Kus dál proti proudu zahlédli mezi ostatními jachtami velký žlutý kutr, kolem něho jak hejno tři malé plachetníčky a za zádi člun z loďařských dílen. Na kutru právě pracovalo několik dělníků. Dívka i oba chlapci slezli do plachetniček a vypluli si na řeku. Dneska však nikoho, do-konce ani Rogera, nenapadlo říct o nich, že jsou nádivové. Vždyť jim nemuseli nic závidět. Copak oni budou dneska spát na neznámém ostrově? Vysadí je snad někdo na pustý břeh? A budou pozorovat, jak v dálce mizí loď, která je zanechala, aby si sami po-stavili tábor a hájili holé živobytí? Roger se na ně soucitně zadíval. „Tamhle jsou zase ty děti," řekl.

„Tak se mi zdá, že už máme všechno," uvažovala Zuzana, když se vrátili do chaty a rozhlíželi se po pokojíku. Stál byl zase docela prázdný. Na židlích, které byly ještě před chvílí navršeny věcmi, se už zas dalo sedět. V pokojíku zůstalo jen to, co do pokojíku patřilo, a zmizely všechny věci výzkumné výpravy. Zuzana se znovu pozorně rozhlédla, urovnala ubrus a postavila židli, která se jaksi zatoulala doprostřed místnosti, na správné místo u zdi. „Zřejmě jsme nic nezapomněli."

„Vlajčku z Vlaštovky," vzpomněla si Titty a ho-rempádem se rozběhla nahoru po schodech.

„Myslíte, že ji můžeme vyvěsit na Čaroději?" ptal se Roger, když se Titty s vlajčkou vracela.

„Musíme ji přece vztyčit nad táborem," řekla Titty.

To už zaslechli venku maminku. „Máte tu každý sklenici mléka. Také že si ji po všem tom běhání dolů a nahoru zasloužíte."

„Opravdu jste se činili," pochválil je kapitán Walker a zabafal z dýmky. „Jsem s vámi spokojen, první námořníci."

„Kdy už mě taky uděláte prvním námořníkem?" dotazovala se Bridget.

„Až budeš umět plavat," řekl jí John.

„Ale tentokrát to Bridget zkoušet nesmí," upozorňovala maminka. „Jsou tam přece ty proudy."

„A bahno," dodal tatínek.

„A taky žraloci," připojil se Roger.

Pak se tatínek vyptal, kdo z nich má průkaz za-chránců života, a když se dověděl, že Roger a Titty jej dostali v druhém pololetí ve škole a John se Zuza-nou jej mají už léta, dal každému za odměnu dva a půl šilinku.

„Vsadím se s tebou o penny, že tě teď něco na-padlo, Johne," řekla maminka, když si všimla, jak John zmlkl.

„Co bys mu nabízela penny, když jsem z něj zrovna udělal boháče," řekl tatínek. „Tak ven s tím, Johne!"

„Jen jsem si myslel, jaká je škoda, že s námi ne-může i Nancy a Peggy."

Tatínek s maminkou na sebe pohlédli, ale ne-řekli nic.

„Víte, jak by byla Nancy nadšená, kdyby ji někdo vysadil na pustém ostrově," řekla Titty. „Ale ony určitě taky něco podnikají. Docela určitě. Třeba nám

o tom napíší. Nancy by přece neposlala lístek s ná-pisem Třikrát hurá!, kdyby nechystala něco velko-lepého."

„Ale nic tak skvělého jistě nepodnikají," řekl Roger.

Kapitán Walker pohlédl na hodinky.

„Už jsi hotová, Marie?" zeptal se. „Tak všichni honem na palubu. Běžte se ještě rozloučit se slečnou Powellovou.

Musíme rovnou vyrazit, ať plujem spolu s přílivem."

Kapitola III

DO NEZNÁMA

Ponořen hluboko pod svou obvyklou čáru odplouval Hastrman po proudu řeky do neznáma. Ještě nikdy nevezl tolik nákladu. Uvnitř bylo jen stěží k hnutí. Na podlaze kajuty a po palandách byly navršeny na-pěchované batohy, basy zázvorového piva, plechov-ky a balíky. Role nepromokavé plachtoviny a celtý na stanové podlahy naházeli cestovatelé rovnou na střechu kajuty. Na jedné boční palubě měli přivázaný celý svazek dlouhých bambusových tyčí na vyměro-vání. A kromě všeho toho vybavení se vezli na lodi i členové posádky. John, Zuzana, Bridget (na své první námořní plavbě) a kotě Sindibád seděli v pro-storu kolem kormidla. Titty a Roger stáli na přídi. A dole v lodním salónku odškrta-val komodor Walker ze seznamu jednotlivé předměty a uklidňoval paní Walkerovou, že všechno je v nejlepším pořádku a že si nemusí dělat starosti.

„Něco docela jiného by bylo, kdyby s sebou nejela Zuzana," říkal. „A kdyby John nebyl tak rozumný. Poslyš, Johne, vem to rovnou prostředkem řeky. Zapnu motor, ať se dostáném rychleji tím proudem."

„Rozkaz, pane," odpověděl John vážně. Stejně jako Zuzana dobře slyšel, jak na ně tatínek spoléhá.

Dole v podpalubí si začal vrčet lodní stroj. Roger honem přelezl na zád, aby mu tatínek dovolil po-sunout páku kupředu a zařadit rychlost. Brázda za Hastrmanem se hned prodloužila a pod přídí Čaro-děje, plachetničky, kterou vlekl za zádi Hastrman, se čeřila voda.

Námořníci u kormidla na sebe museli křičet, aby přehlušili hluk motoru, takže už ani neslyšeli, co si povídají přátelští domorodci v kajutě. Stejně toho však moc nenamluvili, protože se všichni i s kormidelníkem Johnem vrhli na obložené chleby a zázvo-rové pivo.

Míjeli plachetničky, které neměly nikam naspěch a pluly si pomalu, poháněny jen větrem. Potkávali i lodě, které rychle připlouvaly spolu s přílivem. Vše-chny jim připadaly zajímavé, i když věděli, že ze všech těch lodí jedině Hastrman veze na pustý ostrov skupinku cestovatelů. Kolem klouzaly zalesněné břehy a pomalu zůstávaly v dálce. Řeka se otvírala do širo-kého přístavu. Badatelé se zahleděli po vodách Stouru a ukázali Bridget, kde strávili svou první noc na Hastrmanovi zakotveném u shotleyského mola. Pro-pluli kolem doků, kde, ještě než se na ně snesla mlha, zahlédli Jima Bradinga, jak vesluje pro benzín. Při-padalo jim to teď dávno jak celá věčnost. A opět se kdesi před nimi pohupovala boje Konec pobřeží-

„Poslouchejte!" zvolala Titty.

„Já už ji slyším!" křičel Roger.

„Bím! ... Bím! ... Bím..."

Docela jinak se jim teď poslouchala ta zvonová boje, když s nimi plul na lodi tatínek s maminkou a kolem jasné zářilo slunce, než když se jim to „Bím ... bím..." ozývalo pořád blíž odkudsi z mlhy.

„Už jsme skoro na moři," řekl John.

„John povídal, že už jsme skoro na moři," volala dolů do kajuty Bridget.

Komodor Walker vystrčil hlavu, rozhlédl se a zase se vrátil do podpalubí. Vrčení lodního stroje ustalo.

„Teď už stroj potřebovat nebudeme," řekl tatínek, když přišel po chvíli na palubu. Ani nemusel mluvit nahlas, takové ticho se najednou rozhostilo na lodi, když vypnul motor.

Děti mu udělaly co nejvíc místa a tatínek usedl na zadní palubě a zadíval se do Jimovy námořní mapy.

„Převezmu kormidlo," řekl. „John, ty máš nej-llepší oči. Postav se na před k stěžni a napínej je, co jenom můžeš. Dívej se po malé bójce s čtvercovou značkou nahoře." Změnil Hastrmanovi kurs a zadíval se na kompas. „Právě bychom k ní měli plout."

John přešel na před. Moře bylo klidné, vál mírný větřík, ale Hastrman jako by se pohyboval mnohem rychleji, než když plul přistavem na zapnutý motor. Neměl teď proti sobě mořský proud, naopak, proud jej poháněl, a už podle budov na břehu bylo znát, jak si to lodička žene. Na mořskou nemoc tec? neměl nikdo ani pomyšlení.

V dále na jihu se zdvíhal nevelký kopeček s vy-sokou úzkou věží. A přímo před lodí se rozkládal široký hluboký záliv s nízkým rovným pobřežím v dál-ce na obzoru.

John stál u stěžně a pátral po boji. Najednou spatřil černou tečku tančící na vodní hladině.

„Malá černá bójka skoro před předí," zavolal.

„Úplně mňavoučká," doplnil ho Roger.

„Má něco nahoře," všimla si Titty, která se dívala stejným směrem jako John a podařilo se jí zaostřit dalekohled.

„Tak tuhle bójku hledáme," řekl tatínek. „Vidíte ještě nějakou?"

„Hned za ní je ještě jedna."

„Výborně."

Brzy propuli blízko boje, černého podehtovaného sudu s tyčí a jakousi čtverhrannou bedničkou nahoře. Před nimi se pohupoval další černý sud a kousek od něho červený se zašpičatělým vrcholkem.

„Tak už jsme v Lamanšském průlivu," řekl tatínek a maminka vystoupila po schůdkách z podpalubí, vy-strčila hlavu a zadívala se přes vodu, která jako by se táhla po obou stranách na míle daleko.

„Tohle je dost úzký úsek," řekl tatínek.

„Mně zvlášť úzký nepřipadá," poznamenala ma-minka.

„Ale je, věř mi. Z téhle strany leží těsně pod vo-dou tvrdý písek a z druhé kamenité dno. Za odlivu bychom se sem ani nedostali."

„A co by se stalo, kdybychom si to sem stejně na-mířili a chtěli se třeba podívat zblízka na tu věž?" ptal se Roger.

„Dostali bychom pořádnou slupku," řekl tatínek. „A kdyby nám nepřálo štěstí, odnesl by to Hastrman, že by z něho nic nezbylo. Takhle už se tu roztříštilo spousta lodí."

„Viš určitě, že teď je tu dost hluboko?" ptala se Zuzana.

„Až dost," ujišť-oval ji tatínek.

„Ale já tu nevidím žádné ostrovy," ozvala se Bridget.

„Máme je přímo před sebou," řekl tatínek.

Země před nimi jako by ležela sotva nad hladinou moře; vypadala jak dlouhá úzká čára nad vodou a teprve daleko za tou čarou stoupal kraj do mírné vyvýšeniny. Zdálo se však, jako by to nízké rovné po-břeží bylo úplně nečleněné. Na dálku vypadalo, jak kdyby se v jediném pruhu táhlo kolem dokola celé zátoky. I John už začínal pochybovat, že někde před nimi leží ostrovy. Tatínek si však jen odškrta-val na Jimově mapě jednu boji za druhou a byl zřejmě na-prosto přesvědčen, že vede loď správně. O kus dál za sebou táhli dva muži na malé loďce vlečnou síť a poletovalo nad nimi celé mračno racků. Před Hastr-manem se objevil motorový člun, plul mu přímo v ústrety a přehnal se kolem v tříšti zpěněné vody.

„Ten člun přece musel odněkud připlout," uvaž-ovala Titty, ale pořád ještě neviděla v rovném pobřeží jedinou mezeru.

„Už tam skoro jsme," řekl tatínek po chvíli. „Dí-vejte se po kulaté boji nahoře s křížkem na tyčce."

„Tamhle je!" zvolal John. „Blízko pobřeží."

A téměř v té chvíli zahlédli všichni v rovném písčném břehu na jihu maličkou mezeru, kterou pro-tékal jako nit tenký proužek vody, a pár vysokých stěžňů strmicích nad písčnými dunami. A když se pak přiblížili ke kulaté boji s křížkem, zjistili, že se před nimi otvírá mnohem širší průliv a jeho mírná třpytivá hladina se prostírá k západu a nízkým bře-hům po obou stranách.

„Tak vidíte," řekl jim tatínek. „Ta boje označuje křížovatku vodních cest. Když zabočíte doleva a po-plujete zátokou kolem těch stěžňů, dostanete se k městu."

„Já už vidím domy," vykřikl Roger. „A spoustu dalších lodí."

„Za přílivu doplujete s člunem až do města. Ale kdybyste se tam opravdu vypravili, nesmíte se moc dlouho zdržet, nebo najednou zjistíte, že opadla voda a nemůžete zpátky."

„Ale my se přece chystáme na ostrovy, a ne do města, víd?" řekla Titty.

„Samozřejmě," odpověděl jí tatínek. „Necháme boji po levoboku a poplujeme rovnou vpřed."

„Boje na křížovance!" řekl Roger, jak proplouvali kolem.

Za chvíličku vypluli z otevřeného zálivu a Hastrman hladce klouzal mírnými vodami vnitrozemského moře. Zátoka vedoucí k městu se jim už skryla za nízkou šíjí, chráněnou pevnou hrází, ale vrcholky stěž-ňů bylo ještě vidět. V dále na druhém břehu se táhla

další nízká hráz. Když se postavili na palubě nebo v kormidelním prostoru, viděli dokonce tu a tam keře. Ale vnitrozemské moře před nimi jako by ne-mělo konce.

„Jak se to tady jmenuje?" ptala se z před Titty.

Tatínek se usmál. „Potřebujete nějaké jméno do Jimovy mapy? Myslel jsem, že si to tu pojmenujete sami."

„Je to ohromně záhadné místo," řekl Roger. „Dokud se k němu člověk nedostane, skoro ho ne-vidí."

„Záhadné vody," řekla Titty. „Víte co, takhle to tady pojmenujeme."

„Proč ne?“ řekl tatínek a Titty slezla zpátky do prostoru u kormidla a tužkou vepsala do tatínkovy prázdné mapy první název.

„Jak daleko se to tu prostírá?“ ptal se John.

„Za přílivu hodně daleko,“ řekl tatínek.

„Vypadá to spíš jako jezero bez kopců,“ napadlo Titty.

„Ale kde jsou ty ostrovy?“ ptal se Roger.

„Všude kolem nás,“ odpověděl mu tatínek. Za-hleděl se do námořní mapy. „Tamhle před námi je hned jeden. A tamhle kus dál další. A na tomhle ostrově vás vysadíme.“ Ukázal k levoboku. „Za přílivu ho můžete obeplout kolem dokola vnitrozemským mořem, které je širší než tady, a dostanete se do zátoky, co vede k městu. Za odlivu je to tam nej-spíš samé bahno. Na Jimově mapě je přes ně vy-značena cestička... Má prázdná mapka vám může dát jen celkovou představu, jinak si všechno musíte vypátrat sami.“

„Neprozkoumané kraje!“ zahořovala Titty. „Dokud je sami neprozkoumáme.“

„Přesně tak!“ řekl tatínek.

„Ježkovy oči!“ zvolal Roger. „Tomuhle říkám opravdická výprava! Podívejte se, tamhle z té strany je další zátoka. A tamhle taky...“

„Ta je myslím naše,“ řekl tatínek. Hastrman si to plul dál. Po pravoboku vybíhala široká zátoka. Ale tatínek si jí nevšímal. Pozorně se díval na užší zátoku, která se postupně otvírala na druhé straně, a tu a tam pohlédl do Jimovy námořní mapy.

„Tady to musí být,“ řekl. „Snad tam teď můžeme zabočit. Skasej kosatku, Johne.“

„Rozkaz, pane.“

„Hotovo? A teď ji pevně stáhni a uvaž. A pak přijď na zád' převzít kormidlo.“

John zatáhl za lanko, takže kosatka se sama pěkně skasala, uvázal ji, aby se zase neuvolnila, a slezl na-zpátek do prostoru kolem kormidla, kde už nebylo skoro k hnutí. Hastrman vyplul ze Záhadných vod a octl se v zátoce. Proplouval teď mezi zelenými břehy mnohem pomaleji, protože měl napjatou jen hlavní plachtu.

„Drž směr,“ řekl tatínek a přešel na před' připravit kotvu. Ozvalo se zarachocení a zadrnění, jak tatínek vytahoval kotevní řetěz a rovnal jej na palubě. Pak přešel ke stěžni a cosi na něm upravil. Kolem mýjely zelené břehy. Kus dál se vznesla volavka a s po-malým máváním křídel přelétávala nad zátokou. Kdesi vykřikla koliha. Tatínek se postavil na před' a sledoval východní břeh. Zřejmě něco hledal. Na-jednou mávl pravou rukou.

„K pravoboku,“ řekl tiše a John zakormidloval k západnímu břehu.

„A teď pozor. Stoč se přímo k návětrí. Obrát' kormidlo úplně na druhou stranu.“ John stočil loď, do plachty se přestal opírat vítr a těžce se třepetala, jak Hastrman zamířil zpátky přes zátoku.

Cák!

Kotva dopadla do vody a tatínek povoloval řetěz. Pak se zas vrátil ke stěžni. Nad hlavami námořníků usazených v kormidelním prostoru se přehouplo ráh-no a plachta rychle klesla.

„Dva vazáky,“ velel tatínek. „Víc jich potřebovat nebudeme.“

Za malou chvíli otočil plachtu kolem ráhna a upevnil ji dvěma vazáky, aby dobře držela.

„Pojmenujeme to tu Hastrmanova zátoka,“ na-vrhovala Titty a už držela v jedné ruce tužku a v dru-hé prázdnou mapku.

„Není to špatné jméno,“ souhlasil tatínek. „A teď si přitáhni lodní člun. Johne. Nezavezl bys nás s ma-minkou na břeh?“

„A co bude s námi?“ ptal se Roger.

„Však na vás taky dojde,“ odpověděl mu tatínek. „Musíme zajít do kraalu a přesvědčit se, jestli vás domorodci nevyhodí, sotva s maminkou odplujeme.“

Kapitola IV

VÝPRAVA VYSTUPUJE NA BŘEH

„Už je vidět ostrov,“ řekla Titty. „Podívejte se, co je za ním vody. A víte, že na tátově prázdné mapce je chyba? Tenhle ten kousek země není vůbec žádný po-loostrov. Je to zas další ostrůvek.“

„Jsou to ale divné ostrovy, co?“ řekl Roger. „Ani na nich nejsou skály.“

„Podívejte, přistávají,“ volala Bridget.

John vesloval s tatínkem a maminkou ke břehu. Blížili se právě k jakési mezeře v zeleném pobřeží, kde vykukovaly nad vodou vršíčky nějakých hald. Tatínek na něco ukazoval. John se ohlédl a ještě párkrát zabral veslem. Čaroděj přirazil před' ke břehu. Tatínek si vzal od Johna veslo a zkoušel přes lodní bok hloubku. Hledal zřejmě, kam by se dalo stoup-nout. A za chvíličku už vylézal do vody.

„Táta už přistál!“ řekla Bridget.

Všiml si, že tatínek vytahuje člun kousek výš na břeh. To už vystupovala i maminka a za ní John s kotvou v ruce. Cestovatelé je docela jasně všechny tři viděli, jak kolem sebe trochu šplíchají, vyzdvihují vysoko nohy, zase opatrně našlapují a jdou jakoby po úzké cestičce jeden za druhým k hrázi. Za chvíli už stáli nahoře na hrázi a jasně se odráželi proti obloze. Zastavili se u řady keříků a stromčků. Tatínek uka-zoval sem a tam. John podupával, jako by zkoušel pevnost půdy.

„Hod'te sebou, první námořníci,“ řekla Zuzana. „Pojd'te honem všichni rozvazovat uzly. Nejdřív budou naši potřebovat ty podlážky ze střechy kajuty.“

„Tatínek s maminkou někam odešli,“ řekla Bridget. „A John se vrací. Ba ne, nevrací. Jenom sundává z Čaroděje stěžeň a plachtu a odnáší je na břeh. Ted' málem upadl. Vážně, upadne. Ne, neupadl... Poslyš-te, nemohla bych mu jít pomoci?“

„Pomoci mu můžeš, až se vrátí,“ řekla Zuzana.

„Ale proč sundává ten stěžen a plachtu?" podívo-val se Roger.
„Aby se do člunu vešly zásoby, to je přece jasné," řekla Zuzana.
Za chvíli už viděli Johna, jak si zas vylezl na Čaro-děje, sedí na zábradlí paluby a myje si holínky ve vo-dě. Jen'byl hotov, vesloval už zase k Hastrmanovi.
„Nejdřív potřebujeme podlážky," volal, jak při-plouval k lodi. „Budeme je muset odvázat."
„Už se stalo," řekla Zuzana.
„Výborně. A můžete mi je hodit dolů?"
„Našli jste pěkné tábořiště?" ptala se Zuzana.
„Senzační," řekl John. „Ale než odtáhneme vše-chny ty věci na břeh, pořádně se nadřeme, jestli je nebudeme chtít celé zablátit."
„Neměl by sis umýt ruce?" navrhla mu Zuzana.
„Už jsem si je opláchl," řekl John, ale když se po-díval na svoje ruce, honem si je zase namočil z loďky do vody.
„Ještě si můžeš umýt obličej," volal Roger.
„Víš co, dej mi pokoj," řekl mu John. „Jen počkej, až to zkusíš. Jak se jednou dostaneš na hráz, je ti už hej, ale cestou přes slatiny se i s nákladem celý po-cákáš bahnem."
„Co jsou to vlastně slatiny?" ptala se Titty.
„Říká jim tak tatínek... Je to taková bažinatá půda mezi zátokou a hrází. Když je zvlášť silný příliv, mizí prý pod vodou. Prima, Zuzano. Počkej chvíli. A teď mi je podej..."
Opatrně spustili do lodního člunu první balík po-dlážkových celtovin. Za ním putoval další a potom ještě další.
„Můžeme si taky vystoupit?" ptala se Bridget.
„Zuzanu bychom tu potřebovali," řekl John. „Aspoň by nám pomohla odnést všechny ty věci. A ty si můžeš vystoupit s ní."
„A co Sindibád?"
„Toho vem třeba s sebou. Ale první námořníci by měli zůstat na Hastrmanovi a všechno nám podávat, ať nenanosíme na loď víc bláta, než je nutné. Tak honem. Ještě se sem vejdou dvě stanové role... A teď polez ty, Zuzano."
Zuzana obratně sklouzla do lodního člunu.
„A teď Bridget..."
„Podej mi Sindibáda," radila jí Zuzana. „Musíš se držet oběma rukama."
„Já to nedokážu," strchovala se Bridget, když po-hlédla z paluby Hastrmana dolů do naloženého člunu.
„Ale dokážeš," řekl jí John. „Sedni si na kraj... úplně na kraj. A teď se pusť."
Bridget ani nevěděla jak a padla na hromadu podlážkových celtovin.
„Povedlo se mi to," řekla a na tvářičce, před chvílí ještě tak ustarané, se jí objevil blažený úsměv.
„Dávej pozor, ať neodřeš loď, Zuzano," řekl John a Čaroděj vyplul už podruhé ke břehu.
Nepluli nijak daleko, ale těžce naložený člun při-razil o kousek dál než posledně.
„Bridget nateče do bot," starala se Zuzana.
„Přenesu ji," nabídl se John. „Bude mi muset vy-lézt na záda."
„A co Sindibád?" ptala se Bridget. „To nás uneseš oba?"
„Sindibáda vezmu já," řekla Zuzana. „Musíš se oběma rukama pevně držet Johna."
John zaklesl kotvičku do břehu, a když se vrátil, naklonil se ve vodě zády k člunu, až skoro dosedl na zábradlí.
„Naskoč si, Bridget," řekl.
Bridget si stoupla na sedačku, naklonila se a pevně se chytila Johna kolem krku. John sáhl dozadu a po-padl ji za nohy. Nazdvihl ji a div se v tu chvíli ne-zakl.
„Prosím tě, jen ho neudus, Bridget," řekla Zuzana.
John si Bridget trošičku nadhodil, až mu dosedla výš na záda, a vykročil ke břehu. Noha se mu pro-padla do měkkého bahna a div se nesvalil. Podruhé už došlápl lépe, na kámen. Krok za krokem vrávorál po cestičce přes slatiny, až se konečně dostal na pev-nější půdu, shodil na chvíli Bridget a zhluboka se nadechl.
„Tys musela sníst desateronásobný příděl chlebů," vyčítal sestřičce.
Zuzana za nimi přecházela se Sindibádem, jednou vykročila dlouze a pak zas moc krátce, sklouzla do-zadu, nebo se svezla dopředu. Pak se vrátila s Johnem na loď pro náklad a Bridget se Sindibádem si vylezli na hráz a za chvíli už stáli na stráži u pořádku větší a větší haldy výstroje. Kapitán s prvním důstoj-níkem se zatím lopotili sem a tam přes slatiny tak rychle, jak jim to bahno a náklad dovolily.
Na Hastrmanovi zatím vynášeli první námořníci věci z podpalubí a ukládali je na palandách a střeše kajuty, aby se daly rovnou přenášet na břeh. Netrva-lo dlouho a John se vrátil pro další náklad a za chvíli zase pro další.
„Tak se mi zdá, že už je to všechno," řekla koneč-ně Titty.
„V podpalubí nic nezůstalo," hlásil Roger.
„Nastupte si," řekl John. „Ale moc se mi tady ne-vrťte, nebo nám nateče do lodi."
Opuštěný Hastrman čekal kus od břehu a na ostro-vě se vylodili poslední cestovatelé. Měli teď místo dvou nosičů čtyři, a tak přenesli zbytek nákladu přes slatiny na hráz mnohem rychleji.
Hráz byla většinou úzká, taktak že se na ni na-hoře vešla malá pěšinka, ale na místě, kde si cesto-vatelé složili zásoby, se rozšiřovala a krásně se na ní dal kus nad úroveň slatin postavit tábor. Na vnitřní straně spadala hráz příkře k loukám a podél spodní-ho okraje jí vedl příkop. Kousek od tábora byl ryb-níček. Hned za rybníčkem rostla řada zakrslých

stromků a křovin a za nimi viděli cestovatelé v dálce pasoucí se dobytek a střechu a komíny jakéhosi hos-podářství. Když se otočili k severu, dohlédli až na místo, kde se Hastrmanova zátoka otvírala do Zá-hadných vod, a na jihu ji viděli také, jak se stáčí a otvírá do dalšího vnitrozemského moře.

„To je skvělé místo na základnu," řekla Titty. „A ještě máme štěstí, že je domorodý kraal tak da-leko."

„Co je v téhle krabici?" zajímal se Roger. „Že bych ji otevřel?"

„Ještě ne," zarazil ho John. „Nejdřív půjdeme všichni vztyčit stany. Než se vrátí naši, mělo by to tu vypadat jako v opravdickém táboře."

„Nejdřív rozložte podlážky, ať vidíme, kam se nej-spíš vejdu," řekla Zuzana. „Menší stany můžeme postavit čelem k zátocce, ale velký musíme zavěsit mezi stromy. Víte co, začneme nejdřív s ním. Kdyby se náhodou vrátila maminka moc brzy, aspoň uvidí, kde bude spát Bridget."

Velký stan byl jeden z těch dvou, které si děti po-stavily o prvních prázdninách na ostrově Divokých koček. Musel se zavěšovat na lano mezi dva stromy, ne jako malé stany, které měly své tyče a daly se vztyčit kdekoli. Vlastovky se vždycky rádně nalopotily, než ten stan postavily, protože musely uvázat lano hodně vysoko a pořádně je vypnout. Tady však rostly tak malé stromky, že se jim lano napínalo ob-zvlášť špatně, ale konečně se to Johnovi a Zuzaně pře-ce jen podařilo, a ještě než stačili pořádně zatlouct kolíky kolem stěn, Bridget si už vlezla dovnitř. John se Zuzanou se ohlédli a zjistili, že Roger a Titty mají stany už vztyčené a Titty právě rozbaluje Zuzanin stan. Zuzana v něm tentokrát spát neměla, chtěli ho užívat jako zásobárnu.

„Kde je Roger?" ptala se Zuzana.

Vtom už se k nim hnál Roger po hrázi.

„Byl jsem se trochu rozhlídnout z toho ohybu po sousedním ostrově," řekl. „A viděl jsem tatínka s ma-minkou, jak jdou od kraalu. Budou tu každou chvíli."

Nato se všichni v táboře horečně vrhli do práce. Honem uklidili krabice a batohy, aby nikde nezůstal nepořádek.

Poslední dva stany postavili v přímo re-kordním čase. Titty vytáhla ze svazku jednu trasírku a rychle k ní přivázala vlaječku Vlastovky. Sotva vla-ječku uvázala a John zarazil tyč do země, vrátili se tatínek s maminkou a rozhlíželi se po táboře, kde už stálo všech pět stanů a v mírném vánku vlála na bambusovém stožáru vlajka Vlastovky.

„Zvládli jste to výborně," pochválil děti tatínek.

„Veškerý náklad přepraven na břeh," hlásil John.

„Ale pořádně uskladněný ho ještě nemáme," při-zнала Zuzana. „Zatím jsme všechno nastrkali, kam se jen dalo, abyste viděli, jak vypadá náš tábor."

„Tábor je skvělý," uznal tatínek. „A vůbec máte štěstí. Ten chlapík z hospodářství je moc sympatický a říkal, že každý přítel Jima Bradinga je i jeho při-telem, takže proti vám asi nebude nic mít. Ale ne-smíte prý pít vodu z rybníčka. Pronikla do něho sla-ná voda a rybníček teď nestojí za nic. Na mytí ještě ujde, ale ať vás ani nenapadne vzít tu vodu do pusy. Dovezu vám dvě plné konve z Hastrmana, a až budete potřebovat další, dojdete si do studně na hospodářství. Dovezu vám je radši hned a pak budeme muset vyrazit. Začíná odliv a voda rychle opadáva."

„Máte pěkné ohniště, Zuzano?" ptala se maminka, když tatínek utíkal dolů k přístavišti.

„Našli jsme si slušné místo na suché zemi docela blízko stanů," řekla Zuzana.

„Jenže tu nemáte kameny, z kterých byste to ohniště postavili," řekla maminka.

„Je tady přece spousta hlíny a máme lopatu," vy-světlovala Zuzana.

„Na ostrově není vůbec pošta," řekla maminka, „ale můžete nám posílat vzkazy po tom pánovi z hos-podářství. Jezdí skoro každý den na pevninu. A máte přece telefonní číslo slečny Powellové."

„A je tu vůbec telefon?" ptal se Roger.

„Ne, na ostrově telefon nemají. Ale kdybyste něco potřebovali, vyřídí to za vás hospodář, nebo si mů-žete sami zajet na pevninu. Vzali jsme si číslo mlé-kárny ve městě, do které jezdí váš souseď, a můžeme vám po něm všechno vzkázat. Ale kam se poděla Bridget?"

Zuzana tiše ukázala k velkému stanu a maminka se tam šla podívat. Zuzana už ve stanu ustlala -rozprostřela na podlažku příkrývky a spací pytle a z menšího spacáku se tec? ozývalo hlasité chrápání.

„Bridget, nespalo by se ti přece jen líc v posteli u slečny Powellové?" zeptala se maminka.

Bridget se hbitě posadila. „Ale mami!" ohradi-la se.

„Tak dobrá, dobrá," ustupovala maminka. „Nedá se nic dělat, musím přece jen už jednou uznat, že jsi dost velká."

„Nejmenší je teď Sindibád," řekla Bridget.

Tatínek mezitím spustil z paluby Hastrmana na Čaroděje připoutaného k lodnímu boku dvě velké galvanizované konve na vodu a upravoval cosi pod patou stěžně.

„Podívejte se!" zvolala Titty. „Tatínek vztyčuje plachtu."

Nad příčkou Hastrmana se zatřepetala modrá vlej-ka s bílým křížem.

„To je přece Modrý Petr," řekla maminka. „Lod' je připravena k vyplutí."

Za chvíli přivesloval tatínek ke břehu a donesl do tábora dvě konve vody.

„Tady máte ty konve," řekl. „Jsou rádně těžké, však to poznáte, když si s nimi půjdete pro vodu sa-mi. Až si budete muset donést vlastníma rukama kaž-dou kapičku, začnete šetřit vodou jako tekutým zla-tem"

„To říkal Jim taky, když jsme s ním jeli na Hastrmanu," smál se Roger.

„Protože má rozum," řekl tatínek. „Ale teď už musíme vyrazit, Marie. Nemilosrdný kapitán a jeho krutý první důstojník si prostě odplují a zanechají své oběti na neznámém pobřeží. Pojd', Marie. Ten krutý první důstojník jsi ty. Tak na shledanou. A vemte všichni rozum do hrsti. Sledujte příliv a od-liv. Velení má John se Zuzanou."

„Dáte na sebe pozor, vidíte?" ubezpečovala se ma-minka a políbila na rozloučenou všechny badatele.

„Neodjíždíš přece navždycky," řekla jí Bridget.

„Nechtěla bys přece jen se mnou?“ zeptala se jí maminka.

Bridget na chvíli zaváhala.

„Ne, děkuju mockrát,“ odpověděla.

Tatínek se zasmál. „Tak se mi líbíš, Bridget,“ řekl.

Maminka se strašně zablátila, jak se políbila s Johnem, který si zapomněl umýt pocákaný obličej.

„Johne, ty vypadáš jako Ben Gunn už teď,“ řekla mu.

„Až se vrátíme, najdem tu Johna s dlouhými roz-cuchanými vousy,“ řekl tatínek. „Ale víš co, John, pojď se ještě trochu zablátit a zavez nás na loď.“

John sedl k veslům a zavezl tatínka s maminkou zpátky na Hastrmana. Chvilku tam čekal a díval se, jak tatínek vztyčuje hlavní plachtu. Pak si uvědomil, že dostal na starost výzkumnou výpravu, a honem vesloval zpátky k ostatním, kteří se sem dívali z tá-bora.

Maminka už seděla u kormidla a tatínek vytaho-val střídavě levou a pravou rukou kotvu. Kosatka se rozvinula a hned se do ní opřel vítr. Tatínek vytaho-val přes příd' kotvu a splachoval z ní palubním mopem bahno. Hastrtnan se otočil a pomalu vyplouval ze zálivu.

„Sbohem ... Sbohem ...,“ volali z tábora ubožáci, vysazení na zcela neznámém břehu.

„Sbohem a hodně štěstí,“ ozvalo se v odpověď z Hastrmana. Modrý Petr se třepetavě snesl dolů. Tatínek přešel na zád' a chopil se kormidla. Maminka mávala kapesníkem. Hastrman vyplul z klidných vod zátoky, položil se trošičku na bok a nabral na rych-losti. Za chvíli byl pryč. Poháněn odlivem plul rychle k moři a nad dlouhou hrází mu byla vidět jen červe-ná plachta.

Na všechny dolehl pocit jakési prázdnoty.

„Tak jsme zůstali na pustém břehu,“ hlesla Titty.

„A už v tom lítáme,“ řekl John.

„Hod'te sebou,“ pobízela je Zuzana. „Máme straš-ně moc práce.“

„Neměly by se už rozbalit ty škatule?“ navrhoval Roger.

Bridget si vzala od Titty Sindibáda. Ještě chvíli se dívala za červeným trojúhelníkem Hastrmanovy hlav-ní plachty, jak se pohyboval podél hráze.

„Žádný strach, Sindibáde,“ řekla. „Však oni se pro tebe vrátí.“

Kapitola V

NA PUSTÉM BŘEHU

Vybalování začalo už docela doopravdy. Nejdříve si museli udělat badatelé přehled o svých zásobách. Vy-tahovali je ze tří beden, které dal tatínek poslat do Pin Millu z vojenského a námořního skladu, a Zuza-na nad nimi stála s tužkou v ruce a zapisovala. Brid-get s Rogerem zkoušeli spočítat jablka a pomeranče, které bylo vidět mezerami v bedýnkách.

Titty a John se probírali obsahem velkého balíku, do kterého jim tatínek uložil všechny potřeby na mapování - rýsovací prkno, spoustu papírů, tužek, lahvičku inkoustu, posunovací pravítka, kompas, úhloměr a krabičku špendlíků.

„Táta se do toho chtěl pustit opravdu důkladně,“ řekla Titty.

„Však my taky,“ prohlásil John. „A uvidíte, jakou bude mít radost, jestli to tu všechno probádáme a zmapujeme.“

„Výprava k záhadným archipelagům!“ řekla Titty.

„Co je to archipelag?“ ptala se Bridget.

„Spousta ostrovů,“ vysvětloval jí Roger. „Podívej, Bridget, vždyť ty jsi vůbec nezapočítala to jablko, co je tu vidět papírem.“

„Dva tucty mléčných konzerv,“ říkala Zuzana. „Je-denáct ... Ne, dvanáct plechovek polévky.“

„A jak obrovských!“ řekl Roger.

„Tři velké konzervy knedlíčků s masem a ledvin-kami ... Tři jazyky.“

„Senzace!“

„Tři plechovky námořnického hovězího ... Šestery sardinky... Plechovka melasového sirupu... Kameninová nádobka s marmeládou... Šest krabic va-jec... V každé krabici po tuctu.“

„Nač tolik vajec?“ ptal se Roger.

„Sníte přece k snídani s Johnem vždycky dvě vejce a my ostatní po jednom... To je sedm na jediné jídlo... A co když si budeme někdy chtít udělat k večeři míchaná vajíčka? Nech toho, Rogere, copak má cenu počítat jablka v bedýnce?“

Stejně je všechny ani nevidíš. Ukládej radši konzervy do zásobního sta-nu. Čtyři balíčky pražených vloček. Šest bochníků chleba. Chleba a vločky budeme klidně dávat do jed-né bedny. Plechovka perníčků ... Plechovka suše-nek ...“

„Můžu z ní strhnout papír?“ ptal se Roger. „Při-ma! Jsou to ty senzační sušenky s rozinkama! Neměla by se otevřít ještě tahle krabice? Určitě tam bude něco...“

„Buď aspoň chvilku zticha, Rogere. Pytel bram-bor... Co je v tom druhém pytli?“

„Fazole,“ řekla Bridget.

„Tři kusy koláče se sladkou polevou...“

„A celá krabice čokolády!“ zajásal Roger. „Oříš-kové, rozinkové, v celých tabulkách! Co kdybych...“

„Nesahej na ni,“ zarazila ho Zuzana. „Tři kila másla... Dvě krabice kostkového cukru. Dvě práš-kového. Plechovka soli... Hrouda sýra... To jsem ráda... Je to ten ve staniolu, bez kůry.“

„Dokonalý příděl na výzkumné pochody,“ řekl John.

„Podívejte!“ zvolala najednou Bridget. „Na téhle krabici je napsáno SINDIBÁD.“ Byla to lepenková krabice a badatelé v ní objevili balíček kočičích sucha-rů, šest malých lososových konzerv a lahvičku bovrilu.

„Na lososech si Sindibád pochutná,“ řekl Roger. „Ale nač je tu ta lahvička?“

„To je takový masový výtažek. Přidává se do hor-ké vody a polévají se jím kočičí suchary," vysvětlila Zuzana. „Ale co je to napsáno na tomhle ko-šíku?"

„Dnešní večere," četla Titty. „A je tu taky balík s nápisem Zítřejší oběd."

„Ten otevřeme, až na něj bude čas," řekla Zuzana. „Ale podívej, Rogere. Rybářské udice a háčky! Měl by sis je vzít na starost."

„A mám si vzít taky lopatu? Na vyhrabávání čer-vů?"

„Lopatu si do stanu brát nebudeš. Ale ulož někam ty háčky, ať na ně nešlápne Sindibád. Lopatu budu za chvíli potřebovat na ohniště. Jedno nám tady určitě bude chybět - dříví na topení. Tady to není jako na ostrově Divokých koček, kde se všude po zemi válí plno suchých větviček..."

„Víte co?" řekl John. „Uvidíme, kdo nasbírá nej-víc dříví. Nejspíš se najde kolem čáry, kam až nejvýš dosahuje voda." Výprava se ihned pustila do výzkumů, byť v men-ším měřítku. Zatímco Zuzana si stavěla ohniště přes-ně podle svých představ, zjistili ostatní, že každíčký kousek dřeva, který se může přiložit do ohně, dá plno hledání. Postupovali kolem vnější strany hráze obrá-cené k zátocce a tu a tam našli kousíčky dřeva naplaveného vodou. Podél celého spodního okraje hráze ležel pás starých, rákosí připomínajících chaluh, které tu vyvrhlo a zanechalo moře, a označoval nejvyšší hladinu přílivových vod.

„Snad budou slušně hořet," uvažovala Titty.

„Zřejmě až moc rychle," řekl John. „Teď nám při-jde vhod každý kousek dřeva, co najdeme."

„A co mrtví krabi?" ptal se Roger. „Těch je tu v rákosí spousty."

„Krabi nám moc platní nebudou," řekl John. „Ale víte co? Budeme muset vyhlásit zákon, že kdo odejde z tábora, nesmí se vrátit aspoň bez kousku dřeva."

John s Titty pečlivě paběrkovali pod hrází a se-brali na dvě otepi drobného dříví a pár větších kous-ků, které vypadaly, jako kdyby tu zbyly z nějakého zábradlí.

„Na uvaření čaje nám to stačí," řekl John. „Viš co, Titty, zaneseme to do tábora a najdem si něco, do čeho by se dalo nabrat rákosí. Ale kde je vlast-ně Roger?"

„Někde za rohem," řekla Titty.

V táboře zastihli Zuzanu, jak si zaostřuje dva kon-ce rozvětvené haluzky, kterou si uřízla z vrby. Na zemi u kulatého ohniště už ležel dlouhý klacek na zavěšení konvice.

„To je všechno, co jste nasbírali?" ptala se Zuza-na. „Však jsem si myslela, že toho moc nenajdete. Pod křovím tu neleží skoro žádné suché dříví. Posbí-rala jsem taky trochu, ale ne moc."

„Leží tam spousta suchého rákosí. Vezmem si na ně košík ... Ne ... lepší by byly celtý. Rozložíme je na zemi, navršíme na ně rákosí a odneseme je jak v ranci. Ale co se to zase děje?"

Do tábora se vřítel Roger, který přece jen nedo-kázal pustit všechno z hlavy a sbírat dříví jako John a Titty.

„Johne, John!" křičel na celé kolo. „Byl jsem dole u našeho kotviště. Ostrov se rozrůstá. A Čaroděj zů-stal úplně viset ve výšce na suchu."

„Je přece odliv," vysvětloval mu John. „Ale za-běhnu se tam podívat. To neneseš ani kousek dřeva?"

„Jen jeden," přiznal Roger. „Tam, co jsem hledal, prostě žádné nebylo."

„Jediné dřívko!" řekla Zuzana vyčítavě. „Rogere!"

„Vždyť je to docela pěkné dřívko," bránil se Ro-ger.

„Vem celtu a nalož do ní rákosí, co jen uneseš," nařizoval mu John.

„Dobrá," souhlasil Roger. „Ale naberu ho i s hcíp-lými kraby."

John a Titty sebrali také své celtý a vydali se přes slatiny, aby se podívali na Čaroděje. Pobřeží se za těch pár hodin nepředstavitelně změnilo. Po přistání odváželi náklad na člunu skoro na pokraj slatin. A teď ležely slatiny vysoko nad vodou. Pod nimi se táhl stále se rozšiřující pás bahna. Mezi starými tlejícími haldami chaluh vedla teď přes bahno do vody úzká pěšinka.

„Výborně," pochvaloval si John, když pohlédl ke břehu. „Jim říkal, že tu leží slušný pás pevné země. Aspoň můžeme vyplouvat i za odlivu. Ale Čarodějem teď hýbat nebudeme. Až ho budeme potřebovat, klid-ně ho postrčíme přes bahno."

„Ale co se to děje s Bridgetiným ostrovem?" řekl Roger. „Tamhle s tím malým.. Už skoro ani nevy-padá jak ostrov." Jen taktak přelézali přes slatiny, ale šli se na ostrov podívat. Malý ostrůvek, oddělený ještě nedávno od většího širokým průlivem, už ani ostrůvkem nebyl. Průliv se zúžil a místy se větvil do malých pramén-ků, které se rozlévaly po obou stranách bahnitého břehu. Roger se tudy snažil přejít, ale brzy se zabo-řil do bahna a měl co dělat, aby se dostal na pevnější půdu.

„Ježkovy oči!" řekl. „Vždyť my se k tomu ostrův-ku dostáném mnohem snáz za přílivu, když je oddě-lený vodou, než když úplně souvisí s naším ostrovem. Tady je to ale zvláštní!"

„Budeme si muset ten průliv označit," řekla Titty. „Napišeme si do mapy: Za odlivu bahno."

Na zpáteční cestě si naložili na celtý náručí suché-ho rákosí, celtovinu svázali a s ranci na zádech klopýtali do tábora, kde je vyklopili u rozdělaného ohně.

„Kolik je hodin, Johne?" ptala se Zuzana.

„Nemám u sebe hodinky," řekl John. „Jsou pořád ještě u hodináře v Ipswichi."

„Však jsem si to myslela," řekla Zuzana. „A já zas udělala strašnou hloupost. Zapomněla jsem si na Hastrmanovi budík."

„To je bašta," zaradoval se Roger. „Aspoň si bu-deme moct chodit lehnout, kdy se nám zachce."

„Myslíš?" řekla Zuzana. „Však uvidíme. Ale já ani nepoznám, kdy je čas k jídlu."

„To už ti řekneme," utěšoval ji Roger. „Tak teď je třeba nejvyšší čas k večeři."

John se zadíval na slunce, které se už pomalu sklá-nělo k bažinám na západě.

„Čas si zjistíme odhadem," řekl. „Není tu nějaký rovný klacek?"

„Já tu jeden mám," řekla Titty. „Zrovna jsem ho chtěla zlomit a přiložit na oheň."

„Výborně," řekl John. Pečlivě zarazil klacek do země, aby stál pěkně rovně. Jak svítlo slunce, dopa-daly na zem stíny. John uřízl z keře za stany větvič-ku, na jednom konci ji zaostřil a na druhém udělal uprostřed hluboký zárez. Pak vytrhl z bloku, do kte-rého si Zuzana sepisovala seznam zásob, kus papíru, složil jej, napsal na něj velkými písmeny VEČEŘE, zasunul jej do zárezu a zarazil zašpičatělý konec vět-vičky do země přesně v tenounké čáře stínu, který sem vrhal vztyčený klacek.

„To je ale paráda!" řekl Roger. „Máme jídelní ho-diny!"

„Budou nám muset stačit," řekl John. „O moc se teď splést nemůžeme. Večeřet budeme vždycky, když stín dopadne na Večeřovou větvičku. Zítra v poledne si počkáme, až slunce vystoupí nejvýš a stín bude nejkratší, a zarazíme si obědovou větvičku."

„Jíst se má pravidelně," řekla Zuzana.

„Jen se neboj, slunce svítí pravidelně až dost," řekl John.

„Ale co když bude pod mrakem?" napadlo Rogera. „Anebo začne pršet? To dostaneme najíst, až zase vyleze slunce?"

„Budem se muset řídit odhadem," řekl John. „Zato nám dá pořádně zabrat příliv a odliv. Tatínek mi dal tabulku s přesnými časy, kdy začínají, ale když ani nevíme, kolik je hodin, tak nám moc platná nebude. Příliv a odliv se pořád posunuje a bez hodin jej ne-dokážeme sledovat."

„Poslyšte, měli bychom si odpočítávat dny jako Robinson Crusoe," navrhla Titty.

John se sehnul a vyřízl vrub do vlnkového stožá-ru. „Ten je za dnešek," řekl. „Uděláme si takový zárez každý den až do té doby, než se vrátí Hastrman"

„To už budeme ležet úplně vyčerpaní na písku ...," řekla Titty.

„Spíš v bahně," mnil Roger.

„A najednou spatříme v dálce plachtu. A ta plach-ta popluje pořád blíž a blíž. A kapitán tam na té lodi řekne: ‚Přiložte k oku dalekohled, první důstojníku.‘ A první důstojník (vlastně maminka) zvolá: ‚Něco se tam hýbe na břehu. Snad ještě žiji!‘ A my na ně začneme mávat a zkusíme i křičet, jenže z vyprahlých hrdel nevydáme ani hlásku. Lod' připluje až do zá-toky a za chvíli už uslyšíme, jak se spouští kotva a rachotí řetěz. A pak odtud všichni společně odplu-jeme a budeme se dívat, jak nám ostrov mizí v zápa-du slunce."

„Třeba bude zrovna ráno," nadhodil Roger.

„Koruny palem se budou rýsovat proti moři jak peří a pak nám zmizí i ony a budeme vyprávět na lodi, co všechno jsme objevili a kolik dlouhých roků jsme tady strávili."

„Roků snad ne," zarazila se Bridget.

„Tak věků," řekla Titty.

„Budeme muset někde ty palmy vypátrat a zasa-dit si je," řekl Roger. „Zuzano, podívej se na jídelní hodiny!"

„Dobrá, dobrá," řekla Zuzana.

„Stín je už za Večeřovou větvičkou."

„Však máme taky večeri hotovou," řekla Zuzana.

„A kde?" vyzvídal Roger.

„Maminka nám ji dala s sebou," vysvětlila Zu-zana. Zašla do zásobního stanu a vrátila se s košíkem, na kterém visela cedule „Dnešní večeře". Vyndala balíček pěkně usmažených kotlet, sáček rajských jablek, dva saláty s lístčkem, na kterém bylo napsáno „Salát je vypraný", a pytlík země. Na dně košíku byl další lísteček se slovy: „Nakonec si snězte ba-nány."

„Uděláme si k tomu už jen čaj," řekla Zuzana. „Voda se začne vařit každou chvíli."

„Ale co Sindibád?" ptala se Bridget.

„Ten dostane kousek studeného lososa a trochu mléka," řekla Zuzana.

„Senzační večeře!" poznamenal Roger.

Dlouho hodovali, a když se najedli, zbylo z celé "hostiny k umytí jenom pět hrnků, pět talířů a jeden rendlík. Pak se badatelé dohodli, že se hned časně zrána pustí docela vážně do práce, a začali se chystat ke spánku. Slunce už zapadlo a vítr se ztišil. John, Titty a Roger přinesli do tábora celé náruče uschlých chaluho-vých stonků. Chaluhy sice chvíli dost čadily, ale pak vzplály jasným plamenem. Bridget, převleče-ná do pyžama, se krčila ve vchodu velkého stanu, dí-vala se do svého prvního táborového ohně a na po-stavy starších sourozenců, tiše se pohybujících v šeru.

„Koukej si jít lehnout, Rogere," nařizovala Zu-zana.

„Já už jdu taky spát," řekla Titty. „Kdo se pro-budí ráno první, tak mě prosím vás vzbud'te."

„Máte všichni baterky?" ptal se John.

„Dolil jsi petrolej do svítilny?" vzpomněla si Zu-zana.

„Zrovna ho dolévám," řekl John. „Necháme si ji svítit v táboře celou noc."

„Úplně jako poziční světlo na lodi," řekl Roger.

„Aspoň nám zažene divokou zvěř," řekla Titty. „Ale máme přece vlastního tygra! Pojd' sem, Sindibáde. Budeš spát u mě ve stanu. U Bridget zůstane Zuzana."

Hvězdy vyšly na nesmírné obloze spadající až k rovným bažinám a širému moři, na obloze mno-hem rozlehlejší, než bývá v hornatých krajích na se-veru. John zapálil táborovou svítilnu chráněnou proti větru a postavil ji na zem u velkého stanu.

„Oheň z těch chaluh přes noc neudržíme, i kdyby-chom ho zakryli," řekl. „To by se nepovedlo ani uhlí-řům."

„Vlhké rákosí by třeba i vydrželo," uvažovala Zu-zana.

„Jenom by vyschlo a shořelo jako sláma," řekl John. „Radši to ani nebudeme zkoušet. Ráno se po-díváme ještě po nějakém naplaveném dříví."

„Honem si lehni, dokud je ti ještě teplo," radila Zuzana Bridget.

„Já už ležím," volal Roger.

„Já taky," řekla Titty... „Jezuskote, Sindibád mi utekl. Čičiči... Ba ne, je tady. Zkouší se u mě stočit do klubíčka jako na lodi."

„Proč si nejdou lehnout i kolyhy?" ptal se Roger. „A rackové."

„A kachny," dodal John.

„Poslyšte, to sebou mrskla ryba?"

„Ty si nepůjdeš lehnout, John?" ptala se Zuzana.

„Za chvíli."

Roger se ještě chvíli vyptával na ptáky, které bylo slyšet od kraje bahna, ale najednou usnul. Bridget vzpomínala na včerejší večer. Dávno už touhle dobou ležela v opravdické posteli, v pokoji s tmavými záclonami. A teď bude prvně v životě spát ve stanu jak její sourozenci. Trochu se zavrtěla. Neleželo se jí tak pohodlně jako v posteli, ale ostatním se to zřejmě vždycky moc líbí. A jí se to zalíbí taky. Zavrtěla se znovu. Určitě se jí trochu shrnula pokrývka, pod kte-rou už je jen tvrdá celtová podlážka a pod ní zem. Tak, teď je to trochu lepší. Otevřenými dílci stanu pronikal dovnitř slabý závan hořícího rákosí. Kdesi vykřikla kolyha. A znovu zavřeštěli rackové. Ano. Jsou doopravdy docela sami na ostrově. A Bridget už je tak velká, že ji konečně vzali s sebou. Natáhla ru-ku k Zuzaně.

„To jsi ty, Bridget?" řekla Zuzana. „Leží se ti dobře?"

„Moc dobře," ujistila ji Bridget. „Jenom jsem chtěla vědět, že jsi tu se mnou."

Poslední si šel lehnout John. Postál ještě před sta-nem a poslouchal. Zdálo se mu, že slyšel, jak na dru-hém břehu ostrova naráží o písek moře... Ne, musí to být ještě dál, až za další zátokou, kde k břehu sa-há otevřené moře.

Naslouchal hlasům ptactva. A když už tma pohlcovala tábor, zahlédl v dálce, na pevnině severně od ostrova, jasnou řadu světél. Na chvíli ho napadlo, že by měl první noc zůstat vzhůru. Pro kaž-dý případ, kdyby se něco stalo. Ale proč by si přitom vlastně nevlezl do spacího pytle. Může si ležet, bdít, a kdyby něco, rychle vyskočit. Zítra budou muset prozkoumat ostrov... Ale teď mu něco šeptá Titty.

„John!"

„Ano?"

„Vzpomněla jsem si na ten Nancin lístek. Vždyť my na něj ani neodpověděli."

„Nešlo to," řekl John. „Nemůžeme se jim přece vychloubat, že se pouštíme do dalších dobrodružství, když sedí s Peggy samy na Jezerce a nemají tam ani Dicka a Dorotku."

„Nancy a Peggy určitě taky něco podnikají, ale takhle báječné to být nemůže," řekla Titty. „Škoda že tady nejsou s námi."

„Taky mě to mrzí," řekl John. „Ale nedá se nic dělat. Dobrou noc."

„Dobrou noc."

Za hodinu se John probudil. Oheň mezitím vy-hasl. Svítlna pořád ještě hořela. Viděl její světlo tenkou plachtovinou stanu. Najednou si uvědomil, že za všechny odpovídá, za celou tu výzkumnou výpra-vu, která zůstala sama na neznámém pustém ostrově. Vylezl ze spacího pytle, tiše se vykradl ze stanu a chvíli stál venku v studené noci. V táboře bylo ticho. I ptáci kolem zmlkli. Jen odkudsi z pevniny zaslechl sovu... Jestli tím směrem vůbec leží pevni-na. Vlezl si zpátky do stanu, uvelebil se ve spacím pytli a prohlížel si ve světle baterky prázdnou map-ku, kterou jim nakreslil tatínek. Všude kolem je zřej-mě voda. Najednou John zjistil, že baterku má sice rozsvícenou, ale oči zavřené. Jak dlouho plýtl na-darmo baterii? Raději baterku zhasl a hned usnul nanovo.

Kapitola VI

PRVNÍ NÁZNAK, ŽE NA OSTROVĚ JSOU DIVOŠI

Bridget se zavrtěla ve spacím pytli.

„Mami," začala, ale pak si najednou uvědomila, že má maminku daleko a že je poprvé v životě oprav-du lodním dítětem a prožívá s ostatními sourozenci dobrodružství. Převrátila se i se spacím pytle na lůžku. Stan byl už z jedné strany prosvětlený bledým slunečním svitem. Bridget se zahleděla otevřenými dílci vchodu. Táborem se nesly věchýtky bílého kouře a štiplavě páchlo hořící rákosí. Bridget se vymotala ze spacího pytle a potichu dolezla ke vchodu. Z ohniš-tě se valil kouř. V kouři visela konvice a nad ohněm se skláněla Zuzana a přikládala pod konvici drobné klacíky. Kolem konvice vyšlehly plamínky a kouř odnášel vítr. Titty a Johna nebylo vidět, zato Roger poskakoval po břehu rybníčku, nejdřív na jedné a po-tom na druhé noze, třel se ručníkem a bědoval: „Brrrrrr. Brrrr... To je... strašná zima!" „Nemusel jsi lézt do vody," slyšela Bridget Zuza-nu. „Říkala jsem ti jen, aby ses umyl. Tady v tom hrníčku máš převařenou vodu na zuby."

„Zuby mi tak drkotají, že si je nedokážu ani vy-čistit," řekl Roger.

„Jestli ti tak rychle drkotají, tak se snad ani ne-nasnídáš," poznamenala Zuzana.

„Kde je John a Titty?" ptala se Bridget.

„Podívejme se, Bridget! John a Titty už dávno vstali. Šli ještě pro trochu dříví. Pospěš si už a obleč se. Snídani mám skoro hotovou. Vodu máš tamhle v kbelíku. A nezapomeň na mýdlo."

„Koukej se umýt i za ušima," radil jí Roger.

„Tobě to taky v jednom kuse někdo připomínal?" zeptala se vážně Bridget a bylo jí divné, proč se Ro-ger trochu zaraženě pousmál a Zuzana se dala do smíchu.

Za pět minut už Bridget, jakžtakž umytá a úplně oblečená, vysvětlovala Sindibádovi, že bude muset počkat, až mu

máčené sušenky vychladnou. Roger napjatě sledoval stín na jídelních hodinách, díval se po očku po Zuzaně a po ruce měl připravený nahoře naříznutý klacík s cedulkou SNÍDANĚ. Zuzana ote-vřela plechovku kondenzovaného mléka a smíchala ji ve džbánu s příslušnou dávkou vody. Kousek dál srovnala do řady pět talířů vrchovatě naložených pra-ženými vločkami. V konvici už měla vodu na čaj a začala míchat na pánvi sedm vajíček. Teď na chvi-ličku pánev odložila.

„Nelekni se, Bridget," řekla. „Pořádně na ně za-hvízdám."

Zahvízdala, až uši zaléhaly, na svou námořnickou píšťalku a Roger zarazil snídaňovou větvíčku přesně do stínu vztyčeného klacku. „Tak už máme na hodi-nách dvě jídla," řekl spokojeně.

„Už jdeme, už jdeme," ozvalo se zdálky a za chvíli se přihnali do tábora John a Titty s plnými náručemi chrastí.

„Zarazil jsem snídaňovou větvíčku," hlásil Roger.

„Výborně," pochválil ho John a vyřízl do vlajko-vého stožáru další vrub, aby zaznamenal druhý den výpravy.

„Vnitrozemské moře je už skoro vyschlé," vyprá-věla Titty. „Viděli jsme, jak přes ně někdo jede s vo-zem a koněm."

„Je úplný odliv," řekl John. „Zjistili jsme, proč Bridgetin ostrov vypadá na tatínkově mapě, jako kdyby souvisel s naším. Čára, kterou tam táta vyznačil, se táhne zvnějšku slatin. Takže všechna zem, spo-jená za odlivu, vypadá, jako kdyby tvořila jeden ce-lek."

„Ale my si vyznačíme na mapě všechny ostrovy zvlášť," řekla Titty. „Zakreslíme si všechny průlivy, kudy se můžeme plavit za přílivu."

„Nejdřív prozkoumáme hráz," rozvíjel svůj plán John. „Za tou je půda vždycky suchá. A několikrát si obkreslíme tátovu mapu, a kdybychom náhodou některou tu kopii zamazali, tak se aspoň nic nestane. Tátovu mapu si budeme nechávat v táboře a postup-ně do ní zaznamenávat všechny objevy. Titty do ní zaneše prozkoumaná místa inkoustem. Táta nám na-kreslil tu prázdnou mapku tužkou, abychom mohli vždycky vymazat čáry a mapu každý den o kousek doplnit, až v ní nezbudou žádné neprozkoumané kon-činy."

„Čím začneme?" ptal se Roger.

„Snídání," odpověděla Zuzana.

„Dobrýtro!"

Všichni nadskočili leknutím. Zabráni do snídane a všech svých plánů neslyšeli a neviděli nic jiného a najednou nad nimi s úsměvem stanul dlouhán v manšestrových kalhotách, zablácených gumovkách a drsném tvídovém kabátu.

„Dobré jitro."

„Přítel, anebo nepřítel?" zašeptal Roger a doufal jen, že ho Titty slyšela.

Muž jim podával velkou láhev.

„Tuhle u mě byl váš tatínek s maminkou," povi-dal, „a já jim slíbil, že vám možná někdy přenechám mlíko. Jestlipak by vám přišlo k chuti?"

„Mnohokrát děkujeme," řekla Zuzana. „Nechtěli

jste vás obtěžovat. Přivezli jsme si s sebou spoustu mléčných konzerv. Ale čerstvé mléko je samozřejmě o moc lepší. Nedal byste si šálek čaje?"

„Takovou nabídku neodmítnu," odpověděl muž. „Jsem už od časného rána na nohou a musel jsem za-jet do města.

Zrovna jsem se vrátil přes brod."

„Viděli jsme v dálce váš vůz," řekla Titty.

„Ale copak tohleto není ostrov?" ptal se Roger.

„Za odlivu ne."

Zuzana nalila hostovi hrníček čaje a podala mu jej. Nabídla mu plechovku s kostkovým cukrem a lá-hev mléka, kterou přinesl. „Kondenzované mléko by vám po opravdickém asi moc nechutnalo," řekla.

„Opravdu je tohle jen kousek pevniny?" vyzvídal Roger. Co je to platné tábořit na ostrově, říkal si v duchu, když se na něj dá dojet vozem?

„Ale kdepak. Je to doopravdy ostrov. Ale za odli-vu se k němu dostanete po pěšince přes bahno. Zato jak začne příliv, tak se nikam nehnete bez lodi."

„To nám právě vyhovuje," řekl Roger.

Muž vypil naráz celý hrnek čaje. „Když se budete držet u hráze, nic se vám nestane," řekl. „Zato slati-ny jsou zrádné. Tam můžete lehko zapadnout do měkké půdy a hned tak se z ní nedostanete. Sám jsem tam přišel o kolik párů bot. Jste prý kamarádi Jima Bradinga? Tak kdybyste něco potřebovali, dejte mi vědět. Ale asi se tady budete nudit. Nic se tu neděje, jestli mi rozumíte, jak to myslím. Člověk tu nepotká živou duši. Leda vás a ty divochy. A co se těch divo-chů týče..."

„Jakých divochů?" zeptali se současně Titty s Rogerem.

„Oni jsou tady divoši?" hlesla Bridget.

Zuzana vyděšeně vzhledla. John už otvíral ústa, že něco řekne, ale neřekl nic.

„Řekl jsem o nich vašemu tatínkovi, ale on povi-dal, že si s nimi poradíte."

„Ale co je to za divochy?" ptal se Roger. „A kde jsou?"

„Už jsem je pár dní neviděl," odpověděl muž s po-tutelným smíchem. „Leda jednoho. Ale třeba se zas co nevidět ukážou. Však vy je poznáte, až na ně na-razíte. Tak sbohem." Jak odcházel, ještě se otočil a zeptal se: „Psa náhodou nemáte? Chtěl jsem se na to přeptat vašeho tatínka."

„Máme jen kotě," odpověděla Bridget.

„To jsem rád," řekl muž. „Aspoň nám nebude ho-nit buvolý... Tak jim aspoň říkali ti divoši. Museli jsme je přinutit, aby psa poslali pryč." Přátelsky na děti zamával a rázoval si to po vrcholu hráze.

„Ježkovy oči!" řekl Roger.

„Divoši!" vydechla Titty.

Bridget přisedla kousek blíž k Zuzaně.

„Tím je to jasné," řekl John.

„Co je jasné?" chtěl vědět Roger.

„Co budeme dneska dopoledne dělat. Slyšeli jste ho přece, co povídal o těch divoších. Nejdřív se mu-síme přesvědčit, jestli nejsou někde na ostrově. A při-tom bychom měli i trochu mapovat."

„Tak začnem," navrhoval Roger.

Nejprve toho však museli spoustu připravit. Zu-zana zatím myla nádoby, Titty s Rogerem utírali a Bridget dohlížela na Sindibáda, aby neolizoval umyté talíře. „On se nám jenom snaží pomáhat," tvrdila, ale Zuzana byla názoru, že jim Sindibád bu-de mnohem užitečnější, když svého snažení nechá. John přiložil kus papíru na tatínkovu prázdnou ma-pu, podržel si ji proti světlu a začal ji pečlivě obkres-lovat. „Budeme jich potřebovat tak deset," řekl. „Za-ručeně jich hodně zkazíme. A každý by měl mít svou,

aby zaznamenal všechno, co objeví." Pro účely zma-pování obkreslil pak John ve větším měřítku rozlehlý kus země, znázorňující na tatínkově mapě ostrov, na kterém přistáli. Do rohu obkreslil tatínkovu kompa-sovou růžici, ale vzal si raději na pomoc posunovací pravítka, aby měl růžici správně orientovanou. Se-ver, jih, východ a západ označil snadno a pak po-mocí kružítka rozdělil každý polokruh napůl a ozna-čil severovýchod, jihovýchod, severozápad a jihozá-pad. Občas se člověku znalosti ze školy přece jen trochu hodí. Pak rozdělil stejným způsobem na po-lovinu čtvrtkruhy a dostal severoseverovýchod, vý-chodoseverovýchod a ostatní světové strany.

Konečně bylo nádoby umyté a Rogera poslali, aby zarazil jednu z trasírek na roh hráze jižně od tábora. John a Titty se vydali s mapou, kompasem, zápisní-kem a další bambusovou tyčí na roh severně od tá-bora, kde se hráz při ústí Hastrmanovy zátoky prudce stáčela k východu. Titty zarazila tyč a John určil po-mocí kompasu směr k druhé tyči, kterou bylo i na dálku jasně vidět, protože vedle ní stál Roger.

„Tenhle úsek hráze vede přibližně k severovýchod-du. Bude se nám výborně hodit jako základní čára. A teď si určíme kraal." Obrátil se čelem do vnitro-zemí a zadíval se ke skupince stromů a komínů. „Ji-hovýchod. Vzali jsme si s sebou posunovací pravít-ka?" Klekl si na zem, udělal na mapě podle pravítek přímku mezi oběma tyčemi a potom další středem ostrova od bodu, který označoval severní tyč.

„Je to někde na téhle přímce," řekl. „A teď si určí-me polohu hospodářství od druhé tyče."

Oba zeměměřiči se rozběhli po hrázi za Rogerem, kterého už trochu bolely ruce, jak musel držet tyč, protože ji nedokázal zarazit dost hluboko, aby stála sama.

John rázně zabodl tyč do země a pak se s kompa-sem v ruce zadíval k vzdálenému komínu hospodář-ství. „Skoro jihovýchod," řekl.

„Ukaž, já to zkusím taky," hlásil se Roger, položil si kompas na zem, aby se ručička nechvěla, a rozkro-čil se nad ním.

„Řekl bych, že je to spíš tak východojihovýchod."

Pak to zkusila Titty. „Podle mě je to přesně mezi těmi dvěma směry."

John se pozorně zadíval přes kompas k hospodář-ství a musel dát Titty za pravdu.

„Tak dobrá," řekl. „Shodneme se na východojihu."

A teď si to vyzkoušíme." Udělal si na kompasové rů-žici znamínko v polovině mezi východem a východojihovýchodem, přiložil jeden okraj pravítek na střed růžice a na své znamínko a podle druhého okraje vedl přímku k jihovýchodu bodem označujícím umístění jižní tyče.

„Vyšlo to," řekl. „Podívejte se."

Obě přímky se zkřížily téměř uprostřed mapky, kde tatínek označil čtverečkem hospodářství.

„Tak to bychom měli kraal," řekl John.

Vrátili se do tábora a ukázali Zuzaně, co zakreslili.

„To nám ale bude trvat, než zmapujeme všechny ostrovy," řekla Zuzana.

„Všechny tak podrobně zaměřovat nemusíme," řekl John.

„Ale jak zakreslíš bažiny?"

„Ty zanesu až později," řekl John. „Nejdřív si mu-síme zmapovat pevnou zem. Obejdeme po hrázi celý ostrov a všude, kde se hráz otáčí, si určíme podle kompasu směr. Uvnitř bude docela určité souš."

„Jestli jsou tu někde divoši, budou určitě na sou-ši," mínil Roger.

„Viděl jsi už nějaké?" vyzvíдалa Bridget.

„Ještě ne," řekl Roger.

„Můžeme vyrazit?" ptal se John. „Vezmeme si každý bambusovou tyč."

„Měla bych nejdřív několikrát obkreslit tu prázd-nou mapku," vzpomněla si Titty.

„A jestli jsou kolem opravdu lidé, měl by někdo ohlídat tábor," řekla Zuzana.

Chvilí se dohadovali a pak se rozhodli, že většina zeměměřičů se vydá přibližně severním směrem po hrázi kolem ostrova a Bridget, Sindibád a Titty pů-jdou opačnou stranou, nebudou nijak pospíchat a do-přejí Titty dost času, aby ještě před odchodem ob-

kreslila několikrát mapku. Mezi oběma výzkumnými výpravami se bude prostírat jen rovná zem a bada-telé věřili, že skrývající se divoši, pokud tu vůbec nějakí jsou, mají jen pramálo naděje, že ujdou jejich pozornosti.

„Jestli uvidíme někde blízko tábora divochy," řek-la Bridget, „tak..."

„Tak zahvízdáte na důstojnickou píšťalku a my přiběhnem," řekl Roger.

„Ani nás nenapadne," odmlouvala Bridget. „Po-šleme na ně Sindibáda a ten se na ně vrhne jak tygr."

„Sindibád má sice ostré dráčky," uznával Roger. „Ale nejspíš by na ty divochy začal příst."

„Stejně nikdo nepřijde," řekla Bridget. „Anebo myslíte, že ano?"

„Na tomhle cípu ostrova se nikdo skrývat nemůže," řekl John, „jinak bychom je už dávno viděli. Ale radši už půjdeme." Zeměměřičská výprava s bambusovými tyčemi, kompasem, rýsovacím prknem a nejrůznějším vyba-vením se vydala na cestu.

Kapitola VII ŠLÉPĚJE V BAHNĚ

Titty obkreslovala jednu po druhé dvanáct mapek a úplně přitom na divochy zapoměla. Práce jí šla od ruky, ale vyžadovala hodně pečlivosti. Titty kres-lení bavilo, a jako obvykle, když držela v ruce tužku, pustila všechno ostatní z hlavy. Teprve když srovnala jedenáct mapek u Johna ve stanu, místo těžítkem je zajistila barometrem a s dvanáctou v ruce se vydala s Bridget a Sindibádem po jižním břehu ostrova, zno-vu se na divochy rozpoměla. Zato Bridget se celou dobu ostražitě rozhlížela a na divochy nezapomínala ani na chvíli.

Vyšli z tábora a zpočátku postupovali po hrázi jenom docela pomaličku, protože Sindibád věru ne-byl zvlášť rychlý cestovatel. Pobíhal sem a tam v ní-z-ké trávě, krčil nos a ke všemu přičichával a pak se zas vrátil a čenichal znovu. Trochu rychleji byl ocho-ten šlapat jedině tehdy, když někdo šel pozpátku před ním. „Jestli se vůbec chceme někam dostat, tak ho radši ponese-me," rozhodla po chvíli Titty a vzala kotě do náručí.

Pak už se jim šlo mnohem rychleji. První námoř-ník a lodní dítě mohli konečně vykročit lidskou, a ne kotěcí rychlostí. Tu a tam se zastavili, Bridget si vza-la na chvíli kotě a Titty, která zjistila, že se docela dobře obejde bez trasírky i bez kompasu, zakreslila do prázdné mapky přerušovanou čarou hráz a pak označila krátkými rychlými tahy tužkou bažinaté sla-tiny mezi hrází a průlivem, který ústil spolu s Hastrmanovou zátokou do vnitrozemského moře. Příliv teprve začínal, takže v průlivu nebylo vidět vodu.

ale Titty přesto rozeznala, kudy průliv vede, a za-kreslila ho přerušovanou čarou do mapy. Až voda stoupne a vyplují zase na Čarodějovi, zakreslí si ba-datele průliv pořádně.

„Není ještě vidět divochy?" ptala se Bridget, když zase vykročily a Titty se s kotětem na rameni rozhlí-žela dalekohledem po ostrově.

„Ne," odpověděla Titty.

„Kam už došli ostatní?"

„Tamhle je někdo. Zrovna naproti. Ti sebou ale hodili!"

„Mohla bych se podívat?"

Titty půjčila Bridget dalekohled. Sama se jím moc klidně rozhlížet nemohla, protože lodní kotě si na-jednou zámulo, že by si chtělo seskočit na zem a prozkoumat ještě trochu okolí. Bridget si přiložila dalekohled k oku, zatahovala jej a zase vytahovala.

„Všechno je úplně rozmazané," stěžovala si. „Bez dalekohledu vidím o moc lip."

Daleko na obzoru na druhém břehu ostrova se po-hybovaly jakési malé postavičky, tak malé, že ani ne-byly k rozeznání.

„Jestli budeme potřebovat pomoc, tak se k nám hned tak nedostanou," hlesla Bridget a dívala se, jak se na to Titty zatváří.

„Žádnou pomoc potřebovat nebudeme," odpově-ďela Titty. „Jsme přece tři." Ale ztišila trochu hlas a obezřele se rozhlédla. Žádného divocha však vidět nebylo.

A tak šly s Bridget dál. Slatiny pod hrází se zužo-valy. Za oběma badatelkami a lodním kotětem se rozkládala široká bahniště rozdělená stužkou vody. Směrem k vnitrozemí bylo vidět hospodářství, pěkně chráněné v malém háječku, zelené louky a pasoucí se dobytek.

„Buvolů je tu dost," uznala Titty.

„Zato divoši žádní," řekla Bridget. „Nechceš zas pustit Sindibáda na výzkumy?"

Už hodnou chvíli nemohly Sindibáda ani udržet, a jen ho pustily, seskočil na zem, plížil se trávou, dě-lal, že se chce vrhnout na kousek suchého rákosí, nadzdvíženého větrem, a pak skoro zlostně třepal pa-cičkou, když šlápl do mokrého bahna na pěšince.

„Pojď, pojď, čičiči," lákala ho Bridget, ale Sindibád si dal načas a pomalu se za ní loudal.

„Zkus ho nalákat na provázek," radila jí Titty, vytáhla z kapsy stočený motouz, uvázala na jeden konec hrst suché trávy a druhý podala Bridget. Brid-get šla pomalu pozpátku a šhubala na zemi věchýtkem trávy. Sindibád se co chvíli přikrčil, skočil po trávě, převalil se, přikrčil a skočil nanovo. „Tako-váhle výzkumná výprava se mu líbí," řekla Bridget. „Prima," pochvalovala si Titty. „Hlavně ať pořád jde."

Šla pomaličku dál. Slatiny pod hrází se zužovaly a tvořily už jen úzký okraj široké bahnité plochy roz-prostřené od ostrova k pevnině namísto třpytného, lehce zvlněného moře, jak je cestou sem viděli cesto-vatelé z paluby Hastrmana. Vodní stužka uprostřed bahna se však začala rozšiřovat. Příliv postupoval. Zanedlouho se bahno změní opět v moře. Těsně pod hrází se táhla slatinami až k bahnu úzká strouha. Na jedné její straně bylo zbudováno z několika prken přístaviště a u něho ležela na vodě velká těžká veslice. Titty si pečlivě zanesla přístá-viště do mapy a označila je slovy Domorodý přístav. Ta loď patří určitě domorodci z kraalu, rozhodla se, a asi se na ní převáží, když nemůže jezdit s vozem.

Šla dál a rozhlížela se daleko přes bahnité plochy. Najednou se zarazila. Na pokraji vodní stuhu zahlédla několik brodivých ptáků. Pomalu stoupající voda se však lámala o jakousi vyvýšeninku, a tu urči-tě ptáci neudělali. Být tady písek, myslela by si Titty, že si tu někdo hrál s kyblíčkem a lopatkou. Jenomže z bahna si nikdo hrady nestaví. Vytáhla dalekohled. Ano, je vidět, že tam někdo docela nedávno převracel bahno, jakoby lopatou. Ze by tu nakonec přece jen byli divoši? Za ty bahnité kopečky by se ovšem neschoval ani docela malý di-voch. Ale určitě tam někdo kopal. Titty sledovala dalekohledem dlouhou řadu vykopaných kopečků, někdy dost vysokých a jinde jen z pár

převrácených lopat. Od jedné těch vykopávek k druhým se táhly bahnem stopy a stáčely se k ostrovu. A najednou jako by končily u jakéhosi mysu, kam už slatiny nedosa-hovaly a kde se bahno táhlo až k hrázi. Pravděpo-dobně tam někde vystoupil na břeh i člověk, který tu kopal v bahně. Třeba zůstal někde za tím mysem. Nebo přešel hráz a je na ostrově, možná i schovaný pod hrází.

Titty se ohlédla. Bridget, sehnutá, jak lákala Sindibáda dál, šla pomalu k ní. Na loukách se nikde nic nehýbalo. Po Johnovi, Zuzaně a Rogerovi nebylo ani potuchy. A přece musejí být na druhé straně ostrova, někde za těmi končinami, které si pojmeno-vala „prérie“ a kde se teď klidně pase stádo krav a vůbec netuší, že bylo povýšeno na buvol. Druhá skupina badatelů zřejmě to stádo obchází. A ten, kdo tu kopal v bahně, by teď měl být někde mezi oběma výpravami anebo uprostřed ostrova. Titty za-měřila dalekohled na buvol. Někteří se už skutečně přestali pást a dívali se všichni jedním směrem, ne však ke středu ostrova, ale na druhou stranu. Určitě tam uviděli zeměměřičskou výpravu. Žádného z bu-volů však zřejmě nezaujalo nic v blízkosti Titty a Bridget. A tak mohou badatelky bez obav vyrazit.

„Bridget,“ zavolala Titty, ale ne moc hlasitě. „Vez-mi Sindibáda a poběž.“

„Počkej na nás,“ volala Bridget.

„Jen si pospěš,“ pobízela ji Titty.

Rozhlédla se ze strany na stranu po zelené hrázi. Pak se zadívala přes široké rovné louky. Nikde se však nic ani nehnulo. A přece! Blízko ohrady kolem domorodého kraalu zahlédla zajíce. Zajíci si tam však docela mírumilovně pochutnávali na trávě. A ptáci se zřejmě také starali jenom o sebe. Tam v dálce u kraalu jsou nejspíš holubi. A na loukách čejky. Titty dobře věděla, že ze všech ptáků nadělají snad čejky nejvíc rámusu, když se v okolí objeví člo-věk, ale tyhle se očividně ničeho nebály. Žádný strach na nich rozhodně nebyl znát. Takže může jít s Bridget klidně dál. Určitě jim nehrozí nebezpečí, že by jim nějaký divoši odřízli cestu od tábora. A John, Zuzana a Roger už jsou jistě dál než na poloviční cestě. Až k mysu by tedy měly dojít s Bridget bez-pečně.

„Hod' sebou, Bridget. ... Musíme se zajít na něco podívat.“

„Na co?“ ptala se Bridget. „Na ty ptáky?“ Roz-hlédla se po bahnitém prostranství a rozmáchla se směrem, kam Titty nenápadně ukazovala prstem.

„Nenatahuj tu ruku,“ řekla jí Titty. „Co jestli nás někdo pozoruje? Jestli už musíš ukazovat, tak ukazuj takhle.“ Zatnula pěst, přidržela si ruku těsně k tělu a ukázala jen prstem. „Na ptáky se podívat nejde-me. Ale někdo tam byl v tom bahně.“

Rychle vykročila po travnaté hrázi, která oddělo-vala louky od slatin zarostlých rákosím a lesklého bahna za nimi. Jasně rozeznávala řadu vykopaných vršíčků vedoucí přes bahno k mysu. Až se rozhlédne z mysu, konečně uvidí, jaké stopy vedou od jednoho vršíčku k druhému. Ze by to byly otisky bosých no-hou? Anebo chodili ti divoši v gumovkách? Jak přicházela blíž k mysu, povšimla si ještě ně-čeho. Z bahna tu trčely daleko od sebe mladé vrbič-ky, útlé holé stromky. Tamhle rostla zrovna jedna a kus za ní další, celá dlouhá řada jich vedla přes bahno k pevnině. Když byla Titty skoro u nich, zjis-tila, že označují vozovou cestu.

„Tak takhle se dostává ten domorodec z kraalu do města na nákupy,“ řekla sestře. „Vyjede si tam, když je málo vody jako třeba teď. A jak začne voda stoupat, ale není ještě moc hluboko, přebrodí se sem s vozem i koněm a podle těch stromků pozná, kudy vede cesta. Takhle to tedy myslel, když říkal, že pře-jel přes brod.“

„A myslíš, že v bahně tu taky kopal ten domoro-dec?“ ptala se Bridget.

„To se brzy ukáže,“ odpověděla jí Titty. „Prozkou-máme ty stopy. Domorodec měl přece na nohou ná-moňnické gumovky zrovna tak jako my... Ale ... Propánajána! Tyhle stopy tu po sobě určitě domoro-dec nenechal!“

Ani už nečekala na Bridget a rozběhla se napřed. Na těch stopách jí bylo něco moc divného... Připa-daly jí... Vlastně ani nevěděla, jak jí připadají. Do-morodec měl řádky velké boty, ale jakživ si neumě-la představit, že by někdo nadělal takhle veliké stopy.

Bridget svírala v náručí Sindibáda, kterému se to vůbec nechtělo líbit, klopýtala za Titty, a když ji konečně dohonila, přistihla ji, jak se ohromeně dívá na obrovské kulaté stopy v bahně. Ano, byly to sku-tečně stopy, ale copak by nějaký domorodec po sobě mohl zanechat stopy půl metru dlouhé? Bahnem se do dálky táhly dvě řady těch obrovských stop, dvě

dvojitě řady, které mizely až někde na kraji prvních přílivových vln.

„Jezuskote!“ vydechla Titty. „To přece nejsou ani lidské stopy! To jsou šlépěje mastodonta!“ Zadívala se k pevnině. Kdoví kam až se táhnou tyhle bažiny. I kdyby na nich žili nejpodivnější tvorové, nemusel by o tom nikdo vědět.

„Co je to mastodont?“ ptala se Bridget. „Nějaký divoch?“

„Ne. Spíš něco jako slon.“

„S chobotem?“

„Ano. A celý chlupatý.“

„Je hrozný?“ Bridget se zadívala na obrovské sto-py v bahně a pak se úzkostlivě ohlédla.

„Ne, ne, je moc milý,“ honem ji uklidňovala Titty.

„Tak to se ho nemusíme bát,“ řekla Bridget.

„Nač bychom se také bály,“ přisvědčila jí Titty, ale moc jistá si tím nebyla.

„Ahoj!“ ozvalo se najednou.

Jak si chtěly prohlédnout ty stopy, sešly s Bridget až dolů na kraj bahna, ale jen zaslechla Titty zavo-lání, honem zas vyběhla nahoru. Ano. Ostatní už ko-nečně přicházeli po druhém břehu mysu, John, Zu-zana i Roger. Horlivě na ně zamávala.

Za dvě minutky byli u ní. Ale ještě než doběhli, volal už Roger, co všechno se zběhlo. „Prozkoumali jsme to tu všechno kolem dokola,“ křičel. „Byli jsme v kraalu. A došli jsme až na mořský břeh. Viděli jsme zakotvené arabské bárky. A jsou

tu ostrovy! Spousta ostrovů. Některé samý písek. A jiné zas bažinaté, porostlé křovím. A kolem našeho tábora je plno ostružin. Ale co je to s tebou, Titty?"

To už přicházel John a ještě cestou se díval na mapu. „Všechno už jsme si určili," volal. „Jen to mu-síme ještě proměřit pravitky. Děje se něco?"

„Pojďte se oba podívat," řekla jim Titty.

John s Rogerem hodili vším svým zeměměřičským vybavením i s trasírkami na hráz a rozběhli se dolů ke kraji bahna. Ostatní utíkali za nimi.

„Co je to, proboha, za stopy?" užasl John.

„Prý po nějakém slonovi," vysvětlovala Bridget. „Titty říkala, že se nemusíme bát."

„Jsou to šlépěje mastodonta," řekla Titty. „Nejdřív jsem myslela, že jsou to stopy nějakého divocha, ale to přece není možné."

„Na to jsou moc velké," řekl John, když pečlivě prozkoumal zem. „Či stopy to jsou, nevím, ale určitě tady bylo to zvíře samo. Po člověku tu není kolem ani památka."

„Třeba se vezl na tom zvířeti," napadlo Rogera.

Jak se chtěl blíž na stopy podívat, rozběhl se Roger bahnem a vzápětí se zabořil až po vršíčky holí-nek. Rychle se snažil vyprostit nejdřív jednu a potom druhou nohu, ale zapotácel se a upadl rovnou na ru-ce, a když je zvedl, měl je až po lokte černé, mokré a leslé.

„Proboha, Rogere!" zděsila se Zuzana.

„Roger má černé rukavice!" volala Bridget.

„Ať už jsi z toho bahna venku, Rogere!" křičela Zuzana.

„Už jdu," odpovídal Roger. Ze všech sil se snažil vytáhnout nohy z bahna, ale nejdřív mu v něm zůsta-la jedna holínka, pak druhá a nakonec i ponožky, a taktak že dovrával ke břehu. Černou rukou, z kte-ré jen crčela voda, si odhrnul vlasy z čela, spiklenec-ky se usmál na ostatní a vypadal v té chvíli trochu jak strakatý černocho.

John stoupl co nejopatrněji do bahna, také se hlu-boko zabořil, ale neztratil rovnováhu, vylovil Rogerovy holínky a hodil je pod hradbu na pobřeží. Ponožky se už ani nepokoušel zachraňovat. Potom roztáhl obě ruce, jak se snažil v tom bahně balanco-vat, a pořádně si prohlédl obrovské stopy. Když se na ně dost vynadával, pomalu přešel za ostatními, ale musel si oběma rukama přidržovat holínky, aby mu také nezůstaly v bahně.

„Je to opravdu divné," řekl. „Určitě tudy nešel žádný mastodont nebo nějaký slon, protože by se za-bořil hloub než Roger nebo já. A ty stopy jsou skoro jen na povrchu."

„Ale něco živého to jistě bylo," mínila Titty.

„Už jsem skoro dostal to bahno z holínek," řekl Roger, který si pečlivě utíral hrstí trávy vnitřek gumovek.

„Tady ti pořádně neuschnou," řekla Zuzana. „Víte co, vrátíme se radši do tábora."

„Stejně je už určitě načase zarazit další větvičku do jídelních hodin," napadlo Rogera.

„A Sindibád by si dal trochu mléka," řekla Bridget.

Titty byla trošičku zklamaná. Zřejmě ty šlápoty nebere nikdo vážně.

Ukázala Johnovi svou mapu.

„Výborně," pochválil ji John. „Ještě si to trochu ověříme - určíme si podle kompasu místo, kde se hráz ohýbá v pravých úhlech. Ale ještě něco. Musíme si zjistit, kterým směrem vede silnice přes bahno k pevnině."

„Zakreslím taky ty buvoly," řekla Titty. „A po-jmenujeme to tu Rudé moře." Rozmáchla se rukou k bahnitě pláni, přes kterou vedla vozová cesta ohra-ničená mladými vrbičkami. Voda už začínala stoupat přes bahno k silnici a jeden lalok postupoval od vý-chodu proti vodnímu laloku od západu.

„Ale proč?" ptal se Roger.

„Vzpomínáš si přece na faraóny a Izraelity," řekla Titty. „Tohle je pro ně místo jak dělané. Voda se za odlivu rozestoupí a můžou se rozběhnout k silnici označené těmi stromky, a pak zase voda kolem nich z obou stran stoupne, spojí se a odnese je i s jejich vozy."

„Máš úplnou pravdu," řekl John. „Rudé moře. Zakreslil jsem, kde se dá přejít. To místo určitě mys-lel domorodec, když mluvil o brodu. Za přílivu to tam přeplyjeme na Čarodějovi."

„Ale měli bychom se vůbec vzdalovat z ostrova?" napadlo Titty. „Sice jsme ještě žádné divochy nevi-děli, ale co ty stopy mastodonta? Ty tu přece někdo udělat musel."

„Ale mastodont určitě ne," řekl John.

„Tak kdo tedy, jestli ne mastodont?"

„Pořádně se po nich podíváme a třeba ještě něja-ké najdeme," řekl John. „Ale myslím, že si z nás ten domorodec jen tak utahoval. Vůbec nevěřím, že by tu byli divoši. Poslyšte, musíme si pospíšet, Zuzana a Bridget jsou kdoví-kde před námi."

Zuzana si podivnými stopami moc hlavu nelámala, mnohem víc ji teď zajímalo, co dát badatelům k obě-du, a tak popadla Sindibáda a rozběhla se do tábo-ra. Bridget upalovala za ní, ale měla co dělat, aby jí stačila, a ostatní se pustili za nimi.

„Neleťte tolik," huboval Roger. „Bez bot se mi jde hrozně špatně."

Za deset minut však už úplně zapomněl, že je bos. Sotva doběhla Zuzana do tábora, zaslechli všichni ohlušující jakot důstojnické píšťalky a viděli Zuzanu, jak na ně zoufale mává, rozhlíží se ze strany na stra-nu a znovu se rozmachuje. Vůbec se nezmohla na pořádné značky, ale všichni pochopili, že signalizuje: „Koukejte rychle přiběhnout!" Stalo se něco vážného.

John, Titty i Roger, celý zablácený, s holínkami a bambusovou tyčí v ruce, se horempádem rozběhli do tábora. Zuzana stála u ohniště a na cosi ukazovala a Bridget se k ní vystrašeně tiskla.

Zuzana jim naznačovala, že mají být zticha. „Moc mě mrzí, že jsem na vás pískala," zašeptala jim. „Někdo byl v táboře. Podívejte se!"

Uprostřed tábora stála zaražena do země červeně, modře a zeleně natřená hůl, vyřezaná do podoby ha-da s dlouhou úzkou hlavou. Kolem krku měl ten had zavěšeny čtyři žluté mušličky.

„Propána!" zděsil se John. „Jenom jestli se něco nestalo s lodí."

Položil kompas, rýsovací prkno a bambusové tyče a řítit se dolů k okraji slatin. Titty, Roger a Zuzana pádili těsně za ním.

„Já chci jít taky," křičela Bridget a Zuzana na ni počkala.

Přiliv už pokročil a v Hastmanově zátoce stou-pala voda. Čaroděj tu čekal tak, jak ho zanechali, kotvu vytaženou vysoko v slatinách. Mezi ním a vo-dou se pořád ještě prostíral bahnitý pás.

„Mastodont!" zvolala Titty. „Tady byl taky!"

Od kraje slatin se kolem lodi táhla přes bahno dvojitá řada obrovských stop.

„Koukněte se! Koukněte!" vykřikl Roger. „Už je pozdě..."

„Na co? Kam?"

Roger ukazoval na vodu. „Na loď. Viděl jsem loď. Zrovna zahnula tamhle za ten ostrov."

Ostatní se zahleděli po zátoce, kam jim ukazoval Roger.

„Už není vidět," řekl Roger. „Prostě zmizela za tamhletím břehem."

„Viš to jistě?" ptal se John.

„Tak jistě, jako že vajíčka jsou vajíčka," odpově-děl Roger.

„A kdo na ní jel?"

„To jsem neviděl," řekl Roger. „Jen jsem zahlédl, jak mizí lodní zád'. Kdyby nám nebránil v rozhledu ten břeh, tak loď uvidíme."

„Honem," řekl John. „Musíme spustit Čaroděje na vodu."

Vzápětí už měl na přídi stočeno mokré kotevní la-no a s Titty a Rogerem, který byl pořád ještě bos, spouštěli Čaroděje po kraji úzkého břehu, kde z bahna vyčnívaly vrcholky starých vykopaných hromádek a půda byla dost pevná, aby se do ní člověk nebořil.

„Poslyš, Johne, myslíš, že bychom opravdu měli někam jezdit?" ptala se Zuzana.

„Rozhodně," řekl John. „Jestli tu byl jen náš do-morodec, může nám to být úplně jedno. Ale jestli tu byli divoši, musíme za každou cenu zjistit, na čem jsme. Toho hada nám nikdo nepostavil do tábora jen tak."

„A taky musíme zjistit, či jsou ty stopy," řekla Titty.

John se zarazil. „Co když je těch divochů víc?" napadlo ho. „Poslyš, Zuzano, neohlídaly byste s Bridget tábor?"

„Nechaly jsme tam Sindibáda samotného, vid', Zu-zano?" vzpomněla si Bridget.

„Taky byste mohly okouknout stín na jídelních hodinách," řekl Roger. „Určitě je už skoro čas k obě-du. Zarazte větvičku, ať víme, kam patří. Po tom honu na mastodonty budeme mít ještě větší hlad."

John a Titty už byli na lodi.

„Sedni si na před', Rogere," řekl John. „A uměj si ta svoje kopyta přes lodní bok ve vodě. Máme na lodi bahna až dost." Čaroděj vklouzl do hlubokých vod. John jej otočil a rychlými pevnými záběry, bez sebemenšího zašplíchání vesloval zátokou. Roger si opláchl nejdříve jed-nu a potom druhou nohu a hned je měl zase bílé, jako kdyby si svlékl černé punčochy.

„Buď trochu zticha, Rogere," řekla Titty. „Co je nám platné, že John tiše vesluje, když děláš takový rámus."

„Pořádně se rozhlížejte," ukládal jim John. „A rad-ši nemluvte. Titty, dělej mi rukou kompas a ukazuj, kam bych měl natočit před'. Třeba jsou divoši hned tamhle za tím ohybem. A kdyby slyšeli, jak tady vo-láme: ‚Obrat k pravoboku! anebo ‚Obrat k levoboku!', hned by si domysleli, že je pronásledujeme, a zmizeli by nám jak pára."

Kapitola VIII

MASTODONTOVO DOUPĚ

Titty seděla na lodní zádi, jednu ruku zdviženou těs-ně nad koleno, a ukazovala chvílemi trochu doprava a chvílemi zase trochu doleva, takže Johnovi stačilo sledovat jenom pohyby její ruky a nemusel se ohlížet, kudy plout. Mohl se aspoň úplně soustředit na řízení člunu a ponořovat i vynořovat vesla bez sebemenšího zacákání. Přiliv byl teprve v počátcích a badatelé vi-děli po obou stranách kolem sebe jen hnědé bahno a daleko na obzoru zelený proužek trávy a rostlin-stva.

Malý ostrůvek byl pořád ještě spojen s jejich ostro-vem bahnem. Kus dál se otáčela zátoka vedoucí k Rudému moři. Na vodě jako by se nic ani ne-hnulo.

„Tamhle je to. Tamhle!" zašeptal Roger. „Tudy určitě ta loď odplula."

Titty ukázala náhle prudce doprava. John zabral levým veslem nazad a loďka se zpola otočila. A tehdy se John poprvé ohlédl.

V ohybu zátoky, proti malému ostrůvku, se břeh mírně rozestupoval. John vesloval přímo k té mezeře a loďka vklouzla do úzké strouhy hluboko pod úrovní bažin.

„Tady není ani místo na veslování," zašeptal Ro-ger.

„Pozor, Titty, budu muset veslovat na zádi."

Titty s Johnem si přesedli a John poháněl rychlými točitými záběry loďku strouhou. Po obou stranách se kolem nich svíralo bahno a za ním se svažovaly strmé břehy s velkými proláklínami, kde bahno odpadlo.

„Je tu dost mělko," zašeptal John. „Zrovna jsem narazil na dno. A teď zas."

Vpluli do dalšího ohybu.

„Tamhle je ta loď," zašeptal Roger. „Ale nikdo v ní není."

John nechal veslování a začal odrážet Čaroděje, jako kdyby ho odstrkoval bidlem. Snažil se, seč mohl, ale jak zarážel veslo do bahna, co chvíli mu tam zůstalo a vůbec je nemohl vytáhnout. A vtom najel Čaroděj do bahnitého dna a zarazil se kousek od malé hnědé veslice. Za veslicí se už táhlo jen samé bahno. Od veslice vedlo ke kraji rokle lano a na jeho konci, vysoko na břehu, zahlédli badatelé přenosnou kotvičku. Ať už tedy vystoupil ze člunu člověk, anebo jiný záhadný tvor, nejdříve pořádně člun zakotvil a potom teprve odešel. Nevystoupil však na břeh, aspoň ne tady. Badatelé znovu spatřili zřetelnou sto-pu, dvě řady obrovských okrouhlých šlápějí, vedoucí od vody ke kotvičce a potom dál od břehu, za další ohyb a na bahnité dno strouhy.

„Měli bychom vystoupit na břeh," navrhol Roger.

John chvíli zkoušel veslem hloubku a potom je vy-táhl, celé černé a mokré. „Tady přistát nemůžeme," řekl. „Ještě bychom se potopili. Musíme se vrátit. Viděl jsem, kde by se možná dalo přistát, kousek za místem, co jsme vypluli z naší zátoky."

Titty zabírala jedním veslem z přídě a John dru-hým ze zádi a podařilo se jim s Čarodějem o kousek couvnout. Pak už se voda trochu rozšiřovala a mohli se s loďkou otočit. Při ústí strouhy dopluli k místu, kterého si už John všiml cestou sem, protože se tu sesulo kousek břehu. Když šťouchli veslem do sesuté půdy, zjistili, že je mnohem tvrdší než bahno kolem. Jeden po druhém se pak vydrápali na břeh. John s sebou vzal kotvu a zarazil ji nahoře na břehu. Octli se na hrázi velmi podobné té, která se táhla kolem jejich ostrova.

„Tady se lodi nemůže nic stát," řekl John a zadí-val se na Čaroděje. „Pořád je ještě příliv. Nastupo-vat se nám bude mnohem líp."

„Nemáme ani zbraně," uvědomila si Titty.

„Žádné nebudeme potřebovat," řekl John. „Co-pak chceme na někoho útočit? Jdeme přece jen na výzvědy. Musíme si prostě zjistit, na čem jsme."

Zadával se z vysokého břehu přes Hastrmanovu zátoku k ostrovu, odkud vypluli. Stály tam stany a z ohně stoupal kouř. Tábor vypadal docela po-kojně. John dokonce zahlédl Bridget, jak chodí po-zpátku táborem a zřejmě za sebou cosi tahá po zemi, aby zabavila Sindibáda. Ze všeho nejméně by teď potřebovali válku anebo třeba jen nepříjemnosti s cizími lidmi. Ale ten vyřezaný had v táboře měl něco znamenat. Do tábora jim vnikli neznámí lidé! A nesmějí také zapomínat na cizí loď a obrovské otisky kopyt. Ne, přece jen jim nezbyvá, než aby šli dál.

„Jestli si nepospíšíme, tak nám uteče," řekla Titty.

„Hoďte sebou," pobízel je John a všichni se roz-běhli po hrázi a cestou se dívali dolů do strouhy. Proběhli kolem zakotvené veslice, ale utíkali dál s očima upřenýma na obrovské stopy kopyt dole v bahně.

„Podívejte se na tohle!" zvolala Titty. „To je pře-ce lodní vrak!"

Jak se strouha zatáčela, objevila se před badateli kupa holých černých prken trčících z bahna.

„Stará nákladní loď," řekl John.

„Už je tu jistě sto let," tvrdila Titty. „Zbyla z ní jenom kostra."

Když však doběhli blíž k lodi, všimli si, že žád' a střední část trupu jsou sice celé polámané a ztrouchnivělé, ale příd', přiražená těsně ke břehu, pořád ještě vypadá jako příd' lodi, která by klidně mohla vy-plout na moře. Dokonce se na ní zachovala i přídíni paluba. Badatelé si povšimli zrezivělého rumpálu, předního poklopu a těžkého podstavce, v němž kdysi stával stěžeň. Kotevním průvlakem v palubním zá-bradlí procházel zrezivělý řetěz a táhl se přes hráz k zrezivělé kotvě zaražené do louky. Na zádi se už boky staré lodi propadly, ale na přídí byly dokonce čerstvě potřené dehtem. Pod lodním zábradlím bylo vidět malé čtvercové okénko. A někdo docela nedáv-no modře a žlutě přelakoval ozdobný rámeček kolem jména lodi a nápis vypadal, jako by jeho červená písmena ještě ani neoschla.

„Dračice!" četl Roger. „Tedy, tahle kocábka se určitě hned tak jako dračice nepožene!"

„Už nikdy," řekla Titty a snažila se představit, jak se asi pěnila voda pod starou černou přídí, která teď ležela vklíněna do bahna.

„Nejspíš ji sem strčili, aby někde nepřekážela, a teď ji tu nechají, dokud neshnije a nerozpadne se," řekl John.

„A proč jí tedy někdo přelakoval jméno?"

„A dokonce po obou stranách," řekla Titty, která kousek popošla a viděla i na druhý bok lodi. „Poslyš, John, z téhle strany nejsou vidět žádné stopy." Na-jednou promluvila mnohem tišeji. „Třeba se ten tvor ukrývá v tom vraku."

„Vede tu docela normální pěšinka přes bažiny," řekl John. „Možná že někam odešel... Ale co je tohle? Poslouchejte." Zaslechli praskot tříštícího se dříví.

„Ozývá se to zevnitř," řekl Roger.

„Bud zticha," sykl John.

„Třeba tam jsou domorodci a mohli bychom se jich zeptat, jestli ho viděli," napadlo Titty.

„Ale koho?"

„No přece mastodonta nebo nějakého toho tvora, co tu dělá tak velké stopy."

„Podívejte!" řekl Roger. „Určitě tady někdo bydlí. Jen se koukněte."

Ze zrezivělé železné roury, prostrčené palubou hned vedle staříckého rumpálu, se najednou vyvalil hustý mrak žlutého kouře. Badatelé stáli po kolena v bujně trávě rozrostlé po hrázi, zaražené se dívali na kouř a čichali jeho pronikavý pach. Bylo to nad slunce jasné. Polovina vraku se úplně rozpadla, ale na druhé pořád ještě někdo bydlí. Čerstvý dehet na přídí, nově přelakovaný nápis a teď ten kouř z ko-mína jasně prozrazují, že i když Dračice nikdy víc nevypluje, i když se časem z většiny rozpadne a zni-zí v bahně, pořád se ještě kus té staré lodi někomu hodí. Jeden její konec je úplně mrtvý, ale druhý si žije vlastním životem. Bylo jim, jako by někde našli kostru a lebka, kterou si prohlíželi, na ně najednou zamrkala.

Stáli tam a rozhlíželi se dolů a nahoru po klikaté strouze přes bažiny k pevnině, k vzdáleným polím, stromům a hospodářstvím a pak zase zpátky k Zá-hadným vodám, Hastrmanově zátoce a k svému tá-boru na jejím druhém břehu. I na tu dálku viděli, jak se od hráze cosi bíle odráží - vršíčky jejich stanů. Kolem však bylo všechno divoké a pusté, bažiny, strouha, která vypadala spíš jako příkop, bahno a po-lorozpadlá stará loď. Na míle kolem není kromě nich vidět ani človíčka, a přitom se z toho rezavého ko-mína valí kouř a namísto štipání dříví je slyšet pras-kot právě zapáleného ohně.

„Někdo se na nás dívá," zašeptal Roger. „Zahlédl jsem nějaký obličej... teď se zas ztratil... Někdo nás pozoroval tím oknem."

„Měli bychom honem zmizet," řekl John. „Není to přece náš ostrov."

„Ale nemůžeme se aspoň zeptat?" naléhal Roger.

John se však už obrátil a vracel se po hrázi. „Tak-hle si sem připlout na lodičce, to by bylo něco docela jiného," řekla Titty. „Mohli bychom si sem za přílivu zaveslovat a zkusit se vylodit na druhém břehu. Hned by se poznalo, jestli je tu opravdu ostrov. A kdyby pak někdo na té palubě začal třeba něco mýt nebo tak..."

„Počkejte!" ozvalo se najednou docela blízko nich.

Přidním a také jediným palubním otvorem staré lodi vylezl jakýsi chlapec. Byl větší než Roger, ale zas ne tak velký jako John, měl na sobě dost potrha-ný šedivý svet a zablácené šedivé kalhoty zastrčené do ponožek. Na hlavě mu trčela čupřina pískové svět-lých vlasů. V obličejí opáleném do cihlově červená mu svítily jasné modré oči.

„Kde má holínky?" podivil se Roger. „Že by mu taky zůstaly v bahně?"

„Ahoj!" řekl mu John.

„Poslyšte, to je váš tábor tamhle naproti? Nezlob-te se, že jsem tam vpadl. S někým jsem si vás spletl. A jak jsem vás zpozoroval, že jdete, honem jsem kou-kal zmizet. Myslel jsem, že jste mě neviděli."

„A taky že neviděli," řekl Roger. „Ale viděli jsme tvou loď."

„Chtěli jsme vypátrat, či jsou ty obrovské stopy v bahně," řekla Titty. „Máš snad to zvíře na lodi?"

Chlapec se zasmál a zase zvažněl.

„Nechal jsem něco u vás v táboře," řekl.

„To jsme zjistili," řekl John.

„Čekal jsem jenom, až se setmí, a chtěl jsem si pro to zas dojít."

„Jen to ne!" zvolala Titty. „Strašně bys postrašil Bridget."

„Vrátíme ti to sami," řekl John.

„Moc nás zajímalo, co to asi je," nadhodila Titty.

Chlapec se už chystal promluvit, ale zas zavřel ústa. „Jenom taková hra," řekl po chvíli.

Chvilí všichni mlčeli. Pak promluvil chlapec znovu.

„Poslyšte, znáte Čejku?" řekl.

„Těch jsem viděl ráno spoustu, jak jsme chodili po ostrově," řekl Roger.

„Nemyslím ptáky," ušklíbl se chlapec. „Čejka je jedna plachetnice. Ale poslyšte, jak vy jste se sem vůbec dostali? Ani jsem vás neviděl, když jste při-jeli. Včera jsem tady ovšem nebyl."

„Připluli jsme na lodi," vysvětloval John.

„A o Čejce jste nevěděli?"

„Ne. Jsme tady letos poprvé."

„Mně se to hned nějak nezdálo," řekl chlapec. „Mí kamarádi totiž říkali, že se utáboří jako obvykle na ostrově Pazourků. Ale když jsem viděl váš tábor, napadlo mě, že si to rozmysleli. Nevěděl jsem, že to tu ještě někdo zná."

„My to tu taky neznáme," řekla Titty. „Jen jsme se vydali na výzkumy. Nedá se říct, že bychom zrov-na ztroskotali. Ale také odsud nemůžeme, dokud se nevrátí naše loď. Byli jsme prostě vysazeni na pusté pobřeží."

„Na pusté pobřeží?" opakoval chlapec zamyšleně. „A vědí o vás na statku?" Zadíval se do dálky přes Hastrmanovu zátoku a na ostrov za ní.

„Myslíš v domorodém kraalu?" řekla Titty. „Tam o nás vědí. Jeden z těch domorodců nám donesl dnes-ka ráno mléko, ale spíš byl asi jen zvědavý, co jsme zač. My jsme si přivezli mléko s sebou, v konzer-vách."

„Kraal není zrovna špatné slovo," uznal chlapec. „Náš táta má taky kraal. Tamhle naproti." Ukázal přes bažiny k jihu.

„Odsud ho není vidět. Je schova-ný za těmi stromy. A tak si můžete myslet, že tam ten kraal ani není..." Znovu se zadíval k vzdálené-mu hospodářství, z něhož byl nad stromky vidět jen kousek taškami kryté střechy. „A kolem dokola byli jen ti mí kamarádi a já - dokud jste nepřijeli vy."

John řekl: „Poslyš, jestli jsi tam ten kůl zarazil omylem, dojdou ti pro něj do tábora."

„To nemusíš," řekl chlapec. „Stavím se pro něj sám."

„Ty tady bydlíš?" ptal se ho Roger.

Chlapec se na chvíli zamyslel.

„Chtěli byste se podívat dovnitř?" řekl pak.

„A jak," rychle souhlasil John.

„Jenže my tam nepřeskočíme," řekl Roger.

Chlapec se však shýbl a vytáhl zpod lodního zá-bradlí široké prkno, postavil je a spustil kupředu, takže prkno tvořilo jakýsi můstek mezi lodním vra-kem a hrázi.

„Podívejte se, jestli ten konec dost pevně drží," řekl.

První stál na prkně Roger. Titty vykročila hned za ním, ale Roger se najednou zarazil.

„Pozor, Titty," řekl, „když zůstaneme na tom prkně oba, určitě se ještě převáží, a jestli spadneme znovu do bahna, Zuzana snad vyletí z kůže."

„Taky by dalo pěknou fušku, než by vás někdo vytáhl," poznamenal chlapec.

Jeden po druhém přešli přes prkno a octli se na vraku. Bylo jim, jako by stáli na lodi, z níž zbyla všehovšudy jen příď.

Když se ohlédlí, viděli jenom

„Poslyš, co kdyby sis s námi zašel pro toho hada a naobědval se u nás v táboře?" navrhl John chlapci. „Jestli si ovšem nechceš mermomocí vařit sám. My máme jídla spoustu."

„Proč ne," odpověděl chlapec. „A jestli chcete vidět ty šlapačky..."

Znovu vylezli na palubu. Chlapec po ní přešel až k samému kraji nejvzdálenějšímu od břehu. Visel tam provazový žebřík a vedle něho na háku šlapač-ky, dvě velká oválná prkna uprostřed s provazovým vázáním na patu i špičku nohy a pevné kožené řemínky na zajištění. Chlapec sundal prkna z háku a shodil je dolů tak obratně, že spadla naplocho do bahna vázáním vzhůru. Natáhl si vysoké gumovky a se-stoupil po žebříku.

„Bahno je tu strašně měkké," řekl. „Kdybych ne-hodil ty šlapačky napřed, tak se k nim nedostanu, protože do bahna se postavit nemůžu."

Stoupl si plnou vahou na jednu šlapačku, položil nohu do vázání na druhé a utáhl řemínky. Pak si zas stoupl celou svou vahou na druhou šlapačku a při-vázal si k noze první.

„A teď se divte," řekl a rozběhl se. Vymršťoval přitom obě nohy ve velkých kruzích, aby nezakopl o ta velká oválná prkna. Jak běžel, zdvíhal s hlasitým mlaskavým zvukem šlapačky z bahna, levou, pravou, levou, pravou, a zanechával za sebou mastodonti sto-pu obrovských tlap. Úplně snadno se tím pružným během pohyboval po bahnitěm dnu úžiny, zaneseném tak měkkým bahnem, že by se tu byl v gumovkách při prvním kroku beznadějně zabořil.

Pak se obrátil a rozběhl se zpátky, nechal šlapačky v bahně, vylezl po provazovém žebříku a trochu una-vený stanul zas vedle badatelů na palubě staré nákladní lodi.

„To je nádhera!" vydechl Roger. „Ale není to moc těžké?"

„Trochu cviku to potřebuje," řekl chlapec. „Ale jestli teď chcete vystoupit na břeh, radši uklidím to prkno. Nikdy ho nenechávám natažené k lodi, když někam jdu."

„Copak jsou kolem divoši?" zeptala se Titty.

„On vám snad něco prozradil?"

„Kdo?"

„Ten chlapík ze statku - vlastně z kraalu."

„Povídal, že se tu někde potuluje jeden divoch," řekla Titty. „Nemyslel tebe?"

„No dobrá," řekl chlapec. „Když už to víte... Ale vlastně vám neměl nic povídat."

„Nezlob se," řekla Titty. „Netušili jsme, že je to tajemství. Budeme dělat, že nic nevíme. Prostě ti budeme říkat Mastodont."

„Jenže já se jmenuju Don," namítl chlapec.

„To je stejně zkratka Mastodonta," tvrdila Titty.

Chlapec se zasmál. „Nakonec je to úplně jedno, jak jste se o těch divoších dověděli," řekl. „Aspoň myslím, že je. Jste vlastně skoro ztroskotanci, takže se něco takového před vámi nemusí tajit."

Zdálky se ozvalo pronikavé hvízdnutí.

„Čeká nás bašta," zajásal Roger a už se hnál po prkně na břeh. „To byla přece píšťalka prvního dů-stojníka."

„Dohoním vás," řekl chlapec. „Kde máte lod?"

„Docela blízko tvé."

Titty a John přešli za Rogerem na břeh a zamířili po vysoké hrázi nad strouhou. Chlapec uklidil prkno, slezl po druhé straně vraku a vzápětí už ho viděli, jak běží tím podivným houpavým způsobem a nechává za sebou překrásnou stopu mastodontích tlap. Než došli k loďce, seděl už na svém člunu a do Hastrmanovy zátoky vpluli společně, docela blízko sebe.

Roger vyskočil první na břeh a rozběhl se nahoru do tábora.

„Připrav ještě jeden talíř, Zuzano," volal. „Vede-me ti k obědu Mastodonta."

Kapitola IX

VÝPRAVA SE SPŘÁTELÍ S DIVOCHEM

„Krucipísek," zahubovala Zuzana, ale nijak moc na-hlas.

„A jaký ten mastodont vlastně je?" chtěla vědět Bridget.

Zuzana se však už rozběhla do zásobního stanu a začala hledat další polévkový talíř. Na smůlu však už polévku nalila do pěti talířů a v rendlíku jí ne-zbyla ani troška. Roger jí napověděl až dost a po-chopila, že ať už je ten mastodont, jaký chce, krmí se jak obyčejní lidé, a tak honem odebrala z každého z pěti talířů trochu polévky do šestého, aby měla všechno připraveno, než návštěva přijde. Žádného hosta by moc nepotěšilo, kdyby viděl, jak se kvůli němu přelévá polévka sem a tam, a ještě by mohl litovat, že k nim zašel.

Stihla to jen taktak. Než John, Titty a Mastodont přešli za Rogerem slatiny a dostali se přes hráz do tábora, čekalo je u ohně šest talířů vyrovnaných v řadě, a každý z nich skoro plný polévky.

„Titty, tys mi neřekla pravdu," šeptla Bridget.

„Jak to?"

Mastodont si právě podával ruce se Zuzanou a na-štěstí neslyšel Bridgetinu odpověď: „Říkala jsi přece, že má chobot!" Vzápětí se však Bridget rozhodla, že Mastodont se moc mile usmívá, a když se na něj po-dívala pozorněji, zjistila, že není ani moc chlupatý. A než se nadálá, také si s ním tiskla ruku.

„Posaď se u nás," zvala ho Zuzana.

Mastodont se rozpačitě po-díval na vyřezanou hůl, pořád ještě trčící ze země, kde ji zarazil.

„Víte, hrozně mě mrzí, že jsem vám vpadl do tábora," omlouval se. „Myslel jsem, že tu táboří někdo jiný. Zase ten totem odnesu."

„Tak je to tedy totem?" řekla Titty. „Celého kmene?"

„Jsme vlastně čtyři," řekl jí Mastodont. „A do-spělým říkáme misionáři."

„Mastodont dovede běhat po bahně jak kachna," vyprávěl Roger. Polkl první lžici polévky, ale vtom položil talíř a vyskočil. „Zuzano, ty jsi zapomněla!" zvolal. Slunce jim stálo vysoko nad hlavou a větvička uprostřed jídelních hodin vrhala jenom docela krátký stín. Roger zasadil do toho kraťouchkého stínu předem připravený nahore rozštípnutý klacík, napsal na kou-sek papíru „OBĚD" a zastrčil jej do štěrbin.

„Nemáme s sebou totiž hodiny," vysvětloval John.

„Tak jsme si udělali tyhle, kvůli jídlům," dodal Roger.

„Výborný nápad," řekl Mastodont.

„Proč máte v totemu úhoře?" zeptala se ho Titty.

„Protože je tu všude bahno," vysvětloval Mastodont. „Úhořům je v něm dobře a nám taky. A taky úhoře lovíme a jíme, a tak jsme pořád úhořovitější. Tady se celkem ani nic jiného chytat nedá, leda pla-týsi, ale platýsi jsou hrozně nudní. Zato úhoř se všude propadá a odevšad se dostane. Moc dobře se hodí za totem pro někoho, kdo se nechce dostat do velkých malérů s misionáři... Ne snad že by byli tak špatní," dodal.

„K jídlu?" zeptal se Roger.

„Misionáři určitě ne," zasmál se Mastodont. „Aspoň jsme je ještě neochutnali. Ne. Chtěl jsem říct, že ne-jsou zlí. Přijeli sem z Colnsea na plachetnici, zakotvili na ostrově Pazourků a nechali tam zbytek svého kme-ne ve stanech. A úhoři mají každý svou loďku."

„Plachetnice?" ptala se Titty.

„Docela malé plachetničky," řekl Mastodont.

„Vždyť my je viděli!" zvolal Roger.

„Neplácej nesmysly," zarazil ho John. „Samozřejmě-mě že jsme je neviděli."

„Ale viděli. Přece ty nádivy," dodal už trochu tišeji Roger.

„Jakou mají loď?" ptal se John.

„Kutr s čtverhrannou zádí. Žlutě natřený. S bílými plachtami. Jmenuje se Čejka. Vezli ji zrovna do Pin Millu, chtěli si dát něco opravit na palubě."

„Tak jsem je přece jen viděli," řekl John. „Byli v Pin Millu včera a předevčírem. Viděli jsme je, jak si plachtí vedle sebe na těch třech plachetničkách."

„A jak že jsi jim říkal?" ptal se Mastodont Rogera.

„Viš," začal Roger, „říkal jsem jim nádivové. Ale jen proto, že si plachtili na lodičkách, a my ne. Aspoň včera ne. Viděli jsme je jen zdálky, a tak ani nevím, jak vypadají."

„Na divochy by se takové jméno docela hodilo," řekl Mastodont. „Ale jsou to Úhoři. Myslel jsem, že zůstali v Pin Millu, ale když jsem pak viděl vaše stany, tak jsem si řekl, že se asi včera, když jsem byl pryč, zase vrátili."

„Ale proč jim říkáš Úhoři?" ptal se Roger.

Mastodont zaváhal. A pak ze sebe rychle vychrlil: „Jestli vás vaše loď nechala na pustém pobřeží, tak snad ani nebude vadit, když se to všechno dovíte. A když jste cestovatelé, můžu vám to prozradit tím spíš. Cestovatelé přece vždycky šoupnou do těch svých knížek něco o divošských obřadech a podobně. Tak jsme taky přišli na ten nápad. Ostatní se na mě určitě nebudou zlobit. Všechno jim vysvětlím. Víte, úhoř je totem Úhořích dětí. Tak se jmenuje náš kmen. Ale je to strašně tajemství. Nevědí o něm ani misionáři. Jinak by nám třeba zakázali předkládat lidské oběti."

„Cože?" Tohle vyděsilo i Zuzanu.

„Pořádáme o každých prázdninách obětní slav-nosti," prozrazoval jim Mastodont. „Víte, zapálíme pořádný vysoký oheň, na totemech se houpají ná-hrdelníky, tamtamy zvučí a pak začne koroborí, vši-chni křepčí jak blázni a oběť čeká, až bude předložena bohům."

„Ale kdo je vlastně ta oběť?" ptal se Roger.

„Daisy," odpověděl mu Mastodont. „Na pořádnou oběť je trochu hubená," dodal. „Ale lepší ne-máme ..."

Jak to říkal, díval se téměř závistivě na buclatou Bridget. Nikomu kolem to neušlo. A Mastodont za-myšleně zmlkl.

„Bridget vám za oběť nepůjčíme," řekla rychle Zuzana.

„Ale hodila by se báječně," řekl Mastodont. „Je o moc menší než Daisy a mnohem... však víte, jak to myslím. Nikdo samozřejmě nemůže za to, že je hubený. Většinou to ani zvlášť nevádí, ale divoši si své oběti rádi dobře vykrmí. U jiného kmene by na tom tak nesešlo ... U takových Volavek by třeba bylo úplně jedno, kdyby byl někdo hubeňour. Ale oběti Úhořích dětí mají být tlusté. Budu se samozřejmě muset ještě zeptat ostatních, ale Daisy se určitě ne-urazí. Divoši se přiženou do tábora cestovatelů, vy-berou si nejtlustší..."

„Ne, Bridget si vzít nesmíte," zasáhl Roger.

„Když už potřebujete za oběť někoho z nás, tak si vezměte mě nebo Johna," nabídla Mastodontovi Zuzana.

„Já bych se taky hlásil," řekl Roger.

„Vezměte si koho chcete, jen Bridget ne," řekla Titty. „Neboj se, Bridget. Ne aby ses tu ještě dala do breku. Nikdo si z tebe oběd dělat nebude."

„Jste hnusní," řekla Bridget. „Pořád mi předhazu-jete, že jsem na všechno malá. I tatínek s maminkou už mi dovolili tábořit. Ti vědí, že už jsem dost velká. A vy mi nechcete ani dovolit, abych dělala lidskou oběť, když o mě někdo stojí..."

„Ty bys vážně chtěla?" zeptala se jí Zuzana.

„Tak jí to dovolte," přimlouvala se Titty. „Nic se jí nestane."
„Proč by nemohla dělat oběť, když chce?" ptal se Roger.
„Dobrá, Bridget," řekl John. „Když se budeš vzor-ně chovat a poslechněš vždycky prvního důstojníka..."
„A nikdy mi nezapomeneš říct: „Rozkaz, pane!" vložil se do hovoru Roger.
Bridget se rozveselila a s nadějí se zahleděla na Mastodonta.
„Podle mě by to šlo," řekl Mastodont. „Ale musím se nejdřív zeptat ostatních."
„Kotlety si sníte ze stejných talířů," řekla Zuzana. „Vždycky se snažíme trochu si ušetřit nádoby, aby-chom ho neměli tolik na mytí," dodala, když si uvě-domila, že Mastodont je jejich hostem, a ne jedním z členů posádky.
Po kotletách přišly na řadu banány a to už toho cestovatelé i divoch o sobě hodně věděli. Vyprávěli mu trochu o svém dobrodružství v Severním moři a Mastodont byl čím dál spokojenější. „Tím je to skoro tutovka," řekl. „Až se ostatní dovědí, že jste se zrovna vrátili z Holandska, nemůžou proti vám nic mít. Když jste přepluli celé moře, jste vlastně obje-vitelé." Zřejmě mu pořád leželo v hlavě, co řeknou ostatní divoši. „Víte, slíbili jsme si, že nikomu nic neprozradíme. Mí kamarádi mají strach, aby se sem nepřihnulo moc lidí a všechno nám nezkazili."
„Toho jsme se báli taky, když jsme zjistili, že nám někdo táboří na ostrově Divokých koček," vzpomněla si Titty.
„Divokých koček?" opakoval domorodec a cesto-vatelé mu vyprávěli o jezeře na severu Anglie, o tá-boře na skalnatém zalesněném ostrůvku a o jejich přátelství s pirátkami z Amazonky.
„Taky si signalizujete?" ptal se Roger.
„Raketami," odpověděl Mastodont.
„A co morseovkou?" ptal se Roger. „A vlaječ-kami?"
„Divoši tohle nedělají."
„Ale my ano," řekl Roger.
„Něco takového se hodí pro cestovatele," řekl Mas-todont. „Ale pro divochy ne. My máme zase svoje způsoby, jak si podávat zprávy."
„Ale morseovkou se báječně posílají tajné vzkazy," řekla Titty. Na chvíli zmizela ve stanu a pak při-nesla Nancin lístek, na kterém byla v jednom rohu lebka a zkřížené hnáty a pod ní řádka křepčících po-staviček. Ukázala jej chlapci, ale zakryla prstem pís-mena, která napsal John pod každou tu tancující postavičku.
„Vypadá to jako nějaký divošský tanec," řekl chlapec.
„Jenomže je to dopis," řekla mu Titty. Odtáhla prst a ukázala chlapci písmena. „Píše se tu: „Třikrát hurá!"
„Ale co to má znamenat?" ptal se chlapec.
„To právě nevíme," přiznala Titty. „Nejspíš něco podnikly. Nancy přece nemohla vědět, co chceme dělat tady."
„Rozhodně nemohla uhádnout, že k nám dneska přijde na večeri Mastodont," řekl Roger. „Vždyť jsme to nevěděli sami."
John ukázal hostovi mapku, kde jim tatínek na-črtl tužkou ostrovy a Záhadné vody.
Mastodont si ji pozorně prohlédl.
„Ale tohle je špatně," řekl a ukázal prstem na mapu. „Tady se dá za přílivu proplout. Tohle je ostrov, a ne jen nějaký mys. A když poplujete za ústí téhle zátoky, dostanete se daleko do vnitrozemí. A tady jsou dva ostrovy, ne jeden... A tady..."
„A o tohle právě jde," řekl mu John. „Než si pro nás připluje naše loď, chceme tu všechno pořádně zmapovat."
„Ale to vám bude trvat s jednou loďkou pěkně dlouho," poznamenal Mastodont.
John mu ukázal, co všechno udělali dopoledne, narychlo načrtnutou mapku ostrova, na kterém tábo-řili, s čarami, jak si určili podle kompasu bod po bodu z mořské hradby zeměpisný směr.
Mastodont chvíli nad mapkou uvažoval. „Vypadá to skvěle," řekl. „Ale kde máte průliv mezi ostrovem a pevninou?"
„Tam jsme si chtěli vyrazit na loďce," řekl mu John. „Z hráze tam moc dobře vidět není."
„Stejně ho hned tak nenajdete," řekl Mastodont. „A měli byste sem zakreslit dva průlivy, ne jeden. Vlastně tři. Víte co? Trochu vám pomůžu. Teď máme zrovna příliv. Tak hned vyrazíme. Než zase začne odliv, mohli bychom to obeplout a vrátit se přes brod."
„Přes jaký brod?" ptal se Roger.
„To je silnice, co vede na pevninu," vysvětloval mu Mastodont. „Za odlivu je pod vodou."
„Jak dlouho by to trvalo?" ptala se Zuzana.
„Asi tak hodinu, když to vezmeme zhruba k severu," řekl Mastodont. „Až k mysu poplujeme proti posledním přílivovým vlnám, ty by nás pak mohly zanést skoro až k brodu, a odtamtud se můžeme za předělem svézt s odlivem až domů." Ukázal jim na mapě místo, kde viděli silnici vedoucí přes bahno, a vysvětlil jim, že přílivové vlny se tu slévají z obou stran, a když pak začne odliv, zase se do obou stran rozestupují.
Titty a Roger už stáli připraveni na cestu.
„A co Sindibád?" vzpomněla si Bridget a zarazila se. „Kde je vůbec Sindibád?"
Sindibád, s bříškem po bohatém obědě plným a ku-latým, si zalezl do Tittina stanu a stočil se do klubíč-ka na jejím spacím pytlí. Zaoblené tlusté bříško se mu zvedalo a zase klesalo. Titty se vplížila do stanu a opatrně, aby spící kotě neprobudila, nazvedla při-krývky a shrnula je kolem něho do ochranného valu.
„Za hodinku nebo dvě se báječně prospí," řekla Zuzana.
„Asi je unavený," mínila Titty. „Za dnešek už toho vyzkoumal až dost."
Přešli přes slatiny a sestoupili k loďkám. Staré kůly označující přístaviště už byly skoro pod vodou. Bublínky a pěna, zvolna klouzající po kraji bahna, však prozrazovaly, že voda pořád ještě stoupá.
„Určitě to zvládneme," ujišť-oval je Mastodont. „Kdo pojede se mnou?"
„Já," hlásil se Roger.

John a Zuzana se po sobě podívali.

„Plachtíme na téhle loďce poprvé sami," řekla Zuzana. „Když vezmeš Titty a Rogera, pojedu s Johnem já a Bridget."
„Víš co, Titty?" řekl John. „Měla by sis s sebou vzít ještě jednu kopii té mapky a všechno do ní za-kreslit. Pak si mapky porovnáme."

„Až poplujeme po větru, můžete mě vzít do vleku," řekl Mastodont. „A já vás zas protáhnu úžinami, až začne foukat z opačné strany."

Konečně vyrazili. Mastodont vyplul první s Rogerem na přídi a Titty na zádi. Loďku měl docela malou, dehtem natřenou veslici. Než si uklidil do loďky šlapačky, pečlivě z nich smyl bahno a teď le-žely Rogerovi u nohou. Pod střední sedačkou, na které seděl Mastodont, ležela mělká dřevěná bedýn-ka s další mělkou bedýnkou uprostřed. Po obvodu vnitřní bedýnky byl omotan kotouč lana, z kterého vybíhaly desítky krátkých lanek na konci s háčky. Lanka byla pečlivě uložena v zářezech vnitřní bedýn-ky se všemi háčky směřujícími doprostřed, takže háč-ky se nedotýkaly a nemohly se zamotat do hlavního kotouče.

„Co je to?" ptala se Titty.

„Ohoří udice," vysvětloval Mastodont.

„Chytáš na mřenky?" ptala se Titty a vzpomněla si, jak lovili doma u jezera okouny.

„Ne," řekl Mastodont. „Na červy. Jmenují se pískovníci. Když nazvedneš tady ten kousek pytló-viny, tak je uvidíš. Máš ho hned u nohou."

Titty se sehnula. Pod zadní sedačkou ležela další mělká bedýnka a Titty se dotýkala patou vlhké hrubé pytlóvin-y, která ležela na bedýnce jako příkrývka na posteli. Titty nazvedla jeden růžek. Pod pytlóvinou, na další vrstvě vlhkého plátna, se hemžili nejdopor-nější červi, jaké kdy viděla. Každý jako kdyby se skládal ze dvou částí, z jedné tenké, úzké a lesklé a z druhé nafouklé a chlupaté.

Titty držela chvíli plátno nazvednuté a zděšeně se na červy dívala a pak je honem přikryla.

„Vážně tihle červi úhořům chutnají?" zeptala se.

„To bys koukala. Platýsům taky a zrovna tak tres-kám, když se tu objeví. O moc těžší je najít ty červy než potom chytat ryby. Dneska jsem se hrabal dvě hodiny v zemi, než jsem tyhle ty nasbíral."

„Ach tak, teď už tomu rozumím..." Titty se vy-bavily mastodonti stopy v bahně a hromádky, které vypadaly, jako kdyby si tam někdo stavěl hrady z bahna.

„My jsme si taky vzali rybářské vybavení," řekl Roger.

„Tady se dobře chytá na konci zátoky," prozrazo-val mu Mastodont. „Hlavně za odlivu."

John zatím vztyčoval na Čaroději plachtu, ale moc dobře mu to nešlo. Titty s Rogerem viděli i z Masto-dontovy loďky, že nějak s plachtou zápolí. Zuzana mu přidržovala nazvednuté ráhno a John něčím šku-bal. Lodní dítě raději posadili na dno loďky.

„John na téhle loďce ještě plachtu nevztyčoval," řekla Titty, aby si snad Mastodont nemyslel, že se John v námořnickém umění nevyzná. „Včera nám ji vztyčil tatínek. A dneska to zkouší John poprvé." Plachta byla konečně vztyčená, John upravoval lan-ka u paty stěžně, Zuzana kormidlovala, Čaroděj vy-plul a nad lodním zábradlím vykukla Bridgetina hlava. „Tak to přece jen zvládli."

Mastodont se opřel do vesel a za chvíli vypluli ze zátoky a veslovali těsně pod severním břehem ostrova.

„Musíme se držet při kraji, kde není velký proud," řekl Mastodont.

V slatinách se objevila úzká mezera a Titty si ji zanesla tužkou do mapy.

„To je jen odvodňovací stružka," řekl Mastodont. „Ale dokud není člověk až u ní a nevidí ji zblízka, tak se to nepozná. S loďkou se tam dostanete i za přílivu jen na pár yardů. Zato ta zátoka na druhé straně ostrova, co jsem vám o ní vyprávěl, není na-pohled o nic větší, a propluli jsme jí s celou flotilou, vlastně s Úhoři. Na druhé straně jsme se dostali až k hlavnímu průlivu."

„Víte co, vypravíme se tam taky," navrhovala Titty.

„John narazil na mělčinu," všiml si Roger.

Čaroděj, který plul před nimi, se také vyhýbal proudu, ale John zapomněl, že když má na lodi spouštěcí ploutev, musí plout větší hloubkou než Mas-todont se svou veslicí. Vzápětí už ho viděli, jak plou-tev trochu vytahuje a vplouvá do průlivu.

„Máme docela dobrý vítr," řekl Mastodont. „Aspoň se bude Johnovi dobře plachtit i proti přílivu."

„Poslyšte, nevyplováme na moře?" zarazil se Roger. „Tady už nejsou nikde břehy."

Opravdu to tak vypadalo. Při ústí Záhadných vod nebylo vidět nic než zčeřenou modrou hladinu. Písek už zalila voda a daleko na obzoru viděli badatelé vysoké hnědé plachty nákladních lodí a kouř par-níku.

„Za tamhleťm ohybem už to zas vypadá jinak," řekl Mastodont mezi dvěma záběry vesel.

„Co kdybychom tě chvíli táhli?" navrhla mu Titty.

„Budou radši až do dalšího průlivu veslovat sám. Pak nás už ponese příliv. Ale tady to chci mít co nej-dřív za sebou."

Titty si zanesla do mapy místo, kde začínala další nepatrná zátoka, nebo spíš strouha, a vinula se dál slatinami.

Konečně dopluli ke konci ostrova a přetnuli průliv na vnitřní straně boje označující křižovátku vodních cest. Kousek před nimi ležel teď ostrov z oblázků a jasně žlutého písku a nedaleko jeho břehů kotvily asi tři plachetnice, které cestovatelé zahlédli už včera. Výprava zabočovala do průlivu vedoucímu až k městu.

„Tamhle jsou ty bárky, co jsme viděli včera," řekla Titty.

Mastodont se ohlédl. „Misionářští překupníci," řekl. „A dost možná i otrokáři. Ale z nás ještě nikoho nechytli. Čejka tu není. Většinou kotví přesně na tomhle místě a Úhoří táboří nedaleko odtud. Bezvad-ně se tu schovají za písečnými dunami. Ale vlastně tam táboří proto, že se tam nedá nic zapálit," dodal. „A taky je tam prima koupání. Jediný kousíček píseč-ného pobřeží široko daleko."

„My jsme jakživ nic nezapálili," řekl Roger. „I když jednou jsme málem uhořeli." Chtěl vyprávět dál, ale všiml si, jak se po něm Titty podívala, a honem zmlkl. Nakonec má Titty možná pravdu. Mastodont by si o něm ještě mohl myslet, že se vytahuje.

Čaroděj také zahrnul za ohyb, pustil se za nimi a rychle je doháněl.

„Nemohl bys jim hodit poutačí lano?" zeptal se Mastodont.

Roger svinul poutačí lano a mrštil jím k plachet-nici. Zuzana je zachytila, a jak vzal Čaroděj veslici do vleku, mohl si konečně udýchaný Mastodont u vesel trochu odpočinout.

„Viděli jste ty dvě zátoky?" volal John.

„Zanesla jsem je do mapy," volala na něj Titty. „Ale nikam nevedou."

„Stejně by daleko vést nemohly," řekl John. „Je tam přece mořský val. A nikde v něm není mežera. Poslyš, není tohleto ten ostrov, co mu říkáte ostrov Pazourků?"

„Je," odpověděl Mastodont.

„A proč zrovna Pazourků?" ptal se Roger.

„Protože když tam přistaneme a vyjdete si za odlivu na břeh, můžete najít oštěpové hroty z pa-zourků a spoustu podobných věcí. Sbírají je tu mi-sionáři."

„Propána!" řekla Titty. „Opravdické pazourky?"

„Jistě. Když je najdeme, většinou je vyměňujeme za zásoby."

Propluli kolem zakotvených plachetnic. Hráz po jejich pravici se pojednou prudce stočila a před obě-ma loďkami se otevřela úžina do nízké travnaté ba-žiny.

John k ní zabočil a zavolal na Mastodonta: „Je to ten průliv?"

„Hlavní průliv to není," křičel jejich divošský vůd-ce. „Ale víte co? Proplujeme oba ty průlivy naráz. Vy ječíte pořád dál, až narazíte na ústí, kde kotví ještě několik překupníků. Ale nemyslím hned to nej-blíží ústí. Až to, kde kotví loď. Do toho zahrňte a držte se pořád uprostřed. My proplujeme tímhle průlivem a pak se setkáme. Pořád je ještě příliv, takže to ještě stihneme."

„Dobrá. Odpoutejte lano, první důstojníku."

„Sbohem," volalo lodní dítě.

„Sbohem," křičeli první námořníci.

Mastodont se už chopil vesel. Vklouzl do úžiny mezi bažinatými břehy a rákosím a za chvíli už jeho posádka viděla z Čaroděje jenom vršíček plachty. A zanedlouho jí zmizel i ten. První námořníci osa-měli s divochem na člunu.

Roger se podíval trochu zaražen po Titty, ale pak si uvědomil, že i když s Mastodontem by asi nebyla žádná legrace, kdyby se najednou s cestovateli zne-přátelil a dostal se s nimi do rvačky, jsou na něj koneckonců dva. Mastodont však zřejmě neměl na žádné půtky ani pomyšlení. Co mu jen síly stačily, vesloval mezi stále užšími a užšími břehy.

„Není tu zvlášť moc vody," řekl. „Budeme mít co dělat, než se tím průlivem dostaneme."

Kapitola X

MAGALHAESÚVPRŮLIV

V té náhlé chvíli samoty, kdy si Titty pojednou uvě-domila, že nevidí z Čaroděje ani plachtu, chtěla už skoro navrhnout, že by snad bylo lepší, kdyby se vši-chni drželi pohromadě. Co kdyby se ten divoch za-choval podle svého totemu. Úhoři. Kluzci úhoři. Člověk nikdy neví, čeho se od nich může nadít. Co jestli je to všechno jen uskok a Mastodont, který tak usilovně vesluje úzkou klikatou strouhou, kde není vidět nic než bahno a rákosí, na ně jen nastražil léč-ku... Co jestli za jedním tím zákrutem narazí na celý kmen... Co když se v tom mokré-m bahnu a rá-kosí skrývají ještě další divoši.

Mastodont, který vesloval, až se z něj kouřilo, však nevypadal, že by pomýšlel na nějakou zradu. Titty si uvědomila, že je koneckonců na výzkum-né výpravě. Označila si na mapě místo, kde vy-pluli z hlavního průlivu a začali tuto podivnou plavbu bažinami. Vzdálenosti si nemohla přeměřit, a protože s sebou neměla kompas, nemohla ani určit polohu, takže si obrátila mapu naruby, a jak se strouha točila a zahýbala, zakreslovala ji jedinou čarou, která se klikatila sem a tam, a nezapomně-la na žádný ohyb a zákrut. Ostatní si snadno doplní později.

„Kudy se teď dáme?" zeptal se Roger. „Tady se to rozdvíjí."

Mastodont přestal veslovat a v tu chvíli narazil jeho člun na dno. Rovnou před nimi se strouha roz-dělovala na dvě, jedna se stáčela doprava a druhá doleva. Obě byly na pohled asi stejně široké.

„Nejspíš doprava," řekl Mastodont. „Ale už jsem tudy dávno nejel."

Odrazil se veslem od jednoho břehu strouhy, na-razil do bahna na druhé straně, odstrčil se a vesloval dál. Titty si označila na rubu mapy místo, kde se strouha rozvět-vuje. Čára už začínala vypadat spíš jak klikatící se blesk.

Strouha se před nimi zatočila doprava a pak se rozdělovala na dvě.

„A ještě jednou doprava," řekl Mastodont.

Proplouvali teď tak úzkým úsekem, že se Masto-dont málem dotýkal vesly břehů.

Kousek před nimi vzlétla volavka. Zamávala tři-krát křídly a zmizela jim z očí.

„Poslyšte," řekl najednou Roger. „Není tohleto hráz?"

Před nimi se táhla nad rákosím rovná čára vysoké-ho travnatého břehu.

„Musel jsem se splést na tom místě, co se strouha naposled rozdělovala," řekl Mastodont.

Kolem bylo tak málo místa, že se neměli skoro ani kde otočit, ale Roger vyskočil na malý ostrůvek z bahna a travin a obrátil lodní příď opačným směrem.

Mastodont zavesloval k místu, kde se strouha na-posled větvila, a tentokrát zabočil doleva.

„Musíme sebou hodit," řekl vážně. „Už přestal pří-liv. Třeba to tu ani nestačíme projet."

„Neměli bychom se radši vrátit do hlavního průlivu?“ ptala se Titty.

„Ne,“ řekl Mastodont. „Nějak to snad stihneme. Tentokrát jsme zahnuli správně.“

„Podívejte,“ hlesl po chvíli Roger. „Strouha tu končí.“

Lodka vklouzla do malé tůňky a zastavila se. Před ní se už prostíralo jen bahno a rákosí a nikudy se tu nedalo proplout, jedině tím úsekem, odkud připluli.

„Hrozně mě to mrzí,“ omlouval se Mastodont, pracně otočil loďku a vyrazil nazpátek. „Musíme se vrátit až k tomu prvnímu místu, co jsme měli odbočit doleva.“

Tentokrát se už na tváři divošského vůdce zračily skutečné obavy. Titty pochopila, že Mastodont si už dělá opravdu starosti.

„Nejhorší je, že už začíná odliv,“ řekl. „Jen aby-chom tu nakonec nezůstali třet.“

„Podívej,“ zvolala Titty. „Neteče tamhle voda?“

Propluli právě kolem úzké odvodňovací stružky, a jak se Titty zadívala mezerou mezi bahnem, za-hlédla cosi velice podobného vodní hladině.

Mastodont zabral oběma vesly dozadu.

„Za pokus by to stálo,“ řekl. „Ještě by se to dalo stihnout, jenom se dostat do toho pravého průlivu.“

Zabočil těsně k bahnitému břehu a vydrápal se nahoru.

„Neztrácejte hlavu,“ volal. „Je to hned další průliv. Docela blízko, jen se tam nějak dostat.“

Celý zabláčený seskočil zase do loďky a snažil se došťouchat ji jakoby bidlem k ústí průlivu. Lodka se o pár yardů pohnula a zůstala třet v bahně.

„Narazili jsme na měličinu,“ řekl Mastodont. „Po-slyšte, nemohli byste oba vystoupit a já bych zkusil dostrkat loď k tomu průlivu?“

Roger se toho dne už podruhé zablátil až po kole-na. Titty měla větší štěstí. Octli se na kousku měkké bažinaté půdy a konečně se mohli rozhlédnout a po-dívat se, jak to kolem vypadá. Napravo od sebe viděli dlouhou hráz, která se stáčela kolem ostrova. Za nimi, nalevo od nich a před nimi se prostíraly slatiny a rá-kosím zarostlé bažiny, rozdělené úzkými průlivy na ostrovy. Teď za největšího přílivu byly ty průlivy na-plněné vodou. Na dvacet yardů od výpravy vedl o něco širší průliv a bylo vidět, že se vine k skutečně volné vodě.

„Honem, honem,“ pobízel je Roger a skákal z jed-noho trsu bujné trávy na druhý.

Titty běžela za ním a vyhlížela místo, kde se úzká odvodňovací strouha rozšiřovala hned za průlivem, do kterého před chvílí nesprávně zabočili.

„Tudy bychom tam možná zas vpluli,“ řekla. „Ale jen jestli se sem Mastodont s loďkou dostane.“

„Už ji docela slušně rozhýbal,“ řekl Roger.

Lodku vidět nebylo, zato viděli Mastodonta, jak ji postrkuje veslem kupředu.

„Už mu zas uvízla v bahně,“ řekl Roger. „Páni draží! On z ní slezl!“

Mastodont sestoupil přes zád z loďky a začal ji před sebou strkat.

„Jak to, že se Mastodont neboří?“ podivil se Ro-ger. „Aha, má šlapačky! To se mu ale povedlo! Loď už pluje.“

Lodka pojednou vyplula kupředu a Mastodont málem upadl. Rychle si stáhl šlapačky, znovu si vlezl do loďky a začal ji odrážet veslem. Za chvíli nato vy-klouzla loďka z odvodňovací strouhy a výzkumná vý-prava mohla zase naslednout.

„Toho bahna si nevěšmejte,“ řekl Mastodont. „Spláchnu ho až později. Jen jestli se odsud ale do-stanem.“

„Půjč mi na chvíli veslo,“ řekla mu Titty.

„Já umím taky veslovat,“ hlásil se Roger.

„Vyznám se tady přece jen líp,“ řekl Mastodont. „Radši budu veslovat sám. Teď nesmíme ztratit ani minutu.“

Travnaté břehy po obou stranách se zprvu kolem nich jen míhaly, ale za chvíli už tak rychle neubíhaly, i když Mastodont pořád vesloval ze všech sil a pod přídí malé lodičky se jenom pěníla voda.

„Začíná odliv,“ procedil Mastodont mezi zuby.

„Tamhle je Čaroděj!“ zvolal Roger.

„A tady zase bahno!“ řekl Mastodont. „Tady znovu. Máme pod kýlem strašně málo vody.“

„Co si počneme, jestli opravdu uvízнем v bahně?“ ptal se Roger.

„Dalo by se jedině počkat, až voda úplně opadne a zase dost stoupne, a potom vyplout,“ řekl Masto-dont.

„Do setmění?“ ptal se Roger.

„Ještě dlouho po něm,“ řekl Mastodont. „Asi do tří do rána. Ale teď už to vypadá líp. Je tu trošičku větší hloubka.“

Ostatní by na nás radši neměli čekat, aby se přece jen dostali k brodu. Máte o dost hlubší ponor než já.“

Čaroděj jim plul pomalu vstříc hlavním průlivem, širokým pásem vody mezi rákosím. Bridget na ně vesele mávala.

Mastodont důrazně ukazoval posádce Čaroděje, aby pluli dál. John pochopil a obrátil loďku. Před chvílí utichl vítr a

Čaroděj neplul pod plachtou o nic rychleji, než stačil Mastodont veslovat. Titty si rychle zakreslovala na rub své mapky průliv, kterým sem připluli. „To místo, kde jsme zabloudili, budu muset prostě zakreslit podle odhadu,“ řekla.

„Nezapomeň tam jasně vyznačit, že jsem měl místo doprava zahnout doleva,“ řekl Mastodont. „Víš,“ dodal už veseleji.

„Vedou tu dvě vodní cesty. Vlastně tři. Druhá výprava se dala hlavním průlivem, ale ještě tu vede jedna cesta prostředkem průlivu.“

„Jako u mysu Horn a v Magalhaesově průlivu,“ řekla Titty. „Čaroděj to vzal kolem mysu Horn a my se pustili průlivem.“

„Co se stalo?“ ptal se John, když se loďky trochu přiblížily.

„Popletli jsme to u Ohňové země,“ vysvětlovala

Titty.

„Byla to senzace, taktak že jsme se sem vůbec dostali," hlásil Roger.

„Špatně jsme zahnuli," řekl divošíský vůdce. „Ale neměli jste na nás čekat. Kdoví, jestli se teď dostaneme k brodu. Víte, je tam předěl a už začíná odliv."

„Neměli bychom se raději vrátit stejnou cestou, jako jsme přijeli?" navrhovala Zuzana.

„Ne, vezmem to radši okolo," přimlouval se Roger.

Mastodont projevil své mínění tím, že se rázně opřel do vesel a plul dál. Břehy po obou stranách se rozšiřovaly a obě loďky vplouvaly na široké jezero třpytivé vody, která teď zalévala všechny ty bahnité prostory, jak je badatelé viděli po ránu. Tu a tam se před nimi v proudu jemně zahoupala mladá vrbička.

„Ty stromky nechtě po pravoboku," volal Masto-dont. „Označují z téhle strany okraj mělčin. Ale držte se dost blízko nich."

Travnaté břehy se vzdalovaly a bylo až k neuvěření, že mezi nimi vede jen úzký průliv a ještě tak mělký, že se v něm dá jen taktak plachtit. Na dálku se spíš zdálo, že se tu dá plachtit do všech stran, jak daleko si jen kdo zamane.

„K čemu jsou ty další stromky?" ptal se John a ukázal na pár vrbiček vedoucích v dálce směrem k pevnině.

„Označují cestu k brodu," vysvětloval Mastodont. „Ale podívejte se rovnou před sebe. Na ty čtyři kůly, co vyčnívají nad vodu. Tam je nejmělkčí místo. Všude kolem je už větší hloubka. A tvrdé dno. Násep je rovnou naproti."

Za chvíli připluli do blízkosti čtyř kůlů, černých kůlů, na nichž bylo těsně pod špicí označeno, kam nejvýš dosahuje vodní hladina. Octli se s těmi kůly v jedné čáře a vzápětí už je minulí.

„Tak to by bylo," řekl Mastodont. „Teď už nás ponese odliv..." Najednou promluvil úplně změněným tónem. „John zahnul mezi kůly! ... A trochu o jeden ťuk!"

Viděli, jak se Čaroděj zarazil téměř na místě a jak ustaraně se tváří John. A to už zahlédli Zuzanu, jak vyskočila a vytáhla spouštěcí ploutev, a Čaroděj se jim před očima zase otočil a trochu se naklonil nad vodu. Pak opět vyplul, vrátil se do svého směru a za chvíli si to klouzal vedle nich.

„Málem jste se udělali," řekl Mastodont. „John neměl vůbec mezi ty kůly zahýbat."

„Měl jsem nejdřív vytáhnout spouštěcí ploutev," uznal John. „Ale Čaroděj bez ní moc dobře neplachtí, leda za úplného bezvětří."

Pak už se jim nic zlého nepříhodovalo, jen si po-maličku pluli domů a prohlíželi si břeh, odkud viděli ráno v bahně, nad kterým teď plachtili, stopy masto-dontových nohou. Minuli přístaviště patřící k do-morodému kraalu a zahlédli vozovou cestu, která vedla z hospodářství přes mořský val a dolů k náspu, jehož konec se už začínal vynořovat nad vodu. V dálce na druhém břehu jim Mastodont ukázal další stromky označující průliv, jímž by se za přílivu dostali až k pevnině.

Pomalu pluli dál. Travnaté břehy se opět začaly zužovat. Proplouvali kolem malíčkého Bridgetina ostrova, který za odlivu souvisel s jejich ostrovem. Pomalu míjeli ústí průlivu vedoucího až k vraku staré nákladní plachetnice, k Mastodontovu tajemnému dou-pěti. Zabočili do Hastrmanovy zátoky a vrátili se k přístavišti pod táborem, odkud vyrazili. „Tak vidíte," řekl John. „Udělalí jsme úplný okruh. Musím toho teď spoustu zanést do mapy. Ale na několik úseků bych se vás ještě chtěl zeptat."

„Zakreslila jsem nanečisto celý Magalhaesův prů-liv," řekla Titty.

John se na ni překvapeně podíval.

„Vy jste přece pluli kolem mysu Horn," řekla Titty. „Až to zakreslíme, hned ti to bude jasné."

„Jestlipak bude mít Sindibád radost, že už jsme zase doma?" napadlo Bridget. „A že jsme se šťastně vrátili z daleké plavby."

Vyšli nahoru do tábora. Bridget nakoukla do Titti-na stanu.

„Pst!" řekla. „Ještě spí."

„Jako hlídací kocour za moc nestojí," řekl Roger.

Vtom se však kotě pohnulo, vstalo, protáhlo si zadní nožky a celé tělo a vyšlo ze stanu.

„Jsi pořádný hlídací kocour?" zeptala se ho Titty.

Kotě se jí otfelo o nohu, otevřelo tlamičku a za-mňoukalo. „Chce trochu mléka," dovtípila se Bridget.

„Jen klid, Sindibáde, hned mlíčko dostaneš," řekla Zuzana. „Ale vlastně si ho ani nezasloužíš."

John, Titty a Mastodont si lehli na zem a začali si porovnávat mapy a zanášet klikatou čáru Magal-haesova průlivu do prostoru východně od hráze, který zakreslil ráno John. Ukázalo se, že spousta místa na tom velikém prostoru, který vypadal na tatínkově na-hrubo kreslené mapce jako souvislý ostrov, zabírají vlastně bažiny. „Máte to celkem správně," řekl do-morodý vůdce. „Tady jsme narazili na tu hráz a museli jsme se vrátit. A tenhle flíček je už zas další ostrov. A tenhleten taky. A tudy vede mezi těmi ostrůvky další cesta."

„Nezakreslujte ji ještě," prosila Titty. „Nejdřív si ji sami proplujeme."

„Zanesu ji jen přerušovanou čarou," řekl John. „Mezi Magalhaesovým průlivem a Hornem."

„Kde to prozkoumáme zítra?" ptal se Roger, které-ho bavily mnohem víc výzkumné výpravy než mapo-vání jejich výsledků.

„Je tohle ten ostrov, kde jsme přistáli, jak jsme se pak dostali k Dračici ptala se Titty. „Z tatínkovy mapy se to nepozná."

„Je," řekl Mastodont. „A kus výš jsou ještě další. A pak je pár ostrovů u severního břehu. Když půjdete po hrázi, uvidíte úžinu, kterou se k nim dá doplout."

„Víte co, zajdeme se tam podívat," navrhoval John. „Ale chvilku na mě počkejte, než obkreslím tenhle úsek ze své mapy do tatínkovy. Ať má Titty co obtahovat inkoustem."

„Jestli tam bude nějaké dříví, tak mi ho trochu cestou nasbírejte," volala Zuzana. „Chceme rozdělat s Bridget oheň."

Divošíský vůdce a tři cestovatelé vyšli z tábora, po-malu se procházeli po hrázi a chvílemi slézali dolů a sbírali

naplavené dříví. Divoch měl plno nápadů, co všechno by se dalo v jeho rodné pustině prozkoumat. „Měli byste si někdy za přílivu vyjet průlivem až do města," navrhol cestovatelům. „A za odlivu byste si měli vyjít k brodu. A pak byste to měli vzít kolem mého ostrova a zmapovat ho jako ten svůj. A potom je ještě několik ostrovů docela nahoře." Šli právě po hrázi nad bažinami vroubícími Záhadné vody a rozhlíželi se k vzdáleným břehům, které slibovaly tolik dobrodružství, když tu Roger najednou ukázal k moři.

„Plachta! Plachta!" křičel. „Vlastně ta loď ani plachtu nemá. Vždyť je to motorák!"

Skutečně spatřili v dálce motorový člun, rozráže-jící přídi vodu, až odletovala v bílých sprškách. Člun připlouval stále blíž a mříl přímo k boji označující křižovatku vodních cest.

„Myslel jsem, že se sem loď dostanou jenom za přílivu," podivil se John. „Pod slatinami je už přece vidět bahno. A je dost dlouho odliv."

„Asi to bude rybářský člun," řekl Mastodont. „Ty mají mělký kýl. Taková loď si může vyplout, kdy se jí zachce. Teď určitě zahne do průlivu u ostrova Pa-zourků. Sem tyhle loď nejezdí nikdy."

Otočil se a ukázal k Záhadným vodám. „Měli byste se tam taky někdy vypravit a zkusit, kam nejdál se dostanete," řekl. „My tam občas jezdíme k místním překupníkům."

„K překupníkům?" zvolal Roger, ale pořád ještě nespouštěl oči ze vzdáleného motorového člunu.

„Kupujeme od nich zázvorové pivo a čokoládu," vysvětloval Mastodont. „Ale na tom ostrově, co jsem vám ukazoval, pořídíte lip."

„Poslyšte, vždyť oni si to ženou pořád dál," divil se Roger. „Nikam nezahnuli."

„To je zvláštní," řekl Mastodont. „A není to ani zdejší loď. Vůbec to tady neznají. Spletli si průliv."

„Mají ve vleku plachetnici," všiml si John.

„A zastavují," řekl Roger.

Od příde motorového člunu, který teď plul Záhadnými vodami, už neodletovala pěna a člun plul pořád pomaleji.

„Je zelený," řekla Titty. „Jako ten v Pin Millu."

„Podívejte," řekl Mastodont. „Někdo slézal do plachetnice. Nějaká holka. Anebo je to kluk? A ještě je tam jeden."

Budou to nejspíš Úhoři. Asi se jim něco stalo s Čejkou a přijeli mi to říct."

Titty si uvědomila, že Mastodont je vlastně divoch a bude muset svým druhům vysvětlit, co tu má za nové přátele.

Nemůže se přece nechat bez vysvětlení přistihnout svým kmenem, jak se tu prohání se spoustou cestovatelů.

„Nenaberou to rovnou k Dračici" řekla.

Mastodont jí však neodpovídal.

„Nechápu, kdo jiný by to mohl být," říkal. „Ale přece jenom..."

„Shazují do loďky nějaký náklad," všiml si Roger.

Zelený motorový člun zvolna klouzal vodou s plachetnicí těsně po boku, takže z ní cestovatelé viděli jenom stěžen pohupující se za zeleným lodním zábradlím. Na člunu měli zřejmě naspěch.

„Už letí zase další vak," řekl Roger. „Ale co je to za dlouhý balík?"

„Kolik jich je v té plachetnici?" ptal se Mastodont. „Já viděl jen dva. Mají červené čepice."

„Dva," odpověděl Roger. „A v tom velkém člunu taky dva. Podívejte! Člun si je pouští za záď. Za chvíli už je uvidíme lip."

Jeden z mužů na motorovém člunu pomalu přecházel k zádi a v ruce držel poutači lano plachetničky. Malý stěžen, který se pohupoval sem a tam, trochu ucouvl. Objevila se nevelká hnědá plachetnice, jejíž posádka se zuřivě potýkala s bílou plachtou.

„Odpoutali je!" zvolal Roger.

Motorový člun vyplul kupředu a muži na jeho pa-lubě ukazovali k Hastrmanově zátoci. Z plachetnice jim kdosi zamával. Motorový člun se zvolna otočil a pak najednou nabral rychlost a vyrazil ústím Záhadných vod na volné moře.

Posádka na plachetnici zatím vztyčovala bílou plachtu. Plachta pomalu stoupala, přestala se třepetat a pěkně se do ní opřel vítr. U kormidla seděl kdosi v červené vlněné čepici. Někdo jiný, také v červené vlněné čepici, se čínil u stěžně.

„Vztyčují vlajku!" řekl Roger. „Mají na vlajce úhoře?"

Na vlajce, která se náhle zatřepetala na vrcholu stěžně, však nebyli úhoři. Vlajka byla černá s něčím bílým uprostřed.

„Lebka a zkřížené hnáty!" zasl Mastodont. „To jsem z toho jelen. Kdo to jen může být?"

„Hej!" vykřikla Titty, co jí jenom hlas stačil. „Hej!"

„Ahoj!" volal John.

„Ahoj!" ječel Roger.

„Vy je znáte?" ptal se Mastodont.

„Vždyť je to Nancy a Peggy!" zvolala Titty. „Jsou to pirátky Amazonky. Hej! Hej! Ahoj!"

„Třikrát hurá!" křičel John.

„Páni drazí!" zvolala Titty. „Tak tohle tedy mysle-la Nancy. Věděla už, že sem pojedou. A naši nám neřekli ani slovo!"

„Ahoj, Vlaštovky! Vlaštovky, ahoj!" neslo se hla-sitě přes vodu.

Viděli, jak Peggy vstala a mává na ně. A pak za-hlédli, jak ji Nancy rázně stáhla dolů, protože pla-ch etnická se najednou sklonila skoro až k vodní hladině a rozlétla se k ústí Hastrmanovy zátoky.

Kapitola XI

VÁLKA, ANEBO VÝZKUMY?

„Ahoj!" křičel John, když viděl, jak Amazonky za-mířily ke břehu. „Tam přistát nemůžete. Je to samá bažina. Jeďte kus dál. Přistaňte, jen uvidíte naši loď."

„Rozkaz, pane!" křičela Nancy. John, Titty a Ro-ger se horempádem rozběhli do tábora a Mastodont se vydal trochu nejistě za nimi a raději zůstal po-zadu.

„Zuzano!" křičel John. „Jsou tu Amazonky!"

„Přijely Amazonky!" hulákal Roger.

„Kluci si z nás jen utahují," řekla Zuzana, ale pak se zadívala přes slatiny a zahlédla plachtu a potom i červené čapky Amazonek. „Ne, vážně přijely! Po-běž, Bridget!"

„Sindibáda vezmeme taky," řekla Bridget, popadla vyděšené kotě a rozběhla se za Zuzanou k přístavišti.

„Přizade tady. Těsně u těch kůlů. A někde mezi těmi kůly si taky vystupte. Jinak je tu všude měkké bahno."

„Nech tu plachtu, Peggy. Ať si klidně poletuje, dokud nevyložíme náklad. Jestli teď začneme ještě ke všemu spouštět plachtu, jakživ ten stan a všechny krámy nevyložíme."

„Ne abys pustil ten vak do bahna, Rogere."

„Ahoj, lodní dítě! Ahoj, kotě!"

„Vůbec jsme nemohli uvěřit, že jste to vy," řekla Titty.

„Jasně že jsme to my. Copak jste od nás nedostali zprávu? Pozor, John. Do tohohle vaku jsem soupla kompas."

„Bezvadný nápad," řekl John. „My máme jenom jeden. Další potřebujeme jak sůl."

„Vždyť je to Světluška!11 řekl Roger, který přešel vodou kolem břehu až k zádi malé plachetničky, aby si mohl přečíst, jak se jmenuje. „Viděl jsem ji v Pin Millu."

„Vypůjčil ji kapitán Walker," řekla Peggy.

„Páni, to byly fofry," spustila Nancy, ale pak se zarazila a udiveně se zadívala na Mastodonta, který čekal opodál a dost dobře nevěděl, jestli má zůstat, nebo odejít.

„To je zdejší divoch," vysvětlovala Titty. „Nejdřív jsme mysleli, že je to mastodont, protože nechává v bahně takové stopy."

„Obrovské jako tácy na nádobí," řekl Roger. „Umí běhat po bahně a bydlí na staré lodi v jedné zátce. Odsud tam není vidět."

„Má svůj kmen, ale ten ještě nedorazil," řekla Tit-ty. „Byl naším průvodcem, když jsme proplouvali Magalhãesovým průlivem. Víte přece, že jsme tu na opravdické výzkumné výpravě."

„Buď pozdraven," pravila vznešeně Nancy.

„Říkáme mu s Titty Mastodont," vyprávěl Roger. „Vůbec mu to nevadí. Ale je vlastně náčelníkem Úhořů."

Nancy mu podala ruku a Mastodont ji stiskl a pak si potřásl rukou s Peggy.

„Můj první důstojník," představila ji Nancy.

„Už bych měl asi jít," řekl Mastodont ostýchavě.

„U všech ráhen a kosatek, proč bys k sakru někam chodil?" obořila se na něj Nancy.

„Vážně, to není přece zapotřebí," řekl John. „Co-pak nám nepomůžeš s tou mapou? Ještě je na ní fůra práce."

„S jakou mapou?" ptala se Nancy.

„Uvidíš," řekl jí John.

„Pojď, ušlechtilý divochu," řekla Nancy rázně.

„Popadni druhý konec stanu a jdi první." A Mastro-dont si najednou uvědomil, že vede všechny do tábo-ra, nese za jeden konec dlouhou roli velkého stoče-ného stanu Amazonek a za ním jde s druhým koncem na rameni Nancy. Každý něco nesl. Roger spustil černou vlajku s leb-kou a zkříženými hnáty, s cákáním se s ní hnál přes slatiny, přivázel ji k trasírce a tu zarazil vedle vlajky Vlaštovek doprostřed tábora. I Bridget se Sindibádem v náručí vzala alespoň boty, které si Peggy zula ještě na lodi a místo nich si před přistáním obula vy-soké námořnické gumovky.

„Tady je místa, že se sem klidně vejde další stan," řekla Zuzana. „U tohohle vrbového křoví máte pěk-nou rovinku."

„Ježkovy oči!" řekl Roger. „To se toho najednou semlelo!"

„Tak se mi zdá, že už jste se do toho docela vážně pustili," řekla Nancy. „Musím uznat, že divochy do-ma nemáme. Víš co, Mastodonte, škusni trochu za tenhle konec balíku a vypadne z něho stan s kolíky a vším ostatním."

„Praš'te tou bagáží na celtu," řekla Peggy. „Po-slyšte, tady je to ale senzační!"

„Ani nevíš, jak senzační," řekla jí Titty. „Tento-krát podnikáme docela opravdický výzkum. A musí-me to tu probádat na míle kolem. Ostrovy i úžiny a všechno je pořád jiné, podle toho, jestli je příliv nebo odliv. Máme tu Rudé moře, přes které vede za odlivu stezka a za přílivu se po něm dá plachtit. Rá-no jsme viděli stopy faraónova vozu a večer jsme si přes ně vypluli na loďce."

„Kdy jste vyjely z Jezerky?" ptala se Zuzana, když stan Amazonek už stál a Nancy s Peggy přitahovaly lanka kolíků.

„Včera ráno," odpověděla Peggy.

„Byl to prostě jediný dlouhý bláznivý fofr," vy-právěla Nancy. „Kde mám vůbec batoh?" Zalovila v batohu a vytáhla stoh telegramů. „Až do včerejška jsme nevěděly najisto, jak všechno dopadne. Dick s Dorotkou odjeli a kapitán Flint s Timothym se v jednom kuse bavili jen a jen o mědi a pak dostala maminka dopis od vaší maminky, že máme přijet, a hned jí odepsala, kdy by se vám to hodilo, a od té doby jsme už byly jako na trní. Bály jsme se, že nej-míň dva dny nepřijde odpověď. Ale pak přišel první telegram a nálada nám stoupla rychlostí blesku. Vaše maminka ani báječnější telegram poslat nemohla."

„A co v něm psala?" ptala se Titty.

Nancy jí ukázala první telegram.

PANI BLACKETTOVA JEZERKA MOC POHODLI AT NECEKAJÍ ALE HLAVNĚ JE ROVNOU VYEXPEDUJTE MARIE WALKEROVA

„To na maminku moc nevypadá," poznamenal John.

„Tatínek povídal, že posílal ten telegram za ni," vysvětlovala Titty.

„Stejně to byl skvostný telegram," tvrdila Nancy. „A tak jsme se začaly rovnou chystat a vtom přišel domů kapitán Flint s Timothym, znovu zazvonil te-lefon a četli nám další telegram.

BLACKETTOVY JEZERKA

VEZMETE STANY

WALKEROVI

„To už jsme věděly, že tenhle telegram nemohla posílat vaše maminka, protože ta dobře ví, že máme stan jenom jeden. A zrovna jsme si balily ten stan v zahradě, když přišel další telegram.

BLACKETTOVY JEZERKA VEZMETE KOMPAS

WALKEROVI

„To už jsme poznaly, že se chystá něco velkolepé-ho, a začalo to zajímat i kapitána Flinta a Timothyho. Tvrdili dokonce, že určitě budeme pátrat po dalších nalezištích. Timothy říkal, že v těchhle končinách žádné nerosty nejsou, ale kapitán Flint byl přesvědčený, že jste zas něco objevili.

A tak nám pomohli se stanem a já zrovna ukláda-la do batohu kompas a maminka poletovala kolem s naším oblečením, když došel další telegram.

BLACKETTOVY JEZERKA PŘIBALTE GUMOVKY A PLÁŠTĚNKY A SEDNETE NA PRVNÍ MOZNY VLAK

WALKEROVI

To už jsme byli všichni v jednom shonu, nikdo snad ani oko nezamhouřil a kapitán Flint s Timothym nás hned ráno odvezli na nádraží do Rattletrapu a přespaly jsme v Londýně u tety Heleny.. ."

„Snad ne u pratety?" ptal se Roger.

„Kdepak, u docela obstojné tety," řekla Nancy. „A pak na nás vaši přátelští domorodci čekali v Ipswi-chi a zavezli nás jedno karé do Pin Millu. Jenom jsme mrkly na chatu slečny Powellové a v rychlosti okoukly Hastrmana a už nás nahnali do toho moto-rového člunu, vaši domorodci nám popřáli šťastnou cestu, hned se rozjeli do Londýna a my zamířily sem. Vyexpedovali nás - to bylo od začátku asi nejvstříž-něji řečeno."

„Já věděla, že táta něco chystá," řekla Titty.

„A neprozradili nám ani slovo," divil se Roger.

„Ted'" je mi jasné, proč nám s sebou maminka dala tolik hrnků a talířů," řekla Zuzana.

Peggy mezitím obdivovala vlajky a najednou za-kopla o Večeřovou větvičku v jídelních hodinách a vy-vrátila ji.

Roger honem běžel větvičku zase zarazit. „Pozor!" volal. „Nebo nedostaneme večeři."

„Co je to?" ptala se Nancy.

„Jídelní hodiny," vysvětloval Roger.

„Poslyšte, nemáte s sebou náhodou hodinky?" zvo-lala Zuzana. „Zaplaťpánbůh. Já zapomněla své na Hastrmanovi."

„Klidně si je vem," řekla jí Nancy. „Ale jídelní hodiny jsou mnohem lepší. Umíte si představit, jak by se líbily Dickovi?"

„Ještě že jste ty hodinky nezapomněly," řekl John. „Aspoň budeme mít přehled o odlivu a přílivu. Podle jídelních hodin poznáme leda, kdy je čas k jídlu."

„Ani to ne," řekl Roger. „Jenom když svítí slunce. Jak slunce zajde, není žádný stín a všichni tu klidně můžeme zahynout hlady."

„Vsadím se, že ty bys moc dlouho nehladověl," smála se Nancy.

Roger zmizel ve stanu a za chvíli se celý tábor vy-děsil jekotem foukací harmoniky.

„To je jen Roger," uklidňovala ostatní Bridget.

„Vylez ze stanu a ukaž nám, nač to tak příšerně hraješ," volala Nancy.

„To nejde," odmlouval Roger. „Všechny tóny mi zkresluje vítr. Abyste věděli, hraju Nancy na uvíta-nou, i když je na mě tak protivná. Co bys chtěla za-hrát?"

Mastodont je chvíli mlčky poslouchal a najed-nou se otočil k Johnovi. „Vážně už budu muset jít," řekl. „Úplně jsem zapomněl na ty červy. Musím při-chystat na noc udici."

Hudba ztichla uprostřed taktu.

„Nemohl bych jít s tebou?" ptal se Roger.

„Proč ne, pomůžeš mi veslovat," řekl Mastodont. „Ve dvou to jde mnohem líp."

„Přijďte oba na večeři," řekla Zuzana.

„Vždyť už jsem u vás obědval," zdráhal se Masto-dont.

„Jídla máme spoustu," přemlouvala ho Zuzana.

„Jasně že musíš přijít na večeři," prohlásila Nancy.

„Přivezly jsme obrovský koláč," lákala ho Peggy.

Mastodont zaváhal. „Přišel bych hrozně rád," řekl. „Ale víte co, nepřišli byste zase zítra všichni na ve-čeři ke mně na lod'?"

„A jak rádi," řekl Roger.

„Do svého doupěte?" ptala se Nancy. „To si ne-necháme ujít."

Rybáři se odebrali k přístavišti.

„Co kdybychom teď zanesli pár údajů inkoustem?" navrhl John a Titty hned zašla do stanu pro mapu napnutou na rýsovacím prkně a pro svou kazetu s kreslicími potřebami.

„Co to, proboha, děláte?" ptala se Nancy.

„Snad nemapujete?" řekla Peggy.

„Ukaž jim, co už jsme zakreslili," řekl John a na-pjatě pozoroval Amazonky.

„Byl to vlastně tatínkův nápad," vysvětlovala Ti-tty. „Původně s námi měl tatínek jet a maminka taky a chtěli jsme to tu pořádně zmapovat. Tohle nám táta připravil, aby bylo čím začít. Celé to území je

neprozkoumané. A tenhle kousíček uprostřed už jsme probádali. Položím vám tu mapu na zem, ať si ji lip prohlídnete. Tohle je náš ostrov. A tady bydlí na svém vraku Mastodont. Než připluje záchránná loď a odveze nás odsud, chceme mít celou mapu dokončenou."

„Když jste teď tady, tak nám to půjde mnohem rychleji," řekl John.

Nancy si klekla vedle mapy. „Ukažte, podíváme se na to," řekla. Na mapě byly zakresleny skutečné obrysy ostrova.

Silná čára tužkou označovala hráz a za ní ukazovala mnohem slabší klikatá čára, kudy se táhne okraj bažin. Přímký vedoucí od bodu k bodu, jak si jimi cestovatelé vytrasírovali směr, vypadaly jako nějaká síť přidržující ostrov k papíru.

„Až to Titty zakreslí inkoustem, všechny ty přímky vygumujeme," vysvětloval John.

„Vzala jsem si s sebou jen černý inkoust," řekla Titty. „Ale až přijedeme domů, zakreslíme si všechny výpravy přerušovanými čarami a pro každou výpravu si zvolíme trošičku jiné tečkování. Cestovatelé to tak dělají vždycky." Namočila si pero do inkoustu a pustila se do práce. Nancy a Peggy jí se zájmem nahlížely přes rameno.

„Tady by se to válčilo!" zvolala najednou Nancy. „Mnohem lip než na ostrově Divokých koček a na naší řece. Ze všech stran by se daly vést překvapivé útoky. A ještě ke všemu tu jsou divoši!"

John a Titty na sebe zděšeně pohlédli.

„Obepluli jsme už celý ostrov," honem vyprávěla Titty dál. „Tím jsme museli začít. A každý den chceme prozkoumat další úsek. Tak se nám bude prozkoumané a pořádně zmapované území postupně rozšiřovat, až to celé doděláme."

„Tady by se to válčilo!" zvolala Nancy znovu. „Hlavně s divochy. Jen si představte takový útok... najednou by se přihnaly válečné kánoe... a rákosím by se plížili divoši..."

„Na žádné válčení teď nemáme čas," namítl John.

„A Mastodont je náš kamarád," dodala Titty.

Amazonky se na ně chvíli mlčky dívaly.

„Ještě dostanete metál od Královské zeměpisné společnosti," řekla Nancy po chvíli. „Walkerova výprava!"

John a Titty si dobře povšimli, že místo „dosta-neme" řekla Nancy „dostanete".

„Snad v tom jedete s námi, ne?" řekl John.

„Žádnou Walkerovu výpravu nepodnikáme," do-dala Titty, nazvedla pero z papíru a podržela je kus od rýsovacího prkna, aby neudělala kaňku. „Jako obvykle jsme tu coby Vlaštovky a Amazonky. A pořádáme výpravu Vlaštovek a Amazonek."

„Jenomže nemáme Vlaštovku ani Amazonku," namítla Peggy.

Na chvíli se rozhostilo ticho a Titty si znovu namočila pero a pečlivě udělala další čáru. Pak promluvíla znovu.

„Vlastně je to výprava k archipelagům," řekla. „Výprava k záhadným archipelagům... VKZA... A krajní písmena znamenají i Vlaštovky a Amazonky. Lodní vlajky s sebou přece máme. A tenhle ostrov jsme pojmenovali ostrov Vlašto-vek ... Ale jestli se vám do toho nechce..."

„A proč by se nám do toho vlastně nemělo chtít," řekla Nancy. „Uspořádáme prostě Výpravu k záhadným archipelagům. Pro to rozhodně jsem."

„Já taky," řekl John.

„Můžu tam zanést inkoustem kraal?" zeptala se Titty.

„Určitě je správně zanesený," řekl John. „Zaměřil jsem si ho ze tří různých stran."

Titty jej zakreslila inkoustem a napsala k němu drobnými písmeny DOMORODÝ KRAAL. Na východním cípu ostrova připsala: „TADY JSOU BU-VOLI." Pak nakreslila maličké trsy rákosí, vlastně jen tři kratičky stvolů vedle sebe a začala zanášet do mapy bažiny za hrází.

„Páni, jestli se nám to pořád takhle povede, bu-deme mít senzační výpravu," řekla Nancy. „Třeba objevíme i ostrov Amazonek."

„Jen počkej, až vygumujeme ty značky, co jsem tam udělala tužkou," řekla Titty, která si po Nancy-ných slovech z celé duše oddechla. Bylo by vážně hrozné, kdyby se Amazonky rozhodly válčit.

Výtrvale obtahovala dál inkoustem čáru za čarou.

„Kolik je těch divochů?" zeptala se najednou Nancy.

„Zatím jen Mastodont," odpověděl jí John. „Ale další prý ještě přijedou."

„Z toho by stejně valná válka nekoukala," uznala lítostivě Nancy. „Copak nás šest může bojovat proti jedinému divochovi?"

„Sedm," skočila jí do řeči Bridget. „A osm, když počítáme Sindibáda."

„Promiň, lodní dítě," omlouvala se Nancy. „Vážně, sedm proti jednomu, to rozhodně nejde. Mnohem lip by vypadalo, kdyby se hrstka cestovatelů z posledních sil bránila proti rozzuřené tlupě. Víte, my už máme s Peggy pirátského života až po krk."

„Ale na něco takového teď prostě není čas," prudce jí odpověděl John. „Už jsme udělali dva zářezy. Dva dny už máme za sebou. Jestli se teď pustíme do válčení, zůstane nám celá mapa neprozkoumaná. A Mastodont nám taky nebude moc platný jako do-morodý průvodce, když začne myslet jenom na válečné lsti. Takhle je nám mnohem užitečnější, a navíc jsme slíbili Bridget, že až přijedou ostatní z jeho kme-ne, můžou ji předložit jako lidskou oběť. Nemůžeme přece bojovat a zároveň se nechat vyvražďovat divoš-ským kmenem."

„Všichni mysleli, že jsem na to ještě malá," postě-žovala si Bridget.

Nancy se zadívala z tábora přes Hastrmanovu zá-toku, bažiny a ostrov za nimi a přes širé Záhadné vody s nízkým pobřežím v pozadí a hluboce se zamyslela. Připadalo jí opravdu věčná škoda takového terénu nevyužít, ale uznávala, že žádnou pořádnou válku proti jedinému divochovi vést nemůže, zvlášť když Vlaštovky jsou tak mírumilovně naladěny. Po-hlédla na Titty, která se krčila nad rýsovacím prknem a pilně kreslila perem. Přece jen je to tu docela jiné

než na jezeře doma na severu, kde všichni tancovali podle její píšťalky a udělali, co řekla, i když ležela v posteli s příušnicemi.

„Na výzkumné výpravě se taky užije," uznala

Peggy.

„Jasně že jo, ty káčo," obořila se na ni Nancy. „Jen jsem se trochu zamyslela. Kdy má být obětována Bridget?"

„Až doděláme tu mapu," řekl John.

„Jestli s tím ovšem budou ostatní divoši souhlasit," připomněla Zuzana. „Mastodont přece povídal, že se jich musí zeptat, takže s tím ještě moc nepočítej, Bridget."

„Vždyť povídal, že jejich oběť je moc hubená," řekla Bridget.

„Máte pravdu," prohlásila Nancy. „Nejdřív se dá-me do výzkumů."

„To jsem rád," oddechl si John.

„A nevádí, že se kamarádíme s Mastodontem?" zeptala se Titty, když vzhledla od mapy a znovu si namáčela pero do inkoustu.

„Proč by to mělo vadit?" řekla Nancy. „Cesto-vatelé se prostě seznámili s domorodým náčelníkem a předložili mu dary. Škoda že jsem s sebou nevzala nějaké korále."

„Dneska už asi víc neudělám," řekla za chvíli Titty, otřela si pero a odložila je.

„Viš co, vygumujeme všechno, co jsme zakreslili tužkou, a pak si mapu pořádně prohlídnem," navrhl John.

„Inkoust ještě nezaschl," řekla Titty a raději uložila rýsovací prkno do stanu, aby jí na ně ještě ně-ktěry z cestovatelů, co pořád chodili sem a tam, ne-šlápl.

„Máte připravenou večeři!" volala Zuzana, která se už drahnou chvíli činila u ohně. „Míchaná vajíčka!"

„Senzace!" vykřikla Nancy a vyskočila. „Mám jít zařvat na Rogera a na divocha?"

„Radši na ně zahvízdám," řekla Zuzana, ale než doznělo první hvízdnutí její píšťalky, zahlédli všichni, jak se od přístaviště ženou oba rybáři.

„Víte co?" volal Roger. „Nastražili jsme udici s dvaceti háčky! Až ji Mastodont ráno vytáhne, přinese nám pár ryb." Sedm cestovatelů a jeden divoch se svorně podělili o míchaná vajíčka a pak jim Peggy rozdala veliké řezy koláče, který přivezly Amazonky z Jezerky.

Skoro už dojídali, když tu Nancy podivně zmlkla. Zato Peggy měla plno řečí - vykládala, co všechno se stalo na Vysočině, když Vlaštovky odjely na jih, a jak se pak i Dick s Dorotkou museli rozjet za rodiči. Nancy ji vůbec nepřerušovala, a ani jedinkrát ji neřekla ty káčo pitomá. Titty jí vyčetla z obličeje, že o něčem uvažuje. I John se po ní ustaraně podíval a dostal nanovo strach, že Nancy zase přemýšlí o ně-jakém válečném tažení. Několikrát se všichni zasmáli Peggině vyprávění, jak to nakonec dopadlo s Timothyem, ale Nancy se s nimi nesmála. Párkrát se do-konce zasmála sama pro sebe, když ostatní byli úplně vážní. Když na ni přišla řada, aby umyla trochu ná-dobí, udělala to, ale úplně mlčky.

„Co je s tebou?" zeptal se jí John, když se Nancy najednou vesele rozesmála.

„Nic," odpověděla Nancy. „U všech ráhen a ko-satek! Všechno je přece senzací. Jen trochu přemýšlím o našem domorodém náčelníkovi. Musíme přece své přátelství zpečetit. Viš co, Mastodonte?"

Mastodont se na ni vážně zadíval.

„Viš co?" opakovala Nancy. „My jsme cestovatelé a ty domorodý náčelník. Měli bychom tě zahrnout dary, ale nemáme s sebou ani jediný korálek."

„Slíbil jsem mu pár rybářských háčků," řekl Roger.

„Výborně," pochválila ho Nancy. „To se jen hodí."

„Jestli jich ale nemáte dost, tak žádné nechci," ozval se Mastodont.

„Máme jich celý balíček," řekl John.

„U všech kozlů rohatých!" zvolala Nancy. „Nechte teď háčky háčkama. Ať mu to můžu všechno říct. Tak podívej se. My jsme cestovatelé a teď jsme se s tebou setkali a spřátelili... Nebo snad ne?"

Mastodont se na ni užasle díval. „Ano," odpo-věděl.

„Tak teď se musíme všichni píchnout do prstu a vetřít jeden druhému krev do rány a budou z nás pokrevní bratři..."

Mastodont se usmál. „To už jsme dělali, když jsme si zakládali kmen, ale ostatní dostali strašně vyhubo-váno od svých misionářů. Daisy pak měla asi týden bolavý prst."

„My vyhubováno nedostaneme," řekla Nancy. „Ani nemáme od koho. A když pak budeme pokrevními bratry, můžeš se s námi plným právem vydat na výzkumy. A až nám bude kolovat v žilách tvá krev, klidně ti někoho půjčíme, kdybyste náhodou měli málo divochů. Víte co, rovnou se do toho pustíme. Má někdo nějaké jehly? Ale viš co, Zuzano, měla bys radši píchnout Bridget a já zase píchnu do prstu Peggy. Ta by se k tomu jakživ neodhodlala."

„Ale já nechci, abyste mě píchali do prstu," bránila se Bridget.

„Taky tě nikdo píchat nebude," uklidňovala ji Zuzana.

„A já se píchnu sama," řekla Peggy. „Jenom na mě nesmíte pospíchat."

„Tak se mi líbíš," pochválila ji Nancy. „Kde máme jehlu? Bridget se vůbec píchat nemusí, když se jí ne-chce, vždyť je to úplně jedno ..."

„Zase mě mezi sebe nevezmete," stěžovala si Bridget. „Jen proto, že jsem moc malá."

„Vůbec ne proto, že jsi moc malá," řekla jí Nancy. „Ale že se nechceš nechat píchnout do prstu."

„To tedy nechci," řekla Bridget.

„Nebud' srab, Bridget," domlouval sestře Roger.

Bridget se zachvěly rty a Zuzana, která se v ní vy-zнала ze všech nejlépe, pochopila, že musí honem za-sáhnout.

„Nikdo tě píchat do prstu nebude," řekla. „A ostat-ní se taky píchat nemusejí. Jestli navážeme spojenec-tví s divochy,

ještě to neznamená, že musíme prolévat krev."

„Ani to není nutné," přidala se k ní Titty. „Měli jsme přece k večeři chleba a míchaná vajíčka a ta byla pořádně osolená. Divoch od nás přijal chléb a sůl a my zítra dostaneme chléb a sůl od něho. A to je vlastně nejdůležitější."

„Mně by to nevadilo," řekl Mastodont a už si vy-bíral, do kterého prstu by se tak nejspíš píchl.

„Raději toho necháme," přimlouvala se Zuzana a potom pošeptala Nancy do ucha: „Víš, Bridget už měla dávno jít spát."

„Dobrá," přidala se Nancy. „Ze všeho nejdůležitější je ten chléb a sůl. Ale stejně je škoda, že jsme se nesbratřili krví. V kolik přijdeš ráno, Mastodonte?"

„Hned co vytáhnu noční udici," řekl Mastodont. „Ale kolem desáté už je odliv. Do odpoledne toho moc podnikat nemůžeme. Aspoň ne na loďkách. Ale já už teď vážně musím jít. Nechal jsem na Dračici děsný nepořádek."

„A ty si pospěš, Bridget," řekla Zuzana. „Jestli chceš zítra brzy vstávat a jít se mnou na ostružiny, ještě než vyrazíme na výzkumy, měla by sis jít rychle lehnout."

Mastodont odploval soumrakem na své veslici. Ces-tovatelé se dívali za loďkou, dokud jim nezmizela z očí.

„Pojmenujeme to tam Mastodontův ostrov?" ptala se Titty, jak se dívala přes zátoku.

„Proč ne," řekl John. „Jestli s tím bude Mastodont souhlasit."

„Je to prvotřídní divoch," uznala Nancy. „Ještě by mě zajímalo, co jsou zač ti ostatní."

V táboře je přivítala Zuzana s prstem na ústech.

„Lidská oběť už spí," šeptl Roger.

„Sindibád taky," řekla Titty, jak nahlížela do sta-nu a vyndávala si rýsovací prkno a gumu, aby si je donesla k ohni.

Pohlédla ze strany na mapu. „Inkoust už oschl," řekla. Chvilíčku cosi na mapě gumovala, pak do ní foukla, lehce ji oprášila a podala ji Nancy, aby ji trochu odvedla od myšlenek na divochy a na válku.

„Už jste toho udělali fakticky hodně," uznala Nan-cy, jak si prohlížela ostrov, jeho mořský val, přista-višť, domorodý kraal, Magalhaesův průliv a mys Horn, to vše pečlivě zakreslené inkoustem doprostřed mapy, kam načrtl komodor Walker nahrubo kus území a kolem nechal široké prázdné prostory nepro-zkoumaných končin.

„Ale podívej se, co ještě máme udělat," řekl John.

„Radši už nebudeme přikládat na oheň," navrhla Zuzana. „Tady to není jako na ostrově Divokých ko-ček, kde jsme si vždycky mohli nasbírat spoustu dříví."

„Škoda že to nevyšlo s tou krví," zalitovala Nancy a podala mapu Johnovi. „Všechno by se tím usnad-nilo."

„Jenomže Bridget moc mrzí, když má pocit, že ji mezi sebou nechceme," vysvětlovala Zuzana. „A vlast-ně na tom ani nesejde."

Nancy právě rozhrabovala skomírající oheň, a jak z něho vyskočil plamínek a ozářil jí tvář, všimli si ostatní, že se nějak zvláště usmívá.

„Člověk nikdy neví," řekla. „Třeba by na tom mohlo hodně záležet."

Kapitola XII

KREV A JÓDOVÁ TINKTURA

Ještě dávno předtím, než se stín na jídelních hodi-nách přiblížil k snídanové větvičce, vzbudila Nancy celý tábor válečným rykem. Zuzana měla ve stanu Nanciny hodinky a zjistila, že je ještě strašlivě brzy. Věděla však, že když stěnami stanu proudí slunce, není nejmenší naděje, že by ještě někdo usnul. Všich-ni až na Bridget se rozběhli k přístavišti a trochu se po ránu ošplouchli v mělké vodě, ale než zase došli do tábora, tak strašně se zablátili, že se museli vy-koupat znovu. Bridget neuměla plavat, ale udělala, co je v takové situaci nejlepší, - stoupla si k rybníčku a ostatní jí vylévali na hlavu kbelíky vody. John vy-rízl do vlajkového stožáru další zárez. Po Mastodon-tovi nebylo ani památky. Cestovatelé se nasnídali a napsali první zprávu o Výpravě k záhadným archipelagům. Všichni ji podepsali a Zuzana ji uložila do obálky se známkou. Chtěla požádat hospodáře ze statku, aby jim dopis odeslal, až pojede příště na pev-ninu. Roger se šel dvakrát podívat na pozorovatelnu, jestli už vyplul Mastodont pro svoji noční udici. John a Nancy si prohlíželi mapu a uvažovali, co by se mě-lo dál prozkoumat. „Povídal přece, že do odpoledne se na loďkách nedá nic podnikat," řekl John a prohlí-žel si přitom tabulku přílivů a odlivů. „Přiliv může-me čekat až v 15.36."

„Měli bychom se rozhodnout, až přijde Masto-dont," navrhovala Titty, která zrovna utírala posled-ní hrnek od čaje.

„Slíbil, že nám přiveze ryby," vzpomněl si Ro-ger.

„Nejspíš ani nepřijede," řekla Nancy. „Škoda že jsme si nepromíchali krev, to by byl přijet musel."

Bridget honem převedla hovor na něco jiného. „Nepůjdeme na ostružiny?" zeptala se. „Zuzana mi to slíbila."

„Dobrá, Bridget," řekla Zuzana. „Uspořádáme zá-sobovací výpravu. Vy si tu uvažujte, co a jak, a my zatím zajdeme na ostružiny. Nemůžeme pořádkem být jen na vodě a ty keře se černají ostružinami."

„Ostružiny moc pomáhají proti kurdějím," řekla Titty.

„Až se dohodnete, tak na nás zavolejte," loučila se Zuzana. „Pojď, Bridget. Tady máš košíček."

„Já půjdu s vámi," rozhodla se Peggy.

„Čím víc rukou, tím lip," řekla Zuzana.

„Tak já jdu taky," prohlásil Roger.

„O tvoje ruce nikdo nestojí," odbyla ho Zuzana. „Potřebujeme spíš nějaké, co se trefují do košíku. A ty tvé se vždycky spletou a sbírají do pusy."

„Tak mi to nevyčítej," řekl Roger. „To jsem přece dělal, když jsem byl ještě tak malý jako Bridget. Svatosvatě ti slibuji, že dneska nesním ani jednu."

„Tak pojď," svolila Zuzana. „Můžeš si sníst kaž-dou desátou ostružinu. Ale všechny ostatní poputují do košíku."

Kdyby nestačily pro všechny, nemá ani cenu se s nimi sbírat."

Ostružinová výprava, Zuzana, Peggy, Roger a Bridget, se vydala po hrázi do vnitrozemí k pěkně rozrostlému křoví. Zuzana si ho všimla už předešlého dne, ale to měla tolik práce se zaměřováním, že stěží ochutnala jednu nebo dvě ostružiny, jestli jsou zralé. John, Nancy a Titty se skrčili ještě blíže kolem mapy.

„Nejhorší je, že za odlivu se nedá podnikat skoro nic, nejenom plachtit," řekl John. „Bahno sahá tak daleko, že se dá přistát jen na pár místech."

„Mohli bychom vystoupit na Mastodontově ostro-vě jako včera," řekla Titty.

„Kde k sakru ten Mastodont vězí?" rozčilovala se Nancy. „Měli jsme mu říct, aby přijel co nejdřív."

„Na to ho ještě tak dobře neznáme," řekla Titty. „Nemůžeme s ním mluvit, jako kdyby byl jedním z nás."

„To je právě to," tvrdila Nancy. „Včera jsme měli po té příležitosti hned skočit. Stačilo nechat kolovat kapku krve a všechno bylo zpečetěné."

„Jenže to nešlo," připomněl jí John. „Bridget by se byla strašně rozčílila, ať už bychom ji píchli do prstu, nebo ne."

„A pak musíme pomyslet ještě na jedno," řekla Titty. „Vůbec nevíme, co jsou zač ti ostatní Úhoři."

„Určitě budou bezvadní," řekla Nancy. „Jinak by si přece neříkali Úhoři. Sami bychom si ani lepší jméno nevymysleli."

„Třeba o to Mastodont ani nestál," napadlo Titty. „A proto si taky odnesl ten totem."

„Káčo jedna," řekla jí Nancy. „Jezuskote, promiň. Zapomněla jsem, že nejsi můj první důstojník. Copak nechápeš, že ho musel odnést? Přece nenechá totem v táboře bílých cestovatelů. Je to úhoří totem a my žádní Úhoři nejsme. Stačila kapka úhoří krve do našich žil a všechno bylo v nejlepší pořádku."

„Co kdybychom tam zaveslovali a vytáhli ho z doupěte?" napadlo Johna. „Ještě jste to tam ani ne-viděly."

„To je nápad," nadchla se Nancy.

Všichni tři zamířili k přístavišti, ale dál už se ne-pustili, protože zahlédli Mastodonta, jak vytahuje noční udici a stáčí ji do kotouče na dně lodky.

„Hned jsem tam," volal.

Dívali se, jak si Mastodont přitahuje mokrou udi-ci na loď, zaráží se u každého háčku, pečlivě jej uklá-dá na správné místo do jedné ze štěrbin a pak si při-tahuje další kus udice.

„Chytil rybu!" všimla si Titty. Nad hladinou se cosi zabělelo a zaplesklo a Mastodont to podržel ve výšce, aby se všichni podívali.

„Vypadá to na platýse," řekl John.

„Ještě má jednoho!" zvolala Titty.

Pak už se však neobjevila ani rybka. Mastodont si přitahoval kus po kuse udici, loďka pomalu pře-plouvala úžinu, ale z vody vystupoval jeden prázdný háček za druhým a za chvíli už vytahoval Mastodont i závaží, které přidržovalo konec udice. Uložil je k ostatnímu náčiní a pak se sklonil nad vesly a rychle zamířil k trojici na břehu.

„Karabad," řekl vesele, jak přistával, ale vtom se zarazil. „Zapomněl jsem, že nejste Úhoři," řekl. „Dobrýtro!"

„Dobré jitro... Poslyš, to jsi mluvil úhoří řečí?" ptala se ho Titty.

Mastodont se začervenal. „Spletl jsem se," řekl.

„Nebo to bylo tajné heslo?" ptala se Nancy.

„Jenom mi to tak uklouzlo," odpověděl Mastodont.

„Škoda že jsme nezpečetili přátelství krví," znovu zalitovala Nancy.

„Pojď s námi do tábora," zval Mastodonta John. „Právě se dohadujeme, kde dál zkoumat."

„Ale jen na chvíli," řekl Mastodont. „Dneska se zdržet moc nemůžu. Čekám vás na večeri a musím ještě zajet na pevninu. Poslyšte, nevzali byste si s se-bou hrnky? Mám jen čtyři, přesně pro Úhoře." Za-díval se na dvě mřenky, které plavaly v kbelíku na zádi. „Tenhle potěr si ani netroufám vám nabízet," řekl. „Jsou to ale mrňavé rybky. Ani se nehodí k jíd-lu. A to jsem přišel o celou návnadu. Zaručeně mi jinak zabírali samí úhoři. Ti se dovedou ze všeho vykrotit a nedají se hned tak chytit." Vylil kbelík do úžiny a dvě malé mřenky si vesele odplavaly jako dva náhle oživlé rohličky.

„Mastodonte," řekla najednou Nancy. „Myslels to včera večer vážně? Byl by sis s námi nechal kolovat krev?"

„Nakonec jste si to přece rozmysleli vy," řekl Mas-todont.

„Kdyby tak byla Bridget aspoň o trochu větší," povzdechla si Titty.

„Za chvíli bude odliv," řekl Mastodont. „Na loď-kách se teď daleko nedostanete. Ale co kdybychom se sešli odpoledne? Příliv začne až někdy po půl čtvrté. Musím si pro něco zaskočit domů a potřeboval bych koupit ve městě lanko na sítě. Úplně mi došlo. A tře-ba mě čeká dopis od našeho kmene ..."

„Copak ti tví kamarádi posílají dopisy domorodou poštou?" podívala se Titty.

„Co mají dělat, když to jinak nejde," řekl Masto-dont. „Určitě napíšíou, než vyjedou z Pin Millu, aspoň myslím, že napíšíou... A na dnešek odpoledne mám plno plánů," pokračoval. „Z Dračice to vezmu rov-nou přes slatiny. Nic neponesu, tak se mi půjde snad-no. Ale vracet se budu s pořádným nákladem. Pama-tujete, jak jsme šli včera večer kolem brodu a já vám ukazoval ty vrbičky, co označují průliv rovnou k při-stavišti na pevnině? Ten byste měli mít na mapě. Ne-mohli byste to tam prozkoumat, až začne příliv? Vyjed'te odsud asi v půl třetí. Průliv vás dovede až tam. Skoro celý jsem ho označoval. Trochu se zatá-čí, ale my udělali ve všech těch ohybech značky, tajné značky. Uvidíte je až docela zblízka, ale ze břehu vidět nejsou. Jestli se tam dostanete, najdete pěkné přístaviště. Vlastně je to stará přístavní hráz pro ná-kladní plachetnice. Nanosím si tam všechny věci, ještě než začne příliv, a tam se taky setkáme. Pak si naložím nákup do vašich loděk, hodíme ho na Dra-čici a možná že si před večeri ještě stačíme zaplachtit kolem ostrova."

„Bezvadný nápad," souhlasil John. „Hned dopo-ledne bychom to tam mohli zmapovat. Na jednom ohybu by se dalo vystoupit i za odlivu a prozkoumat území bez průvodce. Aspoň budeme mít probádané oba břehy úžiny. A Amazonky

ještě ani neviděly Dračici."

„Mám vám nechat natažené prkno?" zeptal se po-chybovačně Mastodont.

„Kdepak," odpověděla rychle Nancy. „Bez tebe na loď nenastoupíme. Prohlédneme si ji, až přijdeme na večeri."

Došli do tábora a vysvětlili Mastodontovi, že zbytek výpravy odešel na ostružiny. Předali mu denní zprávu, zalepenou v ofrankované obálce, a poprosili ho, aby ji odeslal z města domorodou poštou. Předvedli mu mapu, kde měli inkoustem pečlivě zakresleny všechny výzkumy z předešlého dne a pečlivě vygumovány poznámky tužkou. Mastodont jim na ní ukázal místo na pevnině, kde se s nimi chtěl sejít.

„Příště zmapujeme tvůj ostrov," řekla mu Titty. „Nevadilo by ti, kdybychom ho pojmenovali Mastro-dontův ostrov?"

„Vůbec ne," ujistil ji Mastodont. „Ale už musím honem běžet. Na pevninu to mám pořádný kus cesty, a jestli se nedostanu za přílivu k přístavišti, bude-te muset vyrazit beze mě, nebo tam uvíznete. A mě třeba něco zdrží doma ... vlastně v kraalu ..."

„Samozřejmě," řekla Nancy. „Domorodé záležitosti."

„Skoro pokaždé mě tam něco čeká," řekl Mastro-dont. „Bud' si musím převlíknout košili, nebo prostě něco takového." Otočil se a už chtěl utíkat k lodi.

V té chvíli prořízlo ticho tábora hlasité zakvílení.

„To byla Bridget," lekl se John. „Něco se jí stalo."

Mlčky strnuli a poslouchali. Dolehlo k nim další zakvílení, jako kdyby se Bridget pořádně nadechla a pak se z plných plic rozkřičela.

Nato zaslechli velmi rozzlobenou Zuzanu, jak křičí: „Rogere!", Bridget, jak trochu zajíkávě zanaříkala a zase rychle zmlkla, a Rogera, jak vesele volá: „Hod' sebou, Zuzano. Pospěš si!"

Vzápětí se už Roger a Bridget objevili nahoře na hrázi. Roger držel Bridget za loket a vlekl ji za sebou. Bridget už přestala naříkat, snad jí najednou došel dech. Roger zuřivě mával volnou rukou a současně se shýbal, jak domlouval Bridget.

„Hej!" křičel. „Hej!"

„Rogere!" zvolala znovu Zuzana a za chvíli už za-hlédli za hrázi její hlavu a pak ji viděli, jak utíká za mladšími sourozenci. John s Titty se jim rozběhli naproti.

„Hej!" křičel znovu Roger. „Někdo musí honem zaběhnout pro Mastodonta. Jé, to je prima!" vykřikl. „Dělej, Zuzano. Mastodont je tu!"

„Co se stalo?" volala Titty.

„Honem. Pospěšte si," křičel Roger. „Bridget se poškrábala. Senzačně jí teče krev. Nic si z toho ne-dělej, Bridget, přece to už ani nebolí. Necucej si ránu. Škoda té krve. Honem. Nemáte někdo kbelík?"

„U všech ráhen a kosatek!" zvolala Nancy. „Jsme zachráněni! To se ti povedlo, Bridget. A Roger taky zaválel."

Popadla Mastodonta za ruku a řítla se s ním za ostatními.

To už k nim udýchaně dobíhala Zuzana. „Roge-re!" křičela. „Co ji tak ženeš? Chudinko Bridget! Nic si z toho nedělej, každý se někdy poškrábe, když trhá ostružiny. Počkej chvíličku, trochu ti to zajóduju a přelepím leukoplasti."

Vtom k nim doběhla Peggy. „Bridget, ty chudin-ko," řekla.

Nancy se ujala velení. „Náhodou je Bridget sen-zační!" řekla. „Tady máš čistý talíř, Bridget. Nech na něj odkápnout trochu krve. A ty nám všem přines jehlu, Titty."

Bridget se dívala z jednoho na druhého a přestala plakat, i když se jí na tváři ještě leskla slza. Pak si pohlédla na prst, a když na něm viděla krev, otevřela pusu a chtěla se znovu rozkřičet.

„Ty jsi báječná, Bridget," chválila ji Nancy. „Za-chránila jsi celou výpravu. Necucej si ten prst. Ať nepřijdeme ani o jedinou kapičku."

Zuzana vyběhla ze stanu s krabičkou první pomoci. Měla ji už otevřenou a v ruce držela lahvičku jódové tinktury.

„Ukaž, Bridget, podíváme se na to," řekla. „Za chvíli o tom ani nebudeš vědět."

„Jen ať jí hodně teče krev," řekla Nancy a pečlivě zachytila kapičku krve, která právě skanula Bridget ze špičky prstu.

„Ještě jí to nejóduj. Výborně, Titty. Vem si jehlu, Mastodonte. Jakou barvu má úhoří krev?"

Titty podávala každému jehlu z malého balíčku.

„Co to děláš, Nancy?" řekla Zuzana. „Otoč se, Bridget. Když takhle stojíš, tak tě ošetřovat ne-můžu."

Roger si vzal jehlu a postavil se zády k ostatním. Najednou se obrátil. „Už jsem se píchl!" volal a mačkal si malíček levé ruky. „Kde je ten talíř?"

„Rogere!" bědovala Zuzana. „Hned si to zajóduj! Copak víš, jestli byla ta jehla čistá?"

„Byla docela nová," hájil se Roger. „A vůbec mě to nebolelo. Nebo jen chvíličku. A už tu máme další kapku!"

„Titty!" volala Zuzana. „Nebud' tak hloupá! Johne!"

„Nerozčiluj se, Zuzano," domlouvala jí Nancy. „Přece nemůžeme propást takovou příležitost. Brid-get se třeba už nikdy neškrábne."

Zuzana zaváhala. „Měli byste si tu jehlu namočit do jódové tinktury," řekla. „Uvidíte, že všichni do-stanete otravu krve. Co chcete dělat dál?"

„Všechnu krev smíchat a vetřít si ji do rány. Tak už se nezlob, Zuzano. Možná že máš s tou jódovou tinkturou pravdu. Píchni se, Titty. A ty taky, Peggy."

„Au," vyjekla Titty.

„Vždyť ses nepíchnla ani jako já," řekl Roger. „Mu-síš tu jehlu pořádně zabodnout. Páni! To Mastodont si div nepíchnl prst skrz naskrz. Ale nikomu neteče tolik krve co Bridget. Ze to ode mě ale byl nápad, abych ji rychle přivedl, co?"

„Teď ty, Zuzano," řekla Nancy. „Tak do toho, lodní doktore. Přece to dokážeš lip než ostatní."
Zuzana si pečlivě vybrala místo na prstě. „Dobrá," řekla. „Už jsem se píchla. Ale určitě bychom měli do té krve přimíchat trochu jódové tinktury, než ji ne-cháme kolovat, a taky že to hned udělám."
„Bezvadný nápad," uznala Nancy. „Aspoň bude té krve víc. Kdo se ještě nepíchl? Prima, John. Po-dej mi talíř. A tady je kapka ode mě. Teď" ty, Peggy!"
„Já nemůžu."
„U všech kozlů rohatých. Jasně že můžeš!"
„Ta jehla mi tam nechce zajet."
„Tak mi podej ruku," nařizovala jí Nancy. „Pích-nu tě sama. A neškubej sebou. Drž tu ruku klidně. Řekni jí něco, Rogere."
„Peggy!" zařval Roger z plných plic a Peggy se otočila.
„A je to!" řekla Nancy. „Jehla tam vjela jako nic. Máš prst měkký jak máslo. Ale necucej si ho. Potře-bujeme každou kapku."
Uprostřed talíře teď byla malá loužička smíchané krve a Roger nenasytně podával talíř každému, kdo mohl ještě trošičku přidat. Zuzana přilila na talíř tro-chu jódové tinktury a zamíchala ji špičkou prstu.
„Co se přitom říká?" ptala se Titty.
„Ať žijí Vlaštovky, Amazonky a Úhoři!"
„A nic o pokrevních bratrích?" ptala se Titty.
„Budeme pokrevními bratry... a sestrami, dokud nás smrt nerozdělí. To by mělo stačit."
„Ale už si pospěšte," pobízela je Zuzana. „Musím ošetřit Bridget ten prst, ať se jí do něho nedostane špína."
„Řekneme to všichni společně," navrhovala Nan-cy. „Umiš to taky, Bridget? Ty jsi tu teď nejdůležitější. Nebýt tebe, tak jsme to nedokázali. Ať žijí Vlaš-tovky, Amazonky a Úhoři. Budeme pokrevními brat-ry a sestrami, dokud nás smrt nerozdělí. Tak teď!"
„Ať žijí Vlaštovky, Amazonky a Úhoři! Budeme pokrevními bratry a sestrami, dokud nás smrt ne-rozdělí."
I Bridget se to povedlo hned napoprvé.
„Tak a teď si namočte každý ránu do krve," ve-lela Nancy.
„Au!" sykl Roger. „Zabolelo to víc než to pích-nutí."
„Au!" zanaříkala Bridget.
„Výborně," libovala si Nancy. „Aspoň je vidět, že se vám ta krev dostala opravdu do těla. Očko-vání se taky nikdy neujme, když to nebolí. Už to udě-láme jen dvakrát. Honem, Mastodont, neloudej se."
Mastodont si poslušně namočil prst v teď už usy-chající loužičce. „Škoda že tady není náš kmen," řekl. „Ale Daisy by to určitě podruhé nedokázala."
„A já to dokázala!" řekla Bridget a všichni se ro-zesmáli.
„Nebo snad ne?"
„Dala jsi ze všech nejvíc krve," chválil ji Roger.
„A teď si každý trochu najóduje prst, ať" chce, ane-bo ne," porouchela Zuzana.
Všichni si kápli na prst trošičku jódu a Zuzana úhledně ovázala Bridget poškrábaný prst.
„Už prostě musím letět," řekl Mastodont. „Nebo to do přílivu na tu hráz nestačím." Rozběhl se k při-stavišti a za ním všichni jeho noví bratři a sestry.
„Tak teď je všechno, jak má být," řekla Nancy. „My máme v žilách úhoří krev a ty zas naši."
„Poslyš, nemohl bys nám teď prozradit, cos to chtěl vlastně říct?" ptala se Titty.
„Jasně že mohl," řekl Mastodont. „Je to takové slovo, kterým se zdraví Úhoři, když se setkají nebo loučí. Karabadangbaraka. A odpovídá se na ně obrá-ceně. Akarabgnadabarak."
„Počkej chvilku, musím si to zapsat," řekla Titty. „Pověz to ještě jednou."
Mastodont to pomalu opakoval. „Obráceně je to o moc těžší. Daisy se vždycky splete u toho gnad. Říká pořád gand."
„Akarabgnadabarak," říkala si Titty a přitom si to zapisovala.
„Ne abys to někomu ukázala," připomínal jí Mas-todont.
„Jen co se to naučím nazpaměť, hned to spálím," slibovala Titty.
„A co totem?" ptala se Nancy. „Teď přece máme všichni v sobě úhoří krev."
„Dobrá," souhlasil Mastodont. „Než půjdu domů, tak pro něj skočím na loď. Když se se mnou svezete, rovnou vám ho dám."
„Pojďme všichni," navrhovala Bridget a hrdě si prohlížela ovázaný prst.
„Rostou na tvém ostrově ostružiny?" ptala se Mas-todonta Zuzana.
„Spousty."
„Dohoníme tě," řekl John. „Jen co si připravíme kompas a ostatní věci."
Mastodont odrazil s lodkou od břehu.
„Karabadangbaraka!" volala za ním Titty.
„Akarabgnadabarak," křičel Mastodont.
„U všech mořských úhořů!" říkala si Nancy sama pro sebe.
„Co to povídáš?" podivil se John.
„Ale nic," řekla Nancy. „To jenom ve mně začíná působit úhoří krev."

MASTODONTŮV OSTROV

Všichni se rozběhli do tábora a zase zpátky a odnášeli košíky, kompas a prázdné mapky. Tábor nechali na starosti lodnímu kotěti, které vyspávalo po snění. Cestovatelé vyrazili jen pár minut po Mastodontovi. Jeho loďku našli v ústí malé zátoky za Mastodontovým ostrovem, vystoupili si kousek od ní a vynesli kotvičky vysoko na břeh. Zátoka byla skoro až k ústí vyschlá.

„Přiliv začne až v půl čtvrté," řekl John. „Mastodont povídal, že jestli to chceme stačit včas k přístavišti, máme vyrazit v půl třetí."

„Aspoň máme do té doby plno času na prozkoumání ostrova," řekla Nancy. „Pak se naobědváme, a až za ním pojedete, udělám s Peggy a Bridget ostružinovou a banánovou kaši. Úhoři ji určitě neznají. Vezmeme ji k Mastodontovi na loď, ať trochu přispějeme k hostině."

Došli po hrázi k staré nákladní plachetnici a ještě v poslední chvíli zahlédli Mastodonta, jak hbitě se-stupuje přes lodní bok a upevňuje si k nohám šla-pačky.

Nahoře na hrázi, kam jej Mastodont zabodl, zářil ve slunci modře, červeně a zeleně pomalovaný totem.

„Mockrát děkujeme," volali dolů na Mastodonta cestovatelé.

„Už jdu pozdě," křičel Mastodont. „Musím letět. Nejlepší ostružiny najdete u volavčího hnízdiště."

„A kde tu je volavčí hnízdiště?" křičel John.

„Tamhle v těch vysokých stromech," volal Mastodont. „V korunách je hnízdo na hnízdě. Málem jsme se už rozhodli, že nebudeme Úhoři, ale Volavky. Je-nomže Daisy tvrdila, že úhoři jsou lepší. Ale přišel jsem na spoustu věcí, které můžeme podniknout, až přijedou Úhoři. Ve čtyřech se toho moc dělat nedá. Zato když se k nám přidá vás sedm, budeme mít sen-zační partu!"

„Ať žijí Úhoři!" křičela Nancy a pak řekla Johnovi: „Však jsem ti povíдалa, že se tím všechno změní."

„Třeba mě doma čekají zprávy od ostatních," volal Mastodont. „Ale vážně už nemám čas. Všechno si povíme večer."

„Uspořádáme radu starších," křičela Nancy. „Ať žijí Úhoři!"

„Karabadangbaraka!" radostně křičel Mastodont.

„Akarabgnadabarak!" volalo z hráze sedm cestovatelů. Ještě chvíli se za ním všichni dívali, jak běží přes měkké bahno na břehu zátoky, v jedné ruce drží prázdný splhlý batoh a podivně vyhazuje nohy do stran, aby se mu nezachytily šla-pačky jedna o druhou. Pozorovali ho, jak se drápe na druhé straně na břeh a utíká přes bažiny.

„Vůbec se nedivím, že jste si mysleli, že je to mastodont," řekla Nancy, když se dívala z hráze na obrovské okrouhlé stopy. „A na jaké bydlí lodí!"

„Jen počkej, až to tam uvidíš uvnitř," řekl Roger. „Zuzana a Bridget to tam taky ještě neznají."

„Jak se tam nastupuje?" ptala se Bridget a zaraženě se dívala na širokou mezeru oddělující příď lodí od břehu.

„Mastodont má vytahovací lodní můstek," vysvětloval jí Roger. „A to bys koukala, jak to tam člověka vyhazuje. Budeme po něm muset se Sindibádem přelézat po čtyřech. A všude kolem je plno vody. Úplně jako na hausbótu, jenomže nepošleme Mastodonta, aby se vrhl po prkně do vln."

„A proč ne?" ptala se Bridget. „Protože ses škrábla do prstu," odpověděl jí Roger. „Aha," řekla Bridget. „Protože je náš pokrevní bratr a sestra. Vidíš, že jsem to řekla hned napoprvé dobře."

„Víte co," řekl John. „Radši už začneme. Tenhle ostrov vypadá úplně stejně jako náš a taky ho stejně zmapujeme."

Zřejmě má kolem dokola hráz, za ní bažiny a uvnitř suchou zem. A to volavčí hnízdiště se nám taky bude hodit.

Nejvyšší stromy uvidíme z ce-lého ostrova."

„Proč je chceš vidět?" ptala se Peggy. „Přece abychom nezabloudili," řekla Nancy. „Jen-že nechápu, jak by mohl někdo na takovémhle ostro-vě zabloudit."

„To máte tak," začal John.

Tentokrát se Nancy a Peggy poučily od Vlastovek. Vlastovky, teď po proměření celého ostrova zkušený zeměměřiči, jim ukázaly, jak zarazit bambusovou tyč v ohybu klikaté hráze a jak zaměřit směr od této bambusové tyče k jiné, umístěné na jiném rohu, a k nejvyššímu stromu volavčího hnízdiště, který jim vlastně sloužil jako další bambusová tyč, a navíc se nemusel nikam zarážet. Kousek po kousku proměřili cestovatelé celý ostrov, a i když z jejich výzkumů ne-vznikla zrovna mapa odpovídající odborným nárokům, přece jen dávala daleko přesnější obraz ostrova než pouhý náčrt, který jim nakreslil tužkou tatínek. Mapa zachycovala všechny významné body. Táhl se na ní linie hráze i s okrajem slatin.

Obrázky stromů znázorňovaly volavčí hnízdiště. Nebyla sice zrov-na doba hnízdění, ale cestovatelé měli štěstí a za-hlédli, jak se do koruny jednoho stromu snesla volavka, a když se chtěla zachytit nohama, „zabrala do-zadu křídly". (Tak to aspoň vyjádřila Titty.) A hlav-

ně nechyběla na mapce stará nákladní plachetnice Dračice, uvízlá v bahně úzkého průlivu, který oddě-loval Mastodontův ostrov od pevniny.

Udělali za dopoledne pořádný kus práce a nakonec se dostali zase k Dračici. John a Titty si z celé duše oddechli.

Trochu jim dělaly starosti všechny ty boje-chtivé řeči. Měli strach, že Amazonky třeba nepocho-pí, jak důležité je věnovat se na výzkumné výpravě opravdu výzkumu a udělat pokud možno stejně dob-rou mapu, jako kdyby jim pomáhal tatínek. Nancy si sice celou tu dobu zkoušela všemožné úhoří kletby, ale pracovala pilně jako ostatní.

Všechno nasvědčovalo tomu, že Výprava k záhadným archipelagům bude ze všech jejich výprav nejúspěšnější.

Včera viděli z druhého břehu Mastodontova ostro-va další ostrůvky, mnohem víc, než jim slibovala ta-tínkova mapa. A teď když měli dvě loďky, Nancy už netoužila po válce, Mastodont byl jejich spojen-cem, přítelem a pokrevním bratrem a měli jim přijet další přátelští divoši, začínali všichni věřit, že se jim opravdu podaří prozkoumat každičkou zátoku a ostrov na sever, jih, východ a západ tohoto vnitrozemského moře.

I jinak to bylo úspěšné dopoledne. Pod volavčím hnízdištěm našli spoustu suchého dříví a větviček a každý ten kousek

se jim na ostrově, kde bylo tak málo dřeva, výborně hodil. Ještě štěstí, vzpomněl si Roger, že volavky všechny ty větvičky nespotebovaly na hnízda. Až na Bridget nesli všichni něco na oheň. Bridget coby budoucí lidská oběť směla nést v neovázané ruce totem. A když odplovali od Mastodontova ostrova a veslovali k přístavišti pod táborem, seděla Titty na přidi Čaroděje a držela před sebou totem, takže vypadal jak vyřezávaná soška zdobící lodní příd.

Když se vrátili do tábora, zarazili zase totem na jeho původní místo u jídelních hodin.

„Mastodont sundal ty čtyři škebličky," všiml si Roger.

„Samozřejmě," řekla Titty. „Ty tam byly za čtyři divochy jeho kmene."

„Dáme tam něco lepšího," navrhovala Peggy. „Třeba Nanciny hodinky. Ze by ti to nevadilo, vid, Zuzano?"

„To je nápad," souhlasila Zuzana, rozeprala si náramkové hodinky, zase je sepnula, navlékla je přes úhoří hlavu na totem a nechala je tam viset.

„Tak a teď máme totem i hodiny," řekl Roger. „Zrovna je jedna. Podívejte se na obědovou větvíčku. Máme ji přesně na správném místě. Za chvíli na ni padne stín."

„Oběd je za půl hodiny," hlásila Zuzana. „Už nám nezbyly žádné kotlety. Ale ohřejeme si konzervu masových a ledvinkových knedlíčků. Na hruškový kompot byste chuť neměli?"

„Hned ho otevřu," nabízela se Peggy.

„Poslyšte, hbití úhoři, já mám krk vyprahlý jak vyschlou loď," postěžovala si Nancy.

„Já už mám taky žízeň jak trám," řekl Roger.

„Každý dostane přiděl grogu," rozhodl John. „A taky že si ho zasloužíme."

Každý dostal po láhvi zázvorového piva současně s ponaučením, že ho do sebe nemusí hodit rovnou a pak nemít při obědě ani kapku. Cestovatelé si svaluovali hrdla a přitom zanášeli do mapy výsledky svého zkoumání na Mastodontově ostrově. Nancy s Johnem si porovnali své narychlo načrtnuté mapky a po delším dohadování zakreslili tužkou obrysy ostrova. John chvíli pečlivě vyměřoval posunovací pravítky, aby si ověřil polohu toho či onoho místa, a výsledek

pak překreslil. Tatínkova mapa začínala vypadat víc a víc jako skutečná mapa, a ne jen pouhá změt čar, které mohly znamenat vodu, zemi či cokoliv jiného. Cestovatelé připojili k ostrovu Vlaštovek, mysu Horn, jižním končinám Záhadných vod a k severním oblastem Rudého moře ještě Mastodontův ostrov, a tím posunuli své výzkumy daleko na západ.

„Teď už věřím, že mapu doděláme," řekl John. „Jestli jsou ostatní Úhoři jen zpoloviny tak šikovní jako Mastodont, určitě to stačíme, a ještě budeme mít šest lodí!"

Byl to veselý oběd, i když John pospíchal, aby se honem najedl, a co chvíli se díval na totemové hodiny.

„S Mastodontem se máme setkat, až bude vrcholit příliv," řekl. „Povídal, že jinak se k tomu přístavišti nedostaneme, a ještě si musíme sami vypátrat, kudy plout. Čím dřív vyrazíme, tím líp."

„Propást ho nesmíme," řekl Roger. „Určitě poveze lahůdky na večer."

„Taky jsme na to s Peggy myslely," řekla Zuzana. „Je sám a nás je hotová kupa. Radši s sebou vezmeme banánovoostružinovou kaši. Potřebujeme víc ostružin a přišly jsme ještě na něco, co by se s sebou dalo vzít pro případ, že by se úplně všechno dojedlo. Takže s vámi nepojedeme. Bridget už toho za dnešek vyzkoumala až nad hlavu. Půjdemě ulovit něco k jídlu."

„A co chcete ulovit?" ptal se Roger.

„Houby," odpověděla Zuzana. „Včera jsem jich pár zahlédla na buvolích pastvištích."

„Napadlo nás, že bychom s sebou vzaly podušené houby," řekla Peggy. „Už udělané, abychom se s nimi nemusely vařit na lodi."

„A konzervu námořnického hovězího," řekla Zuzana.

„Mastodont si hospodář sám a nejspíš nemá ani ponětí, kolik toho spořádá sedm cestovatelů. Určitě by ho hrozně mrzelo, kdyby nám najednou neměl dost co dát."

„O té konzervě mu ani nemusíme říkat," napadlo Titty. „Necháme ji třeba schovanou někde na lodi, a kdyby bylo zapotřebí, tak se na ni rozpomeneme."

„Dobrá, ale už musíme vyrazit," pobízěl je John.

Kapitola XIV

HRÁZ U JEŽIBABY

Ve slabém větru, který se jim jen taktak opíral do plachet, pluly obě loďky výzkumné výpravy vzhůru Hastrmanovou zátokou a kolem ostrova do Rudého moře. John a Roger se plavili na Čarodějovi a Titty si přisedla k Nancy na Světlušku.

V každé loďce si vezli narychlo obkreslenou mapku komodora Walkera a chystali se, že zmapují točitý průliv až k staré hrázi, o které jim pověděl Mastodont, když se navracel do civilizace. A jak se obě loďky nechaly unášet přílivem, připadala jejich posádkám civilizace se svými domy, vlaky,auty a vším ostatním velmi vzdálená. Jen tužce podobná útlá věž v dále, pár bílých domků a vrcholek plachty nákladní plachetnice venku na volném moři jim připomínal, že za tajuplným světem bahna, rákosí a mírně plynoucí vody existuje ještě něco jiného.

Úzký průliv se rozšířil a před výpravou se prostíralo Rudé moře.

„Kdyby to tu takhle vypadalo pořád a mohli jsme si vyplout, kam chceme a kdy chceme," zatoužila Nancy. „Vůbec nevidím, k čemu je takový odliv a příliv dobrý. Co je nám platné moře, když se za pár hodin změní v bahno?"

„Je to něco jak dýchání," napadlo Titty. „Vdech, výdech. Nahoru, dolů."

„Hm," řekla Nancy. „Jenomže když moře ustoupí, je všechno kolem mrtvé. Ale pozor! Dotkli jsme se dna. Musím

povytahnout spouštěcí ploutev."

Obě loďky pluly bok po boku pomalu dál.

Rudé moře se před nimi víc a víc rozšiřovalo. Na-

levo se táhla dlouhá nízká hráz ostrova a nad bahni-tým plochým dnem, kde Titty s Bridget viděly dlouhou stopu Mastodontových šlápot, se třípytila voda. Napravo bylo všechno dočista změněné. Břeh se tu čím dál víc vzdaloval. Z vody trčely malé trsy rákosí a nasvědčovaly, že je tu mělčina, ale za nimi se táhla voda až do mlžné dálky. A někde tam v té dálce se měli setkat s Mastodontem. Rekl jim, aby připluli k staré hrázi nákladních plachetnic, ale kolem nebylo vidět nic než sluncem ozářenou hladinu a travnaté ostrůvky.

John seděl na střední sedačce Čaroděje a pátral po značkách, podle kterých by poznali, kudy vede průliv. Nancy si na Světlušce počínala docela stejně. Roger a Titty kormidlovali.

„Trochu k pravoboku," velel John a Roger změnil směr.

Titty si všimla Nancina pohledu a udělala totéž.

„Vpředu po levoboku čouhá z vody jeden ten malý stromek," řekl Roger.

„Tak to k němu vezmeme, určitě tím nic nezkazíme," řekl John. „Je to vrbička. Propluli jsme kolem ní, když jsme to brali na zpáteční cestě kolem ostrova. Namíříme si to k ní a třeba odtud uvidíme nějakou další značku."

„Vlastně jsme ještě ani nenačali tu neprozkoumanou část," řekla Titty.

„Jak víš, že je tam opravdu průliv?" ptala se Nancy.

„Na tátově mapě je tu zakreslené široké ústí," vy-světloval John. „A Mastodont povídal, že jak poplujeme, budeme v něm nacházet další a další značky."

„Před námi jsou další vrbičky," řekla Nancy.

Daleko před nimi se táhla řada vrbiček, které se nakláněly v mořském proudu, vzdáleny asi sto yardů od sebe.

„Tamhle vede silnice," řekl John. „Ty stromky jsme přece zahlédli už včera a vidíte ty kůly, co jsou sotva znát nad vodou? Tam jsme narazili, jak jsme se vraceli domů, na té malé vyvýšenince v polovině brodu. Než doplujeme k těm kůlům, budeme muset zabočit k jihu, nebo dočista zabloudíme."

„Co je to tamhle po pravoboku?" ptala se Titty.

„Tyč, nějaká tyč!" křičel Roger.

„Zakormidluj k ní," řekl John. „Je odsud hodně na jih. Ještě že jsme ji zahlédli. Určitě označuje za-čátek průlivu."

Obě lodičky se otočily. Roger a Titty přitáhli otěže hlavní plachty a kormidlovali k malé skupince ho-lých klacků zapíchnutých daleko za vodou. John a Nancy horlivě studovali kompas.

„Nic jiného to přece být nemůže," řekla Nancy.

„Měli bychom skoro vytáhnout spouštěcí ploutve," řekl John. „Fouká dost silný vítr a nemohlo by nás potkat nic horšího, než kdybychom uvízli v bahně se spuštěnou ploutví."

Titty, s maličko vyplazeným jazykem mezi zuby, držela při kormidlování pěkně rovnou brázdu.

„Tamhleten trs rákosí je nějak blízko," řekla. „Ne-vadí to?"

Nancy se dívala, jak se rákosí víc a víc přibližuje. Voda kolem lodiček však plynula docela volně. Nancy vzala veslo a zkusila jím z lodního boku hloubku.

„Drž pořád stejný směr," řekla.

„Rozkaz, pane," vyhrkla Titty.

„Co říkáte tamhleté vrbičce?" ptal se John. „Ne-máme ji moc daleko po levoboku?" Ukázal k další-mu útlému stromku, nahoře s větvemi, hodně nalevo od vrbičky, ke které právě připlouvali.

„Ta se nás netýká," řekla Nancy. „Všechny ostatní máme rovnou před sebou."

„Drž pořád stejný směr," velel John.

„Rozkaz, pane," odpověděl Roger.

„A urči si kompasem polohu od téhle vrbičky ke kůlům na brodu a k domorodému přístavišti."

„To se přece v té rychlosti nedá stačit," namítla Nancy. „Zaměř to k tomu brodu a já určím směr k přístavišti."

„Nějak divně se mi kormidluje," řekla Titty.

„Co se to děje?" podivil se Roger. „Ty, John, hned jsem si myslel, že je tu nějak mělko."

Obě lodičky pluly bok po boku pořád pomaleji,

až se zastavily úplně. Kolem dokola se sice do dálky prostírala volná voda, ale lodičky narazily na jakousi mělčinu.

„U všech mořských úhořů!" zvolala Nancy. „Ho-nem povol otěži!"

Roger už otěž povolil a oba kapitáni chvíli zápo-lili s vesly a posílali své první námořníky tu na před a tu zase na zád, jak se snažili, aby jim loďky opět vypluly. Bahno bylo kolem tak mělké, že se od něho ani nemohli odrazit.

„Poslyšte, co když se odsud nehneme, přijde odliv a my tu zůstaneme trčet?" napadlo Rogera. „Přes bahno jako Mastodont nepřejdeme. A nemáme s se-bou ani kousek čokolády."

„Po takhle měkkém bahně by nepřešel ani Masto-dont," řekl John. „Ale už jsme se pohnuli. A Nancy taky. Přece jen jsme to měli nabrat k té druhé vrbič-ce. Mastodont povídal, že průliv se tu hodně klikatí, ale ani ve snu mě nenapadlo, že by se otáčel takhle zprudka."

Obě lodičky opět vypluly, tentokrát novým smě-rem, téměř v pravém úhlu od původního kursu. John si vytyčil směr od jedné vrbičky k druhé. Nancy zku-sila hloubku a současně si opláchla z vesla bahno.

„A už jsme opravdu v průlivu," řekla.

„Tady je to mnohem horší než v Magalhaesově průlivu," řekla Titty. „Tam stačilo jen zjistit, kudy vede strouha a kudy ne, a držet se v ní, ale tady ani nejsou břehy a nedá se rozeznat, kde ta strou-ha je."

Když dopluli k další tyči, spustil John plachtu Ča-roděje.

„Nerad bych znovu uvízl," vysvětloval. „Vůbec nevidím další značku."
Nancy sundala na Světlušce plachtu. „Sedni si na chvíli na dno lodky," řekla. „Stoupnu si na sedačku a trochu se rozhlídnou."
„Hlavně nepřevrhni loď," radil jí John.
„Neboj se, nepřevrhnu," řekla Nancy.
„Mastodont povídal, že některé ty značky jsou taj-né," vzpomněl si John.
„Jenže tu žádné nejsou," řekla Nancy. „A kolem to vypadá na mělčinu. Všude tu trčí rákosí. Jů!"
„Zahlédlaš něco?"
„Tamhle se něco houpe na vodě! A pořád na jed-nom místě. Musí to tam být přivázané."
„Já nic nevidím," řekl John.
Nancy seskočila a chopila se vesel.
„Vody je spousta," řekla. „Ale radši budu pádlo-vat pomalu, kdyby tu najednou bylo mělko."
„Tamhle něco je!" vykřikla Titty. „Vypadá to jak náhrdelník."
„Ty káčo jedna," řekla jí Nancy. „Co by tam dě-lal náhrdelník?"
„Ale je tam," stála Titty na svém.
„Opravdu," řekla Nancy. „Tak promiň."
Nancy přestala veslovat a Světluška pomalu klou-zala vodou ke kruhu starých zátek navlečených na šňůře, který se pohupoval na hladině. Jak pluli ko-lem, Titty k němu natáhla ruku.
„Je to k něčemu přivázané," řekla. „Mám to vy-táhnout?"
„Ne, nech to," zvolala Nancy. „Jestli je to znač-ka, musíme ji tu nechat. Poplujeme dál, John. Zatím nám to docela vychází."
„Kam si to namíříme teď?" ptal se Roger.
„Nejdřív si musíme zanést tu značku do mapy," řekl John, jak stál v lodce a starostlivě se rozhlížel po širých vodních prostorách. Při kraji jednoho trsu rákosí plavalo pár kachen a najednou se začaly mnohem rychleji pohybovat, s cákotem se vznesly a od-létly.
„Jednu tu nechaly," všiml si Roger.
„Třeba je zraněná," řekla Titty a zadívala se da-lekohledem na kachnu. „Ne, je to jen nějaká láhev, plave na vodě."
„Ale jak to, že je pořád na jednom místě?" divil se Roger. „Že by plula proti přílivu? Anebo je už příliv na nejvyšším bodě?"
Titty se zadívala znovu dalekohledem. „Vždyť je obráceně!" řekla.
„Půjč mi ten dalekohled," požádala ji Nancy. „Tys to trefila, Titty! Taky jsem si toho mohla všimnout. Když plují láhve volně, jsou vždycky otočené hrdlem nahoru. Tahle je určitě přivázaná. Plujeme dál, John. Objevili jsme další značku." Dopluhi k láhvi, staré láhvi od limonády přiváza-né k čemusi na dně, a zahlédli další vrbičku, klacek s pár větve-mi nahoře, podobný stromkům, které ozna-čovaly vnější stranu průlivu, ale o něco menší. John jej zahlédl první, zamířil přímo k němu a vzápětí zůstal trčet v bahně. Nancy stačila v poslední chvíli trochu se Světluškou couvnout, takže neuvízla v bah-ně vedle Johna.
„Asi jsme se spletli u té první značky," řekl John. „Jestli takhle každou chvíli uvízneme, tak k přístá-višti včas nedoplujeme, začne odliv a pak se tam třeba nedostaneme vůbec."
„Víte co, radši se rovnou vrátíme," navrhoval Ro-ger. „Jenom jestli trefíme?"
„Až sem mám celou cestu zakreslenou," řekl John.
„Podívejte!" zvolala Nancy. „Tamhle jsou další zátky! Třeba bychom to měli vzít kolem nich a ne-uvízneme."
Opřela se do vesel, vrátila se k plující láhvi a od ní zamířila ke kruhu zátek, které se pohupovaly na vodě.
„Pospěšte si!" volala. „Tudy to jde. Je tady všude hloubka. A teď se dáme k té tyči."
„Odsud k ní rovnou nemůžeme. Máme hned před sebou trs rákosí. A už jsme zas narazili. Pozor, John. Zase jsme uvízl." „Tamhle je další láhev," řekl John, který vyprostil Čaroděje z bahna a právě dorazil k druhému kruhu zátek. „Páni!" zvolal. „Už jsem na to přišel! Jsou to směrové boje a označují levobok a pravobok. Všech-ny láhve musíme nechat po pravoboku a zátky po levoboku. Ale proč nám to, proboha, Mastodont neřekl?"
„Ale co potom znamená ta tyč?" ptal se Roger.
Pochopili to, když k ní dopluli. Od tyče uviděli směrem k jihu další uvázanou láhev a na západ dvě další tyče, vzdálenější z nich těsně u břehu.
„Tam musí být přístaviště. Je tam povytažený ry-bářský člun. Tyč jenom označuje místo, kde se oba průlivy dělí. Počkejte, jen co to načmárám do mapy."
„Tam teď poplujeme?" ptala se Titty.
„Mně se to nějak nezdá," řekla Nancy, která se-děla na dně Světlušky s kompasem a mapou. „Je to západním směrem a my bychom měli plout skoro rov-nou k jihu."
„A není tam žádná hráz," dodal John. „Plujem dál. K další láhvi."
Průliv se klikatil sem a tam a každý jeho ohyb byl označen kruhem zátek anebo starou láhví, zazátko-vanou a uvázanou za hrdlo.
„Tak se mi zdá, že to tu vůbec nikam nevede," řekl Roger.
„Ale průliv se zužuje. Určitě už jsme skoro na kon-ci," tvrdila Titty.
Před oběma lodičkami se zužovaly dlouhé nízké travnaté břehy a po obou stranách se téměř svíraly. Kdo by o něm nevěděl, vůbec by nepoznal, že tudy vede průliv. I John už o něm začal pochybovat, jak se co chvíli díval na kompas a

sledoval cestu od jedné tajné značky k druhé.

A pak náhle spatřili svůj cíl. Opatrně pádlovali tím uzounkým průlivem, Světluška těsně za zádi Ča-roděje, a blížili se ke kruhu zátek, uvázaných těsně u bahnitého travnatého břehu. Jak připlouvali k zátce, nahlédli za ohyb břehu a spatřili pár set yardů před sebou starou dřevěnou hráz s domkem a dvěma lodkami vytaženými na břeh.

„Hurá!“ vykřikl John a vtom znovu narazil na mělčinu.

I tady, v posledním úseku plavby, kdy už měli hráz na dohled, museli plout hlubším průlivem a pečlivě si vyhledávat cestu. Nezahlédli už žádné značky, podle nichž by se mohli řídit, a hloubku museli zkoušet veslem.

„Tak přece jen jsme to dokázali,“ řekl John, když obě lodičky přirazily bok po boku k hrázi a jejich posádky vylezly na břeh. Z hráze se cestovatelé ohlédli a spatřili v dálce za vodou střechu domorodě-ho kraalu na ostrově Vlastovek.

„Podívejte!“ řekla Nancy. „Odsud vypadá ta cesta úplně jednoduše.“

„Jenže když jsi dole na vodě, tak se ti vůbec jednoduše nezdá,“ řekl John.

„Ale kde je Mastodont?“ vzpomněl si Roger.

„Ještě přece nevrcholil příliv,“ řekl John.

Oba kapitáni se usadili nahoře na hrázi, kde je chránilo před větrem staré skladiště, a začali si porovnávat mapy. Titty s Rogerem se po nich chvíli ohlíželi a poslouchali, jak se dohadují, kam patří která značka.

„Víš co, Rogere,“ řekla pak Titty. „Půjdem radši na výzkumy.“

„Ale nechoďte moc daleko,“ volal John. „Jen co přijde Mastodont, musíme vyrazit.“ „Třeba ho potkáme,“ řekla Titty.

Před dávnými lety, kdy ještě neexistovala železnice, silnice byly špatné a všechno, co se jen dalo, se přepravovalo po lodích, připlouvalo k téhle staré hrázi mnoho nákladních plachetnic a zase se od ní vydávaly na moře. Titty s Rogerem si povšimli, že hráz kdysi bývala vyšší. Našli zbytky starého jeřábu a těžké kruhy, teď už skoro prorezavělé, ke kterým se za těch starých časů plachetnice připoutávaly. Dřevo teď však už trouchnivělo a mezerami mezi prkny pronikala voda. Skladiště bylo prázdné. Vedle hráze byl kus volného místa, dost velký, aby se tu dal otočit povoz. Nebyly tu však znát žádné stopy po kolech a pískem prorážela tráva a bodláky.

Na písčité půdě bylo vidět lidské stopy.

„Domorodci!“ řekla Titty. „Radši půjdeme opačným směrem.“

„Co je to za čmáranice?“ zeptal se najednou Roger. „Někdo tu maloval nějaké hady!“

„To jsou přece úhoři!“ zvolala Titty. „Poznají se podle hlavy a ploutví. Hej, John! Mastodont tu už byl a zase odešel.“

John s Nancy přiběhli po hrázi a zadívali se na čmáranice v písku.

„Vážně jsou to úhoři,“ řekl John.

„Ale proč Mastodont k sakru nepočkal?“ zlobila se Nancy. „Je přece pořád ještě příliv.“

„Všechny ty kresbičky ukazují jedním směrem,“ všiml si John.

„Jako šipky!“ řekla Titty. „Vsaďte se, že je Mastodont nakreslil, aby nám ukázal, kudy šel.“

„Tady je další,“ volal Roger, který sešel z hráze, rozběhl se směrem, kam ukazovaly kresby, a pátral po zemi.

„A tady další!“ řekl John.

Řádka úhořů, nakreslených v písku a stočených jedním směrem, vedla přes otevřené prostranství k místu, kde začínala louka. Titty se tam rozběhla napřed a hledala po zemi.

„Do trávy přece úhoře nekreslil,“ řekla Nancy.

John se vrátil k poslední kresbičce úhoře, kterou našli. Nemířila tak rovně jako ostatní. Všichni úhoři na kresbičkách se všelijak kroutili, ale bylo jasné, kam ukazují. Poslední však výrazně odbočoval doleva.

„Mastodont tady zřejmě zahnul. Nebo ne?“

Vlevo uviděli polámaný dřevěný plot s brankou a za ním chaloupku s doškovou střechou, docela malou chaloupku z černých, dehtem natřených trámů, postavenou v bramborovém poličku.

„Šel do té zahrady,“ řekla Titty.

„Víte co, tak tam vlezeme taky,“ navrhla Nancy.

Jedno okénko chaloupky bylo rozbité, ale zakryté kusem papíru, a za oknem zahlédly děti pelargonii.

„Někdo tu bydlí,“ řekl John a najednou nevěděl, jestli vůbec mají jít dál.

Vtom kdosi zaťukal na okénko. Dveře chaloupky se otevřely a na prahu stanula sehnutá stařena opřená o hůl.

„Hledáte mladého Dona?“ zeptala se šeptem a rozkašlala se. „Víte, já nemůžu mluvit. Don tady nechal v kůlně pytel.“

Ukázala k přistavku vzadu za chaloupkou.

„Mockrát děkujeme,“ řekl John.

„Jste asi jeho noví kamarádi,“ řekla stařena chraplivě. „Ještě jsem vás tu neviděla.“

„Směli bychom si zajít do té kůlny?“ ptal se John.

Stařena neodpověděla. Rozkašlala se, ze samého kašle se na chvíli rozesmála a zase se rozkašlala. A potom zašla do chaloupky.

John se první rozběhl ke kůlně. Hned za dveřmi tam ležel pytel nahoře převázaný provázkem. K pytli byl kouskem dřívka připevněn papírek. Cestovatelé si společně přečetli vzkaz.

„Prosím vás, odvezte tohle lodí. Já donesu ostatní. Jak bude končit příliv, už na mě radši nečekejte, nebo se zpátky nedostanete. Jestli to nestihnou na hráz včas, přijdu sám po souši.“ Podepsán ten vzkaz nebyl, jen na něm byla kresbička krouťícího se úhoře.

„Co to tu přeškrtil?“ ptala se Nancy.

„Něco jako ‚mám špatné - mám špatné zprávy‘,“ četl John.

Cestovatelé na sebe pohlédli. Jaké by mohl mít Mastodont špatné zprávy?

„Ale co,“ řekla Nancy. „Stejně to přeškrtil. Pojď, John, chytím ten pytel každý za jeden konec.“

Zvedli ten velmi těžký vak a společně jej nesli kolem chaloupky a brankou. Dveře chaloupky byly zavřené, ale zahlédli

stařenu, jak se na ně dívá rozbitou tabulkou za pelargónií, a zaslechli ji, jak kašle a směje se.

„Určitě je to ježibaba," řekla Titty a vzpomněla si na starou pohádku, kterou jí vyprávěla maminka. „Je úplně hnědá v obličejí a má vrásky hluboké jako brázdý. Domorodá ježibaba! Jestlipak v sobě má taky úhoří krev?"

Odnesli pytel na hráz a spustili jej do Čaroděje.

„Pořád je ještě příliv," řekl John. „Ale určitě už skoro na nejvyšším bodě."

Roger slezl z hráze, zarazil do bahna klacík, skrčil se u země a pozoroval jej. John se rozhlížel přes Ru-dé moře k vzdáleným obrysům jejich ostrova.

„Hned jak přestane voda stoupat, zavolej," řekl Rogerovi. „Pojď, Nancy. Doděláme mapu. Nějak se mi nezdá ten úsek, co začíná další průliv."

Titty se skrčila na břehu vedle Rogera.

„Něco se muselo stát, když Mastodont napsal, že má špatné zprávy," řekla. „A pak se asi zas stalo ně-co jiného, tak to přeškrtni."

Kapitola XV

MASTODONT LITUJE, 2E SE S NIMI DAL DO ŘEČI

„Voda začíná opadávat," vykřikl Roger a vyrušil kartografy na hrázi. Před chvílí se k nim usadila i Titty a prohlížela si obě mapy, které byly víceméně shod-né, i když se dalo jen těžko říct, které čáry tužkou platí a které by byli badatelé vygumovali, kdyby si byli nezapomněli v táboře gumu.

„Tak jedem," rozhodl John.

„Ale co Mastodont?" namítla Nancy.

„Říkal, že na něj nemáme čekat. Stejně je dost mělko a víte, jak rychle opadáva voda, když začne odliv. Čekat tu nemůžeme. Jestli nevyrazíme, dokud bude dost vody, dostaneme se domů až zítra ráno."

„A nemáme s sebou ani nejmenší příděl jídla," řekl Roger a honem vylézal na hráz a odvažoval pou-tači lano Čaroděje.

„Povídal, že udělá všechno, jen aby mohl přijít," vzpomněla si Nancy.

„Zaběhnu k louce a podívám se, jestli ho někde neuvidím," nabídla se Titty.

„Jen běž, první námořníku," řekla Nancy.

„Ale koukej sebou hodit," řekl John, seskočil na kraj hráze a natáhl nohu po střední sedačce Čarodě-je. „Všichni na palubu!"

„Rozkaz, pane," zvolal Roger.

Čaroděj zvolna odplouval od hráze.

Nancy stála na Světlušce a přidržovala se okraje hráze.

To už běžela Titty nazpátek. „Nikde ho není vi-dět. Poslyšte, neměl by na něj někdo z nás počkat? Já bych tu zůstala.

Vrátila bych se s ním po souši."

„Nemůžeme tě tu přece nechat," namítl John. „Zu-zana by si dělala starosti."

„Tak aspoň chvilku počkejte," naléhala Titty. Vrá-tila se k místu, kde našli v písku první kresbičku úhoře, vymazala ji a nakreslila jinou, obrácenou k zá-toce. „Ať vidí, že jsme tu byli a zase jsme odjeli."

„Poslyšte, už musíme vyrazit," pobízěl je John. „Moře už o pěkných pár coulů opadlo." Dal se do veslování. „Opři se do toho, Nancy. Docela pěkně nám fouká vítr, a jen se dostaneme za tohle rákosí, můžeme plachtit."

„Hod sebou, první námořníku," volala Nancy. Titty hbitě slezla do loďky a vyrazily za Čarodějem, ale Nancy pořád ještě neveslovala nijak rázně. Co chvílí se ohlížela na hráz a na otevřené prostranství za ní. Že by mohli uvíznout v bahně, ji zdaleka tak neznepokojovalo jako Johna, a zatímco John už měl v hlavě jen tábor a Zuzanu, Nancy pořád ještě dou-fala, že dřív než bude úplně pozdě, k nim najednou poběží od louky Mastodont.

„Co se dá dělat," řekla konečně. „Teď už nemá cenu na něj čekat," a opřela se docela vážně do vesel. Jednou rázně zabrala, ale znenadání zas přibrzdila, až Titty málem slétla ze sedačky na zádi.

„Už běž!" křičela. „Už běž!" Prudce otočila loď-ku a zamířila k hrázi. John přestal veslovat a čekal na ně. Mastodont s obrovským tlumokem na zádech, s balíkem v jedné ruce a velkou bandaskou mléka v druhé, dobíhal z posledních sil ke kraji hráze.

„Karabadangbaraka," pozdravila ho Nancy, jak zase přirážela se Světluškou k hrázi.

„Akarabgnadabarak," odpověděl udýchaně Masto-dont, ale Titty měla podivný pocit, že se mu vůbec do toho pozdravu nechtělo. Otočila se, jestli snad není nablízku nějaký domorodec, někdo, kdo by neměl slyšet to heslo ani odpověď. Ale nikdo tu nebyl. Třeba Mastodontovi ani tak nevadilo, že to má říct, možná že je jen udýchaný.

„Nezlobte se, že jdu tak pozdě," řekl Mastodont. „Musel jsem čekat do poslední chvíle ve městě."

„Ještě štěstí, že jsme už nevyrazili," řekla Nancy. „Zahnout za tenhle ohyb, tak jsme tě už nezahledli."

„Je to moc prima, že jste počkali," řekl Mastodont. „Kdybych měl tohle všechno vláčet po souši, tak bych se pěkně nadřel. A vyzvedli jste v té chalupě ten pytel, vidíte?"

„Jasně že jsme ho vyzvedli," řekla Nancy.

„Moc jste se cestou sem motali?" ptal se Masto-dont.

„Ukaž mu naši mapu, Titty," řekla Nancy. „Je-nom jsme párkrát narazili v zákrutech na mělčinu."

Mastodont si užasle prohlížel mapu, která by kaž-dému, kdo by nevěděl, že kolečka znamenají korkové značky, černé tečky láhve a písmena po straně každé z té spleti přímek zeměpisné směry, musela připadat jako pocuchaná pavučina.

„Podívej, Nancy, John vztyčuje plachtu."

„Tak ji vztyčíme taky," řekla Nancy. „A Masto-dont bude kormidlovat. Co říkáš, vyznáš se v té mapě?"

„Bez mapy bych to zvládl spíš," řekl Mastodont a poprvé od chvíle, kdy k nim nastoupil na loď, se usmál. „Ale kormidlovat bys měla radši sama."

„Dobrá," řekla Nancy. „Ty kormidluj, Titty, Mas-todont ti bude dělat lodivoda a já přehlédnou všechny značky, až kolem nich poplujem. Hej, John! Počkej na nás. Mastodont nám bude dělat lodivoda, tak se aspoň nebudeme každou chvíli zdržovat a narážet na mělčiny."

„Dobrá," křičel John a na hlasu mu bylo znát, jak

si oddechl. „Budu se držet těsně za vámi." Povolil plachtu Čaroděje, až volně pleskala ve větru, a čekal, dokud se kolem nepřejela Světluška, až se jí voda pěníla pod přídíl. Titty kormidlovala, Mastodont se děl na střední sedačce a Nancy s mapou v ruce na prknech podlázky. Titty se ohléla a viděla, jak John přitahuje otěž. Plachta se vypjala a Čaroděj si to ve chvíli plul dvě lodní délky za Světluškou.

„Nezlob se, že jsme vyrazili bez tebe," volal John. „Ale začínal jsem se bát, že se odsud nedostaneme. Voda hrozně rychle opadáva."

„Co bych se zlobil," řekl Mastodont. „Kdybyste se byli jen párkrát spletli, už jste to nestihli, a stačilo někde narazit na mělčinu, mohli jste tady uvíznout. Trochu k pravoboku..." Ukázal pravou rukou. „Tamhle je kousek mělčina... To je ono... A zas k levoboku ... A teď k pravoboku ... A rovnou k těm špuntům." John předal Rogerovi kormidlo, usadil se s kompasem na dno loďky, sledoval směr od značky ke značce a tu a tam si něco připravil na mapě. Nan-cy si počínala docela stejně. Když však chtěla ukázat na mapě něco Mastodontovi, rázně ji odbyl. Byl teď lodivodem v době mu známých vodách a žádnou ma-pu nepotřeboval. Kromě toho odliv rychle pokračo-val, lodičky pluly jak blesk a Mastodont neměl čas sledovat nic jiného než známé značky. Nejprve zdvihl jednu ruku, pak zase druhou. „K levoboku... Teď zas k pravoboku ... Rovnou k té vrbičce ... Ale ne-berte to moc blízko kolem ní... Teď k tamhle té láh-vi ..." Plulo se jim teď docela jinak, než když John s Nancy opatrně hledali cestu klikatým průlivem. Mastodont si ani nepřeměřoval hloubku veslem. Dob-ře věděl, kde je jak hluboko. Sotva dopluli k jedné značce, už se zas díval po druhé. Ale hledat ji nikdy nemusel.

„Páni draží," řekla Nancy, když vypluli na Rudé moře a viděli vrbičky vroubíci silnici, která teď le-žela pod vodou, i čtyři kůly, jakžtakž znatelné upro-střed. „Ty se tu ale skvěle vyznáš!"

„Však jsem se tady taky narodil," řekl Mastodont.

„A co Úhoři?" zeptala se Titty a zazdalo se jí, jako by Mastodontovi přeběhl přes tvář stín.

„Ti se tu vyznají taky."

„Tak dobře?"

„Daisy tu jednou proplula ve tmě."

„U všech mořských úhořů!" zvolala Nancy a ohléd-la se na spleť bludiště vody a travnatých ostrůvků.

„Cože?" řekl Mastodont.

„Že ta Daisy musí být pašák," vysvětlovala Nancy.

„Ale cos to říkala? Něco o mořských úhořích?"

„Nancy je pořád úhořovatelší a úhořovatelší," po-znamenala Titty. „Už od včerejška."

Vtom pohlédla Nancy na Mastodonta a zeptala se ho: „Co je to s tebou?"

„Drž pořád stejný směr," řekl jí Mastodont. „Ješ-tě neotáčej. Vypadá to tu na hloubku, ale vlastně je tu dost mělko."

„Mapa nám celkem odpovídá," volal John. „Spletl jsem se jen na jednom místě. Ověřili jste pořádně všechny značky?"

„Jasně že ověřili. Ale bude to fuška, než je všech-ny překreslíme do hlavní mapy."

„Pustíme se do toho až po večeři na Dračici," roz-hodl John.

„Mastodont tam má senzační svítilnu," vzpomněl si Roger.

A opět zahlédla Titty na Mastodontově obličeji onen podivný nešťastný výraz.

„Jak se jmenuje to místo, co jsme se setkali?" ze-ptala se ho.

„U Ježí -" Mastodont se zarazil. „Vlastně to tam má dvě jména."

„Ale jak tomu říkají Úhoři?" ptala se Titty. „Do-morodý název nás moc nezajímá."

„Hráz U ježibaby," odpověděl Mastodont a po-tom dodal: „Snad nebude nikomu vadit, že tohle víte."

„Co by to taky komu vadilo, když jsme teď Úho-ři," řekla Nancy a přes Mastodontovu tvář opět pře-létl ten zvláštní stín. Nancy si zrovna zapisovala do mapy „hráz ú ježibaby", ale Titty si toho dobře všimla.

Teprve když proplouvali úžinami kolem ostrova do Hastrmanovy zátoky, padla další zmínka o Úho-řích.

„Od ostatních členů kmene nemáš žádné zprávy?" zeptala se Nancy.

„Vlastně mám," řekl Mastodont. „Možná že co ne-vidět přijedou. Nebo už přijeli. Proto jsem se tak zdržel. Myslel jsem, že si třeba zajedou do města pro zásoby, dokud je hodně vody. Ale když jsem odjíž-děl, tak tam ještě nebyli."

„Třikrát hurá!" zvolala Nancy. „umíte si před-stavit, co teď dokážeme, když nám přibudou tři di-voši? Zvlášť když má každý svou loďku."

Mastodont na to neodpověděl.

„Poslyš," řekla mu Titty. „Nedostal ty jsi špatné zprávy?"

Mastodont na ni pohlédl, a dokonce i rozjařená Nancy pochopila, že je celý ustaraný.

„Jestli už někdo za něco může, tak jsem to já," řekl.

„Nějaké domorodé potíže?" zeptala se Nancy chlá-cholivě. „To my známe. Někdy se jim člověk prostě nevyhne."

John na ně zavolal z druhé loďky. „Jak přistane-me?" ptal se. „Budeme mít dost hloubky, aby se dalo doplout až k Dračici, nebo vylodíme ten náklad na břehu u ústí zátoky?"

„K Dračici se určitě dostanete," volal Mastodont. „Jen jestli vám to nevadí?"

„Nebud' tak zdvořilý," řekla mu Nancy. „Ať žijí Choři!"

Na obou loďkách spustily posádky plachtu a John i Mastodont veslovali s Čarodějem a Světluškou úzkou klikatou stružkou, která vedla za Mastodonto-vým ostrovem k staré nákladní plachetnici. Voda už hodně klesla, ale pořád jí ještě bylo dost a dalo se po ní plout.

„Ostrov teď už neobeplujeme," řekl John, když vi-děl nahoře v zátocě bahno.
„Nevadí," utěšovala ho Nancy. „Už toho máme na mapě strašnou spoustu."
Mastodont se vyšplhal po žebříku a Vlaštovky a Amazonky mu podaly nahoru batoh a potom, mnohem opatrněji, balík a bandasku mléka.
„A teď si nastoupíme my!" volala Nancy, a ani nepočkala, až je Mastodont pozve. Hbitě vylezla na-horu a přehoupala se přes lodní zábradlí na palubu. Vzápětí už u ní stál i Roger a potom John.
„Hod' sebou, Titty," volala Nancy dolů. „Lodku jsem připoutala. Poslyš, Mastodonte, ty to tu máš ale senzační!"
„Ještě jsi neviděla, jak to vypadá v podpalubí," řekl jí Roger. „Báječně, docela jako na opravdické lodi."
„Mám slézt první?" ptala se Nancy a už zvedala batoh. „Nebo polezeš napřed a my ti všechny ty věci podáme?"
Mastodont hodil balík přídním otvorem do podpalubí a pak sestoupil dolů po žebříku. Držel se jenom jednou rukou a v druhé nesl bandasku s mlékem. Nancy za ním spustila batoh. Roger jim přetáhl přes palubu objemný pytel a John s Nancy jej spoje-nými silami podali dolů Mastodontovi.
„Držíš?" volala Nancy.
„Držím," křičel Mastodont.
„Hotovo?" zeptala se Nancy a slezla po stupních žebříku. Ostatní sestoupili za ní.
„Tady je to prima, co?" řekl Roger.
„Senzační," rozplývala se Nancy. „Vůbec se ne-divím, že ani nestojíš o stan."
Mastodont zůstal tiše stát a tvářil se až kupodivu sklíčeně a ustaraně.
„Ty ani nezačneš rozbalovat?" zeptala se ho Nancy.
„Jenom zásoby," odpověděl jí Mastodont bez ná-lady.
„Ukaž, co tam máš," vyzvídal Roger.
„Jestli nechceš, nic nám ukazovat nemusíš," řekla Nancy. „A ať už máš domorodé obtíže, jaké chceš, nelámej si s nimi hlavu. Potřebuje to jen nějaký čas uležet. My máme prátetu, která nám kdekdo zkazí, ale vždycky jí nějak unikneme a všechno, co chceme, jí podnikneme rovnou před nosem..."
„Takové starosti já nemám," řekl Mastodont. „Ale víte co, měli byste vlastně vědět, co se stalo. Neměl jsem vám o Úhořích nic prozrazovat. Dostal jsem ráno od ostatních dopis. A celý je jenom o vás."
„Ale vždyť se s nimi ani neznáme," zvolala Titty.
Mastodont šmátral chvíli v kapse a vylovil jakousi obálku.
„Jú," řekla Nancy. „Tohle tady v rohu jsou úhoři? My vždycky malujeme lebku a zkřížené hnáty."
Mastodont jí neodpověděl. Vytáhl z obálky slož-e-ný papír. „Měli byste si to radši přečíst," řekl.
„Ale já to nepřečtu," řekla Nancy a užasle se dívala na písmena, která jí nedávala nejmenší smysl, a na jakási slova v cizím jazyce. „Copak Úhoři mají vlast-ní řeč?" zeptala se.
„Potřebuje to jen trochu cviku," odpověděl jí Mastodont. „Jak si zvyknete, jde to už docela snadno. Tamhle na zdi je zrcadlo. Přidrž proti němu ten dopis."
Nancy přidržela papír proti zrcadlu a ukázalo se, že dopis je psán docela obyčejnou angličtinou. Teď ho přečetli všichni.
POZOR NA NEBEZPEČÍ. STŘEŽ SE NE-PŘÁTELSKÝCH VETŘELCŮ. OPRAVÁŘ, CO ZÁPLATOVAL MISIONÁŘSKOU LOĎ, POVÍ-DAL, ŽE JEHO OTEC DOPRAVIL NA NAŠ OSTROV DVĚ ŽENSKÉ. DOVEZL JE NA MO-TOROVÉM ČLUNU A PRÝ JICH JE TAM JEŠTĚ SPOUSTA VE STANECH. NĚJAK JE ZASTRAŠ A VYPUĎ, NEBO NÁM VŠECHNO ZKAZÍ. LODĚ HOTOVÉ. PŘIPLUJEME ASI ZÍTRA NEBO POZÍTRÍ. JESTLI SE DOSTANE-ME NA OSTROV, DÁME TI ZA SOUMRAKU TROJÍ ZNAMENÍ RAKETOU.
Podpis nebyl pod tou zprávou žádný, jen výstižný obrázek tří úhořů. Pod obrázkem byly ještě připojeny dva řádky:
P. S. MISIONÁŘI VZKAZUJÍ, ŽE STANY JIM podpalovat nesmíš. ale nějak se jich zbav, než přijedeme.
Vlaštovky a Amazonky četly znovu a znovu ten dopis a tvářily se čím dál zklamaněji.
„Ale o jakých ženských to mluví?" nechápala Nancy. „Přece tu nejsou nikde žádní dospělí."
„To myslí tebe a Peggy," řekla Titty.
Nancy prudce zrudla. Málem už něco vyhrkla, ale zarazila se a rozhořčeně polkla.
„Dvě ženské! To se jim povedlo!" řekla po chvíli tiše.
Mastodont se na ně ztrápeně díval.
„Bude to hrůza," řekl. „Ostatní to jakživ nepo-chopí. Být tady s námi, určitě by jim to nevadilo. Ale teď přijedou a já mezitím všechno zkazil. Nemáme už žádné tajemství. Všechno jsem vám prozradil... i naše tajné heslo. A místo abych vás odsud vyhnal, tak jsem vám ještě pomáhal. Ani nevím, jak k tomu všemu došlo. Budou si myslet, že jsem je zradil."
„Ale prosím tě," řekla Nancy. „Vždyť na tom tolik nesejde. Až přijedou, zkusíš nás prostě vypudit. My se zabarikádujeme a budeme se bránit. A když vás nebude dost, někdo z nás se přidá na vaši stranu a pomůže vám."
„O to vůbec nejde," řekl Mastodont. „Ale Daisy tu prostě nikoho nesnese. Neměl jsem se k vám při-dávat. Byl bych se s vámi nedomlouval, kdybych si nemyslel, že přijeli ostatní Úhoři, a nepřišel za vámi do tábora. Pak už jsem vám vyzvonil jedno po dru-hém, a jak jim teď ještě ke všemu vysvětlím, že jsme uzavřeli pokrevní bratrství?"
„U všech mořských úhořů a mihulí!" zvolala Nancy. „To přece zrušit nemůžeme."
„Já taky ne," hlesl Mastodont. „A o to právě jde."
John chvíli mlčky naslouchal.
„Poslyš," řekl konečně. „Jestli myslíš, že by to ostatním nebylo milé, tak bys nás neměl zvat ani k té večeři."

Mastodont na něj vděčně pohlédl.

„Kdybych jim aspoň mohl všechno nejdřív vy-světlit," řekl.

„Tak tu večeři odložme," navrhl mu John. „A my to radši zajdeme říct Zuzaně."

„Strašně mě to mrzí," řekl Mastodont. „A to jsem všechno připravil! Řekl jsem mamince, kolik vás je, a dostal jsem od ní celou šunku. A vůbec mi přibalila plno zásob navíc."

„Však jsem si myslel, že je ten pytel pořádně těžký," řekl Roger.

„Jídlo se nezkaží," utěšovala Mastodonta Nancy.

„Můžu si za všechno sám," řekl Mastodont. „Vůbec nevím, jak se to všechno zběhlo. Prostě mi to tak uklouzlo ... Jenže Daisy vlastně ani neví, že vás vaše loď zanechala na pustém pobřeží," dodal s jistotou na-dějí.

„Pusť to z hlavy, Mastodonte," řekla mu Nancy. „My nepřijdeme. Ale proč by ses vlastně nemohl na-večeřet ty u nás? Domorodý zvěd v táboře bílých tváří. Proti tomu by přece nemohl nikdo nic mít."

„Radši ne," řekl Mastodont. „Ale víte co? Vezmě-te si aspoň tu šunku ..."

„Kdepak, to nejde," řekla Titty.

Mlčky vyšplhali přídním otvorem a vylezli na palubu. A mlčky sestoupili i do svých loďek.

„Vysvětlíte to u vás v táboře," prosil je Masto-dont, jak se na ně díval z paluby Dračice.

„Pojed' s námi, Mastodonte," přemlouval ho John. „Povečeříš u nás, i kdyby to mělo být naposled."

„Ne, to bych neměl," odmítl Mastodont. „Ale sami víte, jak mě to hrozně mrzí."

„Ty za to přece nemůžeš," řekla mu Titty.

„A moc ti děkujeme za všechno, co jsi pro nás udělal," dodal John. „Jak jsi nám ukázal průlivy a vůbec."

„To jsem právě neměl," řekl Mastodont.

Mlčky veslovali pryč. Mastodont ještě chvíli stál a díval se za nimi z paluby staré lodi. Veselé barvy jejího jména, vymalovaného ozdobným písmem na lodním zábradlí, skoro jako by se jim vysmívaly. Ten krátký pestrý nápis byl nesrovnatelně veselejší než Vlaštovky a Amazonky.

Nancy přestala veslovat a na rozloučenou ještě Mastodontovi zamávala. Ostatní se k ní připojili. Mastodont jim zamával také a pak se prudce otočil a slezl do podpalubí. Ještě chvíli viděli z loďek vrak staré nákladní plachetnice, na které vůbec nebylo znát, že je to divošské doupě. Pak se však zátoka náhle stočila a loď jim zmizela za vysokými břehy. Pomalu veslovali Hastrmanovou zátokou k přístavišti a nikdo neřekl ani slovo.

Pak zamířili po pěšince přes slatiny a naproti se jim rozběhla Bridget. „Ahoj!" volala. „Už jsme vše-chny připravené."

Kousek za ní se ukázala Peggy. „Neměli bychom už vyrazit?" ptala se. „Udělalysme spoustu ostruži-nové a banánové kaše. Div mi neupadne ruka, co jsem se s ní namíchala. A Zuzana zrovna podusila celý rendlík hub. Zašly jsme do kraalu a koupila tam džbánky smetany."

„Vezmu si s sebou vlastní hrneček," řekla Bridget.

„Nejde se nikam," oznámil Roger.

„Nejradši bych všechny úhoře na světě kromě Mastodonta usmažila," láteřila Nancy. „Nejsi sama, koho teď svědčí ruka."

„Že nikam nejdeme?" podivila se Bridget.

„Co se, proboha, stalo?" zeptala se Zuzana, jen je uviděla.

„Ostatní Úhoři nám to pěkně zavařili," vysvětl-o-val John. „Zrovna jsou na cestě, na smůlu se dově-děli, že tu jsme, a napsali Mastodontovi, aby nás nějak vylákal. A on teď neví, co si počít, protože se s námi skamarádil."

„Mrzí ho, že jsme uzavřeli pokrevní bratrství," řekla Titty.

„Ukázal nám jejich dopis," vyprávěla Nancy. „Je dost mazaně napsaný. Písmena jsou zrcadlově psaná a všechna slova převrácená. Věděli dokonce, že jsme přijely s Peggy v motorovém člunu."

„Prý nějaké dvě ženské," ušklíbl se Roger.

Nancy ho zpražila pohledem. „A vědí taky o na-šem táboře. Napsali Mastodontovi, aby nás nějak vyšťval. Má prý podniknout, co se jen dá, ale nesmí nám podpálit stany. Takže nás nemohl ani dost dobře pozvat na večeři. Ti mizerové už možná jsou u něho. A Mastodont se bojí, aby ho nepovažovali za zrádce. Už s námi nikdy nikam nepůjde."

„Chtějí mu signalizovat za soumraku raketami," řekl Roger.

„Proč jste ho nepřivedli?" ptala se "Zuzana.

„Nechtěl," vysvětloval John.

„Poslyšte," řekla Bridget. „Tak já vlastně ani ne-budu tou lidskou obětí? To jsou ale protivové! A ještě ke všemu mi tekla krev mnohem víc než všem ostat-ním."

„Mastodont s nimi uzavřel pokrevní bratrství dřív než s námi," řekla Titty.

„Chtějí ho jenom pro sebe," rozčilovala se Nancy.

„Nic si z toho nedělej, Bridget," utěšoval sestřičku John. „Obětujeme tě sami."

„Ale já ani neviděla Dračici," bědovala Bridget.

„Udělalysme spoustu ostružinové kaše," řekla Zuzana. „A houby jsou hotové, jen je vzít a odnést."

„Nazmar určitě nepřijdou," řekl Roger. „Můžeme je sníst hned na místě."

„Měli bychom se rovnou navečeřet," rozhodla Zu-zana. „Otevřu konzervu námořnického hovězího."

„Mastodont měl na lodi celou šunku," vzpomněl si Roger. „A spoustu různých dobrot."

„Však my máme taky jídla dost," řekla Zuzana. „Pusť už ty Úhoře z hlavy."

Povečeřeli námořnické hovězí, dušené houby, ostru-žiny utřené s banány, každý dostal po láhvi grogu, a jak si pochutnávali, ani toho moc nenamluvili. Večeře byla tak výborná, že se rozjařila i Nancy, i když pořád ještě zuřila, že o ní někdo řekl „ženská" a že se jí zhatily nejtajnější plány.

„Co se dá dělat," řekla najednou. „Aspoň přece jen povedem válku..."

„Jen si nemysli," namítl John. „Úhoři s námi ne-budou chtít mít nic společného. A nejhorší je, že při-jdeme o průvodce. Ale stejně jsme s žádným nepo-čítali. A dokud jsme ho měli, nadělali jsme spoustu práce. Pojď, Nancy, pustíme se do těch map. Přinesu jenom posunovací pravítka."

Toho večera ještě nic inkoustem neobtahovali. Museli probrat výzkumy Mastodontova ostrova, ke kterým všichni přispěli svým dílem, a zanést do mapy klikatý průliv vedoucí k hrázi U ježibaby a označený zátkami. Prozkoumaná část mapy se jim toho dne značně rozšířila na východ a na jih, a ještě dlouho potom, kdy si šla Bridget lehnout a začalo se tak šerit, že na práci nebylo ani vidět, se pilně činili s tužkami a pravítky. Mezitím se už úplně setmělo.

„Kde je Roger?" zeptala se najednou Zuzana. „A Titty?"

Na hrázi se kmitalo světýlko baterky. A za chvíli se Roger s Titty vrátili do tábora.

„Tak tady ještě nejsou," hlásila Titty.

„Jak to víte?" ptala se Nancy.

„Neviděli jsme žádné raketové signály," odpověděl Roger. „A dávali jsme si po nich dobrý pozor."

Kapitola XVI

NEPŘÁTELSKÉ ÚZEMÍ

„Po Mastodontovi není ani potuchy," hlásil Roger.

„Stejně k nám už nepříjde," řekla Titty.

Sešli po snídani k přístavišti a naboso, až po kolena začernění bahnem, postrkovali Čaroděje k vodě.

Peggy příběhla za nimi, nechala si boty na slati-nách a začala vytahovat Světlušku.

„Odstrč nám trochu zepředu loď," prosil ji Roger, „a my ti pak pomůžeme vytáhnout Světlušku. Je tu strašně lepkavé bahno."

„Už se rozhodli?" ptala se Titty.

„Pořád se ještě domlouvají," řekla Peggy. „Ale jed-no je jisté. Pojedeme všichni. John říkal, že Masto-dont našim stanům určitě nic neudělá. Ví, že nás tu zanechala naše loď a že odsud nemůžeme. A kromě toho je našim pokrevním bratrem, i když toho teď lituje. Ale jak přijedou ostatní, budeme muset pořád nechávat někoho na hlídce. Dneska je poslední mož-nost, aby se celá výprava vydala na výzkumy. Zuzana zrovna balí jídlo."

„Čert aby vzal ty protivné Úhoře!" řekla Titty. „Rogere, necákej tolik!"

„Jsou tu úhoři!" volal Roger. „Zrovna jsem cítil, jak se mi jeden otáčí kolem prstů na noze."

„Proto ještě kolem sebe nemusíš stříkat bahno na všechny strany."

„Kam pojedeme?" ptal se Roger.

„Nevím," řekla Peggy. „Nancy chtěla zaútočit na Mastodonta. Říkala, že když ho zajmeme a uvězní-me, můžeme potom žádat na ostatních Úhořích, aby se k nám slušně chovali, jinak že už ho nikdy ne-pustíme."

„To není špatný nápad," řekl Roger. „Co takhle vzít mu i červy a trochu si zarybařit? Víte co, mohli bychom ho věznit a přitom ho donutit, aby nám chytl ryby... něco jak takový ochočený kor-morán."

„John a Zuzana jsou zásadně proti. Zuzana říkala, že ho nemůžeme věznit v táboře, protože nemáme žádný volný stan. Nancy zase tvrdila, že venku je docela teplo a mohli bychom ho uvázat jako kozu. Ale John s tím nesouhlasí, protože Mastodont není vlastně naším nepřítelem. Nemůže za to, že ostatní Úhoři chtějí ostrov čistě jen pro sebe. A ještě ke vše-mu by ho musel někdo celé dny hlídat a Mastodont by každého kromě Johna přepal, takže bychom jakživ nedodělali tu mapu. A tak se radši vydáme na vý-zkumy bez něho."

„Jako domorodý průvodce byl vynikající," řekla Titty.

„Ale už nám ho nechce dělat," připomněla jí Peggy.

Odstrkali nejprve Čaroděje a pak Světlušku až ke kraji, kde končilo bahno. Sotva pustili Světlušku na vodu, zahlédli zbytek výpravy, jak přichází po pěšin-ce přes slatiny a každý něco nese. Bridget nesla Sindibáda, Nancy kompas a stoh trasírek a Zuzana kon-vici s pitnou vodou.

„Kam jdeme?" ptal se Roger.

„Prozkoumat ostrov Pazourků, dokud to vůbec je možné," řekla mu Nancy. „Až se tu utáboří Úhoři, máme po všem a celý ten kus by zůstal neprozkou-maný."

„Ale co když nám vtrhnou na ostrov, až odejde-me?" zeptal se Roger.

„Vždyť bychom je zdaleky viděli a klidně se stačili vrátit," řekl John.

„A ještě by nás bylo šest proti třem," připomněla mu Nancy.

„Proti čtyřem, když počítáme i Mastodonta," po-znamenala Titty.

„Vlastně jich nakonec bude taky šest," uvědomil si Roger.

„Přece proti nám nevytáhnou i se svými misio-náři," řekla Nancy. „A komu by to nakonec vadilo?"

„Vy mě vždycky ze všeho vynecháte," durdila se Bridget.

„Takže nás bude sedm," opravila se Nancy.

„A Sindibád!"

„U všech ráhen a kosatek! Tak osm, když myslíš," řekla Nancy. „Kdo pojede s námi? Naskoč si, Bri-dget. Krásně se vejdeš i se Sindibádem před stěžeň. A ještě je místo pro jednoho a spoustu nákladu. Prima, Rogere."

Titty se podívala po Nancy, ale neřekla nic. Dobře věděla, proč už je nezahrnuje úhořími kletkami.

„Jestli to jenom trochu půjde, tak se radši vyhne-me sporům," řekl John.

„Co myslíte, neměli bychom se stavit pro Masto-donta?" napadlo Peggy.

„Ty jsi ale káča," řekla jí Nancy. „Vždyť lituje, že nás vůbec poznal, copak to nechápeš?"

Obě lodičky byly konečně naloženy. Badatelé se usadili na lodním zábradlí a omyli si ve vodě nohy anebo holínky, aby si nenanosili bahno na loď. Potom vztyčili plachty a za chvíli už je poháněl příznivý jihozápadní vítr ze zátoky do

Záhadných vod. Jak vyplouvali do zátoky, každý se po ní ještě ohlédl, ale po Mastodontovi nebylo pořád ještě ani stopy. Znali ho sice jen dva dny, ale koneckonců se s ním pokrevně sbratřili a bylo jim, jako by ztratili starého přítele, a navíc jako by se byli píchli do prstu úplně na-darmo.

Když však vypluli ze sluníčka do Záhadných vod, plachty se jim vypjaly větrem a pod přídi jim vesele šplíchala voda, nikdo nemohl zůstat moc dlouho smutný. Stačilo jen se podívat na druhou loďku, jak si to žene vodou, a obě posádky si uvědomily, jak rychle plují.

„Ahoj, admirále," řekla najednou Nancy. „Víš co, rozdáme si to k mysu."

„Proč ne. Uvidíme, kdo dorazí první k té boji s křížkem nahoře. Stejně to kolem ní musíme vzít, jestli se chceme dostat do dalšího průlivu."

„Odsedni si trochu, Peggy," řekla Nancy. „Jezus-kote, dohánějí nás! Nemáme něco s plachtou?"

„Mohl bych trochu sklonit ráhno u stěžně," na-vrchoval Roger.

„Tak ho skloň. Vidíš, a hned to jde lip."

Obě posádky zkoušely všemožné triky, jak dostat z plachet co největší rychlost, tu vyrazila dopředu jedna lodička a hned ji zas předhonila druhá. Kolem se mihly břehy jejich ostrova, dávno už zmapova-ného. Vpředu před oběma lodičkami se rozšiřovaly Záhadné vody a otvíraly se do moře. V dále vyplouvaly z přístavu s posledními vlnami odlivu hnědé ná-kladní plachetnice, aby ještě stihly příliv a nechaly se jím nést celých šest hodin až do Londýna.

„To slunce mě už rozčiluje," řekl John. „Poslyš, Zuzano, je tohle ta boje, co označuje křížovatku?"

„Mně svítí taky slunce do očí," řekla Zuzana. „Ale myslím, že to ta boje je. Ano, má nahoře křížek."

„Roger už ji zpozoroval," řekla Titty, když se ohlédla na Světlušku. „Určitě vyhrajou."

„Jenže jsou moc blízko břehu," řekl John. „A Nan-

cy se nevyzná v mořských proudech. K nám zasahuje příliv mnohem víc. Plujeme rychleji, protože nás nese proud." Uprostřed Záhadných vod, když posádka Světluš-ky ještě ani neviděla břeh, zahlédli však najed-nou námořníci na Čaroději zlaté vršíčky ostrova Pa-zourků.

„Propána!" řekl John. „Podívejte se na ty stěžně! Není tam nakonec Čejka.

„Jsou to jen bárky," řekla Titty. „Tři bárky. Ale ty už tu přece byly."

„John!" vykřikla Zuzana. „Jak to kormidluješ?"

Čaroděj se prudce stočil přímo k návětrí. Plachta mu zapleskala, a i když ho John vzápětí zase obrátil správným směrem a znovu s ním vyrazil, proplul kolem boje o jednu lodní délku za Světluškou.

„Vyhrali jsme!" křičela Bridget.

„Taky na tom není nic divného," řekla Nancy. „Skvěle jsme si zazávodili jako tehdy na Amazonce a na Vlaštovce. A kam se dáme teď?"

„K pravoboku," volal John. „Víš co? Poplujte radši za námi. My tu už propluli s Mastodontem a máme to všechno zmapované. Ty černé boje nechtě po levoboku a nepřibližujte se moc k vrbičkám po téhle straně."

Průliv se náhle zúžil. Od širého moře jej odděloval písčný břeh. Před ním se prostíralo vnitrozemské moře, třpytivá vodní plocha.

„Co je to tamhle v dálce?" volala Nancy.

„Město," odpověděl jí John.

„Domorodá osada," opravila ho Titty. „A mys Horn a Magalhaesův průliv, kde jsme málem uvízli s Mastodontem."

„Na toho radši ani nemysli," řekla Nancy. „Ale kde vlastně přistaneme?"

„Těsně než doplujeme k těm plachetnicím, je zá-liv," řekl John. „Tam by se dalo přistát dobře. Vy-táhněte spouštěcí ploutev, první důstojníku, ať ji ještě nepřerazíme. Práva. A teď se připravte ke spuštění plachty... Teď..."

Ozvalo se tiché zaskřípění a pak ještě další, jak se obě lodičky jemně dotkly strmého písčného břehu.

Chvilí po přistání se badatelé drželi pohromadě. Měli tak trochu pocit, jako by vtrhli do cizího domu. Čejka u břehu nekotvila, mezi písčnými dunami ne-stály stany a ostrov byl úplně opuštěn, a přece jim připadalo, jako by měli co chvíli stanout tváří v tvář pravoplatným majitelům.

Divošské tábořiště spatřila první Zuzana. Kousek za strmým břehem byla v písku úžlabina a uprostřed ní kruh ožehklých kamenů. „Tak tohle je jejich tábor!" řekla Zuzana. „Ti mají ale kliku! Našli kameny na pořádné ohniště. A podívejte na ta polena! Mají mnohem lepší dříví než my."

„U druhého břehu ostrova už je otevřené moře," řekl John. „A naplaví jim sem pořádné dříví."

„Tak jim nějaké sebereme," navrhl Roger.

„Ani nápad," napomenula ho Zuzana.

„Máme přece spoustu vlastního dříví," řekla Titty.

Prozkoumali úžlabinu a našli stopy po stanových kolicích.

„Mají tu ale bezvadné tábořiště," uznala Nancy.

„Ale ten trapas, kdyby se najednou vrátili a našli nás tady," řekla Titty.

„Teď se nevrátí," uklidňoval ji John. „Už bychom je dávno viděli, jak plují z Harwiche. Stejně přijedou, teprve až začne příliv. Víš co, Nancy, vyrazíme. Za-skoč k mysu, Rogere, a zabodni tam trasírku. Pak zarazíme jednu na druhé straně zálivu a další do-prostřed."

„Dostali jsme se až na konec průlivu?" ptala se Nancy, jak stála na kraji úžlabiny a dívala se na klikatící se stužky vody.

„Pozor, Bridget. Nesahej na tu mořskou cesmínu. Je stejně pichlavá jako vnitro-zemská. Ještě ti znovu poteče pro nic za nic krev."

„Dopluli jsme dost daleko, ale až k městu ne," řekl John. „Zabočili jsme u mysu Horn."

Nancy si prohlížela svou kopii mapky. „Měli by-chom to tu prozkoumat, dokud to ještě jde," řekla. „Co je to vlastně za mezeru mezi Magalhãesovým průlivem a Horném?"

„Hlavně musíme pořádně hlídat moře, jestli už neplují," řekl John.

„To zastaneme s Peggy samy," prohlásila Nancy. „Anebo to svěříme vám. Jedna skupina to tu zmapuje až k městu a druhá prozkoumá ostrov a bude přitom hlídat."

John zaváhal. „Tak jedte vy," řekl. „Ale svezte se s proudem. Zrovna se obrací. Nejvyšší hladina bude asi v půl páté. A to by taky měli připlout Úhoři, jestli se sem vůbec dostanou. Jak je zahlédneme, musíme se ztratit."

„Na tom není nic těžkého," řekla Nancy. „Když uvidíme, že je vaše loď pryč, hned poznáme, kolik uhodilo, a zdekujeme se přes Rudé moře."

„Poslyšte," řekla Zuzana. „Jestli se dostanete do města, nemohly byste zatelefonovat slečně Powellové a vzkázat našim, že se máme dobře? Maminka od nás sice dostane dopolední zprávu, ale slíbila jsem jí, že jak to bude jen trochu možné, zatelefonujeme. Je to Woolverstone 30."

Nancy si načmárala číslo na rub mapky. „Zařídím to," řekla. „Však se taky od chvíle, kdy jste tu zprávu posílali, ledacos stalo. Jsme obklopeni nepřítelem. Za-vilí domorodci nám hrozí vyvražděním. Jinak se máme všichni dobře a pozdravujeme."

„Hlavně vyříd', že se máme dobře," prosila Zu-zana.

„A ne abyste si zapoměly jídlo," připomínal Roger.

„Byl to vlastně od Nancy bezvadný nápad," řekl John, když Světluška odplula. „Až přijedou divoši, budeme se muset pořád držet na dohled od tábora. Musíme udělat všechno do posledního puntíku, než se tu objeví."

„A pak napsat na celý zbytek mapy ‚Lidožroutské kmeny', " řekla Titty.

Potom už celé dopoledne pilně pracovali s kom-pasem a trasírkami. Zmapovali průliv, odkud za od-livu úplně zmizela voda, a když sem za přílivu zase začala proudit, vypadal ostrov Pazourků opravdu jako ostrov, a ne jen jak pouhý výběžek mysu, jak jej znázorňovala tatínkova mapa. Ještě než začal příliv a průliv se naplnil vodou, podnikli narychlo výpravu k písčinám u druhého břehu. Bridget tu našla mušlič-ky, Sindibád si s nimi pěkně pohrál a pak si nasbí-rali slušnější kousky naplaveného dřeva, aby si mohli v poledne rozdělát oheň a uvařit vodu na čaj. Málem už litovali Amazonky, že se musejí na Světlušce obe-jít bez čaje, ale pak si vzpomněly, že se přece vydaly do města a mohou si dát k pití, nač jen budou mít chuť. „Určitě se teď nalévají grogem," řekl Roger. „Vsadil bych se, že Nancy s tím počítala, ještě než vyrazily."

Zuzana si postavila dole u mořského břehu vlastní ohniště, co nejdál od ohniště Úhořů. Ale ať dělali co chtěli, vyměřovali, zkoumali, zanašeli do mapy různé údaje anebo si na oblázkovém břehu pochutná-vali na zaslouženém jídle, pořád se ohlíželi na moře, jestli nezahlédnou Čejku s její flotilou malých loďek a divochy, kteří poslali Mastodontovi rozkaz, aby za každou cenu vetřelce vypudil. Po obědě, když příliv odřízl ostrov Pazourků od pevniny a valil se průli-vem, zjistili cestovatelé, že moře nepozorují jen oni.

Kousek od ústí Záhadných vod seděl na zakotve-ném člunu Mastodont a chytil ryby. I on vyhlížel kutr s třemi loďkami za zádi a chystal se, jak vypluje vstříc svým kamarádům a samozřejmě se jim hned přizná, že místo co by cestovatele vyhnal, se s nimi spřátelil, uzavřel pokrevní bratrství a prozradil jim všechna tajemství Úhořů.

„Škoda že se pro mě nestavil," zalitoval Roger. „Určitě má na loďce ještě jednu udici. Jestlipak nás taky viděl?"

„Samozřejmě že nás viděl," řekla Titty.

„Mám na něj zamávat?"

„Stejně bys mával zbytečně," řekl John. „Nech ho radši na pokoji."

Hodinu před vyvrcholením přílivu s mapováním skončili. Udělali, co se dalo, a změnili se zas v po-břežní hlídky, vyhlíželi na moři nepřátelskou loď a ohlíželi se po dalším strážci, který ještě pořád seděl sám na své loďce. Příliv začal pozvolna přecházet v odliv a všimli si, jak Mastodont vytahuje kotvu. Na moři se nic nehýbalo, jen velká hlavní plachta a malá plachticka na zadním stěžni nákladní plachet-nice, která plula tak daleko, že jí ani nebyl vidět trup. Mastodont uložil kotvu, chopil se vesel a za chvíli jim zmizel z očí.

„Vrací se domů," řekl John. „Úhoři už asi dneska nepřijedou."

„Zas bude celý večer sám," politovala Mastodonta Titty. „Není to hrozné, že s ní nemůžeme ani pro-mluvit?"

„My za to přece nemůžeme," řekl jí John.

Sotva jim Mastodont zmizel z dohledu, viděli, jak se průlivem od města vrací Světluška. Bylo bezvětrí, a ačkoliv na loďce zůstala ještě vztyčená plachta, seděl kdosi u vesel a ze všech sil zabíral.

„Ahoj!" volala Nancy, jen se Světluška trochu přiblížila. „Ahoj! Mřskněte sebou! Ať už jste na vodě!"

„Vždyť se nic neděje," volal Roger. „Není je nikde vidět."

„Už nepřijedou. Končí příliv," volal John. „Nemá-me nijak naspěch."

U kormidla Světlušky seděla Peggy a rychle rej do-vála ke břehu.

„U všech kozlů rohatých!" křičela Nancy a vyska-kovala z loďky. „Ze nemáte naspěch? Koukejte honem vyrazit.

Neplují od moře, ale z opačné strany. Viděly jsme je. Zakotvili kousek od města. Budou tu každou chvíli. Nejspíš tam dopluli už včera za přílivu. Kdy-by na ně Mastodont ještě chvíli čekal a nešel za námi na hráz, určitě by je byl viděl."

Ve dvou minutách už všichni cestovatelé vypluli a ostrov Pazourků zůstal opět opuštěn a čekal na své divošské majitele.

„Dostaly jste se až do města?" ptal se John, když obě lodičky vpluly do zátoky.

„Jasně že dostaly," řekla Nancy. „Pluly jsme po-malu s mořským proudem, jak jsi nám to poradil. Zmapovaly jsme celý průliv... Pojmenujeme to tam zátoka Amazonek... Vy máte zase ostrov Vlašto-vek ... A pořádně jsme se porozhlédly po té mezeře mezi Magalhaesovým průlivem a mysem Horn. Vede rovnou k hrázi a spojuje se s úžinou."

„Mastodont to taky povídal," vzpomněl si John.

„Dvakrát jsme přistály," vyprávěla Peggy. „Na dvou moc příhodných místech. Nabaštily jsme se na jednom přístavišti a pak jsme si koupily vedle v krám-ku limonádu."

„Vždyť jsem to povídal," řekl Roger.

„Zavolaly jste našim?" ptala se Zuzana.

„Jistě," řekla Nancy. „Vzala to vaše maminka. Zrovna se vrátila z Londýna, ale zítra tam prý musí nanovo. Říkala, že jste jí poslali báječnou zprávu, že vás moc pozdravuje a že vám mám připomenout, abyste netrápili Rogera hladem."

„Nepovídej," bránil se Roger. „Tohle sis určitě vymyslela."

„Víš jistě, že to byli Úhoři?" ptal se John a znovu se ohlédl na průliv vedoucí k městu.

„Kdo jiný? Cestou tam jsme propluly kolem za-kotveného žlutého kutru a pak jsme kousek od města zahlédly tři malé čluny, a když jsme se teď vracely, pohupovaly se ty čluny těsně za kutrem. Na zádi kutru byl nápis Čejka a zaslechly jsme, jak jeden z těch misionářů říká dětem, aby si pospíšily a po-mohly mu vztyčit plachtu."

„Až přijedou, moc toho neprozkoumáme," řekl John. „Mapu určitě nedoděláme."

„A Mastodont mi slíbil, že budu lidská oběť," postěžovala si Bridget.

„Stejně žádnou nepotřebují," řekla Titty.

Voda opadávala, vítr jim vanul zepředu, a ještě k tomu dost slabě, takže nemělo smysl plachtit a ces-tovatelé na obou lodičkách, které pluly bok po boku Záhadnými vodami do Hastrmanovy zátoky, raději veslovali. Napohled se kolem nic nezměnilo, a přece se pro ně změnilo všechno.

„Měli bychom si večer doplnit zásobu vody," řekla

Zuzana. „Nechceme přece narazit v kraalu na Úhoře." John, Zuzana, Nancy a Peggy zašli s oběma kon-ve-mi do hospodářství a nesli vždycky dva a dva jednu konev zavěšenou na vesle. Ani v kraalu jim však nebylo dopřáno, aby pozapomněli, jak je teď všechno jiné. „Jestlipak jste už viděli ty divochy?" smál se hospodář, když jim naléval vodu do konví. „Jenom jednoho? Zato zítra jich bude na ostrově plno. Potkal jsem ve městě jejich tátu. Přijeli včera večer na plachetnici a povídal, že dneska večer se všichni utáboří dole u ústí."

Při večerě v táboře skoro nikdo nepromluvil.

Snesl se soumrak.

Cestovatelé seděli kolem skomírajících uhlíků tá-borového ohně. Bridget si šla lehnout. Sindibád spal. Nancy držela baterku a svítila Johnovi na mapu a John zakresloval obrysy ostrova Pazourků a prů-livu k městu. Titty ořezávala tužku. Peggy zívala. Zuzana utírala mastnou skvrnu z talíře. Roger se vytratil a šel se podívat na svou pozorovatelnou v ohybu hráze.

Najednou se ozval výkřik, vzdálené bouchnutí a dusot utíkajících nohou. Do tábora se vrátil Roger.

„Copak jste to neviděli?" křičel.

Nikdo nic neviděl. Roger ukazoval do tmy za ostrovem.

K večerní obloze tam stoupal úzký proužek bílého světla. V dálce se znovu ozvalo bouchnutí a vysoko na nebi se rozlétklo do všech stran na šest hvězd.

„To už je druhá!"

V tu chvíli všichni vyskočili.

„A tamhle třetí!" zvolala Titty, když k obloze vy-létla další jiskra, chvíli jako by tam zůstala viset a pak se rozprskla do všech stran na drobné hvěz-dičky.

„Jestlipak je taky viděl?" napadlo Titty.

Otočili se a zadívali se přes šerou úžinu na temný obrys Mastodontova ostrova.

„Jestli nedával pozor, tak je neviděl," řekl Roger.

Vzápětí však zahlédli, jak na ostrově blikla bater-ka. Za zátokou se znovu ozvala rána, k obloze vylétla se zasyčením raketa a rozprskla se. Obloukem se od ní vznesly tři červené hvězdy, a jak klesaly dolů, po-malu pohasínaly. Kolem se opět rozhostila tma.

„Copak je benátská noc?" ptala se Bridget, která zaslechla zvenku rámus a přilezla po čtyřech k otevře-ným dílcům stanu.

„Měla bys už spát," napomínala ji Zuzana.

„Už přijeli," prozradila jí Nancy.

„Možná že bych měl zůstat přes noc vzhůru," za-uvažoval John.

„Nemyslím, že do zítřka něco podniknou," řekla Nancy. „Ale vsaďte se, že jsme tec! ve válce, ať už chceme, anebo nechceme."

Té noci však nikdo z cestovatelů klidně nespal, všichni se co chvíli probouzeli. Tu se pohnul ze spaní jeden, pak zase druhý, vzbudil se a naslouchal šumění větru v listí, houkání sovy v bažinách, dunění vlaku v dálce na pevnině anebo vzdálenému houkání lodi, která se vracela do přístavu. Jeden po druhém se obraceli ve spánku, probudili se, zaposlouchali a zase usnuli.

Kapitola XVII

VÁLEČNÝ STAV

Cestovatelé se probudili do nového nepřátelského světa. V táboře vypadalo všechno jako obvykle. John a Nancy se zaběhli ještě před snídaní podívat na loďky a zjistili, že jsou ve stejném pořádku, jako je zanechali. Nad bažinami docela stejně pískala ko-liha. Na pokraji bahna se stejně krmili rackové a vodouši. Na východě vyšlo stejně slunce a na snídaňovou větvičku na jídelních hodinách dopadal stejný stín. Přitom jako by se však celý ostrov změnil. Vždyť včera večer viděli rakety oznamující příjezd divochů. A divoši už předem zpracovali Mastodonta, až se styděl, že uzavřel s cestovateli pokrevní bratrství, a lítoval, že se k nim choval přátelsky.

John a Nancy si prohlédli loďky a pak se dali každý jiným směrem po hrázi, ostražitě se rozhlíželi a poslouchali.

„Na Záhadných vodách se nic ani nehnulo," řekl John, když se znovu setkali v táboře. Ostatní se už zatím pustili do

snídaně a Sindibád pečlivě vylizoval talířek.

„Rudé moře je skoro vyschlé," hlásila Nancy. „A odliv pořád ještě pokračuje. Z té strany se sem nějaký čas nedostanou."

„A co Mastodont?" ptala se Titty.

„Nikde ho není vidět."

„Myslíte, že vůbec přijedou?" ptala se Zuzana. „A co když budou dělat, jako bychom tu ani ne-byli?"

„Napsali přece Mastodontovi, aby nás vyhnal a už nás sem nepustil," řekla Titty. „Jen mu nedovolili, aby nám podpálil stany. Určitě nás na pokoji nenechají."

„Jasně že ne," řekla Nancy. „Ale jestli si něco troufnou, rozbijeme je napadrt'!"

„Pojďme jim spálit ten jejich pitomý totem," na-vrchoval Roger.

„U všech ráhen a kosatek! Co tě to, proboha, na-padlo?" zvolala Nancy. „Vždyť jsme ho zaplatili vlastní krví!"

„A já jí dala ze všech nejvíc," ozvala se Bridget.

„Nenaštvou se, když ho tu najdou?" napadlo Titty.

„A komu by to vadilo?" řekla Nancy. „Ted' je nás. Jsme Úhoři zrovna tak jako oni."

„Někdo musí zůstat v táboře," řekl John.

„Já tu musím zůstat tak jako tak a dodělat konečně tu mapu," řekla Titty. „Mám toho ještě spoustu obtáhnout inkoustem."

„Už toho moc na obtahování nebude," smutně po-znamenal John. „Budeme se muset pořád držet blízko sebe, abychom si mohli signalizovat. A domů se bu-deme vracet s půlkou mapy neprozkoumanou."

„Měla by sis tu nechat ještě někoho na hlídce," řekla Zuzana. „Víš přece, že když se zabereš do kreslení, nevidíš a neslyšíš. Kdyby ti někdo odnesl stany před nosem, ani by sis toho nevšimla."

„Já to tu ohlídám," hlásil se Roger.

„Tebe potřebujeme při vyměřování," řekl John. „Zvlášť když Titty zůstane v táboře."

„Nemohla bych být na hlídce já?" zeptala se Bridget.

Nancy se rozesmála.

„Už jsem dost velká," ohradila se Bridget.

„A proč by tu vlastně nemohla zůstat na hlídce Bridget?" řekl John. „Stejně nezajdeme daleko a pořád sem budeme vidět. Dneska rozhodně nikam da-leko nemůžeme. Stačí, když děvčata ohlídají tábor, aby nás nikdo nepřekvapil. A když budou hlídkovat na hrázi, zahlédnou nepřítele mnohem spíš než my. Jen někoho uvidí, honem spustí vlajky. A my se sem budeme pořád dívat, a jen zahlédneme, že vlajky klesají, přičeneme se sem. Nečekáme přece útok od nějaké opravdické divošské tlupy, která by nás mohla napadnout ze všech stran."

Za hodinu nato vyplula výzkumná výprava na obou loďkách ze zátoky. Bridget, Sindibád a Titty ji šli vyprovodit k přístavišti.

„Jen postřehnete nebezpečí, spust'te vlajky," připo-mínal jim John, když odrážel od břehu. „A zpracujte co nejvíc tu mapu."

„Rozkaz, pane," odpověděla Titty.

„Rozkaz, pane," vyhrkla Bridget a hned nato se Johna zeptala: „Slyšel jsi Sindibáda? Taky to řekl."

„Vidíš, jaký je chytrý," usmál se John.

„Snad se jim nemůže nic stát," starala se Zuzana, když Čaroděj hladce plul těsně za Světluškou po Zá-hadných vodách. John se ohlédl. Stany už skoro nebylo vidět, ale na slunci se třepetaly vlajky a na obzoru vážně pře-cházela po hrázi malá postavička.

„Bridget už hlídkuje," řekl Roger.

„Určitě se jim nic nestane," prohlásil John.

„Kam mám vlastně kormidlovat?" ptala se Peggy. Nancy seděla celá zamračená na podlážce Svět-lušky a teď se ohlédl.

„Rovnou k té zátoce na druhé straně," řekla.

Chvilku žádá z Amazonek nepromluvila.

„Být jenom na nás, tak se k nim rozjedeme rovnou do tábora, vystřelíme jim šíp doprostřed ohniště a pak se jen budeme koukat, co se bude dít," řekla pak Nancy.

„Vždyť s sebou ani nemáme luk," namítla Peggy.

„O to teď přece vůbec nejde, ty káčo požehnaná. Nemůžeme nic takového podniknout kvůli Johnovi a Zuzaně. A taky kvůli Titty. O žádnou válku nestojí a nejradši by se jí vyhnuli. Chtějí dodělat tu svou mapu. A divoši jsou taky k ničemu. Kdyby jen za něco stáli, máme na výpravy šest lodí a čtyři domo-rodé průvodce, mapu sfoukneme na to tata a ještě nám zbyde čas na válčení. Zítra přijde řada na nás a zůstanem třet celý den v táboře, nebudeme mít co dělat a nic se nebude dít. Ty prsty jsme si vlastně popíchaly úplně nadarmo."

„Taky že mě to už mrzí," řekla Peggy.

„Ted' je pozdě litovat," prohlásila Nancy. „Nej-radši bych ze sebe tu úhoří krev vycucala a vyplivla ji do vody."

Amazonky pomalu připlouvaly ke svému cíli, k širo-kému ústí zátoky, a druhá lodička je už doháněla. V zátocině leželo po obou stranách bahno a vystu-povaly z ní travnaté bahnité břehy. Mezi bahnisky se do daleka táhl čím dál tím užší pás vody.

„Tady se nebudeme lehko vyloďovat," řekl John. „Mastodont povídal, že se tu dá přistát z obou stran, ale třeba to jde jen za přílivu. Ted' bychom tu vážně Mastodonta potřebovali!"

„Tamhle je!" vykřikla Nancy.

Daleko, až na druhé straně Záhadných vod, vy-

plouvala z Hastmanovy zátoky malá veslice. A na hrázi se zaleskla jasně modrá barva, prozrazující, odkud ji pozoruje na hlídce Bridget.

„Sem namířeno nemá," řekl Roger.

„Hrne se za těmi svými protivnými kamarádky," ušklíbala se Nancy.

Mastodont proplul těsně kolem bahnité kosy při ústí Hastmanovy zátoky, zabočil k východu a cestovatelé se za ním ještě dlouho dívali, jak rázně zabírá vesly a mizí jim v dálce.

„Vlastně ani nemá cenu takhle se za ním koukat," řekla Nancy. „Pojďme radši na břeh."

Když teď Mastodont odvesloval na své loďce po Záhadných vodách za Úhoří, nepřipadalo cestovatelům zvlášť pravděpodobné, že by se ještě mohlo stát něco kdovíjak zajímavého. Jistě to schytá, že se tak skamarádil s cizími cestovateli, ale nemohli mu být nic platní. Pustili se tedy do práce. Nancy a Peggy, až po kolena začerněné bahnem, se vydrápaly na břeh na východní straně zátoky. John se Zuzanou a Rogerem přistáli celkem hladce na západní straně u zbytků starého pevného pásu pobřeží, jaký se táhl i poblíž jejich tábora u Hastmanovy zátoky. Jako orientační body si zarazili trasírky a obě výpravy se pak činily, seč mohly, zaměřovaly směr od jedné tyče k druhé a pak k jednotlivým mysům, ke kraalu a k jiným výrazným bodům na prozkoumaných ostrovech. Co chvíli se však cestovatelé ohlíželi, nezahlednou-li někde plachty divochů, anebo se dívali přes Záhadné vody, jestli se nad jejich táborem ještě třepetají vlajky na znamení, že všechno je v pořádku.

Vlajky sice nad táborem vlály a po divoších ne-bylo nikde ani památky, ale přece jen na ně cestovatelé pořád museli myslet a těžko se jim pracovalo. Jak také mohli pořádně vyměřovat, když museli pořád zůstat na dohled od vlajek a držet se blízko loďek, aby na varovné znamení Titty či Bridget honem veslovali k táboru.

Prozkoumali co nejsvědometěji pobřeží, ale nedokázali vyřešit ani nejdůležitější otázku. Jsou vlastně na ostrovech, nebo na podivně utvářených výběžcích? Nemohli se vydat dost daleko a přesvědčit se na vlastní oči. Ani jedna z výprav ne-byla zvlášť spokojená. Nakonec si Roger postěžoval, že slunce už je vysoko, stíny trasírek se zase prodlužují, a že kdyby teď byli v táboře, určitě by jim jídelní hodiny ukázaly, že je čas k obědu. Nancy a Peggy přiveslovaly k ostatním, seškrábaly si hrstmi trávy z nohou bahno a daly Rogerovi za pravdu, že už je nejvyšší čas pořádně se najíst.

„Jak to vypadalo u vás?" zeptal se John. „Je tam ostrov, nebo ne?"

„Nevím," přiznala Nancy. „Vede tam zátoka, která by se mohla dost dobře spojit s touhle zátokou, ale nemohly jsme zajít dost daleko a obhlédnout to tam. Za odlivu je tam jen málo vody. Přebrodily jsme se a jsme teď až po uši od bahna. Jeden ten kousíček země je vlastně ostrov. Zanesly jsme ho do mapy. Co je to vlastně za bílé ptáky, jak tu pořád poletují a potápějí se... s těmi černými hlavičkami? ..."

„Rybáci," řekl Roger.

„Tak to tam pojmenujeme ostrov Rybáků... Ať se tam podíváte, kam chcete, všude vidíte jenom rybáky." Nancy načmárala nový název a podala Johnovi svou mapku s celou pavučinou čar a bodů. „Chudák Titty," řekla, když viděla, co všechno zakreslili John se Zuzanou a s Rogerem

„Nebude to tak strašné, až to přeměříme posunovacími pravitky a obkreslíme na čisto, aby to Titty mohla obtáhnout inkoustem."

„Co kdybychom všechno kolem pojmenovali Rašelinná říše?" navrhla Peggy.

„My zas budeme říkat našemu území Ostružinové pobřeží," řekl Roger. „Zuzana tam našla plno ostružin."

„Ale žádné pobřeží radši nebudeme zanášet, dokud nebudeme vědět s jistotou, že to není ostrov," rozhodl John. „Jen se tam podívejte. Je to samé bahno a voda. A velké je to skoro jak Rudé moře. Buď je to jezero, anebo moře spojené s touhle úžinou. A jestli vede někde o kus výš Záhadnými vodami Severo-západní vodní cesta, je to spíš něco jak Arktické moře a Ostružinové pobřeží pak není žádné pobřeží, ale ostrov. Našli jsme dvě vodní cesty, ale až na konec nevedou. Možná že se tam dá proplout o kus dál."

Za půl hodiny, když vypili pivo a snědli obložené chleby a trochu plodů z Ostružinového pobřeží, se John s Nancy zadívali přes Záhadné vody k třepetajícím se skvrnám v dálce nad táborem.

„Nic se jim tam neděje," řekl John. „A příliv rychle pokračuje. Pojďme se podívat aspoň o kousek výš, jak to tam vypadá."

„Já jdu taky," vykřikl Roger, který už měl trasírek plné zuby.

„Tak pojď," řekla Nancy. „Na hlídce může zůstat Peggy se Zuzanou."

Slezli po bahnitém srázu starého pevného břehu, spustili na vodu Světlušku, ale sotva kousíček odpluli, zaslechli napodobené soví houkání.

„Sova, a v poledne!" řekl John a usmál se, jak se rozpomněl na jejich dávné zážitky. „Něco se děje."

Na hrázi při ústí zátoky stála Peggy a horlivě signalizovala.

„Co to signalizuje?" ptal se Roger. „Jezuskote, ta ale frčí jak namazaný blesk!" Pegginy paže sotva dokončily jedno písmeno, už se zas nastavovaly k druhému. „M...A...S...T..."

„Mastodont!" zvolala Nancy a už ani nečekala na další značky. Ze všech sil zabrala dozadu.

„Vrací se," křičela Peggy.

„Sám?"

„Sám."

Všichni tři se rozběhli ke břehu za Zuzanou, která ležela na suchém kousku půdy a dívala se, jak malá veslice hnaná přílivem rychle připlouvá Záhadnými vodami. Těsně než zabočili do Hastmanovy zátoky, přestal Mastodont veslovat. Náhle obrátil člun a zamířil si to ke skupince, která ho napjatě pozorovala.

„Výborně!" řekla Nancy. „Tak je přece jen přemluvil. Jede nám vyřídit, že je všechno v nejlepším pořádku."

Když však Mastodont přestal veslovat a na do-slech od Ostružinového pobřeží otočil loďku, viděli na něm, že nijak

vesele nevypadá.

„Mám na něj zavolat heslo?" ptal se Roger. „Kara-badang a tak dál?"

„Buď zticha," zarazil ho John. „Počkej, jestli to řekne sám."

Mastodont však žádné heslo neřekl. Tvářil se, jako kdyby se docela náhodou setkal s jinou lodí a chtěl se na něco zeptat její posádky. „Neviděli jste tu tři loď-ky?" volal.

„Jen jednu," odpověděl Roger.

„S plachtou?"

„Ne. Byla to jenom naše loď."

„Aha," řekl Mastodont a pak se zeptal: „Dřív jste je taky neviděli, než jsem vyrazil?"

„Viděli jsme jen tebe," zavolala na něj Nancy.

„A včera večer rakety!" křičel Roger.

„Buď zticha!" zarazil ho znovu John.

Mastodont ještě chvíli vyčkával, vesla pozvednutá z vody, a rozhlížel se po Záhadných vodách. Pak se znovu zadíval k východu.

„Museli přece připlout odtamtud," řekl. „Kolem ostrova by se sem nedostali, na to je málo vody."

„Snad se ti neztratili?" volala Nancy. „To víš, úhoři dovedou být kluzcí."

John se Zuzanou se po sobě pochybovačně zadívali. Věděli moc dobře, jak Mastodonta mrzí, že jim kdy o Úhořích něco prozradil.

„Můžu si za to sám," přiznal Mastodont. „Měl jsem vyrazit hned brzy ráno, ale myslel jsem, že za mnou přijedou na Dračici."

„Chudák, strašně rád by byl kamarádský na vše-chny strany," řekla potichu Nancy. „Neviděli jsme je. Aspoň ne dneska," zavolala hlasitě. „A v jednom kuse jsme hlídkovali. Jen ať ví, že máme oči otevřené," dodala tiše.

„Byl jsem za nimi v táboře, ale nikdo tam není," volal Mastodont. „Ale Čejka tam kotví a stany mají postavené. Měl bych se možná zeptat misionářů. Radši se asi vrátím. Třeba museli pro něco do města."

Prudce stočil člun opačným směrem a znovu veslo-val k ústí Záhadných vod.

Cestovatelé se za ním dívali, dokud jim nezmizel z očí. Najednou se ozvala Peggy: „Co jestli se Masto-dont plete a Úhoři vůbec do města nejeli?"

„Co jiného by asi dělali?" řekla Nancy. „Byl přece odliv a Rudým mořem proklouznout nemohli."

„Určitě ne celým," řekla Peggy. „Ale co jestli sem připluli hned ráno, dokud ještě voda moc neopadla, a někde přistáli?"

„U všech kozlů rohatých!" zvolala Nancy, která se už zřejmě zbavila všech vlivů úhoří krve. „Třeba jsou zrovna na našem ostrově!"

„Určitě ne," řekl John. „Tak dlouho by se přece nemohli schovávat. Titty a Bridget by je zahlédly a signalizovaly nám."

„Nesmíš zapomínat, že jsou to Úhoři," řekla Nancy.

„Ale nejsou přece neviditelní," namítal John. „Po-dívejte, jak už pěkně stoupla voda. Co kdybychom teď nasedli a přesvědčili se, jestli se někde za tím ostrovem dá proplout. Vsadil bych se, že dá. Když poplujeme s plnými plachtami, určitě to stihneme. A jestli Úhoři odjeli do města, tak se sem hned tak nedostanou."

Zuzaně však pořád ještě leželo v hlavě Peggino podezření.

„Teď by se rozhodně neměly lodky nikam od-vážet," řekla. „Co když Titty najednou zasignalizuje a budeme se muset rychle vrátit na ostrov? Když budete kdoví kde v zátoce, ani se vás třeba nedovolá-me. A víš přece, John, že bychom měli být na ostrově dávno předtím, než bude vrcholit příliv."

„Zuzana má pravdu," řekla Nancy. „Přece tu ne-zůstaneme a nebudeme hlídat Záhadné vody, když nám zatím může přeplout přes Rudé moře celé loďstvo."

„Teď ještě přeplout nemůže," namítl John.

„Ale za chvíli ano," řekla Nancy.

„Já jedu do tábora," rozhodla se Zuzana.

Bylo téměř bezvětří a nemělo smysl vztyčovat plachty. Cestovatelé zachmuřeně veslovali k domovu. V porovnání s rozsáhlými oblastmi, které prozkoumali v posledních dnech, jim dnešní zaměřování při-padalo skoro k ničemu.

Jak veslovali přes vodní hladinu, chvíli ani ne-viděli na vlajky v táboře, ale když doplouvali k ústí Hastrmanovy zátoky, znovu je spatřili.

„Všechno v pořádku," oddechla si Zuzana. „Na chvíli jsem dostala strach, že vlajky zmizely."

„John," řekla Nancy. „Něco mě napadlo. S tím totemem jsem neměla pravdu. Co takhle ho strhnout a odnést na Dračici? Když o nás Úhoři nestojí, tak přece nestojíme o jejich pitomé totemy. Ať si ho tam pak najdou."

„Třeba by to tak bylo nejlepší," řekl John. „Masto-dont už stejně asi lituje, že nám ho dal."

„Taky bychom ho mohli spálit," napadlo Nancy.

„Radši jim ho odvezeme," řekl John.

„Já bych je vážně s chutí všechny usmažila!" řekla Nancy.

„A já zase snědl," dodal Roger.

Na přístavišti je nikdo nečekal.

„Jsou to ale mizerné hlídky," řekl Roger.

„Nevytahuj loď z vody, Peggy," řekla Nancy. „Budeme ji za chvíli zase potřebovat, až povežeme ten totem."

Vyšla pěšinkou do tábora a ostatní za ní.

„Podívejte," řekla, „Titty měla úplně stejný nápad. Sundala totem."

Titty byla tak ponořena do práce, že je ani nesly-šela přijít.

„Cos udělala s tím totemem?" zeptala se jí Nancy.

Titty sebou tak trhla, že jí div pero nevypadlo z ruky.

„To jsem se lekla!“ vykřikla. „Ještě že jsem ne-udělala kaňku. Málem jsem už všechno zkazila.“

„Kde je totem?“ ptala se Nancy. „Chceme jim ho zavézt zpátky.“

Titty si protáhla ruce, do kterých ji už málem braly křeče, a obrátila se.

„Copak tu není?“ zeptala se.

„Ne, není,“ řekla Nancy. „Zbyla tu po něm jen díra a moje hodinky.“

„A kde je Bridget?“ ptala se Zuzana.

„Hlídkuje na hrázi,“ řekla Titty.

„Nevykládej nám hlouposti, Titty, musela jsi ten totem vytáhnout. Když jsme odjížděli, ještě tu přece byl.“

„Ale já se ho ani nedotkla,“ tvrdila Titty. „Možná že Bridget...“

„Bridget!“ zvolala Zuzana. „Honem pro ni zaběhni na hráz, Rogere.“

„Ještě před chvílí tady byla,“ řekla Titty. „A pak odešla se Sindibádem.“

„Bridget by přece totem ani neunesla,“ řekla Nancy.

„Já se ho taky ani netknula,“ tvrdila Titty.

„Ty jsi ale krásně zpracovala tu mapu,“ obdivoval ji John.

„Bridget! Lodní mimino! Bridget!“ slyšeli z hráze Rogera.

Zuzana uklízela batoh a prázdné láhve a náhle postřehla v Rogerově hlasu jakousi pochybnost. Ulekaně se narovnala.

Roger se vracel po hrázi, co chvíli zavolal a rozhlížel se daleko přes louky.

„Nikde jsem ji neviděl,“ řekl, když se vrátil do tábora. „Určitě byla na tom ohybu u ostrůvku. Našel jsem tam na pěšince její mašli.“

„Zapíšeš na ni,“ řekl John.

Zuzana zahvízdala na důstojnickou píšťalku, což

obvykle stačilo, aby k ní Bridget honem přiběhla. Odpovědi se však nedočkala.

„Zavoláme ji všichni najednou,“ navrhl Roger.

„Bridget! BRIDGET!“ zavolalo všech šest cestovatelů z plných plic. Stáli teď na hrázi u svých stanů a rozhlíželi se kolem dokola po ostrově.

Nikdo jim však neodpověděl.

„Daleko dojít nemohla,“ řekla Titty. „Nesla si s sebou Sindibáda. Chodila jenom sem tam po hrázi.“

„Ze sešla k vodě a spadla do ní?“ zděsila se Zuzana.

„Ne... Ne... To snad ne...“, vykřikla Titty.

„Nic takového se nestalo,“ prohlásila Nancy, a když se k ní ostatní otočili, až je překvapilo, jak se jí lesknou oči. „Copak to nechápete? Vždyť zmizel i totem!“

Ostatní se na ni užasle dívali.

„Padla do zajetí. Unesli ji Úhoři. Ukradli Bridget a s ní i totem. Ukaž, Rogere, kde jsi našel tu mašli?“

„Za všechno můžu já,“ bědovala Titty. „Tolik jsem chtěla dodělat tu mapu. Neměla jsem spouštět Bridget z očí.“

Nancy a Roger, který se ze všech sil snažil jí stačit, už pádili nahoře po hrázi.

Kapitola XVIII

NADŠENÁ ZAJATKYŇE

Když ostatní odjeli a zanechali děvčatům na starosti tábor, Bridget se dopoledne přímo vleklo. Titty byla tak pozadu s mapováním, že neměla na nic jiného ani pomyšlení. Musela porovnávat několik různých ná-kresů a námořnických mapek průlivu k hrázi U ježi-baby a přenést je tužkou do tatínkovy mapy, zpracovat měření, které skončili na Mastodontově ostrově, Nancinu mapku průlivu vedoucího až k městu, mapku ostrova Pazourků a bažin mezi Magalhaesovým průlivem a mysem Horn. Náčrtem nakresleným tužkou však práce teprve začínala. Zbývalo ještě všech-no obtáhnout inkoustem. Bažiny musela Titty zná-zornit spoustou droboučkých trsů rákosí, vodu odlišit od pevniny nějakou tou loďkou anebo rybou, a po-tom chtěla označit přerušovanými čarami jednotlivé výpravy, jenže nevěděla, jestli se jí všechny ty čá-ry vejdou a jestli si nenadělá na mapě moc velký zmatek. A tak měla tolik práce, že jí ani nebylo do řeči. Bridget ze začátku horlivě hlídkovala a přecházela sem a tam po hrázi. Viděla, jak Mastodont ně-kam vesluje. Pak se jí na hrázi samotné zastesklo a chvíli pomáhala Titty přidržovat všechny ty mapky, aby neuletěly, ale ukázalo se, že Titty si je raději za-tíží kamením, než aby se jí pořád pletly Bridgetiny prsty. Nějaký čas držela Bridget sestře lahvičku, ale pak pochopila, že když si někdo musí co chvíli na-máčet pero, je mu mnohem milejší, má-li lahvičku v klidu položenou na zemi. A tak nastoupila Bridget znovu hlídku, přecházela po hrázi, dívala se do dálky až k druhému břehu Záhadných vod na cestovatele

a rozhlížela se, jestli někde nezahledne divochy. Sle-dovala, jak se stín jídelních hodin pomalu sune ko-lem dokola a postupně se zkracuje, až v něm nakonec úplně potmění lísteček s nápisem „oběd“. Nechtěla Titty vyrušovat, dokud stín nedopadne na tenhle pa-pírek. Potom přinesla obložené chleby, pomeranče a dvě láhve zázvorového piva, které jim připravila k obědu Zuzana. Titty ležela na břiše a pořád ještě kreslila, nos zabořený do mapy. „Oběd je příprave-ný,“ hlásila Bridget. „Jenom nemám nic pro Sindibáda.“

Titty odložila pero, zazátkovala lahvičku s inkoustem, celá ztuhlá se převrátila a protáhla si-ruce, do kterých ji už skoro braly křeče.

„Nejsem ještě ani zpolovičky hotová,“ řekla. „Ne-boj se, Bridget, otevři Sindibádovi konzervu.“

„Však už taky mňouká hladem,“ řekla Bridget.

Po prvních veselých chvílích, kdy Sindibád vy-lí-zal do poslední kapky mléko a Titty s Bridget se za-kously do

obložených chlebů, nebylo třem cestovatelům ani při tom obědě v táboře zvlášť veselo. Když přišla řada na pomeranče, Bridget najednou řekla: „Poslyš, Titty, pověz mi něco o lidských obětech. Ta-ky jsi někdy dělala takovou oběť?“

„Ne,“ odpověděla jí Titty. „Ale už si s tím nelámej hlavu. Stejně na nic takového nedojde. Úhoři s námi nechtějí mít nic společného a Mastodont už taky ne.“

„Ale vždyť jsme uzavřeli pokrevní bratrství!“

„Ani o tom nevědí,“ řekla Titty. „A i kdyby to věděli, nic se tím nemění. Víš přece, jak zpracovali Mastodonta. Úplně teď lituje, že se s námi vůbec dal do řeči.“

„Jsou to ale protivové protivní,“ řekla Bridget.

„To tedy jsou,“ souhlasila s ní Titty. „Ale teď je ze všeho nejdůležitější mapa. Doděláme ji i bez Ma-stodonta.“

Po obědě se Titty pustila znovu do práce a Bridget se Sindibádem se odloudali po hrázi. Až docela na rohu, kde se hráz stáčela k východu, bylo výborné stanoviště pro hlídku. Dala se odtud obhlédnout celá hráz i tábor za ní. Když se člověk otočil, spatřil v zákrutu hráže bažinu, která se za přílivu měnila v ostrůvek. Bylo vidět i zátoku, jak se vine do dálky k Rudému moři. A k východu, kam až oko dohlédlo, se za ostrovem rozkládala prerie a pásli se na ní buvoli. Bridget se posadila. Ano, pro hlídku je to úplně ideální místo. Může se odsud báječně rozhlížet, a při-tom na ni není vidět, protože udusaná pěšinka, která tu vede po hrázi, je z obou stran zarostlá vysokou trávou. Bridget se zadívala k táboru, na řadu bílých stanů, kde se Titty tak zabrala do práce, že neviděla ani neslyšela, jenom pečlivě obtahovala tužkou kreslené čáry. Bridget začínala být ospalá. Chvilí si po-hrála se Sindibádem, ale Sindibád se také právě na-obědval a nejráději by se byl stočil do klubička a spal.

Hlídku si lehla na zem a šimrala Sindibáda za ušima.

Bylo vedro.

Hlídku si položila hlavu na rameno a prohlížela si Sindibáda, jak dřímá vedle ní.

A za chvíli usnula také.

Titty, první námořník a kartograf výpravy, zakreslovala do mapy jeden trs rákosí za druhým, vždycky tři kolmé čárečky, a každé to rákosí nakreslila novým jemnoučkým mapovacím perem. Prázdná mapa, na které nebylo zpočátku ani znát, co přesně znázorňuje, začala kousek po kousku oživovat. Prozkoumaná ob-last se pomalu rozšiřovala. Voda, hráže, bažiny a prů-livy nabývaly své pravé podoby a najednou vypadaly docela jinak než tatínkovy letmé čáry tužkou a prázdná bílá místa neznámých končin. Když se tak Titty dívala na droboučké trsy rákosí, kreslené třemi tahy a pravidelně od sebe vzdálené, připadala jí ta bažina úplně opravdová. Ani ta kráva na území buvolů ne-vypadala zrovna špatně. I když by možná byla o ně-co lepší, mít trochu delší rohy. A na téhle lodi každý určitě pozná, že označuje Záhadné vody. Ale už ko-nec toho prohlížení! Musí ještě honem nakreslit další rákosí. Chce přece mít všechno hotové, než se přihrne John, Nancy a ostatní a přinesou jí další nákresy míst, která prozkoumali a která se budou muset za-nést do mapy. Ráz, dva, tři. Ráz, dva, tři. Probůh, tenhle trs rákosí je moc blízko. Co je to tam u stanů za rámus? Určitě zase něco provádí Bridget. Chudin-ka Bridget, přece jen nebude lidskou obětí. Ráz, dva, tři. Titty pracovala tak pilně, že se ani neotočila. Z druhé strany hráže ji pozoroval jakýsi divoch. Ležel na svahu hráže mezi řadou stanů a rybníčkem. A dobře ji mezi těmi stany viděl. Pohlédl kousek dál k severu. V trávě tam na něj zamávala černá ruka a paže. Vzduch je čistý! Kousek po kousku se plížil divoch přes okraj hráže a proklouzl mezi dvěma bílý-mi stany. Ano. Tady je, jen na šest kroků od toho děvčete. Ale co mu to navěsily bledé tváře na posvát-ný krk? Nějaké hodinky? Plazil se jako úhoř kupředu. Titty se pohnula a divoch zůstal chvilku tiše ležet. Namočila si pero do inkoustu a pracovala dál. Při-tištěn až k zemi plížil se divoch dál. Už už sahal po totému, pro který si sem přišel, když se Titty pohnula znovu, jen však aby si protáhla prsty, úplně strnulé po všem tom kreslení. Vzápětí už ležely hodinky na zemi, kde ještě před chvílí stál totéž, a divoch se plížil se svou trofejí v ruce nazpátek do skrýše za hrázi.

Bridget se pomalu probouzela. Bylo jí, jako by jí před očima visela rudá záclona, tak ji páliло slunce zavřenými víčky. Otevřela oči a zamrkala, pořád ještě hodně rozespalá. Zmocnil se jí podivný pocit, že není sama. Převrátila se na druhý bok a spatřila Sindibáda. Samozřejmě, Sindibád! Je tu s ní celou tu dobu. Jak dlouho vlastně spala? Muselo mu být moc smutno, že si začal sám hrát. Najednou viděla, jak se kotě přikrčilo k zemi a pomalu vrtí ocáskem ze strany na stranu. Pak se vymrštilo. Skočilo po šešulce jakési rostliny, která ležela na cestičce. Bridget ji ospale pozorovala. Kotě se znovu přikrčilo, ale rost-linka jako by se najednou posunula o kus dál. Kotě skočilo, ale jak skočilo, rozkvetlá šešulka před ním ucouvla. Úplně zmatené čekalo kotě kousek od Bridgetiny hlavy. Rostlina sebou začala škubat, jako by jí někdo na druhém konci kroutil. Bridget ji sledo-vala pohledem až do trávy. A tu se tráva rozhrnula a Bridget se dívala do dalších očí, tmavých a jiskřivých, usmívajících se na ni mezi stébly.

„Pst!“ ozvalo se před ní, když chtěla vyskočit.

Tráva se rozhrnula ještě víc a Bridget zjistila, že se dívá do tváře jakési dívky, která leží na svažitém břehu hráže s obličejem až nahoře u cestičky.

„Kdo jsi?“ šeptla Bridget, ačkoliv kolem dokola nebyl nikdo jiný, kdo by ji slyšel, a pak najednou všechno pochopila.

„Kára... kára ... karabadangbaraka,“ vykotala.

„Akarabgandabarak,“ odpověděla jí dívka bez vá-hání.

„Gnad,“ opravila ji Bridget. „Gnad... Ty jsi urči-tě Daisy. Však on povídal, že se pokaždé spleteš a řekneš gand.“

„Napovídal vám toho až moc,“ řekla Daisy. „A co jsi ty zač?“

„Já jsem Bridget a...“

„Pst!“ šeptla jí Daisy. „Počkej chvilku... Tak dobrá... Cože?“ To už zas mluvila s někým, koho Bridget neviděla.

„Měli ho zaražený uprostřed tábora,“ zaslechla chlapečký hlas. „Taková drzost! Nejspíš ho šlohlí“

Donovi. Dokonce si na něj pověsili hodinky. Tek zůstal na hlídce a já se tam dopíližil."

„Kde je vlastně Tek?"

„Už jde."

V trávě na hrázi směrem k ostrovu se cosi pohnu-lo, někdo bleskurychle přeběhl hráz a zase se skryl.

„Tát se báječně plazil," ozval se třetí hlas. „Bledá tvář se ani nepohnula. Jak myslíte, že k tomu totému přišli?"

„Znají dokonce i naše heslo." To se zas ozvala Daisy. Její tvář se znovu objevila v trávě.

„Hej, ty tam," zavolala Daisy na Bridget.

„Ano," hlesla Bridget.

„Nevstávej... Odplíž se tudy dolů."

Pod hrází, kde je z ostrova vůbec nemohlo být vi-dět, se krčili dva chlapci a jedno děvče a dívali se, jak se k nim Bridget poslušně plíží. I nebojácná Brid-get se jich lekla. Všichni tři byli celí lesklí a černí, jen obličejové měli bílé. Měli na sobě plavky, ale dalo se jenom stěží rozeznat, kde končí plavky a kde začíná bahno. Divoši! To bylo nad slunce jasné. Jen se na ně Bridget podívala, hned věděla, na čem je. Ko-nečně nastala její chvíle a hned jí využila.

„Karabadangbaraka," řekla.

„Vidíte, já vám to povídala," pravila Daisy.

„Akarabgnadabarak," odpověděli oba chlapci sou-časně.

„Už se vás na to ptal?" spustila na ně Bridget.

„Na co se nás měl ptát?" nechápala Daisy.

„Slíbil nám, že se vás zeptá. Ale opravdu už jsem dost velká. I John se Zuzanou to uznali. A tak teď záleží všechno jen na vás."

„Ale co?"

„Co? Vážně už bych vám mohla dělat lidskou oběť a nejsem vůbec hubená..." Bridget pohlédla na Daisy, která ji poslouchala s otevřenou pusou... „A on povídal, že bych se na to docela dobře hodila, ale že by se vás musel nejdřív zeptat..."

„Už je dost vody a na Dračici se klidně dostá-ném," řekl jeden z chlapců. „Měli bychom tam zajet a přesvědčit se, co na nás všechno upekli."

Daisy se zřejmě na chvíli zamyslela. „Ne," řekla konečně. „Jen ať si přijede sám a hledá nás." Po-šeptala cosi chlapcům a pak se obrátila k Bridget.

„Ale nejdřív tě musíme zajmout," řekla.

„A pak mi to dovolíte?" zeptala se Bridget.

„Tak pojď s námi," vybídla ji Daisy.

„A můžu si s sebou vzít Sindibáda?"

„Koho?"

„Naše kotě. Zachránili ho na moři..."

„Doopravdy na moři?" zeptal se chlapec, kterému říkali Tek.

„Cestou do Holandska," řekla mu Bridget.

„Ale chytněš ho?" ptala se Daisy. „Může být taky naším zajatcem."

„Ale ne obětí," řekla Bridget. „Všichni mi slíbili, že obětí budu já. Pojď, Sindibáde. Mrskni sebou."

Sindibád také nechtěl o jejich společnost přijít. Pro-táhl se trávou a Bridget ho rychle popadla.

Divoška Daisy se zatím vážně o něčem domlou-ovala s oběma chlapci. „Co se dá dělat, když to ne-půjde, tak to nepůjde," řekla. „Ale aspoň to zkusí-me." Obrátila se k Bridget. „Tak a teď pozor. Drž se pořád při mně. Škoda že máš tak čisté šaty. Ta modrá barva je vidět široko daleko."

„Než jsem uklouzla, byly mnohem čistší," řekla Bridget.

„Můžeš se trochu vyválet v bahně," poradila jí Daisy.

„To by se Zuzaně moc nelíbilo."

„Kdo je to Zuzana? Nějaký misionář?"

„První důstojník," odpověděla Bridget.

„Tak dobrá," řekla Daisy. „Ale hlavně tě nikdo nesmí vidět. Nás si nikdo nevšimne, protože jsme celí od bahna. Proto se jím taky tak mažeme. Ale takové nápadné šaty! Co se dá dělat, když tě někdo uvidí, budeme tě tu muset nechat a utéct."

„Ne, to ne," prosila Bridget. „Říkali, že když mě vezmete, tak proti tomu nic nemají."

„Do stopy!" poručila Daisy, která tu zřejmě měla velení, i když oba chlapci byli větší než ona. „Tát vede, Tek bude vzadu. Nikdo nesmí vystrčit hlavu nad hráz. Jak někoho uvidíme, všichni honem do bahna, ať si tomu říká Zuzana, co chce..."

„Ale já nesmím," řekla Bridget.

„Doufejme, že to nebude nutné. A teď kupředu, zajatce!"

„A uděláte si ze mě lidskou oběť?"

To však už divoši vyrazili. Chlapec, kterému říkala Daisy Tát, pádil napřed, kus pod vrcholem hráze, a ostražitě se rozhlížel, sehnutá běžící postava stejné barvy jak bahno. Za ním utíkala Daisy a vedle ní Bridget s kotětem v náručí.

Druhý divoch, který se zřejmě jmenoval Tek, běžel za nimi a co chvíli se ohlížel, jestli je někdo nepronásleduje.

Bridget v modrých šatečkách vesele klusala s di-vochy pomalovanými bahnem. Tak přece jen John se Zuzanou a Titty neměli pravdu. Dokonce ani Nancy neměla pravdu. Všichni tvrdili, že s nimi divoši ne-budou chtít mít nic společného a že ani Mastodont nedokáže splnit svůj slib. Tak vida, a moc se spletli. Bridget byla bez sebe šťastím. Tak z ní přece jen udě-lají lidskou oběť.

Utíkali pod točitou hrází kus nad bahnem Rudého moře. Bridget by byla ráda znala jejich odpověď, ale za chvíli se tak udýchala, že ani nemohla mluvit, a také si řekla, že ta odpověď musí znít „Ano“, protože jinak by ji s sebou nebrali. Přece jen byli její sourozenci i Nancy s Peggy pořádně na omylu.

„Vezmu ti na chvíli to kotě,“ nabídla jí divoška.

Bridget jí podala Sindibáda a běželi dál.

Náhle se první divoch prudce zarazil, uskočil asi tři kroky stranou, přikrčil se a plácl sebou jak dlouhý tak široký do bahna. A Bridget si najednou uvědomila, že leží v trávě. Divoška ji strhla na zem, vrazila jí do rukou kotě a skutálela se z hráze. Bridget se rozhlédla. Třetí divoch také zmizel. Nevědět docela přesně, kde je Daisy, myslela by si Bridget, že je tu sama.

„Přitiskni se co nejvíc k zemi,“ šeptala jí Daisy, jak ležela o kousek dál v bahně. „Tamhle je ten chla-pík z hospodářství. Je to ale k vzteku, že máš tak jasné šaty.“

„Už je mám mnohem víc od bahna,“ šeptla Bridget zadýchaně.

„Prima.“

Kus před nimi stál na hrázi jakýsi muž a díval se, jak se stoupající voda rozlévá po bahně vnitrozemského moře.

Děvčata vůbec nezahlédli. Bridget ležela bez hnutí a na chvíli se jí zdálo, že se ten člověk dívá rovnou na ně.

„Vždyť je to hospodář z kraalu,“ zašeptala. „To je náš přítel.“

„Ani se nehni. Je to bílá tvář!“ odpověděla jí z bahna šeptem Daisy.

Muž se zřejmě rozhlížel po obzoru. Pak se otočil, sešel z hráze a zmizel jim z očí.

Divochi ještě chvilku vyčkávali, kdyby se náhodou vrátil.

Pak vstali, celí lesklí bahnem, a znovu vyrazili.

Těsně než došli k místu, kde přes hráz vedla cesta z hospodářství, se zastavili a první divoch jim dal znamení, aby chvíli čekali, že zatím půjde na výzvědy. Plazil se trávou a co chvíli úplně zmizel Bridget z očí.

Potom najednou Bridget viděla, jak se nahoru vy-mrštila černá ruka.

„Čistý vzduch na pobřeží,“ zašeptala jí divoška a všichni utíkali dál, přeběhli přes cestu a pořád ještě hluboko pod vrcholem hráze zahruli za ohyb. A náhle před nimi sahala voda skoro až ke břehu. O kus dál čekaly mezi rákosím tři plachetničky. První divoch už rázně vyprošťoval kotvu, skrytou v malém vršíčku. Pak prudce škubl, až se z vody s cáknutím vymrštilo dlouhé promáčené poutačí lano, z rákosí vyplula plachetnička a jako šipka zamířila ke břehu. Daisy a dru-hý divoch si počínali docela stejně, až konečně vy-pluly z rákosí všechny tři plachetničky a zarazily se jim o břeh přímo pod nohama.

„Naskoč si,“ řekla Daisy.

„Mám nohy hrozně od bahna,“ zaváhala Bridget.

„Určitě ne tak jako my. Umejeme loďky až po-tom.“

Bridget si vlezla do jedné plachetničky a Daisy na-stoupila za ní. Druzí dva divochi už se svými loďkami odrazili. Všichni tři veslovali od břehu a zamířili do průlivu. Za chvíli se jim ostrov skryl za bahnitými břehy a zarostlými bažinami.

Přestali veslovat a nechali se nést vodou.

Bridget si lámala hlavu, co se asi bude dít dál. Tu se ozvalo zašplíchnutí a hned po něm další. Dva di-voši seskočili do vody, znovu se vynořili, jednou ru-kou se přidržovali loďek a druhou ze sebe smývali bahno.

„Budou hned hotoví,“ řekla Daisy. „Taky musíme

brát někdy ohled na misionáře.“ Vzápětí skočila také do vody a rychle změnila barvu.

Za chvíli si všichni tři divochi zase vylezli přes zádě do svých loďek. Ne snad že by tec? byli docela bílí, protože už se hodně opálili, ale vypadali spíš jako cestovatelé, a vůbec ne jako divochi.

„Je úplně bezvětří,“ řekla Daisy. „A začíná příliv. Musíme veslovat jako diví.“

Tři divochi se opřeli do vesel a pod třemi lodičkami se bíle pěníla voda, jak pluly rychle dál. Bažiny po obou stranách sahaly pořád blíž a blíž, jak se průliv postupně zužoval. Za chvíli se však opět rozšířil a před výpravou ležela širá hladina.

„Tak jsme to přece jen stihli,“ řekla Daisy.

„Kam jedeme?“ ptala se Bridget.

„Do našeho tábora,“ odpověděla jí Daisy.

„Však já věděla, že jsem už dost velká,“ řekla Bridget.

Kapitola XIX

NA HORKÉ STOPĚ

„Tady jsem našel tu mašli,“ ukazoval Roger.

„A tady taky Bridget zajali,“ řekla Nancy. „Jen se podívejte, jak je tu polámaná tráva. Někdo tu ležel na svahu hráze.“

„Ale podívejte, co je tu v trávě bahna!“

„Určitě spadla do bahna!“ zdělala se Zuzana. „Tře-ba se jí něco hrozného stalo.“

„Jestli do toho bahna spadla, tak zase určitě vy-lezla,“ řekl John. „Přece nemohla nejdřív tu trávu od bahna umazat a pak do něj teprve žuchnout.“

„Poslyšte, pojďte se sem podívat,“ volal Roger. „Tady se někdo úplně rochnil.“ Sešel po břehu hráze a prohlížel si bahnitou strouhu, která oddělovala za přílivu bažinný mys a měnila jej v ostrov. „Vypadá to tu, jako kdyby se tu převaloval nějaký mladý hroch. Nemohl to být Mastodont?“

„Ten byl přece celý den jinde. Viděli jsme ho,“ řekl John.

„Tohle ale nejsou Bridgetiny stopy,“ řekla Peggy, která také sešla až ke kraji strouhy. „Jsou delší. A kromě toho, kdyby se Bridget zula, našli jsme někde její boty. Tyhle stopy tu nechal někdo, kdo byl bos.“

„Tady někdo ležel," řekl Roger. „A tady je zase spousta bahna."

Nancy přecházela pod hrází, příkrčena skoro až k zemi. Najednou se narovнала. „Zuzano, pojď se na něco podívat," řekla. V měkké půdě na kraji bahna byl celý shluk zřetelných stop. Na některých byly znát prsty, ale bylo tu i pár menších, bez prstů.

„To jsou Bridgetiny stopy," prohlásila Zuzana. „Poznám je docela určitě."

„Tady stála," řekla Nancy. „A mluvila s někým, kdo neměl na nohou boty. S dvěma dalšími lidmi. Protože tahle bosá noha je větší než tahleta. Vsadila bych se o všechno na světě, že to byli Úhoři."

„Ale proč nekřičela?" nechápala Titty. „Určitě bych ji slyšela."

„Jestli jsi kreslila, tak ne," řekl Roger. „Jak se zabereš do kreslení, aby do tebe člověk šťouchal klac-kem."

„Třeba nekřičela," napadlo Nancy. „Možná že ani nemohla. Co když jí zacpali pusou roubíkem. A svá-zali ji na rukou a na nohou." Vtom pohlédla do tváře Zuzaně a rychle zmlkla.

„Pojďte sem," volala Peggy. „Šli tudy." Před chvílí kousek poodešla kolem hráze a teď ukazovala ostatním stopu polámané zohýbané trávy a další spoustu otisků nohou na kousku měkké půdy.

„Ale tady se přece nemohli vylodit," podivil se John, když se zadíval na bažiny. „Ani zas nastoupit na loď. Třeba jsou ještě na ostrově."

„Pojďte," řekla Nancy. „Musíme Bridget zachránit. Zachráníme ji! Chytíme nepřítele, než doběhne ke svým lodím." Cestovatelé se řítily kolem hráze jako smečka oha-řů, kteří zvětřili stopu. Zohýbaná a zdupaná tráva jim prozrazovala, kudy odvedli divoši zajatky.

„Podívejte!" Roger utíkal první a najednou se za-razil. „Tady vedou stopy opačně."

„Jasně," řekla Nancy. „Úhoři se sem museli do-stat tudy. Vždyť Rudé moře bylo skoro celý den su-ché." A běžela dál.

„Hlavu vzhůru, Zuzano," řekl John. „Určitě Brid-get zase najdeme."

„Jistě je strašně vyděšená," bědovala Zuzana. „Ne-měla jsem ji tu nechávat. Titty za nic nemůže. Víte, že když se do něčeho zabere, neví, co se kolem ní děje."

„Neumím si představit, jak to dokázali," zamyslel se John.

„Ohoři jsou prostě šikulové," řekla Nancy.

„Spíš mizerové," ozvala se Titty.

Utíkali dál kolem hráze až k místu, kde hráz kři-žovala vozová cesta z hospodářství a vedla dolů k Ru-dému moři. Tam už se u brodu spojily vody, příliv pomalu postupoval dál a bahnité plochy se pořád zužovaly.

Roger, který utíkal vepředu, se najednou znovu zastavil.

„Tady padl někdo na zem," řekl. „Je vidět, kde ležel v trávě."

„Podívejte se na tohle," volala Nancy. „Nezdá se vám to tu trochu jak u bláznů? Zas se tu někdo vy-valoval! Proč, proboha, slézali z té hráze a váleli se v bahně?"

„Nezdržujte se," prosila Zuzana a běžela dál po stopě, kterou bylo jasně znát v trávě. „Vždyť je úplně jedno, co tu vyváděli. Musíme hlavně najít Bridget. Proč já jen nezůstala v táboře s ní!"

Na místě, kde vozová cesta spadala do Rudého moře, bylo pár yardů vlhké půdy, na které nerostla žádná tráva.

„Vážně to byli Úhoři!" prohlásil Roger. „Dva bě-želi bosí a s nimi Bridget."

„Ne, byli tři," řekl John. „Tyhle dvojce stopy jsou hodně odlišné a tyhle ze všech nejmenší. Běželi tudy tři bosí divoši a s nimi Bridget."

„Neprohlížejte si pořád ty stopy a radši pojďte," naléhala Zuzana.

Stopaři běželi dál a náhle zjistili, že utíkají trávou, na kterou zatím lidská noha nestoupala. Vrátili se tedy na hráz a rozestoupili se jako ohaři, kteří ztratili sto-pu. Napravo od nich ležely v Magalhaesovu průlivu bažinaté ostrůvky.

Doleva se táhly mírné louky a na nich se pásli dobytek. Slunce hřejivě ozařovalo červe-né cihly domorodého kraalu uprostřed ostrova. V dál-ce se rýsoval obzor širého moře a zlaté písečné duny na ostrově Pazourků. Ale po divoších a jejich zajat-kyni nebylo nikde ani památky.

První se obrátila Peggy a za chvíli už volala na ostatní.

„Našlas něco, Peggy?" křičela Nancy a dodala: „Peggy je sice popleta, ale ve stopování se vyzná."

Peggy ukazovala na zem. Příliv už narážel na bah-no blízko břehu, ale u jednoho trsu trávy našla ještě Peggy těžké stopy a tři hluboké jámy s nerovnými okraji. Od toho trsu jako by už pak vedly dál bahnem jen lehce načrtnuté čáry. Šli tudy nějakí lidé. A zřej-mě skákali od jednoho měkkého vršíčku půdy k dru-hému.

„Tady měli loď," všiml si John. „A tady zaražené kotvy. Odpluli."

Titty mezitím vyběhla nahoru na hráz a teď zase pádila co nejrychleji zpátky.

„Jasně! To je ono!" volala Nancy. „Hodte sebou! Odvezli si ji do tábora. Rychle! Bez lodí se k nim nedostaneme."

Musíme se vrátit na přístaviště." John, Zuzana, Peggy a Roger se hnali za ní a Titty už byla kdoví-kde vepředu.

Celí udýchaní doběhli do tábora. Udýchaně a s mo-hutným cákáním přeběhli po bahnité pěšince k přístavišti. Nikdo se nezdržoval mytím, a tak jak byli od bahna, naskákali do loďek a odrazili. Všech šest, vždycky tři a tři v jedné loďce.

„Kormidluj radši ty, Rogere," řekla Zuzana. „My budem s Johnem veslovat každý jedním veslem."

„Zvládnou to klidně sám," řekl John.

„Ne," odporovala Zuzana, přesvědčená, že záleží na každém okamžiku. Zanic na světě by teď nevy-držela jen tak zbůhdarma sedět a nechat veslovat někoho jiného.

„Srovnám si s tebou tempo," řekl John.

Nancy si všimla, jak veslují, a zařídila se podle nich, i když důvody pro to měla docela jiné. „Titty to ukormidluje," řekla.

„Přece nepřipustíme, aby nás předhonili! Do toho, Peggy! Ráz, dva. Ráz, dva. Ať to sviští."

Obě lodičky vyrazily z Hastmanovy zátoky a vy-daly se na dlouhou plavbu přes Záhadné vody.

„Co teď podnikneme?" ptal se Roger. „Odvezeme si Bridget," vypravil ze sebe udýcha-ně John.

„Co teď podnikneme?“ ptala se Titty. „Natřeme to Úhořům!“ zvolala Nancy a rázně za-brala veslem. Těžko se jim veslovalo proti přílivu, ale konečně dopluli k boji označené nahoře křížkem a do průlivu mezi svým ostrovem a písečnými dunami na ostrově Pazourků. Obě loďky se stočily doprava, jako by chtěly zamířit nahoru k městu. A tu před sebou jejich posádky náhle spatřily tři plachetničky, které už jed-nou zahlédly v kotvišti... ne, vlastně čtyři. Od té doby, co tady byly včera, připlula další loď a pohupovala se v zálivu, trochu blíž k ústí průlivu než ostatní tři. Tou čtvrtou lodí byl žlutý kutr.

„Tamhle mají svou loď,“ řekl Roger.

„Snad bychom k ní měli zajet a požádat, aby nám Bridget vydali,“ řekla Zuzana.

John si utřel čelo. „To nejde,“ namítl. „Nemůžeme se přece dostat do sporu s jejich misionáři.“

„Ale co jestli Bridget je na té lodi,“ napadlo Zu-zanu. „Na něco takového právo neměli.“

„Za zádi mají připoutanou jen pramičku,“ řekl Ro-ger. „Ne, sem divoši Bridget nepřivezli. Podívejte! Nancy něco zahlédla.“

Nancy a Peggy přestaly veslovat. Pluly se svou loďkou o kousek napřed a Nancy teď ukazovala ke břehu.

John se Zuzanou zamířili za ní, ale Zuzana se po-řád ohlížela po velké jachtě, jestli přece jen zajatkyni neuvidí.

„Tamhle mají loďky!“ vykřikl Roger.

Na jasně zlatém pobřeží ostrova Pazourků ležely v řadě vysoko vytaženy na břeh tři malé plachetničky. Stany vidět nebylo, zato od břehu vedlo nahoru na ostrov množství stop.

„Přistáli,“ řekla tiše Nancy. „Co teď uděláme? Co kdybychom se tam příkladli, zmocnili se jejich lodí a pak se rozběhli do tábora?“

„Ale kde mají stany?“ ptala se Peggy.

„Nejspíš v té úžlabině, jak jsme tam našli jejich ohniště.“

„Je dost divné, že nenechali nikoho na hlídce,“ poznamenal John. Pochybovačně se ohlédl k jachtě zakotvené kousek od břehu. Ke kormidlu vystoupil z podpalubí jakýsi pán v bílém svetru a vyklepával si do vody lulku. „Nejspíš si myslí, že se jim nemůže nic stát, když mají takhle po ruce misionáře.“

„Pospěšte si, prosím vás,“ pobízela je Zuzana. „Bridget je už určitě strachy bez sebe.“

Zaveslovali ke břehu a přirazili vedle tří plachet-niček, které viděli naposled v Pin Millu. Nancy i John vynesli kotvy vysoko na strmý písečný břeh.

„Někdo by měl zůstat na hlídce u lodí,“ navrho-vala Nancy.

„Lodě teď nechťe být,“ řekla Zuzana a rozběhla se k dunám.

Nahoře na příkrém břehu se náhle zastavila a ostat-ní, jak běželi za ní, se zastavili také. Nebylo vůbec divu, že si Mastodont onoho prvního rána, kdy při-

pluli na ostrov, spletl jejich tábor s táborem svých očekávaných kamarádů. Když se cestovatelé zahledě-li dolů do písečné úžlabiny mezi dunami, spatřili tři stany, které byly úplně stejné jako jejich, a čtvrtý, o něco větší. Vypadalo to tu, jak kdyby někdo sebral jejich stany a postavil je na docela jiném místě. Ko-lem však zřejmě nebylo živé duše. Něco takového nečekali, mysleli, že najdou Úhoře a jejich zajatkyni, a ne osamělý tábor.

„Určitě se domáklí, že je pronásledujem,“ řekla Nancy.

„Bridget!“ Bridget!“ volala Zuzana znovu a znovu.

„Nač ji voláš, když má nejspíš v puse roubík a leží někde svázaná,“ řekla Nancy.

Vtom však vylezla z většího stanu Bridget, bez pout a roubíku.

„Ahoj, Zuzano,“ volala. „Úhoři jsou pro! Už jsem prý dost velká a můžu jim dělat lidskou oběť.“

„Bridget!“ zvolala Zuzana. „Není ti nic?“

„Jak jsi se sem dostala?“ ptal se John.

To však už vylézali ze stanů i ostatní. Dva chlupci a jedno děvče, všichni v černých plavkách.

„Karabadangbaraka!“ řekli všichni tři současně.

Chvilí jim nikdo neodpovídal.

„Já si to pamatovala!“ chlubila se Bridget. „A Dai-sy opravdu říká gand místo gnad.“

„Neudělali ti něco?“ ptal se Roger rozzuřeně.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla Bridget. „A Mas-todontovi řeknou, že se na něho vůbec nezlobí.“

„Karabadangbaraka,“ oslovila je dívka vážně a pak si dopáleně dupla. „Copak nejste Úhoři?“

„Poslyš,“ řekl jí John. „Jestli nechcete, vůbec se s námi nemusíte kamarádit. Ale vyhnat nás odsud dost dobře nemůžete. Vysadila nás tu naše loď. A do-kud se pro nás nevrátí, nemáme čím odjet. A stejně nevím, proč bychom vyklizovali pole. Snad je tu mís-ta dost.“

„Byl to všechno omyl,“ přiznala dívka. „Dokud jsme nechytli Bridget, nevěděli jsme, co jste zač. Jak jsme mohli tušit, že jste našimi pokrevními bratry?“ „Ale Bridget jste odvážet neměli,“ vytkla jí Zu-zana.

„Přece jsme si nemohli nechat ujít tak skvostnou příležitost,“ řekla dívka. „A ještě tu máme něco, co patří vlastně vám. Mysleli jsme, že jste to ukradli.“ Zaběhla do stanu a vrátila se s pomalovaným tote-mem.

„Ale jak jste to vůbec odnesli?“ ptala se Titty. „Nehnula jsem se celý den z tábora.“

Větší z chlapců se pomalu spokojeně usmál. Dívka pohlédla na Zuzanu. „Tak jste Úhoři, nebo nejste?“ zeptala se.

„Vůbec jste nám na naše heslo neodpověděli.“

„U všech mořských úhořů a mihulí!“ zvolala Nan-cy a pohlédla na Zuzanu jak rozzuřený beran. „Vy-zkoušejte si nás ještě jednou.“

„Karabadangbaraka,“ řekli tři divoši. „Akarabgnadabarak,“ rázem odpovědělo všech sedm cestovatelů.

„Tak dobrá,“ řekla dívka. „Já jsem Daisy. A tohle jsou mí bratři. Jsme všichni Úhoři. Bráškové nejsou dvojčata, ale každý si to o nich myslí. Říkám jim Tát a Tek, víte podle Tydlitáta a Tydlitka z Alenky v říši divů, to je má milovaná

knížka. A vy jim tak můžete říkat taky, když jste naši pokrevní bratři. Ty musíš být John a ty Zuzana. A tohle je Roger. A tohle je Titty, co se vždycky tak zabere do práce, že by jí mohl odnést nos mezi očima?"

„Kdepak," smála se Bridget. „Tohle je Zuzana. A tohle Peggy. Tohle je Titty. A tohle kapitán Nancy. Víš, jak jsem ti o nich povídala. Když jsou doma, tak jsou i s Peggy pirátkami."

„Ale jen doma," vpadla jí rychle do řeči Nancy. „Tady je mnohem lepší dělat divochy než piráty. A když teď máme v žilách úhoří krev..."

„Nezapomeň, že musíme dokončit tu mapu," řekl John, když viděl, jak se mu Nancy přímo před očima mění v divošku.

„Za poslední dva dny jsme neudě-lali skoro nic."

„Jakou mapu?" ptala se Daisy. „A k čemu? Naše zajatkyňe nám o ní něco povídala, ale moc moudrá jsem z toho nebyla."

„Jsme tu na výzkumné výpravě," vysvětlovala jí Titty. „A Mastodont nám pomáhal. Proto jsme s ním uzavřeli pokrevní bratrství. A pak jste všechno zka-zili tím svým dopisem a Mastodont hrozně litoval, že se s námi dal vůbec do řeči."

„Pomůžeme vám všichni," slíbila Daisy. „Vážně, Don jakživ nic lepšího nepodnikl. A Mastodont se na něj báječně hodí. Škoda že nás to nenapadlo."

„Ale kde vlastně je?" ptala se Nancy.

„Hledá vás," řekl Úhořům John.

„Dneska jsme ho ani neviděli," řekla Daisy.

„Je z toho všeho celý nešťastný," vysvětlovala Nancy.

Kapitola XX

VŠECHNO JE V POŘÁDKU

Mastodont sklíčeně vesloval průlivem od města. Už dvakrát byl toho dne u ostrova Pazourků a viděl tam jen misionářskou loď. V přístavu, kde obvykle za-kotvili jeho kamarádi, se nepohupovaly lodky a v je-jich táboře zbyly jen prázdné stany. Včera večer za-hlédl, jak mu Ohoří dávají světelná znamení, a oni si jistě také všimli, jak jim odpovídá. Čekal je celé dopoledne. Rudým mořem proplout nemohli, protože v něm až do pozdního odpoledne nebyla voda.

Na-jisto předpokládal, že si to připlují pod plachtami po Záhadných vodách, na třech malých lodičkách tak jako mnohokrát předtím. Ale nepřipluli. Znovu a zno-vu si promýšlel, co jim řekne a jak jim vysvětlí, proč místo aby cestovatele vyhnal, se s nimi spřátelil, a do-konce je přijal do pokrevního bratrstva Úhořů. Po-chopí to ostatní, nebo ne? Odpustí mu Daisy, že pro-zradil všechna tajemství, o kterých jakživ neřekli ani vlastním misionářům?

Cestovatele skoro nenáviděl. Popletli ho, až jim horlivě vyzvonił všechna tajemství, a přitom neměl nejmenší právo něco jim vykládat, dokud to nepovolí kmenová rada. Pěkně je vyhnal! Vždyť si ho tak omo-tali kolem prstu, že je přímo uvítal. A pak si snad už postě začal vymýšlet omluvy pro ně i pro sebe. Neobsadili přece ostrov násilím. Nechala je tu jejich loď. A nemůžou odsud, dokud zas pro ně nepřipluje. A taky si tu netáboří jen tak pro zábavu. Jsou na výzkumné výpravě a není pak přece nic divného, když se setkají s divochy a když jim ti divoši z vděč-nosti za korálky a jiné dary dělají průvodce. (Propána, vždyť nemá ani ty rybářské háčky, aby dokázal Daisy, jak to všechno vlastně bylo.) A co teprve to mapování! Jakživ by mapu pořádně nedodělali, kdy-by jim neporadil někdo, kdo se tady v tom bahně opravdu vyzná. Ta by asi jinak dopadla! A pak si zas začal připadat jako zrádce nejen vůči Úhořům, ale i vůči cestovatelům. Bylo od něho pěkně husné, že si klidně vesloval dál a nechal je, ať se s tou prací hmoždí sami, když jim nejdřív sliboval, kdovíjak jim pomůže. Vlastně to vzali náramně slušně. Nevyčetli mu to jediným slovem. Jenom se dívali, jak vesluje kolem, a když se jich zdálky zeptal, jestli neviděli Úhoře, odpověděli mu, jako kdyby se mezi nimi nic nestalo a ani v nejmenším je nezklamal.

A Úhoří si teď pomyslí... Ale co si vlastně po-myslí? Určitě čekali, že k nim přijede na ostrov Pa-zourků. A on zas čekal, že za nim připlují na Dračici. Ještě nikdy se nestalo, že by se nesešli, sotva Úhoří dorazili na ostrov. Třeba čekali, že k nim připluje v noci, za tmy na své veslici. Možná že chtěli uspo-řádat poradu u táborového ohně. A on seděl jak buchta na Dračici a vyřezával nový totem namísto toho, který daroval cestovatelům. A je to vlastně docela hezký totem, musel si přiznat, když se na něj zadíval, jak stojí na lodní zádi, až na to ovšem, že barva ještě nestačila uschnout. Jenomže co mu řekne Daisy, až se jí přizná, že dal stejně pěkný totem úplně cizím cestovatelům, které měl podle jejich příkazů vyhnat do moře?

A kde jsou vůbec Úhoří? Nejdřív napevno věřil, že pluli ráno do města, a když je tam zdržela klesa-jící hladina, že čekali, až odpoledne zase vystoupne. A tak vesloval až k pobřeží u jachtařského klubu. Tam však o nich od rána nikdo neslyšel. Včera prý je o vlásek propásl. Mrzutě vesloval nazpátek. Aspoň že ví, kde kotví Čejka, a může teď udělat jediné, co mu zbývá, i když je to pro divocha dost ponižující. Bude se muset zeptat misionářů. Ale i za to mu Daisy pěkně vyhubuje. Co je do divochů, když se nedokáží obejít bez misionářů, a dokonce se jich musí vyptávat, aby vypátrali jeden druhého!

Výtrvale vesloval dál středem průlivu. Proplul ko-lem první ze tří zakotvených loďek. Jak jim to říkala Titty? Arabské bárky? To není špatný nápad. I Daisy by se to líbilo. Proplul kolem druhé a potom třetí. A teď si to zamíří k Čejce. Už od ní musí být docela blízko. Pozvedl vesla z vody a otočil se. Tamhle je a... Tak se přece jen nebude muset ptát misionářů. Zahlédl všechny tři lodky Úhořů, vytažené na břeh. A vedle nich dvě další lodičky, náramně podobné... Co se, proboha, stalo? Že by cestovatelé Úhoře na-padli? Sedm proti třem? A on byl kdovíkde a vůbec Úhořům nepomohl. Opravdu zbabral, co jenom mohl. Rázně zabral veslem, až se kolem rozstříkla voda.

„Ahoj, Done!"

Vzhlédl. Do žádných řečí s misionáři mu teď ne-bylo. Z předního otvoru Čejky se na něj však přátel-sky díval misionář rodu mužského.

„Dobrý den," pozdravil Don.

„Zrovna jsme postavili na čaj," řekl mu misionář. „Jestli se chystáš do tábora, vyříd', prosím tě, dětem, ať přijedou na svačinu, jen co zazvoním na mlhový zvonec. A ať s sebou přivedou ty své kamarády. Ty přijď samozřejmě s nimi."
„Děkuju mockrát," řekl Don, znovu zabral a ves-loval ke břehu jako při nějakém veslařském závodu. Kamarády! KAMARÁDY! Vždyť kdoví, jestli už Úhoři nemají úplně zpustošený tábor. Prozradil přece cestovatelům, jak mu Daisy nařídila, že je má vyštvať z ostrova, jen že jim nesmí zapálit stany. Cestovatelé se možná rozhodli, že nejlepší obrana je útok. Sedm proti třem! Copak se jim mohou Úhoři ubránit? Don ze všech sil vesloval, najel přídí veslice do oblázků, vyskočil z lodi, vyhodil kotvu a rozběhl se vzhůru po strmém břehu na pomoc přátelům.

„Ahoj, Mastodonte," pozdravil ho Tát (anebo to byl Tek?), jen uběhl pár yardů.

„Co se stalo?" vydechl Don a najednou se div ne-zajíkl. Úhoř, a říká mu Mastodonte! Tak ho přece pojmenovali cestovatelé! Co se tu vlastně děje? Roz-běhl se až nahoru na svah a pohlédl do písečné úžlabiny, ve které stál tábor. U stanů si tam živě rozklá-dala celá banda.

„Karabadangbaraka!" zavolala na něj se smíchem Daisy.

„Karabadangbaraka!" křičeli všichni najednou.

Mastodont nevěřil svým uším. V táboře byl klid a mír. Úhoři a cestovatelé se tu svorně bavili a Daisy, opravdu Daisy, první vyslovila to tajné heslo před cizinci, které ještě nedávno chtěla za každou cenu vyštvať z ostrova.

„Akarabgnadabarak," odpověděl po chvíli Masto-dont, ještě docela popletený.

A náhle spatřil uprostřed úhořího tábora totem, který sám zarazil v táboře cestovatelů.

„Ten je ale krásný!" řekla Daisy. „Mysleli jsme, že nám ho ukradli, a tak jsme si ho zas bez dovolení vzali. A přivedli jsme si zajatce. Netušili jsme, že jsou Úhoři, dokud nám to Bridget neřekla. Nic lep-šího tě vážně nemohlo napadnout. A všichni ti teď budeme říkat Mastodont. Don je stejně dobrá zkrat-ka Mastodonta jako Donald. A pro divocha je to senzační jméno. Budeš nám muset udělat nový to-tem."

„Mám ho na lodi, ale ještě na něm neuschla bar-

va," řekl Mastodont. „Víte, tenhle jsem udělal vlast-ně vám, ale pak jsem ho omylem nechal v jejich tá-boře ..."

„Všechno nám to už pověděli," řekla Daisy. „To byl tvůj nejlepší omyl v životě. A ještě nám dovolí, abychom jim pomohli s mapováním. A na divošské tance by nás ve čtyřech bylo stejně málo a teď si mů-žeme zakřepčit, co hrdlo ráčí."

„Daisy říkala, že mě vemou," sdělovala mu Brid-get. „Už jsem se na to ptala."

„Zítřka je zavedeme do Horních vod... Poplujeme na všech šesti loďkách..."

Mastodont se díval z jedné tváře do druhé a v žád-né nevyčetl ani stín výčitky. Daisy nejspíš zapomně-la, jaké mu poslala rozkazy. A cestovatelé si už ani nevzpomněli, jak se jim na dva dny jejich pokrevní bratr odcizil. Získali si Daisy docela stejně jako jeho a všechno je v nejlepším pořádku.

„Ale jak jste dostali zpátky ten totem?" zeptal se.

„Přece se umíme plazit," řekla Daisy.

„Sebrali ho a utekli s ním a já si ničeho nevšim-la," přiznala zkormouceně Titty. „Celou tu dobu jsem byla v táboře a neměla jsem o ničem ani tušení."

„Za to ty vůbec nemůžeš," utěšovala ji Daisy. „Tát je náš nejlepší Ohoř. Dokázal by skalpovat celý tá-bor a jeho oběti by si ničeho nevšimly, dokud by ne-viděly, jak mu ty skalpy visí u pasu..."

BIM, BAM... BIM, BAM... BIM, BAM!...

„Co se to děje?" podivila se Nancy.

„To jsou misionáři," řekl Mastodont. „Mám vám prý vyřídít, abyste přišli na Čejku k svačině. A ostat-ní máte vzít s sebou."

„Ale my nemůžeme," namítla Zuzana.

„Žádné vymlouvání," řekla jí Daisy. „I když bu-deme namačkaní v kajutách jako sardinky. Naši nejspíš nevědí, kolik nás je. Ale pojd'te. Strašně by je mrzelo, kdybyste nepřišli... UŽ JDEM!" zaječela, co nejhlasitěji dokázala... A potom skoro šeptem do-dala: „Ale o Úhořích ani slovo! Jakživ jste o nich neslyšeli. A o zajatcích taky ne. Ani ň... Co jsou vlastně ti úhoři? Někaké ryby, nebo snad plazi? Pro-stě něco z přírodopisu..."

Mastodont se rozběhl nazpátek ke své veslici, při-nesl nový totem a postavil ho vedle prvního. „Pozor na tu čerstvou barvu!" řekl.

„Svůj totem si můžete odnést, až se sem vrátíte po svačině," navrhla cestovatelům Daisy. „Ale teď už pojd'te. Jste všichni připraveni?... Tak račte, drazí přátelé... Račte tudy ..."

„U všech mořských úhořů!" zvolala Nancy. „Jak to dokážeš? Ty ses najednou změnila i napohled!"

„Ale, ale," řekla jí Daisy. „O čem to vůbec mlu-víš? Nechápu, kde jsi něco takového slyšela... Po-kud by vám to nevadilo, pane kapitáne, můžeme se snad plavit spíš na vašich lodích, aby se jich kolem Čejky tolik neshluklo."

Čaroděj i Světluška, těžce naložené loďky, z nichž jedna vezla šest lidí a druhá pět plus jedno kotě, se pomalu plavily k Čejce. Úhoři a cestovatelé jako by se mávnutím proutku ztratili. Náhodnému pozorova-teli by se muselo zdát, že si tu vyjela jakási mládež na odpolední výlet.

Na Čejce je už čekal misionář a jeho paní, zřejmě docela obyčejní sympatičtí dospělí. V rukou drželi připravené nárazníky, i když to bylo celkem zbytečné, protože, jak se ukázalo, John i Nancy dovedli přira-zit k lodnímu boku a ani trošičku přítom neodřít nátěr.

„To je opravdu báječné," řekla paní misionářova. „Tak jste si už našli kamarády!"

„Bohužel je nás až moc," omlouvala se Zuzana.

„Čím víc, tím nám bude veseleji," řekla paní mi-sionářova. „Konvici máme velkou až dost, ale s šálky asi nevystačíme. Nevadilo by někomu, kdyby se na-pil z talířku?"

„Sindibádovi určitě ne," řekla Bridget.

„Mně taky ne," rychle dodala Titty.

„A mně taky ne," připojil se Roger.

Svačina na lodi byla velice příjemná a poklidná. Padlo mnoho zdvořilých otázek a zdvořilých odpovědí. Misionáři se už doslechli v Pin Millu o Hastrmanové dobrodružství a o jeho plavbě do Holandska a Zuzana jim vážně vysvětlila, že vlastně na moře vůbec nechťeli. Nancy a Peggy zajímalo, jestli je Čej-ka stejně velká jak Hastrman, a dověděly se, že ještě větší. Potom provedli misionáři cestovatele po celé lodi, a když se nakonec chtěli všichni sesednout, uká-zalo se, že na palubě se mohou nasvačit jen čtyři, ale misionář že se klidně může posadit na schůdky z pod-palubí, a bude-li zájem, podávat nahoru šálky čaje a žemle, a paní misionářova že může sedět ve dveřích mezi lodním salónkem a přídní kajutou, což jí na-prosto vyhovovalo, protože aspoň dosáhla na konvici. „Na Hastrmanovi máme kuchyňku vzadu," řekl Roger a rychle dodal: „Ale takhle vepředu je skoro šikovnější." Misionář provedl Johna po palubách a Roger vyskočil a běžel za nimi, protože, jak vysvětloval později, už nedokázal poslouchat, jak Nancy vážně rozmlouvá o zahradničení. Daisy seděla v kormidelním prostoru a bavila Zuzanu a Titty o svém vysvěd-čení. Roger si všiml, jak jí přitom svítí oči, a málem zas utekl, ale raději se vysmrkal (tentokrát s sebou měl naštěstí kapesník) a rozběhl se přes palubu na příď položit několik inteligentních otázek, jak se za-chází s navijákem.

Misionáři byli zřejmě velmi rádi, jakou si jejich děti našly společnost. „Užijete si tu moc hezké chví-le," řekla paní misionářova, když se dověděla, že chtějí strávit zítřek společně. „Také si do Horních vod rádi zajedeme. Není tam samozřejmě co dělat, ale scenérie je překrásná. Jen si musíte dát pozor na příliv a odliv. Měli byste se tam dostat, sotva vám to příliv umožní, a vrátit se, jen začne klesat hladina. Ale to všechno chlapi znají."

Zuzana se v pravý čas zvedla k odchodu. Daisy

a její bratři poprosili Johna a Nancy, jestli by je ne-zavezli ke břehu, a všichni nejprve poděkovali misionářům za milé pozvání a pak teprve sestoupili z Čejky.

Jak veslovali přes vodu, zaslechli ještě paní misionářovou: „Jsou to ty nejslušnější děti, jaké jsem kdy poznala."

„Jsou všichni až nápadně slušní," řekl misionář. „Daisy má určitě něco za lubem. Poznal jsem ji to na očích." To však už naštěstí odjíždějící hosté ne-slyšeli.

„Zvládli jste to báječně," pochválila je Daisy, když přistáli.

„Máte moc milé misionáře," řekl jí Roger.

„Docela milí jsou," uznala Daisy. „Ale misionáři jsou misionáři. Kdo by si tohle nepamatoval, ani ne-může být Úhořem. Co oči nevidí... Však víte, jak to myslím. Nač jim taky dělat těžkou hlavu. Nevy-stoupíte si na břeh?"

„Musíme do tábora," řekl John. „Máme toho ještě spoustu zanést do mapy. A uvařit večeři. Navíc nám zrovna trošičku fouká vítr."

„Počkejte," řekla Daisy. „Done, skoč pro ten to-tem. Přece bez něho neodjedete. Poplujem s vámi k ústí průlivu."

Bridget seděla na dně Čaroděje se Sindibádem na klíně a držela totem. John kormidloval. Zuzana vzty-čila plachtu a sedla si na střední sedačku. Kousek od nich kormidlovala Titty Světlušku a konvoj čtyř divošských lodí ze všech sil vesloval, aby jim stačil.

„Tak zítra brzy ráno!" volala Daisy.

„Budem vás čekat," křičel John.

„Karabadangbaraka," volala Nancy.

„Akarabgnadabarak," odpověděl Tát, Tek a Ma-stodont.

Jen Daisy odpověděla trošičku jinak.

„Gnad... gnad," křičela Bridget. „Slyšelas ji, Zu-zano? Už zase řekla ‚Gand!' Podle toho jsem ji hned poznala, jak jsme se sešly v té trávě."

„Jsem ráda, že všechno takhle dopadlo," řekla Zu-zana. „Ale pořádně jsi mě vyděsila. Už jsem si mys-lela, že jsi zapadla do bahna."

„Tak oni se jmenují Tát a Tek," řekl Roger. „Ta-koví mlčenliví bratři!"

„Jsou to senzační divoši," řekl John. „A když teď budeme mít šest lodí, prozkoumáme na sto mil denně."

„A taky že si to užijeme!" řekla Nancy. „U všech mořských úhořů! Titty, jak to kormidluješ! Nechce-me jim přece narazit do lodě. Ať žijí Úhoři! To bude dobrodružství, uvidíte!"

Pozdě večer, po setmění, když Bridget už ležela a ostatní se chystali, že půjdou spát, zaslechla Peggy v úžině šplíchání vesel. „Co to?" zarazila se. „Snad nás zas nechťejí přepadnout?"

Chvilí poslouchala.

Pak k ní dolehl přes vodu přešťastný Mastodontův hlas. „Víte co? Přinesu vám ráno šlapačky."

„Výborně!" zavolal John.

„Karabadangbaraka!" vykřikla Nancy.

„Akarabgnadabarak!" ozvala se ze tmy radostná odpověď a šplíchání vesel se rychle vzdalovalo, jak Mastodont vesloval zátokou k Dračici a svému dou-pěti.

Kapitola XXI

ŠEST LODÍ NA VÝZKUMECH

Hned po ránu, ještě než cestovatelé stačili umýt a uklidit nádobí od snídaně, přišel do tábora Masto-dont a přinesl jim šlapačky.

„Karabadangbaraka!" pozdravil je radostně, a než mu stačili odpovědět, hned mluvil dál: „Všichni ke mně musíte přijít dneska večer na Dračici, zvu vás k večeři. Mám ještě šunku a všechno to jídlo, co mi dala maminka, když jsem jí řekl, že jsem vás pozval."

„Třikrát hurá!“ zvolal Roger.
„Moc rádi bychom přišli,“ řekla Zuzana. „Ale snědli jsme ty houby a ostružinovou kaši, co jsme s sebou chtěli přinést.“
„Jídla mám spoustu,“ ujišťoval je Mastodont. „Je-nom mi asi nevystačí hrnky a talířky.“
„Ty si přineseme,“ řekla Zuzana.
„A nemohl by s sebou vzít Roger foukací harmo-niku?“ ptal se Mastodont.
„Jistě a hned si začnu něco nacvičovat,“ souhlasil Roger.
„Ať tě ani nenapadne,“ zarazil ho John. „Jeden tvůj koncert denně nám stačí ažaž.“
„Tak dobrá,“ podvolil se Roger. „Nic si nacvičo-vat nebudu. Ale až začnu hrát večer falešně, tak za to může John.“
„Prosím tě, nepodíval by ses nám na mapu?“ po-žádal Mastodonta John. „Nedá se to tam někde, co jsme byli včera, obeplout?“
„Nevím,“ řekl Mastodont. „Nějaká úžina tam je, ale nezdá se mi, že by vedla až na druhou stranu. A na konci je tam stejně jen bahno.“
„Je to strašně důležité,“ vysvětloval mu John. „Viš, jestli tam vede Severozápadní vodní cesta, tak jsme byli včera na ostrově. A jestli nevede, byl to jen výběžek. Z tatínkovy mapy se to nepozná. Nemohli bychom se tam podívat?“
„Když klesá hladina, tak se tam nedostaneme,“ namítl Mastodont. „A klesla už pořádně. Ale neříkali jste, že si chcete vyzkoušet šlapačky? Teď by se to zrovna výborně hodilo. Přece nepoplujeme do Hor-ních vod, dokud zas nezačne příliv.“
„Mohla bych si na nich taky zaběhnout?“ ptala se Nancy.
„A já?“ hlásil se Roger. „Podívejte! Tamhle jsou ostatní.“
„Karabadangbaraka!“ Hastrmanovou zátokou sem veslovala Daisy se svými bratry.
„Akarabgnadabarak!“ Mastodont a cestovatelé jim běželi naproti k přístavišti.
„Všechno je domluveno!“ volala Daisy, jak se bro-dila ke břehu. „Zítra večer máme koroborí. A misio-náři nám dovolili, že mužem zůstat i za tmy. A příliv bude až pozdě večer. Všechno nám senzačně vy-chází!“
„Ale dneska večer máte přece přijít na večeri ke mně,“ řekl Mastodont. „Připravil jsem vám úplné hody.“
„K tobě se samozřejmě dostaneme taky,“ řekla Daisy. „Jenom budeme muset dost brzy odejít. Zítra máme vstávat hned za svítání.“ Pošeptala něco Ma-stodontovi do ucha.
„My si teď trochu zaběháme na šlapáčkách,“ sdě-loval jí Roger.
„A už jsi to někdy zkoušel?“ ptala se ho Daisy.
„Ještě ne,“ přiznal Roger. „Ale viděl jsem, jak na nich běhá Mastodont.“
Dva nemluvní bratři, Tát a Tek, na sebe jenom pohlédli.
„My se budeme dívat,“ řekla Daisy. „Kdo si to zkusí první?“
„Já,“ hlásila se Nancy a už stála na šlapáčkách a Mastodont jí přivazoval řemeny přes nárt.
Pomaličku, kousek po kousku, posunovala Nancy šlapačky bahnem a úpěnlivě se přidržovala lodního zábradlí, aby nespadla.
„Tak se to nedělá,“ kritizoval ji Roger. „Musíš je prudce odkopávat a rychle klusat.“
„Jen ať to zkusí,“ smála se Daisy.
Nancy se s nezvykle úzkostlivým výrazem v obli-čejí pustila lodi a udělala pár kroků. „Pojď, John. Zkus to teď ty,“ řekla. Posadila se na kraj loďky a Mastodont jí zul šlapačky.
John se na ně postavil a uvázal si řemeny. Pak pomalu vykročil. „Není to tak lehké, jak to vypadá,“ řekl. Jedna noha mu uklouzla v svažitém bahně a sna-žil se udržet rovnováhu alespoň na druhé. Ale druhá šlapačka pod ním podjela jako sáňky a vzápětí už seděl John v bahně. Marně se snažil přitáhnout si šlapačky pod sebe. Vůbec mu to nešlo. Převrátil se a dolezl ke břehu po čtyřech.
„To už úplně stačí,“ hubovala Zuzana. „Budeš si muset všechno svléknout.“
„Měl jsi jít mnohem rychleji,“ řekl Roger. „A před-klonit se.“
„Dost na tom, když je celý od bahna jeden,“ řekla Zuzana.
„Jen ho nech, ať to zkusí,“ přimlouvala se Daisy.
Mastodont uvázal šlapačky na nohy Rogerovi. „A teď se dívejte!“ volal Roger. „Měli jste se pořá-d-ně předklonit a vyhazovat nohy... takhle...“ Na chvíličku se zastavil. Ve tváři se mu objevil podivně nejistý výraz. Pak si vzpomněl, jak Mastodont utíkal dnem téhle úžiny, a také se rozběhl. První krok se mu ještě jakžtakž povedl. Druhý také. Při třetím si zachytil jednu šlapačku o druhou a upadl rovnou na nos.
Tát a Tek neřekli ani slovo, jen se na sebe podí-vali a ohýbali se tichým smíchem.
„To víš, na Mastodonta se musí člověk vycvičit,“ poznamenala Daisy.
Pak si odvedli cestovatelé Úhoře do tábora, tento-krát jako milou návštěvu, a ne jako nepřátele. John a Roger si rozvěsili všechno oblečení po křoví, roz-hodli se, že až do večera budou chodit jako divoši v plavkách, a museli se umýt v rybníčku, aby ze sebe dostali bahno, které na nich zůstalo, i když se svlékli. Zuzana s Peggy se daly do práce a začaly chystat ba-líčky s obloženými chleby na výpravu k Horním vo-dám. John a Titty několikrát obkreslili prázdnou ma-pu, na které byly zaneseny jen končiny západně od Hastrmanovy zátoky, aby každá posádka dostala svou vlastní kopii. Mastodont seděl vedle nich na bobku, obdivoval je, jak jim to jde od ruky, a ukázal jim pár míst, kde se podle jeho soudu cestovatelé maličko spletli. Na hrázi o kousek dál se co chvíli ozývaly výbuchy smíchu, jak si tam Nancy, Daisy a úhoří bratři uspořádali vlastní poradu. Bridget byla trochu uražená, že ji nevzali mezi sebe, a hrála si se Sindibádem. Roger, vyšíváný z tábora, si teď dole u loďek nacvičoval na foukací harmonice námořnic-kou písničku. Když se houpá lodní kýl a sledoval, kdy se začne měnit hladina moře. Voda pomalu opadáva-la, ale konečně se zase začala plazit vzhůru po bahně.
Roger běžel s tou zprávou za ostatními.

„Už začal příliv!" křičel.

„Počkáme ještě aspoň hodinu," řekl Mastodont.

„Nač se taky vypravovat, dokud není v průlivench voda."

Začali s posledními přípravami. Bridget jen nerada svolila, aby Sindibád zůstal v táboře. „Celý den by se přece na malé lodičce nudil," domlouvala jí Zuza-na a slíbila, že s sebou Sindibáda vezmou, až zase podniknou výpravu po souši.

Mastodont jim připo-mněl, že větší lodě se budou muset plavit hlavními průlivy.

„Nejhůř se budou mapovat krátké průlivy," řekl John. „Ale víte co? Titty a já bychom měli radši plout na loďkách Úhořů. Jsou mělčí než naše."

„Já pojedu s Daisy," prohlásila Nancy.

„Možná že budeme občas muset vystoupit a tlačit," upozorňoval Mastodont vesele.

„Tak abychom vyrazili," navrhovala Titty.

„Nechcete se nejdřív naobědvat?" ptala se Zuzana.

„Radši se najíme cestou," řekl Mastodont. „Lepší, když vyrazíme hned a svezeme se s přílivem."

Za půl hodiny byl tábor prázdný. Opuštěna zůsta-la i Hastrmanova zátoka, ale kdyby se byl někdo za-díval dolů z letadla, viděl by, jak se uprostřed Zá-hadných vod pomalu pohybuje spolu s přílivem cosi jako plující ostrůvek. Až olejově klidná hladina byla úplně nehnuta a kolem se nezvedl ani vánek. Čaroděj plul připoután k Světlušce. Nancy a Daisy, John a Tek a Titty a Tát, vždycky dva a dva v jedné lo-dičce Úhořů, si hodili poutači lana na některou z vět-ších loděk. Mastodont s Rogerem je na své veslici všechny předhonili, až se dostali těsně za Čaroděje. Všech šest loděk teď plulo pohromadě. Posádky si podávaly z loďky do loďky jídlo a čile se krmily.

Příliv pomalu unášel plující ostrov loďek středem

širokého průlivu. Po obou stranách se táhly nízké zelené břehy a široké pásy lesklého bahna. Vpředu se do daleka prostírala jako sklo hladká voda, také vrou-bená zelenými břehy. V dálce se objevila střecha ja-kéhosi stavení a nízké zelené ostrovy s bahnitým okrajem.

„Nebylo by lepší veslovat?" zeptal se po chvíli John.

„Dokud nestoupne hladina, tak nemáme proč po-spíchat," řekl Mastodont.

„Už jsem si začal doplňovat mapu," ozval se Roger.

„Vždyť do ní zatím nemáš co dát," podivil se John.

„Zato jsme si dali sami," řekl Roger. „Do lebedy. Senzačně jsme si pochutnali. Hlavně na banánech."

„Ale co to má společného s mapou?" nechápal John.

„Hodně," řekl Roger. „Zapsal jsem do ní: Tady se loďstvo nabaštilo, a taky je to pravda."

Skelnou hladinu zčeřilo pár vlnek a za nimi už se objevovaly další.

„Jako kočičí tlapky," poznamenala Daisy.

„Blíží se vítr," řekl John.

„Odpoutat," velel Mastodont. „Hod' sebou, Ro-gere. Jestli ostatní poplují s větrem, měli bychom se honem pustit do veslování."

Za nepatrnou chvíli se ostrov rozdrobil na šest malých loděk. Roger s Mastodontem vypluli první. Na všech ostatních loďkách začaly posádky vztyčovat plachty.

„Úhoří vítr," libovala si Daisy a honem vztyčova-la svou malou plachtu. Nancy, která se tentokrát pro změnu jen vezla, seděla na dně loďky s tužkou a svou kopií mapky.

„Proč zrovna úhoří?" zeptala se.

„Protože přesně takový vítr se nám hodí," odpo-

věděla udýchaně Daisy, jak škubala za zvedací lano. „Je to úplně skvostný vítr. Celou cestu tam ani zpát-ky nebudeme muset křížovat."

Zuzana, která velela na Čaroději, seřídila kormid-lo, a protože musela vztyčit plachtu, svěřila řízení lodi novopečenému prvnímu námořníkovi Bridget.

Peggy, osamělá na Světlušce, se zřejmě s čímsi po-týkala, ale když jí John nabídl, že k ní přestoupí a po-může jí, odpověděla úplně v Nancině stylu: „U všech ráhen a kosatek! Tisíc láter! Nějak se mi to zaseklo. U všech kozlů rohatých! Konečně že ta plachta leze nahoru!"

Tát a Tek chtěli předvést svým pasažérům, co do-káží divoši, a než si cestující vůbec všimli, že se něco děje, krásně vypjali plachty.

„To byla rychlost," uznala Titty.

„Blesková," řekl Tát. „Někdy to dokáže Tek rychleji než já, ale jindy jsem zase hotový dřív."

„Co uděláme teď, bílý náčelníku?" zeptal se Tek, chopil se páky kormidla a překročil Johnovy nohy.

„Měli bychom všichni zamířit k místu, kde se větvi průliv," řekl John, celý zkroucený na dně loďky, jak se díval do mapy, položené na střední sedačce. „Ale budeme se radši držet při severním břehu. V tomhle úseku jsem ještě nebyl. Víte, když jsme se chystali to tu zmapovat, mysleli jsme ještě, že jste naši nepřátelé, a nechtěli jsme se moc vzdálit od tábora, abychom ho měli pořád na očích."

Tek se zasmál. „Ale stejně vám to moc platné ne-bylo."

„Kdyby Titty zrovna nekreslila tu mapu, tak jste to nedokázali," řekl John. „Ale vlastně můžeme být rádi, že vám to vyšlo. Jenom je škoda, že jsme pořád-ně nezmapovali severní pobřeží. Poslyšte, je tohle před námi ostrov?"

„Je jich tam víc," řekl divošský vůdce.

„Podívej!" vykřikl John po chvíli. „Co je to tamhle za úžinu? Dá se jí proplout? V tom případě by bylo celé to území, co jsme zkoumali, ostrov."

Tek pohlédl směrem, kam mu ukazoval John. V dlouhé hrázi severně od nich byla znát jakási me-zero.

„Je to dost možné," řekl Tek.

„Hej, Mastodonte!" volal John.

Mastodont přestal veslovat a ohlédl se. Ostatním zatím foukal jen mírný větřík, takže Mastodont klidně předešel všechny plachetníčky. „Co je?" volal.

Přiliv je unášel kolem mezery v hrázi.

„Víte co, přesvědčíme se," navrhl John.

A právě v té chvíli zahlédla Bridget tuleně. V dálce před nimi, kde se Záhadné vody ztrácely mezi úzkými zelenými břehy, byl bahitý či písečný výběžek a cosi se na něm blýskalo. „Podívejte!" řekla Daisy. „Někdo se tam koupe a převaluje ve vodě. Úplně jako Tát a Tek."

Všichni se tam rychle zadívali, trochu uražení, že jim sem vnikl někdo cizí.

„Vždyť je to tulen!" vykřikla Titty, jak se dívala dalekohledem.

„To je přece Jirka!" řekl Mastodont a rychle, tiše vesloval k tuleňovi.

Tulen se lenivě vyhříval na sluníčku, ale měl zřejmě nějakou magnetickou přitažlivost. V mžiku k němu zamířila celá flotila. Ani John neměl na chvíli oči pro nic jiného. Ostrovy si přece jen leží nehnutě, ale tuleni ne. A navíc teď kormidloval Tek, ne John, a Tek také musel měnit kurs spolu s ostatními.

„Letos ho vidíme poprvé," řekl Tek „Don povídal, že se tu objevuje dost často. Ale my jsme tady v tu dobu nikdy nebyli."

„Ale proč mu říká Jirka?" ptal se John, a stejně se vyptávali ostatní v druhých lodkách.

„Proč ne?" odpověděl Tek a John se s tou odpo-vědí musel spokojit.

Lodky teď vytvořily regatu s tuleněm Jirkou na konci. Všechny jich plulo tak blízko sebe, že z jedné lodky do druhé byl slyšet i docela tichý rozhovor.

„Necákej tolik," sykla Daisy na Mastodonta. „Ne-mluv pořád," řekl Mastodont Rogerovi. „Co si s ním počneme, jestli ho chytíme?" ptala se Bridget Zuza-ny. „Peggy, strhla jsi nám vítr," řikala Titty. „Tak se ke mně tolik nepřibližujte," odpověděla jí Peggy. „Už nás viděl," zašeptal Tek.

Tulen se provaloval v bahně a najednou pozvedl kulatou šedivou hlavu. Pomalu, beze spěchu, se zvedl na ploutvích a dokolibal se k vodě. Chvilku tam zůstal ležet s hlavou nad hladinou a potom zmizel.

Lodstvo plulo dál k místu, kde ho ještě před chvílí bylo vidět.

„Však on se zas vynoří," řekl Mastodont.

„Ale kde?" chtěl vědět Roger.

„Tamhle je!" zvolala Daisy a celá flotila prudce změnila směr. Jirka se vynořil o víc než sto yardů od nich. Nad vodou mu byla vidět jen hlava a ramena. Zřejmě ho flotila zajímala stejně jako on ji.

„Víte co, doplujeme až k němu a nakreslíme si ho," navrhovala Titty. „A měli bychom si ho zanést do mapy."

Jirku však zřejmě lodstvo omrzelo. Ponořil se, a i když cestovatelé dopluli přesně na místo, kde ho naposled zahlédli, už ho nespatřili.

John se otočil a znovu se zadíval na mezeru v hrázi. „Poslyš, Mastodonte, měl bych to tam zkusit pro-zkoumat," zavolal. „Třeba je to opravdu Severozá-padní cesta."

„Až zítra," volal Mastodont. „Jestli chceš jet dneska s námi, tak to nestihneš. I kdyby tam vedl průliv skrz naskrz, musel bys počkat, až bude dost vody. A kdybys to tam chtěl obeplout kolem dokola, tak to zas nestačíš prozkoumat tady." A ukázal ku-předu na nízké bažinaté ostrůvky. John si tedy ozna-čil mezeru v hrázi velkým otazníkem. Jestli tam vede průliv k Severnímu moři, rozhodně stojí za zvláštní výpravu. A podle toho ústí by soudil, že průliv se táhne do daleka. Severozápadní cesta! A třeba je tam někde i Severovýchodní. Prozkoumá jednu a Nancy druhou. Ted' však, když kolem nich stoupá voda, se musejí řídit podle domorodých průvodců.

„Kam by měl tec? kdo zabočit?" volala Daisy.

„Jsou tu dva hlavní průlivy," křičel Mastodont. „A pak ta zátoka k jihu a průlivy přes slatiny upro-střed. Já se dám s Rogerem zátokou, protože mi loď-ka tak nedrhne a dostanu se tam i zpátky, než stoup-ne dost voda a budete moct vyplout i vy. Pak pro-plujeme slatinami a setkáme se s vámi."

„Výborně," volala Daisy. „Podívejte, bílý náčel-níku, vy poplujete tudy." A ukázala k ústí průlivu. „Dělej mu lodivoda, Teku. Jestli to proplujete dřív než my, počkejte na nás."

„Radši bychom měli sundat plachty," navrhoval Tek. „Na plachtění tam nebude dost místa."

John spustil plachtíčku a díval se, jak ostatních pět loďek pluje v jednom chumlu při okraji bažin.

„Měl bys mě nechat veslovat," navrhl mu Tek. „Budeš mít plno práce s mapou."

„Dobrá," souhlasil John. „Podívej, tamhle spouští ještě někdo plachtu."

„To je můj bratr," řekl Tek. „Ten si dá, než tam propluje. Je to tam jen něco přes yard široké."

„A už spouští plachty na dalších dvou lodkách!"

Vzápětí jim všechny ostatní lodky zakryl břeh, ale John by byl stejně neměl čas je pozorovat, protože napjatě sledoval kompas. Takové mapování cestou nebyla žádná legrace a byl by rád věděl, jak si vedou ostatní. Tamhleten mys na Mastodontově ostrově leží východním směrem. John si to zaznamenal, a jak Tek vesloval vodou, hledal si cestu mezi břehy a co chvíli narazil vesly do bahna, určil si John každých pár minut podle kompasu nový směr.

„Není to vůbec špatný průliv," poznamenal Tek a díval se, jak John horečně pracuje.

„Ještě štěstí, že jím proplouváme se stoupajícím přílivem, a dokud tu není bahno úplně zalité vodou," řekl John.

„Tamhle je jedna loď" řekl Tek, když před sebou konečně spatřili volnou vodu a téměř současně za-hlédli stěžen lodíčky, která jako by se pohybovala po souši jižně od nich.

„Tamhle je další," řekl John.

„A tamhle zase jedna. Tak to by byly všechny. Ba ne, jedna chybí. Ale která?"

Na místě, kde se stýkaly průlivy mezi ostrovy, se shromáždilo pět lodiček. Čaroděj, Světluška, Mastodontova veslice a dvě divošské plachetnice. Jen loď-ka, na které se plavila Nancy a Daisy, ještě nedo-razila.

„Uvázly v bahně," řekl Mastodont, když se po-stavil na lodi a ohlédl se.

„My taky třikrát uvázli," přiznal Roger. „A jednou si musel Mastodont obout šlapačky, vylézt z lodě a odstrčit ji."

„My uvázli nejmní dvakrát," řekla Titty.

„A my aspoň stokrát," přidala se Bridget. „Vid, Zuzano?"

„Jenže Daisy by to měla zvládnout jakoby nic," podívoval se Mastodont.

Tek a Don otočili loďky a vyrazili na záchrannou výpravu. Nikoho však zachraňovat nemuseli. Najednou se před nimi objevil vrcholek stěžně pohybující se bažinami a za chvíli už zahlédli loďku, kterou odrá-žela z jedné strany divoška Daisy a z druhé cesto-vatelka v červené čapce.

„Že jste tu! Co se vám stalo?"

„Pořádně jsme uvázly," řekla Daisy. „Musely jsme počkat, až nás trochu nadnese příliv. Ale ani nám to nevadilo. Měly jsme si dost co povídat."

Obě se usmívaly. John měl skoro dojem, jako by jim to zdržení přišlo náramně vhod.

„A co podnikneme teď?" ptal se Roger.

„Proplujem zas každý jiným průlivem, prohodíme si je," navrhoval John.

A tak se vrátili a každá z lodiček se dala novou cestou. Voda už hodně stoupla a tentokrát nikdo ne-uvázl, leda tak na minutu nebo na dvě. Když připluli nazpátek, vyličili všichni cestovatelé co nejvěrněji své trasy.

„Mangové ostrovy," hlásila Titty. „Samá bažina. Ani tam není kde přistát."

„Nahore v zátocě jsou dvě docela slušná přístaviště," řekl Roger.

„Tam by se přistát dalo," dodala Bridget.

„Tak se tam vyloďme," navrhovala Titty. „Je tam osada. A lidé v domorodém oblečení."

Veslovali dál po nevelké ploše volné vody, z níž ještě tu a tam vykukovaly kousky bahna. Z jedné strany se táhla stará přístavní hráz, u které kotvilo několik domorodých loďek. Za hrází bylo vidět cha-loupky a louky a na nich pasoucí se koně, kteří se oháněli ocasy po mouchách. Pod hrází natíralo ně-kolik mužů v kalhotách a košilích (domorodém to oblečení) loď. Cestovatelé přistáli na kousku šterko-vého břehu u hráze a vylezli nahoru, porozhlédnout se po Mangových ostrovech a průlivech, jimiž při-pluli.

„Tamhle se vydáme potom," řekl Mastodont a uká-zal přes volnou vodu k místu, kde bylo vidět ve břehu malou mezeru. „Je tam průliv. Ale ještě v něm není dost vody."

John a Titty se rozběhli po vysokém břehu a zjistili, že tenhle kousek tatínkovy mapy nepotřebuje ani moc oprav, i když na něm není zakreslen průliv ani označena domorodá osada. Než se vrátili, stoupla voda o další stopu a ostatní na ně už čekali v loďkách, při-praveni na poslední úsek plavby.

„Tak vyrazíme," řekl Mastodont. „My s Rogerem poplujem první. Dvě loďky se tam vedle sebe ne-vejdou."

Šest loďek postupně vyplulo z volných vod a za-mířilo do úzkého ústí průlivu. Čekal je nejpodivnější úsek průzkumu, který zatím podnikli, ale do mapy se jim zanášel snadno, protože průliv vedl téměř rovně. Když voda končila a nemohli dál, zastavili se u jaké-hosi starého, dehtem natřeného bednění, které kdysi sloužilo jako přístavní můstek nákladních plachetnic. Bylo tu tak mělko, že se posledních pár yardů museli odrážet.

„Tady jsme už dávno nebyli," řekla Daisy. Vzaly se s Nancy za ruce a vysadily Bridget na břeh. „Víte co, půjdeme se podívat, jestli tu ještě najdeme toho pasáka krav."

Kousek od přístavního můstku se krčilo pár dom-ků, na kterých bylo napsáno, že jsou stavěné z kamení ze starého Londýnského mostu. Divoši a cestovatelé se kolem nich chvíli procházeli, jako by byli někde v cizině, až došli k ohradě, kde právě dojíl jakýsi muž v dřevěné kůlně krávy.

„Přišli jste si pro mléko?" zavolal na ně a poslal syna pro sklenice. „Pamatuju se na vás... a na tebe taky," řekl. „Ale tebe jsem tady ještě neviděl a tebe taky ne..."

Divoši se chvíli o něčem šeptem dohadovali a po-tom řekla Daisy: „Jenže my s sebou nemáme ani pe-nny. A tak mléko nechceme."

„My máme peněz dost," řekl John. „Zuzana s sebou vzala peněženku naší výpravy. A jestli se nenapijete vy, nebudeme pít taky."

„Samozřejmě že se musíte napít s námi," naléhala Zuzana.

„Žízeň máme jako trám," přiznala Daisy. „Moc-krát děkujeme."

„Dejte si chutnat," řekl jim sedlák a všech sedm se jich střídalo o tři sklenice, protože víc jim jich chlapec nepřinesl.

„Na zdraví," řekla Nancy. „Nechtě poháry ko-lovat."

„Poslyšte," ozval se Roger, když se zas chystali k loďkám. „Počítal nám jen čtyři penny za litr. To je o dvě penny míň než doma. Chtěl jsem říct než v naší zemi."

„Však jste taky přepluli moře," zasmál se sedlák.

„To jsme přepluli," řekl Roger.

Sedlák se zasmál, přesvědčen, že Roger žertuje, ale nikdo mu nevysvětlil, že je to pravda. Když se zas vrátili k loďkám, voda pořád ještě stoupala.

„Naskoč si, Rogere," řekl Mastodont. „Větr fouká rovnou průlivem. Teď se jim popluje pod plachtami bezvadně a budeme mít co dělat, jestli je chceme předhonit."

„Teku, myslíš, že ještě stačíme prozkoumat Seve-rozápadní cestu?" ptal se John.

„Ne," odpověděl Tek. „Ledaže byste si odepřeli večeri na Dračici."

„Pospěšte si!" volal Mastodont. „Vztyčte plachty a zkuste, jestli nás dohoníte."

John se nakonec svých úmyslů vzdal. Nejdřív je zdržel ten tuleň a teď se zas chystají na večeri k Mas-todontovi. Moc

rád by se byl přesvědčil, jestli tam vede Severozápadní cesta, ale bylo by od něho dost sprosté, kdyby si teď někam vyrazil, a ještě s sebou odvezl Teku. „Však my vás dohoníme!“ vykřikl.

Na jedné lodičce po druhé vztyčili mořeplavci

plachty a s větrem v zádech rychle vypluli průlivem. Když z něho vyplouvali, zahlédli ještě Mastodonta, jak ze všech sil vesluje a mizí jím v průlivu jižně od Mangových ostrovů. Byli už těsně za ním, tak těsně, že slyšeli Rogera, jak pohání Mastodonta jako koně, ale vtom znovu vypluli na volnou vodu, spatřili před sebou Mastodontův ostrov a vysoké stromy volavčího hnízdiště a za chvíli museli sundat plachty, chopit se vesel a pustit se za Mastodontem klikatým západním cípem jeho zátoky.

Kapitola XXII

MASTODONT POŘÁDÁ VEČÍREK

Za ohybem průlivu zabočilo všech šest loděk v jed-nom chumlu k starému vraku, z kterého si Mastodont udělal doupě. Kolmými prkny pronikala voda, ale příd' uprostřed zčeřených vlnek, kterou si Mastodont nedávno sám nadehtoval a nabarvil, vypadala, jako by patřila k nějaké lodi, která se ještě chystá na moře. Vítězství viselo na vlásku, ale Mastodont získal znovu náskok, když na ostatních loďkách skasávali plachty, a těsně než jeho hosté přirazili k boku Dračice, stačil ještě vylézt s Rogerem na palubu.

Cestovatelé a Úhoři se vyšplhali po žebříku a Mastodont jim pomohl přes zábradlí, jako kdyby je vítal na palubě soukromé jachty. „S bahnem si hlavu nelámejte,“ řekl. „To se umyje později. Vůbec nikomu nevadí. Stejně musím každé ráno spláchnout palubu. Ale jestli se chcete mermomocí umýt, tak tady máte kbelík.“ Spustil kbelík přes lodní bok a vytáhl ho plný vody. Návštěvníci, kteří se dostavili bosí, si smyli z nohou alespoň nejhorší vrstvy bahna. Ti, co měli na nohou holínky, se zařídili podle Mastodon-tova příkladu, zuli se a holínky narovnali do řady v lodním kanálku. S povinností hostitele vypomohl i Roger a provedl Peggy, Zuzanu a Bridget po palubě, jako kdyby jim předváděl vlastní loď. „Tohle je vra-tidlo,“ vysvětloval. „Viděli jste přece nahoře na břehu kotvu. A tady býval stěžeň. Tohle je komín... Mastodont má opravdická kama... A tady se sestupuje do kajuty.“

„Pojďme raději dolů,“ zval je Mastodont. „Chvilku mi bude trvat, než všechno připravím. A moc vám děkuju, že jste si přinesli hrnky a talíře. Dolů je radši vezmu sám. Vy se potřebujete chytit žebříku oběma rukama.“

Všech jedenáct se jich jakžtakž stěsnalo do Masto-dontovy kajuty. Chvíli se nemohl nikdo ani hnout, ale pak je Mastodont poprosil, aby se posadili, a vši-chni si někde našli místočko - na jeho palandě, na lavici i na podlaze. Mastodont zatím zapálil vařič, postavil vodu na čaj a začal porcovat velkým ku-chyňským nožem šunku.

Zuzana se na něj chvíli dívala, ale byla jako na trní. „Radši bych snad nakrájela tu šunku sama,“ řekla, když už nemohla ten pohled vydržet.

„Zuzana kráji senzačně,“ řekl Roger a Mastodont jí vděčně práci přenechal a pustil se do něčeho jiného.

Roger ukazoval ostatním rybářské udice, rozpra-cované sítě a háčky, na které se věšely šaty, když tu Nancy najednou zahlédla na zdi hřebíčkem připích-nutou zrcadlovou zprávu, která způsobila všechny ty zmatky.

„Tady je to!“ volala. „Tohle je přece ta tajná zprá-va psaná obráceným písmem. Bezvadný nápad! Po-dívej se na to, Zuzano. Není to o nic horší písmo, než jakým si dopisujeme my.“

Mastodontovi rázem zmizel šťastný úsměv z tváře.

„Done!“ zvolala Daisy. „Vždyť to byl všechno omyl! Neměl sis ten dopis nechávat.“ Vyskočila, po-padla zprávu, zmačkala ji a vstrčila do kamen. „Tak a je to! Dopis je fuč. A teď mezi námi bude zas mír.“

Mastodont se znovu pousmál a dál vytahoval z vaku broskvové kompoty.

„Ale jen do zítřka!“ řekla Nancy.

„Jasně,“ souhlasila s ní Daisy. „Pak uspořádáme koroborí, předložíme lidskou oběť a uzavřeme míro-vou dohodu na všechny časy. Ani nevíte, jak jsme rádi, že jste přijeli. Na pořádné válečné tance nás nikdy nebylo v kmeni dost... Ale teď jste viděli naše písmo. Ukažte, jak si dopisujete vy.“

„K tomu musíte umět semafor,“ vysvětlovala Nan-cy. „Píšeme si takhle.“ Vzala kus papíru, do kterého byl zabalený chléb. „Tak třeba ty jsi říkala ‚mírovou dohodu na všechny časy‘. Tak se podívej. Tohle jsou značky. A teď k nim přimalujeme nožičky... tak-hle ...“

„Vždyť to připomíná spíš válečný tanec,“ řekla Daisy.

„A to je právě ono,“ rozzářila se Nancy. „Nikoho, kdo by ten dopis viděl, by ve snu nenapadlo, že se dohadujeme o smíru. Podívejte. Nakreslím vám celou abecedu. Všimněte si jen paží. Nožičky si každý může přimalovat, jak je mu libo.“

Zuzana krájela šunku a zabrala jeden konec stolu. John si shromáždil všechny mapy, rozložil je na dru-hém konci, porovnával si je, jak ležely vedle sebe, a občas si položil jednu na druhou a přidržel si je proti světlu, které sem proudilo otvorem. Než z nich přenesou všechno do jedné mapy a zakreslí všechny ty průlivy, kam patří, pěkně si vyhraji. Půjčil si kus papíru od Mastodonta, který právě otvíral konzervy, a pomalu si ujasňoval, jak vlastně má ta mapa vy-padat. Tady dole by měla být zátoka. Ano, ta se Rogerovi povedla a tohle je jižní průliv a vodní cesty mezi Mangovými ostrovy. Nakonec se to docela vy-krystalizuje, ale bude to chtít čas.

Jak tak pracoval, ze začátku ani nevnímá, o čem se ostatní kolem něj baví, ale když pak začal gumovat čáry, které zkazil na svém nákresu, a obtahovat jiné, které chtěl na mapě ponechat, vyslechl věty, svědčící o tom, že ostatní myslí na všechno jiné než na mapo-vání. „U všech kozlů rohatých! Vlastně u všech moř-ských úhořů!... Tak by to bylo určitě nejlepší.“ Nan-cy se právě za něco přimlouvala a John dobře věděl, že Nancy na sobě má z cestovatelky a badatelky jen tenkou slupičku. Začíná se z ní klubat pirátka. Anebo se piráti nějak pomíchali s Úhoři? Ale ať, co na tom, jen když dodělají tu mapu. Potom zaslechl Bridget: „Ale vždyť jste mi to slíbili. I Zuzana uznala, že jsem už dost velká.“ Pak prohlásil Roger po dlouhém do-mlouvání s oběma úhořmi bratry: „Jenže si neumím představit, jak můžeme rozdělat pořádný oheň. Spo-třebovali jsme skoro všechno dříví, co jsme kde našli, jak jsme

pořád vařili čaj." Do toho vpadla Daisy: „S tím si hlavu nelámej. Počkej do zítřka ráno." „Kde máš harmoniku, Rogere?" zeptal se Mastodont. „Pro-pána, nechal jsem si ji u tebe v loďce." Za chvíli už Roger zas hbitě šplhal po žebříku a na palubě se roz-lehly tóny jeho oblíbené písničky Když se houpá lodní kýl a Daisy, Nancy, Peggy, a dokonce i úhoří bratři si začali podupávat v jejím rytmu.

„Poslyš, Johne, co kdybys uklidil ty mapy," řekla Zuzana. „Musíme prostřít k hostině... A na tanco-vání tu není kus místa. Když už neumíte být zticha, tak odsud všichni zmizte."

Posledních příprav se ujal jen Zuzana s Masto-dontem, i když se skoro nemohli domluvit, jak jim ostatní dupali nad hlavou. Venku bylo pořád ještě dost světlo, ale Mastodont rozsvítil velkou svítilnu a pověsil ji na hák. Pak se spiklenecky usmál na Zu-zanu a rozbalil velkou krabici prskavek. „Maminka mi je chtěla dát k narozeninám, ale přemluvil jsem ji, aby se s nimi neschovávala," řekl jí.

„Všechno připraveno," volal po chvíli, ale nikdo ho neslyšel. „Všechno připraveno!" křičel znovu. Na-to už harmonika ztichla a hudebník i s tanečníky šli k večeři.

Netrvalo dlouho a spořádali všechen čaj, šunku, chléb, máslo, broskvové kompoty a čokoládové sušen-ky. K prskavkám byly přibaleny papírové čepice a Bridget báječně slušela růžová korunka a Mastodon-tovi ještě víc světle modrý klobouček.

„To byla ale skvělá hostina," liboval si Roger, když už nemohl sníst ani sousto.

„Na Bridget a na úhořích si pochutnáte ještě lip," sliboval jim Mastodont. „Jenom počkejte do zítřka ve-čer... Jen abych jich chytil dost... Na výzkumy mě zítřka potřebovat nebudete," dodal. „Stejně asi nebu-dete moc nic dělat."

John se podíval do mapy. „Taky toho už moc na práci nemáme," řekl. „Nejdůležitější úsek je to sever-ní pobřeží, co jsme ještě úplně neprozkoumali. Musí-me vypátrat, jestli tam vede za Ostružinovým poby-žim Severozápadní cesta, nebo ne. A pak musíme zjistit, jestli tam vede Severovýchodní cesta, což by znamenalo, že Rašelinná říše je vlastně ostrov. A pak musíme prozkoumat silnici přes Rudé moře."

Mastodont se zadíval na tabulku přílivů a odlivů připíchnutou na zdi. „Nejvyšší hladina je před osmou," řekl. „To znamená, že nejnižší je kolem druhé. Za odlivu byste se na loďkách nikam vydávat neměli. Kolem poledne bude voda jen v hlavních průlivech. A to by pak bylo nejlepší prozkoumat brod."

„Silnici prozkoumáme, až voda úplně opadne," rozhodl John. „A až zase začne příliv, mohli bychom si vyplout k severnímu pobřeží. Silnice nám moc práce nedá. Nechtěl bys jet s námi a prozkoumat tu mezeru v hrázi?"

„Ale co naše slavnostní jídlo?" zeptal se Masto-dont. „Úhoří se chytají hrozně těžce. Nejdřív si musím sehnat zásobu červů a pak mi to ještě může trvat celý den."

„A my se musíme připravit na koroborí," řekla Daisy a pohlédla na Nancy.

„Na mapování silnice domorodé průvodce ani ne-potřebujeme," řekl John. „A až to tam doděláme, zbývá nám už jen severní úsek. Ale ten je z celého našeho průzkumu nejdůležitější."

„Však tu mapu doděláme," řekla Nancy. „Ale ať tě ani nenapadne pouštět se zítřka odpoledne někam po moři. Nač tady máme báječné divochy, kdyby nás ani nenapadli? A koho by měli napadnout, kdybyste byli všichni kdovíkte? A bez trochy válčení se nedá uspořádat pořádný válečný tanec."

„Však se na ně připravíme," řekl John. „Budou jen čtyři proti sedmi. Moc dobře dopadnout nemů-žou."

Nancy se usklíbala. „Jen počkej a uvidíš," řekla. „Nakonec se budou Vlaštovky bránit proti celé hordě."

Za chvíli vylezli všichni po žebříku na palubu, a když se pozorně rozhlédli, zjistili, že voda začala zase opadávat.

Cestovatelé rychle sestoupili do loďek, aby se dostali domů, než se voda úplně ztratí. Daisy a její bratři měli menší a mělké loďky, a tak ještě chvíli počkali, aby si v klidu promluvíli s kapitánem Dračice.

„Byla to skvělá hostina," volal Roger.

„Děkujeme mockrát," křičeli ostatní.

„Třikrát hurá Mastodontovi," volal Roger.

„Ještě štěstí, že jsme tu hostinu neudělali dřív," řekla Nancy. „Měli jsme mnohem větší legraci, když byla kajuta nabitá k prasknutí."

Veslovali ke svému ostrovu.

„Dáme si to o závod až domů," navrhovala Nancy. „Začneme hned se skasanými plachtami."

Na obou loďkách vypukl bláznivý shon. Posádky

honem uzavazovaly zvedací lanka ke stěžni a nasazo-valy kormidla. Měly před sebou jen krátkou cestu, a tak záleželo na každé vteřině.

„O co, kdo první stoupne na břeh!" volala Zuzana, jak kormidlovala na Čaroději. „Poslyš, Titty, víš určitě, že jsi to kormidlo nasadila pořádně?"

„Radší to ještě vyzkoušíme," řekla Titty. „Šoupla jsem ho tam v strašném spěchu."

„Někdy je úplně volně a někdy jde zase strašně ztuhla," řekla Zuzana. „Mám dojem, že je nějak po-rouchané."

„Nevšímej si ho, hlavně že dobře kormidluješ," řekl jí John. „Jak jednou zastavíme, určitě prohraje-me. Přenes váhu trošičku dopředu, Titty. Výborně. Začínáme vést. Ale stihneme to jen o vlásek."

„U břehu máme vítr," řekla Zuzana. „Spustíš před přistáním plachtu?"

„Tím bychom to prohráli," namítl John. „Nancy ji určitě nespustí. Hlavně že máme vytaženou plou-tev. Kormidluj tamhle k té straně trámů, a jen se jich dotkneš, povol otěž. Rogere, jsi připravený? Musíš honem vyskočit. Zuzana říkala, že vyhraje, kdo první stoupne na břeh."

„Rozkaz, pane," řekl Roger.

Obě lodičky zamířily současně ke břehu. Peggy už přelézala na příď Světlušky a připravovala se ke skoku.

„Pozor, Nancy!" vykřikl najednou John. „Uhní nám trochu. Je tu pod vodou plno trámů .."

Ale bylo už pozdě.

„Přistán na druhé straně pevného břehu," křikl John na Zuzanu. „Ted' ... Povol otěž. Vyskoč, Ro-gere ... Vyskoč..." Nad vodou se ozvalo současně dvojí cáknutí, jak Roger a Peggy vyskočili ze dvou stran na břeh, dopadli do bahna na úzké pěšince a honem se chytli jeden druhého, aby neupadli.

„Byli jsme tu úplně naráz!" řekla Peggy.

„Něco se stalo," hlesla Zuzana. „Uvázli jsme. Má-me něco s kormidlem. Ani s ním nehnu."

Celá posádka Čaroděje až na Rogera, který právě prolétal vzduchem, ucítila náhlé škubnutí. Světluška hladce proklouzla bahnem a přistála. Zato Čaroděj se zastavil tak prudce, jako by narazil do zdi, a volnou měl jenom před.

„Najeli jsme do trámů," řekl John. „Všichni na břeh. Plachtu spustím až pak."

Nezbývalo jim než vystoupit do vody. Bridget se s mohutným šplícháním rozběhla po pěšince a utíkala říct Sindibádovi, že za chvíli dostane večeři.

John opatrně zatáhl za loďku. Pohnula se trošičku k jedné straně a potom k druhé, ale kupředu ne. John se přebrodlil k zádi a sáhl pod vodu.

„Kormidlo se nám zachytilo mezi dva ty hnusné trámy," řekl. „Hned ho vyprostím."

„Strašně mě to mrzí," omlouvala se Nancy. „Mysle-la jsem, že chcete přistát z druhé strany."

„To jsme taky chtěli," řekl John. „Ale některé ty trámy sahají hrozně daleko... Víš co, přidrž mi loď."

John sáhl pod vodu a pevně uchopil oběma rukama slizké dřevěné kormidlo. Pořádně za ně trhl a vy-prostil je.

„Bylo mezi ty trámy úplně zamáčkklé," řekl. „Pro-pána! Podívejte se na tohle!"

Kormidlo se mělo otáčet na dvou čepech. Titty je však nasazovala v takovém spěchu, že horní umístila správně, ale dolním se netrefila do otvoru, takže ne-bylo ani divu, že se Zuzaně tak špatně kormidlovalo. A když se teď kormidlo zachytilo mezi trámy, ohnul se závěs.

„Klidně ho narovnáme," utěšovala Johna Nancy, ačkoliv John už se o to hodnou chvíli marně pokoušel.

„Nejde to," řekl. „Oba ty čepy mají být úplně rovné. A ještě ke všemu se nám to stalo s cizí lodí! Budu ji muset zavézt do loděnic."

„Karabadangbaraka!"

Všichni tři Úhoři se vraceli domů a právě pluli kolem.

„Co se stalo?" ptala se Daisy.

„Rozbilo se jim kormidlo," vysvětlovala Nancy.

„Kde jsou tu nejbližší loděnice?" volal John.

„Na konci té zátoky k městu," křičel jeden z Úho-

řů. „Je to moc dobrá opravná kousek od jachtařského klubu."

Úhoři se rychle hnali na svých lodičkách po vodě; také závodili, kdo dřív dorazí domů.

„Bledé tváře!" pronikavě křičela přes vodu Daisy. „Hej! Bílí náčelníci!"

„Co je?"

„Měli byste si zítra vzít klobouky!"

„Ale proč?"

„A pořádně si je přilepit!"

„K čemu by nám to bylo dobré?" volal Roger.

„Abyste nepřišli o skalpy!"

Než Rogera napadla patřičná odpověď, divoši, ne-sení přílivovou vlnou a pohánění větrem, se už blížili k ústí Hastrmanovy zátoky a stejně by ho byli ne-slyšeli.

Cestovatelé pomalu zamířili do tábora. John nesl poškozené kormidlo. Železný závěs byl tak pevný, že jej žádný z kapitánů neohnul. „To se musí udělat v loděnicích," řekl John. „Dáme to opravit pořádně."

„Jednu výhodu to přece jen má," řekla Nancy. „Stejně jste chtěli zítra prozkoumat silnici přes Rudé moře. A tak můžete klidně zajít až do města. Když jste tam ještě nebyli, nebude to pro vás taková ztráta času."

„A můžeme si aspoň zatelefonovat," řekla Zuzana.

Kapitola XXIII

CESTA PŘES RUDÉ MOŘE -IZRAELITÉ

Bylo až nesnesitelné vedro. Tvrdý ostrý stín jídelních hodin se posunoval k obědové ručičce. Nanciny ho-dinky, zavěšené na totemu, ukazovaly, že už je skoro dvanáct, že brod by měl už být suchý, cestovatelé by konečně mohli přejít Rudé moře, změřit silnici a od-nést do města poškozené kormidlo. Všichni se chystali na cestu až na Nancy a Peggy. Pirátky už ve městě byly a dělaly si tec? tolik plánů na večer, že se zas málem měnily v Úhoře. Každý chtěl vědět, jak to ve městě vypadá, a všichni se těšili, že si poprvé pro-mluví po telefonu s maminkou. Od snídaně pilně zpracovávali mapu. Včerejší průzkum, na který se vydalo všech šest lodí, jim přinesl množství podkladů. John přenášel údaje z šesti map do jedné, Titty je obkreslovala a obtahovala inkoustem a ostatní jim vysvětlovali, co znamená která čmáranice, protože nikdo, kdo je zrovna nemaloval, se v nich nevy-znal.

Mapa se začínala podobat skutečné mapě. Tatín-kovy čáry tužkou už byly skoro všude vygumované. Pevnina a moře už nevypadaly vůbec stejně. Obrov-ské neprozkoumané prostory téměř zmizely a zůstal jen kousek severně od Záhadných vod, kde ze strachu před nepřátelskými domorodci tehdy nechali cestova-telé výzkumů.

„Už se to začíná vybarvovat," řekla Titty, jak se opírala o loket a prohlížela si z trochu většího od-stupu své dílo.

„Táta určitě řekne, že ta mapa není tak špatná," poznamenal John.

„Činž bude myslet, že je báječná," dodal Roger.

„Musíme jen ještě podniknout ty dvě cesty a ověřit si to," řekl John. „Poslyš, Nancy... Ale kde je vlast-ně Nancy?"

Náhle zaslechl John jakýsi hlasitý zpěv. Nancy se před chvílí odešla rozhlédnout přes Záhadné vody a teď se vracela

po hrázi a prozpěvovala si písničku, kterou všichni znali. Poznávali však jen melodii, slova se nějak změnila.

V bouři se blíží, hurá, hurá! a zpívají si tydlidá!

Nancy zmlkla a pak spustila znovu.

„Vymýšlí si písničku na večer," vysvětlovala Peggy. „Začala s tím hned ráno, jak vstala."

John kývl. Nancy se ohlédla, zamávala mu a zkusila jinou melodii.

Bahniště se zachvívají a ploutve se třepetají, jak se plíží úhoři.

Krouť se a plazí, schovávají v mlázi, jak je volají divoši...

„Už jsou vidět," řekla, když došla do tábora.

„Chtěl jsem se s tebou domluvit o té Rašelinné říši," začal John. „Poslyš, nemohla bys..."

Dál se však nedostal.

„Už jsou tu!" vykřikl Roger. „Ale proč neplachtí?"

Tři divošské loďky vplouvaly do ústí Hastrmanovy zátoky.

„Ty jsou ale potopené," řekl Roger. „Vezou nějaký náklad." Rozběhl se k přístavišti a ostatní utíkali za ním.

„Karabadangbaraka!" dolehlo k nim přes vodu trojí radostné zavolání.

„A teď my," řekla Nancy tiše. „Ať nás slyší. Všichni naráz!"

„Akarabgnadabarak!" zvolalo jak jeden muž sedm cestovatelů.

„Není divu, že neplují pod plachtami," řekl Roger. „Vždyť se na ty loďky skoro ani nevejdou sami. Vezou něco na topení. Řekl jsem jim přece, že nemáme moc dříví." Nad okraji všech loďek trčely klacky, polena a kusy nalámaných bedýnek. Každá lodička měla na-loženo, co jenom unesla.

„Podívejte se na to," řekla Nancy. „To je od Úhořů senzační."

„Však jsme taky od pěti vzhůru," hlásila Daisy. „A jen se koukněte na ten výsledek."

„To bude ale táborák," liboval si Roger. „Na tom by se upekli i vůl."

„Hlavně že na něm dobře usmažíme svou oběť," řekla Daisy.

„Že ji usmažíte?" zarazila se Bridget.

„Neboj se, Bridget," šeptala jí Titty. „Lidskou oběť vždycky někdo v poslední chvíli zachrání."

„Nachytl Mastodont dost ryb?" ptala se Daisy.

„Viděl jsem ho, jak hledá červy," řekl Roger. „Po-vídal, že začne chytat za odlivu. Ale já mu pomáhat nemůžu. Chystáme se všichni do města."

„Nevadí," řekla Daisy. „Hlavně se vraťte včas, ať stihneme koroborí. A taky vám nic jiného nezbyde, protože ve čtyři už bude brod zase pod vodou. Ale moc mě mrzí, že jste si rozbili kormidlo."

„Loděnice jsou blízko jachtařského klubu," připomínal jim Tát.

„Všichni vykládat náklad!" nařizoval John.

Daisy se podívala po Nancy a ta na ni spiklenecky mrkla.

„Uděláme to sami," řekla Daisy. „Čím dřív se vy-pravíte, tím dřív tu zase budete."

„Z brodu už určitě skoro opadla voda," vzpomněl si Tek.

„Máte přece všichni gumovky," řekla Daisy.

Bylo jasné, že Úhoři se nemohou dočkat, až cestovatelé odejdou.

„Já jsem hotová," řekla Zuzana. „Jeden balíček obložených chlebů má Peggy a naše jsou u mě v ba-tohu. Ale nenapsala jsem si, co máme všechno koupit. Můžeme si to vymyslet cestou. Nevzpomínáte si někdo, co potřebujeme?"

„Včera jsme dojedli poslední kousek čokolády," připomínal jí Roger.

„To nemyslíš na nic jiného než na čokoládu?" vytkl mu John.

„Samozřejmě že myslím," bránil se Roger. „Ale čokoláda je moc důležitá. Berou si ji s sebou všechny výpravy. Scott, Nansen i Kolumbus..."

„Kolumbus ne," řekla Titty. „Tehdy lidé ještě ani čokoládu neznali."

„Ale kdyby ji měl, tak ji určitě všechnu zbaštil," řekl Roger.

„Musím jen ještě chytit Sindibáda," vzpomněla si Bridget.

„Prosím tě, Bridget, přece ho s sebou nemůžeme vláčet," namítla Zuzana.

„Zvlášť když nemá gumovky," dodal Roger.

„Ať je má, nebo nemá, brát ho s sebou nebudeme," řekla Zuzana.

„Už včera jste mi nedovolili, abych si ho vzala," stěžovala si Bridget. „Slíbili jste mi, že si ho s sebou můžu vzít příště. A půjdeme přece po souši, nejedem na žádné lodi."

„A co kdybys ho tu nechala s námi?" navrhla jí Daisy.

„U všech mořských úhořů!" zvolala Nancy. „Ten by nám tu tak scházel. Jen si vzpomeňte, co všechno musíme udělat."

„Sindibád půjde se mnou," řekla Bridget. „Strašně rád chodí."

„Kolem dokola," smál se Roger.

Vtom si Zuzana všimla, že Bridget nebezpečně na-tahuje moldánky, a honem jí dovolila, aby si s sebou Sindibáda vzala, ale jen v košíku.

„Budeš se s ním muset celou cestu nést," upozorňoval sestřičku John. „Poběžíme jak zajíci a nemůžeme se zdržovat, když Sindibád začne vrtět ocáskem."

„A táhnout se za ním jak želvy," dodal Roger.

„Tak vidíš, Bridget, Sindibád se dostane přes Rudé moře na nosítkách," řekla Titty.

Úhoři nechali naložená plavidla u přístaviště a šli se podívat do tábora, jak se cestovatelé vypravují.

„Vraťte se co nejdřív," připomínala jim Nancy. „A rozestavte hlídky. Stejně se nám neubráníte. Jen si nemyslete, že si

běloši vždycky prosadí svou. Vrhne se na ně šest krvežíznivých Úhořů, a to počítám i Peggy a sebe. Přijítme se jak ďábli a tábor bude náš."

„Však my se na vás připravíme," řekl John. „Ale hlavně zmapujte tu Rašelinnou říši, Nancy. Teď už nemusíte zůstat na dohled od tábora. Když se tam vylodíte, ani vám nebude vadit, že se to nedá za od-livu obeplout, a můžete prozkoumat ten úsek, co jsme už nestačili, a zjistit, jestli je to ostrov, nebo ne. A pak už nám zbývá jen probádat Severozápadní cestu, pokud tam vůbec nějaká vede."

„Rozkaz, pane," řekla Nancy.

„A ne abyste někoho obětovali, dokud se ne-vrátím," připomínala Bridget.

„Jen se neboj," řekla jí Nancy.

„A pořádně ji nakrmte ve městě koblihami se šle-hačkou," ukládala jim Peggy. „Takovými, co si do-spělí odpírají, aby neztloustli."

Konečně se vydali na cestu a rychle si to vyšlapo-vali v zástupu po hrázi. Zuzana nesla na zádech prázdný batoh.

Došli jim pražené vločky a cukr a čekali večer tolik divochů, že chtěla udělat větší nákup. John nesl porouchané kormidlo a na vyboulené kapse mu bylo znát, že si nezapomněl kompas. Titty si vzala dalekohled. Oba s Johnem si nesli po jednom nákresu mapky. Roger vlekl košík se Sindibádem a Bridget běžela těsně za ním a co chvíli vstrčila do košíku ruku a Sindibáda pohladila, aby měl pocit, že je člen expedice, a ne jen nějaký balík.

Z bažin pod hrází už ustoupila voda. V místech, kde za odlivu trčely nad hladinou dlouhé traviny, byly teď jenom zarostlé vršíčky bahna a mezi nimi se klikatily sem a tam úzké stružky. Za bažinami se rozkládala jen široká hladká bahniště. Rudé moře zmizelo, zůstalo jen bahno, jehož středem se vinuly úzké potůčky.

Titty se těšila, jak překročí Rudé moře, už od onoho prvního dne, kdy je spatřila coby bahnitou poušť s po-divnými stopami a tu a tam i zvláštními vršíčky na místech, kde kopal Mastodont, a kdy se pak přes tu poušť vezla odpoledne na veslici, když pluli kolem ostrova. Za odlivu tu viděla silnici a vozovou cestu i s vrbičkami, podle kterých se poznalo, kudy cesta vede. Za přílivu proplula kolem té řady vrbiček na loďce a pořád si uvědomovala, že někde pod jejich kýlem leží silnice. Nikdy však ještě po té silnici nešla. Pro tohle zvláštní místo se opravdu hodí jméno Rudé moře.

Vzpomněla si na Izraelity a Egyptany. Když tehdy došli Izraelité na půl své cesty, bylo by stačilo, aby se od moře neočekávaně přihnala přílivová vlna a dopadli by docela jako Egyptané, byli by se utopili i se svými velbloudy, nákladem a posvátnými kočka-mi. Titty se nenápadně ohlédla po košíku v Rogerově ruce. Sindibád! Někdo by si ještě mohl pomyslet, že je v tom jménu jakási předzvěst. Posvátná kočka v nosítkách. Vtom si však Titty vzpomněla, jak do-cela jiný život měly ty ochraňované posvátné kočky než Sindibád, který už prodělal všemožná dobrodruž-ství a cestovatelé ho jen taktak zachránili, když ležel vyčerpan na kuřecí posadě plovoucí uprostřed Sever-ního moře.

Zasmála se.

„Proč se směješ?" zeptal se jí John.

„Jen jsem si vzpomněla na posvátné kočky," vy-světlovala Titty.

„Na co?"

„Přece na Egyptany... Víš přece, jak..." Vtom se však Titty zarazila. Uvědomila si, že s sebou mají Bridget. Nemůže přece před Bridget vykládat, jak moře pohltilo Egyptany, zrovna když se sami chystají, že sejdou z ostrova a vydají se přes bahno po úzké silnici, kde ještě stojí ve vyjetých kolejích slaná voda a k pevnině je hodně daleko.

„Jen mluv dál, Titty," řekl Roger. „Ven s tím. Čemu ses tolik směla?"

„Ale ničemu," řekla Titty. „Jen jsem si vzpomněla na posvátné kočky a na Sindibáda. Je úplně jiný," dodala trochu nepřesvědčivě.

„Hlavně pořádně těžký," řekl Roger a Titty byla celá šťastná, že se zas mluví o něčem jiném.

„Já ho chvílku ponesu," řekla. „Samozřejmě že

kdybychom chtěli udělat z toho košíku opravdická nosítka, museli bychom ho zavěsit na kůly, ale třeba by se Sindibádovi ze všeho toho houpání zvedl ža-ludek."

„Je to strašně nešikovný košík," huboval Roger. „A Sindibád sebou tak hází, že mi ten košík co chvíli vrazí do kolena." Na místě, kde se vozová cesta z hospodářství vy-houpla na hráz a zase spadala coby úzký pruh tvrdé-ho šterku dolů na úroveň moře, se John zastavil, po-ložil kormidlo na zem a vytáhl kompas. Chvilí se přes něj díval k hospodářství a pak zase k rovné sil-nici v bahně.

„Máme to správně," řekl. „Kraal je odsud na sever a silnice leží přibližně na jihozápadu. Určím si ještě párkrát směr od těch čtyř kůlů uprostřed." Načmáral si nové údaje do mapy a vykročil za Zuzanou, která se ani na chvíli nezastavila a byla už daleko před ním.

„Měli bychom se tam dostat co nejdřív," řekla, když ji ostatní dohonili.

„Zaměřeno jsem to měl hned a třeba budeme mít na zpáteční cestě ještě víc naspěch," řekl John.

„Jen jestli to stihneme, než začne příliv," pozna-menal Roger. „Na plavání by to bylo trochu daleko."

„Však taky nikdo plavat nebude," řekla Zuzana.

„Stejně by to ani nešlo," ušklíbl se Roger. „Vždyť s sebou máme Bridget a Sindibáda!"

„Tys taky vždycky plavat neuměl," bránila se Bridget.

„Odrážel se jednou nohou od dna," směla se Zu-zana.

„To dokážu taky," řekla Bridget.

„Ale Sindibád ne," zlobil ji Roger.

Silnice byla mnohem lepší, než čekali. Místy na

ní sice zůstaly ještě od přílivu hluboké kaluže a po celém jejím povrchu ležela vrstva měkkého bahna, ale nikde nebyla tak hluboká, aby jim sahala až po kot-níky. Pod bahnem ležel pevný tvrdý šterk a šlo se jim docela dobře, jen se nesměli držet moc blízko sebe, protože ať dávali sebevětší pozor, cákali kolem sebe bahno. Bahno se prostíralo i po obou

stranách silnice, a když si chtěl Roger vyzkoušet, jestli je tvrdé, anebo měkké, přišel málem o holínku.

„Jezuskote," bědoval, když se zas škrábal zpátky na pevnou cestu, jednu holínku černou od bahna až po koleno. „Tudy bych nechtěl jít za tmy."

„Ale Rogere," zdělala se Zuzana. „S takhle špina-vou gumovkou přece nemůžeš do města."

„Vždyť si ji hned umeju," namítal Roger. „Tamhle vpředu je na silnici ještě voda. Stejně ji musíme pře-brodit a krásně si to bahno spláchnu."

„Neměli bychom počkat, až voda trochu opadne?" řekla Zuzana, když viděla, jak se přes silnici vine stužka vody a stéká do silnějších pramínků po obou stranách.

„Vždyť je tu jen pár čísel hluboko," řekl John. „Půjdu napřed a vyzkouším to."

Ve chvíli se přebrodl, i když přitom dost cákal. „Jde to báječně," volal. „Poběžte. Ale musíte jít pro-středkem silnice. Nesahá mi to tu ani po kotníky. Kus před námi je silnice ještě pod vodou. Zřejmě tu vedou dva průlivy, ne jeden. Mezi těmihle kůly jsme proplouvali. Z obou stran kolem nich byla větší hloubka. Zastav se na chvíli, Rogere. Udělám si z tvých zad psací stůl. Prosím tě, Titty, podrž mi na chvíli kormidlo."

Roger se rozkročil, pevně se postavil a John si udělal tužkou pár poznámek na mapě, kterou mu po-ložil na záda.

„Nekruť se," napomínal ho. „Mys je odtud na vý-chodojihu. Kraal severovýchodně."

„Nelechtej mě tou tužkou," řekl Roger a snažil se pohlédnout nahoru a pořád ještě přitom zůstat tím psacím stolem. „Co to bylo? Co to bylo, Titty? Ně-jaký dravec? Vůbec nic nevidím."

Titty mu neodpověděla. Neslyšela ho. Stála mezi čtyřmi kůly, jejichž vrcholky byly za jejich plavby zaplaveny vodou. Dívala se přímo před sebe, ale ne-viděla ani dravce, ani slávky nebo nekonečnou mod-rou oblohu, ale jen pár stop rozvířené vody nad hla-vou a červeně natřené dno a spouštěcí ploutev malé loďky.

Bridget vstrčila ruku do košíku a pohládla Sindi-báda. Roger zatahal Titty za rukáv. „Vůbec nic ne-vidím," opakoval.

„Já taky ne," řekla Titty. „Vážně ne." Ohlédla se k ostrovu a pak se zadívala kupředu k vzdálenému břehu. Když plula přes brod v Mastodontově loďce, prostírala se tu od jednoho břehu k druhému voda, kůly byly zaplavené a jen tu a tam vykukoval vršíček některé vrbičky pohupující se v proudu. A teď tady stojí s ostatními cestovateli uprostřed prostor, které byly ještě nedávno mořem, kolem nich všude usychá bahno, vysoké kůly jim trčí nad hlavou a vrbičky vy-růstají z bahniště jak mladé stromky na pevnině.

„Za pár hodin to tu bude všechno pod vodou," řekl Roger pomalu.

„Pospěš si, John," naléhala Zuzana. „Do té doby musíme dojít do města a zase se vrátit. A nevíš ani, jak dlouho ti budou opravovat kormidlo."

Šli dál. Na dalším místě, kde tekla přes silnici voda, bylo jen na coul hluboko. Za pár minut už voda opadne úplně. Všem až na Bridget však teď leželo v hlavě podivné pomyšlení, že voda se zanedlouho přivalí znovu, uzavře se nad silnici, bude jí pořád víc a víc, až se nakonec rozlije od ostrova až k pevnině -- skutečné moře, které se nedá překlenout jinak než na lodích. Potrvá ještě několik hodin, než k tomu dojde, ale jediná Bridget tec! myslela na něco jiného a neřkala si v duchu, že čím dřív se dostanou na druhou stranu, tím lip.

„Izraelité si to určitě hnali jak diví," řekl Roger. „Pořád si asi říkali, kdy se už kolem uzavřou vody."

„Vezmu si na chvíli Sindibáda," řekla Zuzana. „Rogere, nech Bridget trochu náskok a zazávoďte si ke konci silnice."

„Ať nevyrazí, dokud neřeknu ‚Teď!‘" vykřikla Bridget a už utíkala se šplícháním napřed.

„Cíl je nahoře, jak tam hráz křížuje silnici," řekl Roger.

Bridget už byla daleko před ním a najednou se ohlédla.

„Teď!" zavolala a pádila dál, až se kolem ní roz-stříkovaly kaluže a mělké bahno. Roger utíkal za ní. Zuzana, Titty, a dokonce i John sice přímo neběželi, ale vykročili také co nejrychleji. Samozřejmě že se nic neděje. Hladina bude ještě chvíli klesat a dlouho po-trvá, než zase začne příliv, ale všichni byli moc rádi, když cesta přikře vystoupila k zemi, štěrka už nepo-krývalo bahno a pak přišel místo štěrku písek, písek tak suchý, že se jim sypal pod nohama a zvedal se v obláčkách kolem. Konečně dohonili Bridget a Rogera, kteří doběhli jako obvykle úplně nastejno a teď leželi v horkém slunci na hrázi a snažili se znovu popad-nout dech. Přece jen měli docela jiný pocit, když stáli zase na suché zemi, a ne na silnici, která je většinu dne pod vodou.

John si znovu zaměřil směr, aby si určitě zanesl konec silnice do mapy na správné místo. Zuzana jim rozdělila obložené chleby a Sindibád směl vylézt na chvíli z nosítek, podívat se, co soudí o nové zemi, a trochu se proběhnout.

„Pevnina je tu úplně jiná než ostrovy," řekla Titty. „Spíš jako kontinent. Už na stromech je znát, že sem dávno nepronikla slaná voda."

A skutečně bylo až k neuvěření, že země před nimi neleží na tisíce mil od ostrovů, průlivů a bažin, které za sebou zanechali. Holá silnice přes Rudé moře se za hrázi změnila v milou travnatou cestu vroubenou živými ploty hlouhu a tu a tam cesmínami, duby či jasaný, jejichž koruny tvořily nahoře překrásnou klen-bu. V dálce bylo vidět lesy a strniště, doškové střechy domků a řadu telegrafních sloupů kolem příkopu. Cestovatelé viděli, jak se po silnici řítí auta.

„Civilizace," povzddechla si Titty. „Lidé v tom městě nejspíš ani netuší, že žijí tak blízko Záhadných vod a úhoří země."

„Co je to civilizace?" ptala se Bridget.

„Zmrzlina," odpověděl jí Roger. „A ještě spousta jiných věcí." Pln naděje očekávání se zadíval k mračnu modrého kouře, který v tom klidném po-časi lenivě visel nad městem.

„Tak pojďte," pobízela je Zuzana. „Podíváme se, jestli někde tu zmrzlinu dostaneme. Nezapomeňte, že se musíme vrátit, než zase začne příliv. Chleby si snězte cestou. Chytněte honem kotě. Čičiči! Pojď sem, Sindibáde. Dáme ti líznout smetánky."

Půl míle šli po travnaté cestě mezi živými ploty a ne-potkali ani vůz tažený koňmi a náhle zahnuli na rušnou hlavní silnici. Na rohu postáli jen chvilku, než si John určil kompasem směr. Silnička vedla od severu k jihu a hlavní silnice přibližně k jihovýchodu. Na tatínkově mapě bylo zaneseno i město, dole v pravém rohu, takže John s Titty si mohli téměř přesně za-kreslit tužkou cestu i hlavní silnici. Šli dál, Bridget šlapala, co jí jen nohy stačily, a ostatní s ní drželi krok. Cesta byla delší, než čekali; v námořnických holínkách se jim šlo po asfaltové silnici špatně, a jak se kolem nich s řevem hnala auta, měli pocit, že i největší Bridgetino tempo je strašně pomalé. Když se však chce člověk někam dostat, nezbyvá mu, než jít dál, a zanedlouho kolem nich pole i stavení s doškovými střechami končila, po obou stranách silnice se objevily domy a cestovatelé se octli na kraji přímořského městečka.

A tu docela najednou pocítili, že jsou skutečně cestovateli, kteří přišli z divočiny nakrátko navštívit obydlí usedlých a přímo zápecnických obyvatel. Chodníky byly plné lidí oblečených na dovolenou u moře. Menší z nich nosili v rukou kbeličky a lopatky. Větší zas modely lodí. Jiní byli vybaveni sítěmi na mořské ráčky a rybářským náčiním. Někteří byli v plavkách a dohněda opálení na rukou i na nohou, a na jiných zas bylo znát, že právě přijeli. Byly to opravdové bledé tváře s neutěšeně bílou pletí. Od bahna však z nich umazán nebyl nikdo. Od písku? To ano. Co chvíli viděli cestovatelé, jak se někdo zouvá a vy-

sypává si písek z boty. Ale po bahně tu nebylo ani stopy. A cestovatelé, kteří museli překročit brod a po-cákali se od hlavy až k patě bahnem, si najednou uvědomili, že mají zašpiněné i holínky. Vytrvale však kráčeli dál. Co na tom, že se po nich všichni užasle ohlížejí, zvláště ty vzorné dětičky s kyblíč-ky a lopatičkami? Co vědí tihle lidé o skutečném životě, o neprozkoumaných ostrovech a o divoších, kteří si ještě dnes večer zakřepčí na divošských slav-nostech? John zastavil listonoše, zeptal se ho, kudy se jde k jachtařskému klubu, a dověděl se, že má uprostřed města zahnout doleva.

Pospíchali dál a vyhlíželi návštěj, o kterém jim listonoš pověděl.

„Dívejte se po nějakém obchodě, kde je napsáno, že se odtud dá telefonovat," řekla Zuzana.

Došli už skoro doprostřed města, když Roger náhle ukázal na modrobílou tabulku vyvěšenou na jed-nom hokynářství, na které bylo napsáno: „Zde je možno telefonovat."

„Zavoláme hned maminku," řekla Zuzana. „A můžeme přitom rovnou i nakoupit."

John ukázal na hodiny zavěšené nad ulicí. „Pro-pána!" zděsil se. „Podívejte se, kolik je hodin. Jsou už skoro dvě! A Mastodont povídal, že z brodu opa-dává voda jen asi na čtyři hodiny. Kolem čtvrté ho zase zalije příliv, a ani nevím, jak dlouho mi budou v loděnici opravovat to kormidlo. Nejdřív ho musí-me dát opravit, a než bude hotové, si zatelefo-novat."

Běželi dál, až zahlédli na rohu směrůvku, zahnuli do boční ulice, přešli kolem rybníčku, kde si lidé pouštěli po vodě malé lodičky, našli jachtařský klub a za chvíli už mluvili s majitelem opravny.

„Kdypak byste to potřebovali?" zeptal se jich, jak si prohlížel kormidlo a ohmatával ohnutý čep a po-kroucené šroubky, jimiž bylo připevněno ke dřevu. „Asi pozítří?"

Na chvíli se všichni zděsili. „Chtěli jsme si ho rovnou odnést," vysvětloval John. „A musíme se do-stat přes brod k ostrovu."

Muž pohlédl na obrovské náramkové hodinky. „Mám zrovna v práci něco jiného," řekl. „A poslal jsem někam dělníka..."

„Pomůžu vám," nabídl mu John. „Jestli si ovšem myslíte, že bych vám byl co platný."

Muž se zasmál a znovu se podíval na hodinky. „Udělám to, jak to jen nejrychleji půjde," řekl. „V ko-lik jste přešli cestou sem ten brod? Moc se zdržovat nemůžete."

Domluvili se, že John zůstane v loděnicích a Zu-zana s ostatními půjdou telefonovat.

Jenže náraz se skoro všechno zvrtilo.

Začalo to tím, že když přišli do hokynářství, obslu-hoval obchodník právě nějakou zákaznici, balil jí zboží a rozmlouval o počasí. „Na tuhle roční dobu máme báječně teplé počasíčko," říkal. „Teplejší než v červenci. Však taky našemu městu takové počasí jenom prospívá. Aspoň přiláká letní hosty a budou tu všichni spokojení. Jak by moc dlouho přšelo, hosté se seberou a odjedou a město dostane špatnou pověst. Jsme tu na počasí prostě závislí. Vždycky říkám, že by nám měli do městské rady jmenovat svatého Petra. A pak by záleželo jen na něm, aby nám tro-chu pomohl."

Trvalo dlouho, než se Zuzaně podařilo upoutat jeho pozornost a zeptat se, jestli si mohou zatelefo-novat.

„Tamhle v těch dveřích, slečno," řekl hokynář a všichni čtyři prošli dveřmi a našli v chodbičce te-lefon.

A potom, jak se vždycky stává, když člověk ob-zvlášť pospíchá, se nemohli dovolat na správné číslo. Konečně se přece jen dovolali, k telefonu přišla sleč-na Powellová a Zuzana se jí zeptala, jestli by mohla mluvit s maminkou. Vtom si ostatní všimli, že se nějak zaraženě zatvářila. „Až ve tři?" zeptala se. „Prosím vás, až přijde, ať určitě nikam nechodí. Za-voláme ještě jednou."

„Co se stalo?" ptala se Titty.

„Tatínek s maminkou se vrátí do Alminy chaty až ve tři. Propána! V kolik říkal John, že musíme být zpátky na brodu?"

„Před čtvrtou," řekl Roger. „A opravář taky po-vídal, že se nesmíme moc zdržovat."

„Tak to abychom rovnou nakoupili," řekla Zuzana. „A pak se vrátili do loděnic."

Nechali telefon telefonem a šli zase do krámu. U pultu teď stála jiná zákaznice. „Jak by moc dlouho přšelo, hosté se seberou a odjedou a město dostane špatnou pověst. Jsme tu na počasí prostě závislí. Vždycky říkám, že by nám měli do městské rady jme-novat svatého Petra..."

„Vždyť on opakuje pořád to samé," řekl Roger.

„Jenže teď mluví s jinou zákaznicí," zašeptala mu Zuzana.

Zuzana začala nakupovat, ale v hlavě jí vířily sta-rosti. Jednak si nenapsala, co všechno potřebuje, a pak ji moc mrzelo,

že nezastihla maminku. Koupila plno koblih se šlehačkou, o kterých tvrdila Daisy, jak krásně po nich lidská oběť ztloustne. Potom koupila balíček pražených vloček, sáček kostkového cukru a sáček práškového. Pro Sindibáda koupila plechovku kondenzovaného mléka. Potom si vzala plechovku kakaa s mlékem. (Stačí, když ho večer zaleju vodou a přijde všem výborně k chuti.) A nakonec koupila celou zásobu čokolády a pár dalších věcí a starý ho-kynář jim každou zvlášť zabalil a dal se do řeči.

„Na tuhle roční dobu máme báječně teplé počasí-síčko, slečno... Jsme tu na počasí prostě závislí... Vždycky říkám..."

Zuzana zahlédla koutkem oka, jak Roger vyběhl z krámu.

„Co je to s Rogerem?" ptala se.

„Půjdu se podívat," řekla Titty a honem vyběhla také ven.

Jakmile se však octli na ulici, kupodivu je úplně přešel pocit, že jestli se hned nahlas nerozesmějí, urči-tě umřou.

Zuzana si naházela všechny balíčky do batohu a vy-šla s Bridget z obchodu. Potom se všichni vrátili do loděnice a zjistili, že opravář už odmontoval z kor-midla všechny kovové součástky.

„Johne, maminka s tatínkem nebyli doma," řekla Zuzana. „A vrátí se až ve tři. Budeme jim muset za-volat znovu. Stačíme to vůbec?"

„Sotva," řekl John. „Budeme muset utíkat jak za-jící. Viš přece sama, jak to dopadá, když zavoláme našim."

Zuzana pohlédla na Bridget, která nesla v ruce ko-šík se Sindibádem.

„Moc rychle utíkat nemůžeme," řekla. „Budeš mu-set zatelefonovat sám a dohonit nás."

„Třeba už ani nebudu mít čas, až bude to kormid-lo hotové," řekl John.

„Ale někdo zavolat musí," trvala na svém Zuzana. „Maminku by hrozně mrzelo, kdyby jí slečna Powellová řekla, že jsme byli ve městě, a ani bychom se jí neozvali."

„Tak pošli napřed lodní dítě a první námořníky," navrhl jí John. „Nebudou muset pospíchat a my se pak pustíme za nimi a co nejdřív je dohoníme."

„A my si s maminkou nepromluvíme?" ozvala se Bridget.

„Nejde to," řekla jí Zuzana. „Viš přece, jak těžko se ti utíká s tím košíkem. Jen bys chudáka Sindibáda strašně vytřásla. Dost možná, že budeme muset s Johnem běžet, jako kdyby za námi hořelo. Vyřídím ma-mince, že jsi s ní chtěla mluvit, ale že to nebylo možné."

„Měli byste vyrazit," pobízel je John. „Jděte už."

Velení má první námořník Titty. Prostě se hezky klidně vraťte domů. Aspoň nebudete muset v posled-ní chvíli celou cestu běžet."

„Tak dobrá," řekla Titty. „Vezmu batoh. Pomalu se nám jde výborně, ale hrozně neradi pospícháme."

„A co trošičku civilizace, než se vydáme na cestu?" ptal se Roger.

„Kup jim každému zmrzlinu, a ať už upalují," řekl John.

Zmrzlinu dostali blízko jachtařského klubu a Zu-zana je pak doprovodila zpátky do města, rozloučila se s nimi pod hodinami u hokynářství a poslala je, ať už raději jdou.

„Když vyrazíte hned, máte spoustu času," řekla jim. „Nemusíte se štvát. Dohoníme vás nejspíš, ješ-tě než přejdete brod."

„Co by jim to udělalo, kdyby nás tady nechali, a ta-ky jsme mohli počkat na ten telefon," durdila se Bridget, když vyšli z ulice plné obchodů.

„To přece nešlo," vysvětlovala jí Titty. „Až John vyzvedne kormidlo a Zuzana zatelefonuje našim, bu-de třeba už tak pozdě, že budou muset letět jak diví."

„Já už jsem taky dost velká a umím utíkat," na-mítla Bridget.

„Ale Sindibád ne," řekla jí Titty. „A nechceš ho přece vytřást, až by z toho měl smrt."

„Kdyby to bylo možné, tak by poslali Sindibáda samotného," řekl Roger. „Ale někdo s ním musí zůstat. Nás neposlali napřed, že jsme moc malí. Jde hlavně o to, abychom tolik nespíchali, až poneseme lodní kotě."

„Rychlý běh neškodí jenom lodnímu kotěti," řekla Titty. „Každý, kdo rychle běhá, je hubený."

„Jako Daisy," řekla Bridget. „Vidíš, to mě nena-padlo. Koupili jste ty koblihy se šlehačkou, jak nám je radila Daisy?"

„Máme je v batohu," řekla Titty. „Vykrmíme tě, jen co se dostaneme k Rudému moři."

Kapitola XXV

SINDIBÁDOVA ZÁTOKA

„Aspoň že už tu nejsou auta a smradlavé výfuky," liboval si Roger, když sešli z hlavní silnice, a protože už se nemuseli bát, že něco pojede, a jít pořád po sa-mém kraji, pohodlně si šlapali prostředkem travnaté cesty mezi vysokými živými ploty, které je oddělovaly od ostatního světa. Košík se Sindibádem nesla teď pro změnu Bridget a za chvíli se zevnitř začalo ozý-vat žalostné mňoukání.

„Sindibád chce ven," řekla Bridget.

„Nejdřív musíme kus ujít a pak ho můžeš nechat proběhnout," řekla jí Titty.

„To mu půjde jen k duhu," mínila Bridget.

„Kdože uvidí duhu?" ptal se Roger.

„Nikdo. Neřekla jsem, že někdo uvidí duhu, ale že Sindibádovi půjde k duhu, když se trošičku pro-běhne," vysvětlovala Bridget. „Lodním koťatům dělá pohyb jen dobře."

„Máš pravdu," řekla Titty. „Za chvíli ho pustí-me."

Šli dál po travnaté cestě mezi živými ploty, chví-lemi dokonce našli i ostružiny. Všechno klapalo vý-borně. Nemuseli teď nikam pospíchat. I kdyby je ostatní nakrásně dohonili, jsou už docela blízko bro-du. Titty, velitelka výpravy, se rozhlížela, kde by se měli nejspíš zastavit. Věděla přesně, co hledá... mís-tečko, kde by si mohli pořádně odpočinout po

dlouhé cestě, místečko trochu skryté před ostatním světem, aby cestovatelé místo odpočinku nemuseli najednou jako nějaké malé děti uhýbat třeba selským po-vozům.

A přesně takové místo našel Roger. Utíkal napřed k jakémusi houští, které vypadalo jak ostružiní. Utrhl si dvě krásné šťavnaté ostružiny, tak zralé, že odpad-ly, sotva se jich dotkl, a vůbec za ně nemusel trhat jako za některé ty druhy, co jsou docela černé, ale chutnají kysele až hrůza. Pak našel ještě dvě pro Bridget a užuž otvíral pusou, že ji zavolá, ale vtom se užasle zarazil. Za ostružiním se dalo projít na pě-šinku, pěšinku tak úzkou, že by po ní žádný vůz ne-projel, ale vroubenou z obou stran živým plotem.

„Roger se ztratil!“ lekla se Bridget.

„Rogere, ahoj!“ volala Titty.

„Ahoj!“ ozvalo se za houštím. „Ahoj! Pojdte sem rychle! Tady si chvíli odpočineme, je to senzační mís-to. Pobězte. Dá se tu dokonce sedět na stromě.“

„Jenom se zase nepoškrab, Bridget,“ prosila Titty. „Dej na sebe pozor. Krev už nepotřebujeme a nemá-me s sebou Zuzanu, aby hned přiběhla s jódovou tinkturou.“

„Jen jsem si trošičku roztrhla šaty,“ volala Brid-get. „Pojď sem, Titty. Tady je to nádherné.“

Titty prolezla ostružiním, pohlédla na Rogerovo zákoutí a hned se zas vrátila na cestu. „Místo je to dobré,“ řekla.

„Počkejte na mě, jen co udělám šipku, aby ostatní věděli, kde jsme.“ Vzala jeden dlouhý klacek a dva kratší a položila je na zem doprostřed cesty tak, že dlouhý klacek ukazoval k ostružiní. Pak se vrátila na pěšinku, rozvázala šňůry batohu a začala se v něm přehrabovat. „Propána!“ řekla. „Ty koblihy se šlehačkou jsou určité až na dně. Budou úplně rozmačkané.“

„Tak by se měly radši sníst,“ navrhoval Roger. „Stejně je to už dávno, co jsme obědvali. A měli jsme jen obložené chleby.“

„Aspoň že jsem našla mlíko pro Sindibáda.“

„Smím ho už pustit?“ ptala se Bridget.

„Ano, ale jenom jestli ho potom chytíš.“

„Sindibád se vždycky dá chytit,“ řekla Bridget. „A rád. Pojď, Sindibáde. Dostaneš trochu mlíčka. Kdo má tu konzervu? Propíchni mi ji, Rogere.“

Sindibád se už netrpělivě vrtěl, a jen mu otevřeli košík, vystrčil hlavu. Pak vytáhl jednu tlapku a za ní druhou. Tím veškerý spěch končil. Sindibád pomalu vystoupil z košíku, protáhl si přední nohy a potom zadní a pak chlupatý hřbet, jako by vůbec neměl na-spěch. Roger propíchl po obou stranách nožem víčko malé konzervy. Pak se rozhlédl. „Talířek pro něj ne-máte?“ zeptal se.

„Víš co, vem si kousek čokolády,“ navrhla mu Ti-tty. „A běž nám najít nějaký devětsilový list, ať si má Sindibád z čeho vylízat mlíko. Ty koblihy mě ale štvou! Musím kvůli nim všechno vybalovat.“

Roger odešel s plnou pusou. Titty vysypala celý nákup z batohu na zem. Stalo se, čeho se obávala. Zuzaně musel ten telefonický rozhovor ležet moc v hlavě, protože úplně zapoměla, že dala do batohu koblihy se šlehačkou, a naházela na ně cukr, vločky, sušenky a čokoládu. Koblihy byly v strašlivém stavu. Roger měl pravdu. Měli by s Bridget dojít, co vů-bec z těch koblih zbylo, a všechnu smetanu, kterou nevyškrabají ze sáčku, ať si vylíže Sindibád. Jezuskote! Vědět, že jsou koblihy tak rozmačkané, nemusela otvírat mléčnou konzervu. Titty uklidila méně poni-čené koblihy a pak dovolila Bridget, aby se pustila do ostatních. „Ale než přijde Zuzana, musíš si umýt ten upadaný obličej,“ připomínala ji.

Bridget se činila, seč jenom mohla.

„Ale, Bridget,“ napomínala ji Titty. „Když se cpeš koblihami, nesmíš sahat na Sindibáda. Podívej se, jak má umazaný kožíšek,“

„Promiň, Sindibáde,“ řekla Bridget.

Vtom se vrátil Roger a volal na ostatní: „Ahoj!“

„Kde máš devětsilový list?“ ptala se ho Bridget.

„Pojďte se podívat,“ řekl Roger. „Tamhle za tím keřem je jich spousta. A je tam zátoka. Není v ní zrovna voda, ale leží tam dvě loďky a taky jsem vi-děl dole u břehu nějakého starého rybáře a další loď. Má ji převrácenou dnem nahoru a zrovna ji natírá dehtem. Ptal jsem se ho, kam ta zátoka vede, a on povídal, že do průlivu, co se táhne až k městu. Měli bychom ji zanést do mapy. Pojdte. Můžete se na ni přece podívat, než se Sindibád nakrmí.“

Všechno rozhodla ta zmínka o mapě. I Zuzana povídala, že nemusejí nikam pospíchat, a to si to na-bírali z města opravdu rychle a k Rudému moři mají už docela blízko. A jestli tam skutečně leží zátoka, je mnohem důležitější, aby ji zanesli do mapy, než aby honem běželi domů postavit vodu na čaj. A kromě toho udělali na cestě tu značku. Ostatní poznají, kam jejich výprava zašla. Titty zabalila znovu nákup do batohu a koblihy, které vyvázly alespoň trochu bez úhony, uložila až docela nahoru.

„Hod' sebou, Bridget,“ řekl Roger. „Vezmeš Sin-dibáda. Já mu ponesu mlíko.“

„A taky musíš nést ty pomačkané koblihy,“ vzpo-mněla si Titty.

„Uvnitř nebo venku?“ ptal se Roger.

„Jak chceš,“ řekla mu Titty. „Ale hlavně jich nech dost pro Bridget.“

„Daisy mi uložila, abych jich snědla spoustu,“ tvrdila Bridget.

„Tak otevři pusou,“ řekl jí Roger. „A já ti tam jed-nu šoupnu. Musíš přece držet oběma rukama Sindi-báda.“

„Uf, uf,“ bránila se Bridget.

„Prosím tě, vždyť ji udušíš,“ napomínala Rogera Titty. „To už jí stačí. Odnese si tu koblihu v puse.“ Bridget, napůl udušená koblihou, odtáhla hlavu od Rogera, který jí zřejmě chtěl nacpat sousto hluboko do krku, a vykročila po pěšině se Sindibádem v ná-ručí.

„Ne abys do té koblihy kousala," řekl jí Roger. „Nebo ti ještě půlka upadne."

Titty nesla batoh a Sindibádův prázdný košík a běžela za ostatními. Škoda že si nevzala Johnův kompas! Jenže Johna samozřejmě ani ve snu nena-padlo, že by našla cestou domů nové místo, které by zasloužilo zanást do mapy. Zastavila se, hodila ba-toh i košík na zem a vytáhla z kapsy dost pomačka-nou kopii mapky. Na místě, kde odbočili z travnaté cesty, si udělala křížek a pak zakreslila přerušovanou čarou kousek pěšinky. Skutečně vede k zátocce? Znovu zvedla své věci a utíkala dál.

Zahlédla před sebou starce v modrém rybářském svetru, jak právě natírá loďku. Roger s Bridget s ním o něčem rozmmlouvali. Sindibád vylizoval na zemi mlíčko z devětsilového listu, který mu výborně po-sloužil jako talířek. Jak k nim Titty přicházela, všim-la si u svých nohou úzké stružky. V bahně kousek dál ležela pramice a loďka se stěžením a nějakým kous-kem látky na stožáru. Nikde však nebylo vidět ani kapku vody.

„Přece sem ty loď nedošly pěšky," uvažovala Titty.

Starý rybář přejížděl sem a tam štětkou a roztíral lesklý černý dehet po dně loďky. Kolem bylo cítit příjemnou vůni dehtu. Rybář si znovu namočil štětku do staré plechovky od laku. Na zem ukápl trochu dehtu.

„Ne abys do toho dehtu šlápl, Sindibáde," řekla

Bridget skoro stejným tónem, jako když Zuzana na-pomínala Rogera. „Jú! Už do něj stoupl. A já ho zvedla moc pozdě."

„Ale, Bridget, vždyť ti umazal vepředu šaty," zdě-sila se Titty. „A ještě je máš roztržené."

„Ještě horší by bylo, kdyby se v tom dehtu vyvá-lel," řekla Bridget.

Starý rybář si povídal s Rogerem a ten se ho na-jednou zeptal na něco, na co se chtěla optat i Titty.

„Dá se tu za přílivu plavat?" řekl.

„A kam ta zátoka vlastně vede?" zeptala se Titty.

„Do hlavního průlivu," odpověděl starý rybář a ukázal jim, kterým směrem průliv leží. „Když do-jdete až na konec živého plotu, uvidíte, jak se sem valí příliv."

Titty se na chvíli zamyslela. „Měla bych se tam radši zajít podívat a přesvědčit se na vlastní oči," řekla. „Než nakrmíte Sindibáda, tak se vrátím."

„Mohl bych natřít kousek tím dehtem?" ptal se Roger.

Starý rybář mu podal namočenou štětku a začal si plnit dýmku. Mrkl na Titty. „Vždycky mi dělá dobře, když vidím, jak pro změnu pracuje někdo jiný," řekl. Titty se usmála. Jestli se Roger pustí do dehtování a Bridget se začne cpát koblihami a krmit Sindibáda, aspoň jí nikam neutečou. Odběhla po kraji hráze, aby si všechno dobře prohlédla, než to zane-se do ma-py. Ten živý plot se jí nezdál zvlášť daleko, a až se od něho podívá k ústí zátoky, rychle si ji už zakreslí. Čas utíkal jako voda. Po kluzké pěšince nad hrázi se nedalo jít rychle. Konečně došla Titty ke konci plotu. Strouha se značně rozšířila. Byla to opravdu zátoka. Měli by ji pojmenovat Sindibádova zátoka, protože nebýt toho, že potřebovali pro Sindibáda devětsilový list, jakživ by ji neobjevili. Z bahna vyčnívaly vysoké chomáče trávy a kolem břehu se táhl zelený pás rostlinstva, prozrazující, kam až nejvýš tu vystupuje hladina. A po dně zátoky, která se před Titty táhla do daleka a slévala se s hlavním průlivem, kde kotvily loďe, teď stoupala voda. Titty litovala, že si nevzala kompas, aby si mohla určit směr zátoky. Rozhlédla se po suchém místě, sedla si a začala si alespoň narychlo zakreslovat zátoku do mapy. Když se tak na mapku zadívala, musela si v duchu přiznat, že moc valná není, ale alespoň je to nějaký začátek. Ani nejzkušenější cestovatelé nedokáží při prvním pohledu na krajinu udělat dokonalou mapu. Třeba se sem ještě vydají s Johnem a mapu trochu přio-praví. Každopádně tu teď před ní leží Sindibádova zátoka, a když se Titty ohlédla ke konci živého plotu a pak se zadívala kupředu, kde se zátoka otvírala do hlu-bokých vod (určitě hlubokých, jinak by se na nich ne-plavily tak velké loďe), byla přesvědčena, že ji za-kreslila správně. A pak si najednou povšimla dvou věcí. Za prvé, že všechny ty loďe zakotvené v dále jsou obráceny k severu. A za druhé, že se jí u nohou rychle rozlévá přes bahno voda. Když si tu Titty se-dala a chystala se kreslit mapku, voda sem ještě ani zdaleka nedosahovala. A teď jí tu byla spousta, a když se na ni Titty zadívala, všimla si, jak se na ní dělají chomáčky mořské pěny a rychle plují k vnitrozemí.

Titty vyskočila, vstrčila mapu do kapsy a běžela zpátky.

Roger, Bridget i starý rybář si obdivně prohlíželi nadehtovanou loď.

„Už jsme ji natřeli," hlásil Roger.

„Našla jste to, slečno?" ptal se rybář.

„Ano, děkuji," odpověděla Titty. „A teď se oba seberte a pojďte. Kde máte Sindibáda? Zdržela jsem se mnohem víc, než jsem měla."

„Tamhle přes pole vám vede k silnici zkratka," radil jim rybář.

„Jenže my nechceme zpátky k silnici," řekla mu Titty. „Musíme přes brod na ostrov."

Starý rybář pohlédl na vodu, která sem pomalu stoupala strouhou.

„Jestli se nechcete zmáčet, slečno, tak abyste si pospíšili," pobízel je.

„Páni drazí!" řekl Roger.

„Kde je Sindibád?" ptala se Titty.

„Někde docela blízko," řekla Bridget. „Před chvílí tu ještě byl."

„Tady je!" volal Roger. „Běž, Bridget. Já ho chy-tím."

Sindibád však neměl pro žádný spěch pochopení a pospíšil si jen, když chtěl uniknout Rogerovi.

„Už ho mám!" volal konečně Roger a vstrčil mňou-kající kotě do košíku. Titty si hodila batoh na záda a zamířila zpátky po úzké pěšince.

„Nikde se nezdržujte," slyšeli za sebou starého ry-báře. „Tady se umí příliv přivalit, než se nadějete."

„Poběž, Bridget," volal Roger, když dohonil lodní dítě.

„Sindibádovi bude zle od žaludku. Určitě se mu udělá špatně, když s ním tak houpeš."

„Nedá se nic dělat," řekla Titty. „Radši běž, Brid-get, utíkej!"

Celí udýchaní vyběhli z pěšinky na travnatou cestu.

„Sláva! Ostatní není ještě vidět," řekl Roger.

„Žádná sláva," řekla Titty. „Strašně jsme se zdrže-li. Poslyš, Rogere, ty jsi odkopl mou značku?"

„Promiň," omlouval se Roger.

Tittiny tři větvičky ležely úplně zpřeházené. Titty je znovu položila doprostřed cesty a tentokrát obrá-tila nejdelší z nich k Rudému moři, aby John se Zu-zanou poznali, že první výprava už přešla.

„Pojď, Bridget," řekla. „Nezastavuj se. Vydrž. Možná že to stihneme jen taktak. A jestli si ostatní nepospíší, přijdou už pozdě."

„Jak to?" ptal se Roger.

„Začíná příliv," řekla mu Titty. „A jestli si nedá-me velký pozor, můžeme dopadnout jako Egypt'ané."

Kapitola XXVI

CESTA PŘES RUDÉ MOŘE -EGYPT'ANÉ

„Zastavte," řekla Bridget. „Zastavte. Já už nemůžu."

„Jenom ještě pár yardů," pobízela ji Titty. „Vy-drž. Zastavíme se, jak uvidíme brod."

Sešli z travnaté cesty mezi živými ploty a vyběhli nahoru na hráz. Do dálky se před nimi rozkládala poušť hnědého bahna a k ostrovu přes ni vedla vo-zová cesta. Zřejmě byla suchá, ale z obou stran se k ní plazily dva široké vodní laloky a skoro se už stýkaly.

„Příliv už hodně postoupil," řekl Roger. „Vsadím se, že v tom místě, co se cesta uprostřed svažuje, je plno vody. Mám se tam zaběhnout podívat?"

„John se v tom ve všem vyzná nejlíp," řekla mu Titty. „Určitě přijdou se Zuzanou včas a stačíme klid-ně přejít."

Bridget už sotva popadala dech a sedla si nahoře na hrázi.

Titty si stoupla vedle ní. Mají jít dál, nebo počkat na vůdce výpravy?

Roger sešel pomalu z druhé strany hráze a odlou-dal se po vozové cestě, na které ležela vrstva bahna.

„Co to tam Roger dělá?" ptala se Bridget.

„Nejspíš hledá červy," odpověděla jí Titty.

Roger se užasle díval na zem a vtom se prudce otočil. „Pojďte sem honem!" volal. „Titty! Bridget! Pospěšte si. John se Zuzanou už tudy šli."

„To přece není možné," vydechla Titty a úzkostí se jí sevřelo srdce. „To přece není možné," opako-va-la a honem běžela ze svahu. V hloubi duše však vě-děla, že to možné je. Na jak dlouho sešla vlastně ze

silnice, když si chtěla zakreslit zátoku? Tehdy se jí zdálo, že se zdržela sotva pár minut. Jenomže když začne člověk zkoumat neznámou krajinu, minuty mu jen letí. A z toho místa, kde odbočuje z travnaté ces-ty pěšinka, také moc daleko nezašli, aspoň Roger a Bridget ne. A neslyšeli, že by někdo přešel kolem. Jenomže co také měli slyšet? John a Zuzana hleděli být co nejrychleji doma a jistě si nezpívali, ani se ne-bavili. Jenom co nejrychleji šli a čekali, že každou chvilku někde před sebou zahlédnou mladší členy vý-pravy. Zřejmě šipku přešli, a ani ji neviděli.

„Podívejte," řekl Roger a ukázal na bahnitou ces-tu. „Tohle jsou naše stopy, když jsme šli z ostrova... všechny ty boty míří jedním směrem. A tohle jsou jejich - obráceně. Dvoje holinky. Dva páry. Johno-vy a Zuzaniny. Ještě je tu znát čtverečkový vzor na podrážkách."

„Propána!" zděsila se Titty. „Bridget, pospěš si!"

Titty se zahleděla daleko přes Rudé moře k dvěma vodním chapadlům, která se sem neúprosně blížila, a k nízké dlouhé čáře jejich ostrova až na druhé stra-ně. Domorodý kraal, červeně zářící v slunci mezi ně-kolika zelenými stromy, jí teď připadal strašně dale-ko. Na hrázi ostrova nikdo nebyl. John se Zuzanou jsou už určitě v táboře. Zjistili, že Titty jako velitelka výpravy všechno pořádně zbabrala. K čertu s lodním kotětem! K čertu se Sindibádovou zátokou! Proč je-nom sešli z té travnaté cesty? Proč jen nenašli Sindibádovi devětsilový list na mléko o kus blíž? Proč jen narazili na toho rybáře? Proč jen chtěla připojit ke všem prozkoumaným místům ještě zátoku? Proč...

„Taky nám mohli nechat aspoň šipku," ozval se Roger. „A ukázat nám, že přešli."

„Mysleli, že jsme kdoví kde před nimi," vysvětl-o-vala Titty. „Naši šipky si vůbec nevšimli."

Znovu se vydali po dlouhé cestě přes bahno. Titty nesla batoh, Roger košík s lodním kotětem a lodní dítě Bridget neneslo vůbec nic a zřejmě se mu ani ne-chtělo utíkat.

Titty si všimla, jak se po ní Roger pochybovačně dívá.

„Času máme fůru," řekl vesele, ale dobře pocho-pila, že to myslí spíš jako otázku.

„Spoustu," řekla krátce a Roger hned zvolnil krok.

„Ale stejně bychom si měli pospíšet," dodala Titty rychle. „John se Zuzanou jsou už asi v táboře a diví se, kam jsme se poděli."

„Ti budou rádi, až se dovědí, že jsme objevili no-vou zátoku," řekl Roger.

„Vlastně jsme se na ni ani neměli chodit dívat," přiznala Titty. „A za to všechno můžu jen já. Měli jsme zůstat na silnici a John se Zuzanou by nás vi-děli."

„Jenže to bychom neobjevili zátoku," namítl Ro-ger.

„A někde jsme zastavit museli," řekla Bridget. „Poslyšte, musíme se tak hnát?"

„Pamatuj, že čekáme Úhoře," řekla jí Titty. „Pře-ce nechceš přijít pozdě, ne?"

„Však oni na mě počkají," tvrdila Bridget. „Daisy si můžou obětovat, kdy se jim zamane."

„Ale nechceš je přece nechat čekat?"

„To ne," uznala Bridget.

„Tak si pospěš," pobízela ji Titty.

Ohlédla se k pevnině a pak se zadívala kupředu na dlouhou nízkou hráz jejich ostrova za Rudým mořem. Pevnina se jí zdála strašně daleko, ale ostrov jí nepřipadal o nic blíže, než když vyrazili přes bahno. Snad všechno ještě dobře dopadne, ale jen aby se ti dva nezačali moc bát! Klikatými stružkami v bahně už proudila voda a uprostřed Rudého moře postupovala k úzké hnědé čáře vozové cesty. Voda se rozlévala i k východu, kde se ráno prostíralo skoro až k začátku Magalhaesova průlivu bahno. A na západě se táhla až k Hastrmanově zátoce široká řeka. Ach, ježusko! Proč jenom chodili po té pěšince? Kdyby už aspoň za sebou měli polovinu cesty! Titty se znovu ohlédla. Stačí se vůbec ještě vrátit na pevninu, když to nestihnou a na vozové cestě se před nimi z obou stran slije voda? Kdyby aspoň věděla, jak rychle postupuje příliv!

„Nemám jít napřed?" ptal se Roger. „Dal bych vám znamení, kdyby se už voda začala slévat z obou stran."

Titty se na něj podívala. Roger tedy přemýšlí úplně stejně jak ona.

„Když to bude nutné, tak se můžeme lehko vrátit," řekl.

„Nutné to nebude," řekla Titty pevně. „Ale jestli chceš, zaběhni napřed."

„Snad bychom se raději měli držet pohromadě," řekl Roger.

Teď už je Titty ani nemusela pobízet, aby si po-spíšili. Lidská oběť Bridget nechtěla přijít pozdě na domorodé slavnosti a šlapala, co jí jen nohy stačily.

Byli už skoro uprostřed. Pevnina, kterou nechali za sebou, i ostrov před nimi jako by byly stejně vzdálené. Po obou stranách vozové cesty se teď místo bahna táhla voda. Cesta připomínala čpíš most přes moře.

„Vody je o moc víc, než když jsme šli do města," řekl Roger. „Za chvíli přijdeme k jedné té strouze a budeme se muset přebrodit."

„Vždyť tam bylo jen pár čísel hloubky," řekla Titty.

„Ale nejsou tu ty strouhy dvě?" ptal se Roger. „Jednu jsme museli přebrodit a druhá byla skoro suchá. Propána! Podívej se!"

Cesta před nimi se jen maličko svažovala, ale i tím nepatrným poklesem se dostala pod úroveň blížících se vln. A to přišli teprve k první strouze. Cesta ležela pod vodou v délce asi tak pětadvaceti yardů, ale hluboko na ní nebylo. Kolem vyjetých kolejí se čeřily drobné vlnky a pořád ještě bylo jasné znát, kudy cesta vede.

Titty se zadívala před sebe, ohlédla se a pak se rozhodla.

„Jděte prostředkem, tam je nejmělejší," řekla ve-sele. „A necákejte moc."

„Pospěš si, Bridget," volal Roger. „Máme už za sebou polovinu cesty."

Rázně vykročil, Bridget šla za ním a kousek za ní Titty. Kolem podrážek jim šplíchala na coul hluboká voda. Po prvních pár krocích jim stoupla po kotníky.

„Která strouha byla hlubší?" zeptal se Roger a ohlédl se na Titty.

„Myslím, že byly obě asi stejné," řekla Titty. „Ale tahle docela ujde."

„Dávej pozor, Bridget," řekl Roger. „Nešlapej do kolejí, ať ti nenateče do holínek."

Kousek před nimi se tyčily čtyři pevné kůly, mezi nimiž proplul před pár dny Čaroděj. Cesta pod nimi ještě nebyla zatopená. Stoupala kousek po kousku z vody, solidní pevná vozová cesta. Za pár minut budou na ní. Kolem už nebylo tak hluboko. Voda jim sahala po vršky holínek a šplíchala jim kolem kotníků. Ještě neزالila celou cestu, ale v kolejích ji samo-

zřejmě bylo víc. Roger se rozběhl, až kolem sebe rozstříkával na všechny strany bahno a vodu.

„Rogere, tys mě celou pocákal!" křičela Bridget. „Nic si z toho nedělej," řekla jí Titty. „A pospěš si. Jak se dostaneme za druhou strouhu, jsme v bezpečí..."

„Poslyš," řekl Roger. „Tak se mi zdá, že ta druhá strouha je nějak hluboká. Podívej se na ni."

Za vyvýšeninou se čtyřmi kůly se cesta zase svažovala a mizela a žádné vlnky tu už neprozrazovaly, kudy se táhnou koleje. Cesta prostě spadala do vody, a tam jako by končila. Teprve za necelých padesát yardů odtud bylo vidět, jak se znovu vynořuje a vede přes bahno rovnou k ostrovu.

„Tohle je ale opravdický brod," řekl Roger. Titty se ohlédla. Měli za sebou přes polovinu cesty. Jestli se jim podaří přebrodit tuhle strouhu, jsou zachráněni. Chudák faraón, pomyslela si. Ale zkusit to budou muset. A jestli je tam moc hluboko, nezbývá jim, aby se ještě, než bude pozdě, přebroдили zas zpátky a utíkali k pevnině.

„Dávejte pozor, kam šlapete," řekla. „Držte se na tom pevném pásu." Šli dál.

„Není to špatné," řekl Roger. „O nic horší než ta první strouha."

Brodil se dál a voda mu sahala těsně nad kotníky. Bridget šla těsně za ním a Titty vedle ní, aby jí včas pomohla.

„Au!" vykřikl Roger. „Pozor na tuhle jámu!" „Nenabral sis do bot?" ptala se Titty. „Jdi radši prostředkem. Dívej se daleko před sebe, jak tam cesta zas stoupá z vody. Co ti to bude platné, když se budeš pořád koukat pod nohy na všechno to zapla-vené bahno."

Roger se zastavil, chvíli stál na jedné noze a druhou šmátral po dnu.

„Je tu nějak hluboké," řekl. „Zuju si holínky."

„Nezdržuj," naléhala Titty. „Nezapomeň, že se sem valí čím dál víc vody."

Roger postoupil o krok kupředu a hned zapadl jednou nohou až nad kolena do vody.

„Tak přece jen jsem to zkusil," řekl. „Je tu měkké bahno. Určitě jsem až na kraji cesty."

„Mně sahá voda nad holínky," hlesla Bridget. Zůstala tiše stát a fen se dívala po Titty.

„To ti nemusí vadit," řekla jí Titty. „Viš, kolikrát ti už nateklo do bot. Rogere, zůstaň, kde jsi. Radši vyzkouším sama, kudy ta cesta vede."

„Vždyť jsem už stejně zmáčený," namítal Roger. „A aspoň o té cestě vím." Rázně vykročil a hned si namočil nohy až nad kolena. Vzápětí vylétl do vzduchu košík se Sindibádem, Roger zavrával, jak se snažil udržet rovnováhu, a když

se mu to nepodařilo, s mohutným cáknutím upadl.

„Rogere, pojď sem," křičela Titty.

„Ztratil jsem jednu holínku," řekl Roger, když se konečně postavil. „Ale jinak se nic nestalo. Sindibádovi se ani nenamočil košík."

Titty se k němu přebrodila a košík mu vzala. Ro-ger, zmáčený od hlavy k patě, zatahal za holínku, která mu zůstala třet pod vodou v bahně. Konečně ji s trhnutím vyprostil, udělal další krok a málem upadl znovu.

„Je tu moc měkké bahno," vysvětloval.

„Určitě jsi sešel z cesty," řekla mu Titty.

„Mám jít dál?" ptala se Bridget.

„Ne," řekla jí Titty. „Klidně stůj. Podívej, tady u mě je pevná zem."

Roger se zapotácel, ztěžka udělal asi dva kroky

a zastavil se vedle ní. „Teď jsem na cestě," řekl. „Ale je tu hloub než předtím."

„Bodejť by nebylo," řekla mu Titty skoro dopále-ně. „Je přece příliv. Počkej tu chvíli a podrž Sindibáda. Zkusím to znovu."

Pohlédla daleko před sebe na řadu vrbiček, které označovaly neviditelnou cestu, a brodila se dál. Od-dechla si. Pořád má ještě pod nohama pevnou zem. Na cestě je tu sice vrstva bahna, ale pod ní tvrdý štěrk. A kousek dál už musí být trochu mělko. Kdyby to aspoň věděla jistě, tak jistě, aby mohla říct ostat-ním, ať se za ní klidně pustí a přebrodí se.

Znovu vykročila. Tentokrát jí však nateklo do jedné holínky a hned i do druhé. A Bridget má mnohem kratší no-hy.

Titty se zastavila, a než se nadála, chladila jí už voda kolena. A vtom se Titty rozhodla. Dál nepů-jdou. Zbývá jim jenom jedno - vrátit se, přebrodit se vodou jako před chvílí a prchat po cestě na pevninu a do bezpečí.

„Pojď zpátky, Bridget. Ty taky, Rogere. Nechoď-te dál. Vraťte se. Půjdem zase na to suché místo u čtyř kůlů... Jistě, Rogere... Vezmu zas Sindibáda."

„Ale co uděláme?" ptala se Bridget.

„Vrátíme se na pevninu," řekla jí Titty. „A hned nám bude dobře. Rozděláme si oheň a usušíme si šaty."

„A co divošské slavnosti?"

„John pro nás přijede, jen co vytáhne loďku."

Titty se ohlédla k ostrovu. Vůbec nikoho tam ne-bylo vidět. Na hráz vylezl jen jeden buvol, chvíli-ku tam stál a lhostejně se na ni díval a pak se znovu začal pást. Široko daleko však nebylo vidět ani člo-víčka.

Opatrně se přebrodili k malému kousku silnice,

kde bylo ještě sucho, mezi mělkou struhou, kterou už prošli, a další, příliš hlubokou.

„A teď utíkejte," řekla Titty, sotva všichni tři vy-lezli z vody. „Nesmíme ztrácet ani minutu. Příliv po-řád ještě postupuje a druhá strouha bude možná ještě hlubší, než když jsme šli sem."

„Taky že je," řekl Roger. „Voda mi sahá až po kolena."

„Vezmeš Sindibáda a batoh," řekla mu Titty. „A já ponesu Bridget." Podala mu batoh a košík, sehnula se, až si namočila lem sukně, a teď už trochu vystrašená Bridget jí vylezla z vody na záda.

„Ty jsi ale těžká," řekla jí Titty vesele.

„Proto taky Úhoří tvrdí, že jsem lepší než Daisy," řekla Bridget.

„Je tu strašně hluboko," zavolal najednou Roger a Titty uklouzla a spadla i s Bridget na zádech.

„To se ti povedlo!" řekl jí Roger.

„Jsem teď zmáčená až po bradu," postěžovala si Bridget.

„Nepůjde to," řekla Titty a těžce se zvedla. „Na druhou stranu se nedostaneme. Musíme se vrátit k těm kůlům. Drž se mě za ruku, Bridget. Víc už se stejně zmáčet nemůžeš."

„Ale jak se dostaneme ke břehu?" ptal se Roger, když všichni tři dovrávorali zpátky na jediný suchý úsek cesty.

„John se Zuzanou za chvíli zjistí, že nejsme v tá-boře, a vrátí se pro nás. Jen nás uvidí, přijedou s loď-kou. Musíme jenom čekat. Vylejte si vodu z holínek."

Suchý kousek cesty se čtyřmi kůly uprostřed se hodně zmenšil. Po obou stranách se kolem něho roz-šířoval průliv, kterým se valila voda. Za ním se roz-kládala, kam až oko dohlédlo, vodní hladina, z jed-né strany po Magalhaesův průliv a Hornův mys a z druhé po Hastrmanovu zátoku a Mastodontův ostrov. A voda stále stoupala, a stoupala rychle. Když ráno přecházeli brod, představovala si Titty, že je pod vodou a dívá se na kýly lodí, které jí plují nad hlavou. Nejsou teď jako Izraelité, kteří přešli přes moře suchou nohou, ale spíš jako Egypťané. Padli do pasti uprostřed moře. Nemohou tam ani zpátky a ne-zbývá jim než čekat a dívat se, jak se jim pod noha-ma zmenšuje cesta proměněná v uzounký ostrůvek.

Co by si počal John, kdyby měl velení? Doplavál by pro loďku? K místu, kde cesta zase vystupovala z vody, není moc daleko. Titty se už málem svlékla, ale pak si uvědomila, že Roger s Bridget a Sindibádem by zůstali sami uprostřed moře. Potom ji napad-lo, že poprosí Rogera, aby plaval ze všech sil ke břehu a přivedl pomoc. Ale co kdyby se přivilil nějaký proud? Co kdyby strhl Rogera daleko od cesty? Všu-de kolem je jenom měkké bahno. A kdyby v něm Roger uvízl, což by se mohlo snadno stát, musela by Titty opustit Bridget a plavat mu na pomoc. Bridget se drží dobře, ale samotnou ji nechat nemůže...

„Myslíš, že nás John se Zuzanou už brzy uvidí?" zeptala se Bridget.

„Určitě," řekla jí Titty. „Musíš mít chvíli trpěli-vost, než dojdou do tábora a zjistí, že tam nejsme." Mluvila klidně, a jak úzkostlivě pozorovala pobřeží ostrova, moc se snažila, aby jí nebylo na hlase znát, že se bojí. Ještě nikdy nevypadal ostrov tak opuštěně. I buvol už sešel z hráze.

„Tenhle kamínek už zalila voda," řekl Roger. „Po-ložím kousek dál jiný."

Vylovil z bahna pár oblázků a položil je do řady, vždycky asi o stopu dál od kraje vody. Než však po-ložil poslední,

první mu zmizel.

„Co budeme dělat?" ptal se Roger.

„Počkáme," řekla Titty. „Nic jiného nám nezbyvá. A také si rozdělíme čokoládu."

„To není špatný nápad," řekl Roger.

Vrátili se ke čtyřem kůlům na nejvyšším bodě sil-nice. Sem se dostane voda nejpozději. Roger pověsil košík se Sindibádem až nahoru na jeden kůl. Titty zavěsila na druhý kůl batoh, ale nejdříve z něho vylovila tabulku čokolády a rozlomila ji na tři stejné dílky. Bridget a Roger pomalu ukusovali čokoládu. Titty si vzala také kousek, ale k svému údivu zjistila, že nemá na čokoládu nejmenší chuť. Chvilí si už myslela, že se jí zvedne žaludek. Jak to, že nikdo nepřijde na tu hráz a nevidí je?

„Tady je to jako za potopy světa," řekl Roger. „Škoda že nemáme archu. Myslíš, že by nám bylo co platné, kdybychom začali křičet?"

„Jsou moc daleko," řekla Titty. „Neuslyší nás. Ale zkusit to můžeme. Vykřikneme všichni naráz: „Ahoj!"

Roger ani nevychutnal poslední kousek čokolády, jak rychle jej musel spolknout.

„Tak teď," řekla Titty. „Ráz... dva ... tři..."

„AHOJ!" vykřikli.

„A znovu," řekla Titty. „Ráz... dva... tři. AHOJ!"

Přestože všichni tři vykřikli najednou a co nejhlasitěji, zaznělo to Ahoj! uprostřed nesmírných prostor vody a bahna velice tichounce.

„Ahoj!" zvolal Roger.

„Buď zticha," řekla mu Titty. „Radši se rozhlížeš, a jak někoho uvidíš, křič. Volat jen tak není k ničemu." Věděla, že když budou ještě chvíli křičet do prázdna, dostane Bridget a Roger stejný strach jako ona.

Roger poodešel po kousku suché země. Když se zas vrátil, tvářil se velmi vážně.

„Všechny kamínky jsou pod vodou," hlásil.

„Pochopitelně," řekla Titty. Udiveně se na ni po-díval a Titty se zamračila a ohlédla na Bridget, která promlouvala pletivem košíku na Sindibáda. Roger už ví, že jde do tuhého, a nemá smysl se před ním přetvařovat, ale ať se děje, co se děje, Bridget dobrou náladu zkazit nesmějí.

Roger to pochopil sám. Ani mu nemusela nic vy-světlovat.

„Jezuskote!" řekl najednou. „Škoda že s sebou ne-mám foukací harmoniku. Nechcete si zazpívat? Pojd', Bridget, zazpíváme si Kata Johnyho. Uvidíme, jestli jsi už nezapomněla slova..."

Titty zalitovala, že Roger nevybral něco veselejšího, ale pořád je písnička o Katovi Johnym lepší než nic.

„A pak jsem pověsil babičku," začala Bridget.

„To není první sloka," namítl Roger.

„Táhněte, hoši, táhněte za provaz," zpívala Titty a nespouštěla oči ze vzdálené hráze.

„Pověsil jsem ji na tyčku," pěla Bridget.

„A houpejte se taky," zpívali všichni tři.

Kat Johny sprovodil ze světa svoje přibuzenstvo v trochu zpřeházeném pořadí, a teprve v poslední sloce si postěžoval, jak o něm lidé tvrdí, že věší pro peníze. Roger už neměl žádné námítky a refrén jim vždycky vyzněl jaksepatří, i když Roger i Titty mysleli na něco docela jiného. Někdo se přece musí obje-vit, a čím dřív, tím lip, než si Bridget uvědomí, že se jejich nepatrný ostrůvek co chvíli úplně ztratí a že zůstanou uprostřed Rudého moře, jehož vody se roz-líjí od jednoho břehu k druhému.

„Teď zazpívej něco ty," řekla jí Bridget.

„Co si počnem s opilým námořníkem?" zpívala Titty. Nepohnula se tam na hrázi Johnova hlava?

„Co si počnem s opilým námořníkem?" Ne, ať už to bylo co chtělo, zase to zmizelo. „Co si počnem s opi-lým námořníkem?" Na pevnině také nikdo není? „Takhle brzy ráno..." Bridget je pořád ještě v dob-ré náladě. Musím zpívat dál. „Hej, rup, už se zdvihá. Hej, rup, už se zdvihá." Nezahlédl někoho Roger? „Hej, rup, už se zdvihá." Ne. Jenom se dívá ke břehu. Kdybych tak věděla, jestli jsme neměli radši pře-plavat na druhou stranu. „TAKHLE BRZY RÁ-NO" ...

„Teď" už je stejně pozdě.

„Zpívej dál, Titty. Teď přijde to o té mosazi." „Zazpívej to sama," řekla jí Titty. „A my zazpí-váme refrén."

Tak ať nám naleští mosaz, tak ať nám naleští mosaz, tak ať nám naleští mosaz, TAKHLE BRZY RÁNO.

„Co kdybychom rozdělali oheň?" navrhl Roger. „S pořádným kouřem, aby nás někdo zahlédl."

„Nemáme dříví," řekla Titty. „A bahno se pálit nedá... Ale řeknu ti, co by se dalo udělat. Můžeme rozbalit nákup a spálit všechny papír."

„Ještě že nám všechno tak pečlivě zabalil," řekl Roger. „Určitě ho ani nenapadlo, jak nám to přijde vhod... Vždycky říkám, že by nám mělo do měst-ské rady jmenovat svatého Petra ...' Chudák hoky-nář ..." Roger se znovu zasmál.

„Zaručeně nepocho-pil, proč jsem tak vystřelil z toho krámu."

„Já to podpálím," řekla Bridget.

„Dobrá," souhlasila Titty.

„Ale musíš to dokázat jedinou sirkou," kladl jí na srdce Roger.

„Jenom jestli mi ji nesfoukne vítr," řekla Bridget.

„Ale asi sotva, ledaže byste mi ji sfoukli vy. Protože žádný vítr není."

„Moc papíru nemáme," řekla Titty, jak lovila ba-ličky z batohu. „Víš co, Bridget? Dojezte s Rogerem koblíhy. Spálíme i sáček."

„Kostkový cukr je v lepenkové krabici," vzpomněl si Roger. „Když ho vysypeme, taky mu to neuškodí, vždyť budeme za chvíli v táboře."

„A zázvorové sušenky jsou v papírovém pytlíku," řekla Bridget.
„Ten se nám taky hodí," libovala si Titty. „Pěkně shoří i krabice od vloček. A ještě nám hokynář zabalil kondenzované mléko a kakao."
„Poslyš," zašeptal Roger Titty. „Nezapálíme i Sin-dibádův košík? Jinak tu žádné klacíky nemáme."
„To nejde," řekla Titty. „Jestli budeme muset pla-vat, měl by Sindibád zůstat v košíku."
Roger pohlédl na vodní hladinu, která se mezi ni-mi a ostrovem stále šířila.
„Když to bude nutné, tak to přece dokážeme," řekla tiše Titty. „Vezmeme Bridget mezi sebe. Anebo se postarám o Bridget a ty budeš dávat pozor, aby se moc nenamočil košík."
„Není tu zrovna sucho," řekla Bridget, jak rovna-la jejich skrovné palivo. „Jen položím kus papíru, je mokrá."
„Aspoň se z něho bude víc kouřit," utěšovala ji Titty.
Roger vytáhl nůž a zkusil říznout do jednoho ze čtyř kůlů na malé vyvýšenině uprostřed brodu. Získal všeho všudy dvě třísky. „Ty jsou ale vlhké," řekl. „Není divu, když jsou při každém přílivu pod vo-dou ... " Jak to říkal, zatvářil se najednou zaraženě. Titty pochopila, že také uvažuje, jak hluboké vody se asi převalí přes místečko, kam se uchýlili. Zuřivě se na něj zamračila. „Ty jsi ale šikulka, Bridget. Ta-dy máš sirku. Pěkně podpal ten papír a potom lepen-ku ... "
„U druhého kůlu leží pár chaluh," všiml si Roger. „Ty by asi taky dobře kouřily."
„Povedlo se mi to jedinou sirkou!" jásala Bridget. „Já věděla, že to dokážu! Škoda že mě neviděla Zu-zana."
„Opravdu škoda," řekla Titty a znovu pohlédla ke vzdálenému břehu. Papír chytil a vzplanul jak sláma, ale lepenková krabice, roztrhaná na drobné kousíčky, přece jen chvíli hořela a věchýtek kouře, který z ní stoupal, pomalu ulétal do dálky. Roger přiložil pár chaluh. Oheň skoro zhasl, ale znovu se rozhořel a za-voněl pálícími se chaluhami. Roger rychle nařezal pár dalších třísek, ale nikdo nemůže rozdělat zvlášť vel-ký oheň, když na něj nemá co přikládat. Papír jim za chvíli dohořel a čistě jen vyplývali jednu sirku za druhou, jak znovu a znovu zažehovali kousíčky oho-řelé lepenky a pokoušeli se zapálit vlhké třísky, které by byly snad chvíličku i doutnaly, kdyby stačily ale-spoň trochu uschnout. Za chvíli bylo po ohni. Kou-řový signál sice vyslali, ale nikde nebylo ani známky, že by jej někdo zahlédl.
„Co asi řekne Zuzana, až najde v batohu cukr po-míchaný se zázvorovými sušenkami a vločkami?" na-padlo Bridget.
„Abychom všechno přebrali," řekl jí Roger.
Do vyježděných kolejí po obou stranách malého kousku cesty přes Rudé moře, který byl pořád ještě suchý, začala téct voda. Cesta se pořád zkracovala. Kolem dokola bylo všechno zatopeno až na ten malý zbyteček mezi oběma páry dřevěných kůlů.
„Nenamočíme se moc?" zeptala se najednou Brid-get.
„Víc už se ani namočit nemůžeš," řekla jí Titty. „Viš, že už jsi stejně spadla do vody, jak jsem klo-pýtla. Ale starej se trochu o lodní kotě, ať ještě ne-dostane strach. Vysvětlí mu, že pro nás ostatní za chvíli přijedou."
„Tak dobrá," souhlasila Bridget a zašla ke kůlu, na kterém visel košík se Sindibádem, utěšit trochu lodní kotě.
Titty s Rogerem se šli podívat ke kraji vody.
„Co kdybychom to přeplavali?" řekl Roger.
Titty pohlédla k ostrovu. „Ne," řekla. „Ledaže by to bylo nutné. Jen si vzpomeň, jaké je u břehu bahno. Musíme počkat, dokud nebudeme moc vylézt na pev-nou zem."
„Jenže to už tu bude pořádná hloubka."
„Já vím," řekla Titty. „Je to všechno má vina. Měli jsme jít pořád dál a zastavit se až na ostrově."
„Vlastně za to může Sindibád," řekl Roger. „A ta-ky trochu já."
„Ne," řekla Titty. „Proč se sem nikdo nepodívá?" dodala skoro hněvivě. „Viš co? Měli bychom se na to plavání trochu připravit, svléknout se, svázat si šaty do uzlíku a položit na něj košík se Sindibá-dem."
„Bridget dovede splývat," řekl Roger. „A když jí domluvíš, dokáže klidně ležet na vodě."
„Ach bože," řekla Titty. „V takovéhle bryndě jsme ještě nebyli."
Kolem nohou jim začala šplíchat voda a rychle se zase vrátili ke kůlům. Voda se převalila přes cestu. Prostředek cesty vypadal už jen jak uzounká čárka a za chvíli zmizel také. Děti stály ve vodě, která se táhla od pevniny skoro až k ostrovu.
Roger si najednou začal svlékat mokrou košili.
„Ještě ne, Rogere. Ještě ne," řekla Titty.
„Chci dát nouzové znamení," vysvětloval Roger a ždímal košili.
„Vždyť nemáš tu košili ani nač pověsit," řekla Titty.
„Vysaď mě," požádal ji Roger.
„Za zkoušku to stojí," řekla Titty.
„Zapísej, Bridget, ať nám trochu zafouká vítr," řekl Roger. „Ta košile je mokrá, že se s ní ani nedá mávat."
Bridget poslušně zkoušela hvízdát, ale nešlo jí to. Začínala ztrácet k prvním námořníkům důvěru.
„Jen písej, Bridget," pobízel ji Roger. „Třeba. Španělské krásné dámy, to je lehká písnička. Ale nej-dřív si musíš navlhčit rty."
Bridget ze sebe přece jen něco vypravila a větřík, který zatím jen taktak čeřil hladinu, skutečně trochu zesílil. Titty popadla Rogera oběma rukama za nohu, vysadila ho a Roger se vydrápal na kůl, posadil se až docela nahoře a pevně se chytil oběma nohama. Nad hlavou držel košili, jednou rukou trochu níž a druhou výš. Závan větru rozvířil hladinu u Bridgetiných nohou, opřel se i do nouzového znamení a ko-šile se rozevlála,
„Bezvadná vlajka," liboval si Roger. „Jen kdyby nebyla tak hnusně mokrá."
„Vidíš někoho?" ptala se Titty.
„Mně už teče do holínek," stěžovala si tiše Bridget.
„Podívej, Bridget," řekla jí Titty. „Umíš přece splývat na vodě, a to teď uděláš. Prostě si klidně lehneš na záda a já tě

dotáhnu ke břehu. Uvidíš, že na tom není nic těžkého."

„Já to nesvedu," bránila se Bridget. „Tak dlouho se neudrím. Copak pro nás nikdo nepřijede? Říkali jste, že přijede John se Zuzanou. A co bude se Sindibádem?"

„Sindibáda vezme Roger. Nic se mu nestane. A pak se proběhneme a uschneme a všichni na tebe budou ohromně hrdí."

„Myslíš, že by mi to Zuzana dovolila?" „Samozřejmě že ano. A John taky. Vždyť už nejsi malá."

Bridget se nadechla.

„Nic jiného nám nezbyvá," řekla jí Titty. „Budu tě pořád pevně držet."

„A kdy vyrazíme?" ptala se Bridget. „Teď hned," řekla jí Titty. „Vždyť se Sindibád namočí." „Roger ho podrží nad vodou." „A co všechny ty věci v batohu? Cukr a sušenky na divošské slavnosti?"

„Ty musíme oželet," řekla Titty. „A holínky asi taky nezachráníme. Ale ano. Přivážeme je ke kůlům a zajdeme si pro ně, až voda zase opadne. V batohu máme kousek provázku. Počkej tu a já sundám batoh z kůlu. Sindibáda sundáme, až budeme úplně připravení. Měla by ses svlékat..." „O šaty přijdeme taky?"

„AHOJ!" zařval najednou Roger, který jim seděl coby vlajkový stožár nad hlavou a zuřivě mával nou-zovým znamením. „Co se děje?" vykřikla Titty a vtom to uviděla také.

„Jsme zachráněni!" křičel Roger. V dálce u ústí průlivu, který vedl k Hastmanově zátoce, se objevila lodička, nepatrná jak tečka, a rychle se sem blížila po vodě. Titty si najednou uvědomila, že se směje a zároveň pláče.

„Tak vidíš, Bridget," řekla. „Přece jen nebudeš muset plavat. Než nám voda dosáhne do pasu, tak tu John s lodí bude."

Kapitola XXVII

ZACHRÁNĚNÍ, A CO BYLO DÁL

„Mně už sahá voda kus nad kolena," postěžovala si Bridget.

Titty si odhadla, jak daleko je od nich ještě loď-ka. Než k nim dopluje, voda o hodně vystoupí, a už teď kolem nich víří s velikou silou.

„Pojď, Bridget," řekla. „Posadíme tě na vedlejší kůl."

„A tohohle se mám pustit?"

„Chytni se mě," řekla Titty.

Přebrodivla cestu a na místě, kde byla v korytě hloubka, taktak že neupadla. Voda se sem hrne opravdu rychle. Ale teď už Titty nic nevadilo. Vždyť se k nim blíží loď. Teprve teď si připustila, jaký měla strach, že pro ně nikdo nepřijede, a budou muset s Rogerem přeplavat širokou vodu a ještě pomáhat Bridget, která neumí plavat, a Sindibádovi, jemuž už podruhé v jeho krátkém životě hrozilo utopení.

„Tak a hezky nahoru."

Vysadila Bridget na kůl a nechala ji tam, ať si se-dí jak Roger. Sama čekala dole.

„A co ty?" ptala se Bridget.

„Mně se tady nic nestane," řekla jí Titty. „Teď už jsme v bezpečí všichni."

„To nás zachránila má košile," řekl Roger. „Je-zuskote, vždyť to není John, ale Mastodont!"

Voda stoupala výš a výš, ale Titty to nevadilo. Blíží se k nim loď-ka, na které vesluje jako o závod Mastodont. Ze je znáčená? Znáčení jsou už všichni. Roger se vyválnel v bahně i ve vodě. Titty zas do vo-dy upadla. A Bridget s ní. Ale co teď záleží na tom,

že mají mokré šaty? Bála se už, že se jim stane něco mnohem horšího. Rudé moře jim uzavřelo ze všech stran cestu, ale nakonec přece jen ke břehu plavat ne-museli.

Bridget seděla až nahoře na kůlu a dívala se, jak se k nim blíží loď-ka a rychle se míhají Mastodontova vesla. Ani Titty nespouštěla z veslice oči. Zato Ro-ger, který úspěšně splnil roli vlajkového stožáru, se teď se zájmem rozhlížel, jestli si jeho znamení ne-všiml ještě někdo jiný a nezpozoroval také uprostřed Rudého moře Egypt'any.

„Titty!" volal. „Plují sem další lodě!"

Z druhé strany Rudého moře, od průlivu mezi mysem Horn a pevninou, se blížily tři další loď-ky... Neměly plachty ani stěžně. Jejich posádky ze všech sil veslovaly. Kdosi mával.

„Karabadangbaraka!" ozvalo se udýchané zavolá-ní z Mastodontovy loď-ky, která už byla docela blízko.

Titty, Roger a Bridget se otočili a jedním hlasem zavolali: „Akarabgnadabarak!"

Za chvíli už k nim pouhou setrvačností doplula Mastodontova loď-ka a Mastodont se unaveně opíral o vesla. Nemohl skoro promluvit, jak se sem štvál, a vypadal mnohem ustaraněji než Vlastovky.

„Měli jste ale kliku," vypravil ze sebe. „Hrozně rychle se sem valí příliv. Za půl hodiny byste už mu-seli plavat. Co tady vůbec děláte? Vždyť jste se mohli utopit!"

„Viděl jsi naše nouzové znamení?" ptal se ho Roger.

„Naštěstí viděl," odpověděl mu Mastodont skoro dopáleně. „Víte přece, jak je tu za přílivu hluboko."

„My ze sebe vážně nechtěli dělat Egypt'any," řekl mu Roger.

„Ještě že se vám nic nestalo," oddechl si Masto-dont. „Johnovi a Zuzaně nejspíš přeskočilo, že vás sem pustili."

„Oni o nás nevědí," řekla Titty. „Za všechno můžu já..., i když jsem jim nechala šipku, aby poznali, kde jsme." Sundala Sindibádův košík a uložila jej do loď-ky. „Pojď dolů, Bridget. Sklouzni. Já tě chytím." Titty stála skoro až po pás ve vodě a pomohla Brid-get z kůlu na loď-ku. „Teď si nastup ty," řekl jí Mas-todont. „A pak zarejduju pro Rogera."

„Nebude nás moc?" ptal se Roger. „Mně tu nic nechybí. Mohl bych počkat na některou tu další loď-ku. Ale co se to s nimi stalo?"

Mastodont vesloval celou dobu zády k lodičkám, a když pak dorazil ke kůlům a zachraňoval jednoho cestovatele po druhém, ani se neohlédl. Teď spatřil loď-ky poprvé.

„Unáší je proud," řekl.

„Ale ještě před chvílí v nich někdo byl," tvrdila Titty.

„Jenže už není," řekl Mastodont. Vtom se však obrys jedné lodičky změnil. Nad je-jím okrajem se objevila jakási postava. Bylo vidět rozcuchanou hlavu. Kdosi se rozhlížel po vodách. Mastodont se zasmál.

„Všechno v pořádku," řekl. „Slez, Rogere. Když zrovna loďku nerozhoupáme, vejdem se na ni klidně." „Na tomhle kůlu zůstal batoh," upozorňovala ho Titty.

„Však ho sundáme."

Nad okraji tří loďek, které unášel v dále proud, se teď objevily jen hlavy. Kdosi z odstupů pozoroval, jak probíhají záchranné práce, a Mastodont zamířil s těžce naloženou lodí k místu, kde z vody vystupovala cesta k hospodářství, a něčemu se pobaveně usmíval.

„Co je ti?" ptal se ho Roger. „Směješ se nám, že jsme se tak zmáčeli?" chtěla vědět Bridget.

„Mohli jste se zmáčet ještě víc," řekl Mastodont. Na chvíli zvažněl, ale když se ohlédl na ty loďky nesené proudem, znovu se rozesmál. Najednou pře-stal veslovat, naklonil se kupředu, jemně šťouchl do Bridget a zálibně si mlaskl.

„Jsi mnohem tlustší než Daisy," liboval si. „Však jsme ji taky cpali koblihami se šlehačkou," řekl Roger.

„Výborně," řekl Mastodont a vesloval dál, až mu

kýl loďky zaskřípěl o tvrdý štěrk, jak cesta stoupala z vody.

Zachránění Egyptané vystoupili.

„Mockrát ti děkujeme," řekla Titty.

„Není zač," odpověděl jí Mastodont. „A teď radši rychle utíkejte do tábora. Vaši náčelníci tam už dáv-no jsou."

„Ty s námi nepůjdeš?" ptal se ho Roger.

„Ještě ne," odpověděl Mastodont a vesloval k těm volně plujícím loďkám.

„Pobězte," řekla Titty. „Hodte sebou. Musíme se převléknout a dát si usušit šaty."

Vytrvalým klusem v promáčených šatech a v bo-tách, v nichž jim při každém kroku čvachtala voda, utíkali zástupem nahoru na hráz. Bridget běžela první a udávala tempo, tu a tam na chvíli zvolnila, ale nikdy nadlouho. Titty a snad i Roger si uvědomovali, že vyvázli jen o vlásek, ale pro Bridget znamenalo dobrodružství na brodu, jen že se pořádně zmáčela, a i to už měla za sebou. Myslela teď na něco docela jiného. Dnes večer k tomu dojde, dnes večer zaujme Daisino místo, stane se lidskou obětí a celé domoro-dé slavnosti se budou točit jen a jen kolem ní.

„Jezuskote, podívejte se, co udělali!" Roger první zahlédl obrovskou hranici, kterou postavil John se Zuzanou, zatímco byli pryč. Byla úplně hotová, jen ji zapálit.

Doběhli do tábora a užasle se rozhlíželi. I v Zu-zanině pečlivě postaveném ohništi čekala na podpále-ní hranická a pod hrází obrovská hromada naplaveného dříví, kousků starých lodí a tyčí, rozlámaných bedýnek a košů i rozbitých sudů.

„To je nádhera!" zvolal Roger.

„Na co je tenhle stojan?" ptala se Bridget, když se podívala na silný kůl, pevně zaražený do země.

Titty pohlédla na kůl a pak na Bridget. „Asi na tebe," řekla.

„Ach," hlesla Bridget trochu zaraženě.

„A jsou tu nové totemy," všiml si Roger.

„Nejspíš si přinesli svoje," řekla Titty. „Tenhle je Mastodonta. A podívejte, na náš zavěsili další muš-ličky. Ale kde je John se Zuzanou?"

Tábor byl kromě nich docela prázdný.

„Ale určitě se už vrátili," řekl Roger, když na-hlédl do Johnova stanu. „John tu má mapu se za-kreslenou silnicí, co vede k městu. Musí být někde blízko."

„Honem," řekla Titty. „Než přijdou, svlečeme se z těch mokrých šatů. Když nás uvidí suché, nebudou se tak zlobit."

Stočila Rogerovu košili, která jim tak dobře posloužila jako signál za největší tísně, vyždí-mala z ní do poslední kapičky vodu a rozložila ji na křoví.

„A teď ty, Bridget. Rychle se svlékni. I z prádla. Ne, do Zuzanina stanu mokrá lézt nemůžeš. Já se převléknu v minutě a hned ti najdu nějaké šaty. Ty se převlékni taky, Rogere."

„Vezmu si plavky," řekl Roger. „A půjdu si dolů k přístavišti smýt to bahno."

„To není špatný nápad," uznala Titty. „Nač by-chom lezli špinaví od bahna do čistého oblečení. Udě-lám to zrovna tak. Ale Bridget se koupat nesmí a vlastně ani není moc od bahna, je jenom mokrá. Tumáš, Bridget. Tady máš ručník.

Hlavně se pořá-dně vyfrotýruj od hlavy k patě."

Za chvíli se vedle Rogerovy košile sušilo na křoví i Tittino oblečení. Šest holínek stálo podrážkami na-horu, aby z nich vytekla voda. Titty a Roger si za-

běhli v plavkách k přístavišti, vyšplouchali se, smyli ze sebe bahno a pak se ošplouchli znovu.

„Už mám zas celé nohy od bahna," stěžoval si Ro-ger, jak se vláčeli nahoru bahnem a slatinami.

„Já taky," řekla mu Titty. „Ale pospěš si. Posa-díme se na břeh a vymácháme si nohy v rybníčku."

„Podívej se na Bridget," žasl Roger. „Chystá se někam na večírek..."

Bridget, v suchých a čistých bílých šatečkách, si vážně uvazovala do vlasů stuhu.

„Sluší mi to?" ptala se.

„Docela ano," řekla jí Titty. „Johna a Zuzanu jsi neviděla?"

„Ne," odpověděla Bridget. „A Sindibád hned usnul."

„Víte co, zařveme na ně," navrhoval Roger.

„Ahoj!" vykřikli.

Nikdo jim neodpovídal.

„Pojď, Rogere, umyjeme se zatím," řekla Titty.

Posadili se na břehu, cákali nohama v rybníčku a chtěli se už utřít, když vtom konečně zahlédli Johna a Zuzanu, jak se vracejí po hrázi severně od tábora.

„Už jsou tu!“ volal Roger. „Ahoj!“

John ani Zuzanu jim neodpověděli. Šli dál a zlo-věstně mlčeli.

„Něco se stalo,“ řekl Roger, jen jim pohlédl do obličeje.

John se Zuzanou došli do tábora.

„Titty,“ řekla Zuzana. „Kde jste byli?“

„Bylo to od vás dost prostě,“ řekl John. „Hledali jsme vás po celé půlce ostrova.“

„Ale vždyť my vám nechali šipku,“ hájila se Titty.

„Kde?“ zeptal se John, ale ani nečekal, co mu Ti-tty odpoví. „Mapu už nedoděláme a můžete za to jen vy. Ráno pro nás přijede tatínek. Přesně v devět.“

Radši jsem mu hned přiznal, že jsme mapu nedokončili, a on povídal, ať prý ji necháme být. Chce, aby-chom měli všechno sbaleno a připraveno, až bude vrcholit příliv, a abychom neztratili ani minutu. Po-slal nám vzkaz po hospodáři. Copak jste si ho ne-všimli? Byl zastrčený za větvičkou na jídelních ho-dinách.“

Podal jim zmačkaný papír, na kterém bylo napsá-no: „Vzkazuje vám otec, že pro vás přijede zítra za největšího přílivu.“

Hledal jsem vás tu, ale byli jste všichni pryč.“

„Zítra!“ vydechla Titty.

„Propánakrále!“ zděsil se Roger.

„Kormidlo jsem měl spravené už před třetí a ta-tínka jsme se dovolali hned napoprvé,“ pokračoval John. „A tak jsme hned letěli se Zuzanou domů, a ne-být toho, že jste se kdovíkde toulali a strašně rozčilili Zuzanu a že jsme vás museli celé hodiny hledat a marnit tak čas, byl bych to ještě stihl a podíval se k té Severozápadní vodní cestě. Teď už se nikdy ne-dovíme, na čem jsme. Na cestu k Severozápadní vod-ní cestě už je pozdě a bez ní bude mapa k ničemu.“

„Ale my nebyli v táboře,“ řekl Roger.

„Bridget!“ zvolala Zuzana. „Kdo ti dovolil, aby sis vzala čisté šaty?“

„Když já byla úplně promáčená,“ řekla Bridget a pohlédla ke křoví, kde se sušilo všechno možné oblečení.

„Bridget... Proboha, Titty, jak jsi mohla připustit, aby Bridget spadla do vody? A Roger taky! A ty ses taky namočila! Co jste to vlastně prováděli?“

„My za to nemohli,“ řekl Roger. „Něco takového by se mohlo stát každému. Egypt'anům se to stalo taky, ale dopadli o moc hůř.“

„Uvázli jsme tam,“ řekla Titty. „Víš...“

Někde za hrázi se ozvalo dlouhé pronikavé hvízd-nutí. Zuzana se polekala, sáhla do kapsy, ale nic v ní nenašla.

„Moje pišťalka!“ zvolala. „Určitě mi ji sebrala Nancy nebo Peggy. Ale co jste vyváděli, že jste se všichni tak zmáčeli?“

„Sindibád objevil zátoku,“ vysvětloval Roger. „Titty za to opravdu nemohla.“

Kdesi za táborem se ozvalo jakési podivné bubno-vání. Vzápětí mu odpovídalo další, jako když někdo rychle tluče dvěma hůlkami najednou. Ozývalo se to odněkud z jihu.

Cestovatelé se zmateně rozhlíželi.

Náhle se bubnování ozvalo znovu kousek za tá-borem.

Pak zaznělo jakoby z přístaviště a pak nanovo, ale docela odjinud.

„Co se to děje?“ ptal se John.

A vtom se rozlehl rámus ze všech stran, ne tak hluboký jako bubnování, spíš jako vysoké rychlé drnění, jako by na sebe volalo na deset sluk. Vidět nebylo nic, ale rámus se blížil ze všech stran.

Na vyprávění, co všechno potkalo Egypt'aný, do-šlo až mnohem později, protože najednou se docela zblízka ozval divoký ryk: „Kára... Kára... Karaba-dang... Baráka... Baráka ... Karabadangbaraka!“

A vzápětí se do tábora vřítli divoši.

Kapitola XXVIII

DIVOŠSKÉ SLAVNOSTI

Útok přistihl cestovatele naprosto nepřipravené a ne-stačili se ani bránit. Něco takového nikdo nečekal. Ještě před chvílí stáli sklíčené v táboře. Všechno po-kazili. Až na Bridget měl každý z nich pocit, že je to trochu jeho vina, a tak se raději zlobil na ostatní.

A náhle se na znamení Zuzaniny pišťalky, kterou vůbec nikdo jiný než Zuzana neměl právo u sebe mít, rozezvučely bubny, tu zde, tu zase onde, a všechno se naráz změnilo. Tábor byl plný divochů. Bylo jich šest, ne čtyři. Ale co to bylo za divochy! Ve vlasech měli péra, po těle místo válečných barev pruhy a cákance bahna a obličeje také vzorované bahnem - po tvářích se jim táhly bahnité pásy a od nich vzhůru k očím paprsky bahna jako paprsky zapadajícího slunce. Nancy si dala opravdu záležet a ani Úhoři, kteří jí pomáhali, teď nepoznávali jeden druhého. A cestovatelé nečekaně přepadení ze všech stran ječící tlupou, stáli v táboře a chvěli se hrůzou.

Nebylo jim však dopřáno, aby se chvěli moc dlou-ho. John, kapitán Vlaštoky a vůdce výpravy, byl náhle sražen k zemi a v tu chvíli se na něj vrhli dva divoši, pruhovaní jak tygři. Marně kopal nohama, přehodili mu přes ně smýčku a pevně ji utáhli. Pak ho dvakrát obtočili v pase provazem, provaz uvázali na uzel a bezmocného, svázaného ho nechali ležet a rozběhli se na pomoc menšímu, dost hubenému divochovi, který se potýkal se Zuzanou. Rogera poporazil jediným pohybem nesmírně silný divoch a vý-hruzně na něj křičel: „Ať žijí Úhoři! Nesvíjej se jak červ! Ještě mi ani neuschly válečné barvy!“ Roger si přitáhl kolena k sobě, vrazil je divochovi do břicha a napjal se. Divoch ho pustil, Roger upadl, ale hned zase vstal a pádl pryč. Obrovský divoch se však vrhl za ním a chytil ho za kotník. Tentokrát nebylo úniku. Divoch dosedl na Rogera a svázal mu zápěstí za záda. Drobný hubený divoch si nevěděl moc rady se

Zuzanou, která neustupovala a odrážela útok za útokem, ale ve všech třech ji přece jen přemohli. Dva divoši, co se tak lehce vypořádali s Johnem, ji pevně podrželi a drobný hubený divoch ji omotal provazem, přivázal jí lokty k bokům a spoutal nohy. „Ať žijí Úhoři!“ zvolali potom a nechali Zuzanu ležet vedle Johna a Rogera. Vtom už dva další divoši s červený-mi těly a pruhovanými pažemi a stejně pruhovanými nohama přivlekli zajatou Titty, omotanou kolem do-kola provazem. Jeden ji nesl za nohy a druhý za ra-mena.

„Ne abyste moc postrašili Bridget!“ zašeptala jim Zuzana prosebně.

Divoši se jen rozchechtali a běželi za ostatními.

Bridget stála uprostřed tábora a užasle se dívala, jak rychle byli cestovatelé přemoženi. Na chvíli ji ty po-skakující pruhované postavy vyděsily. Potom však všechno pochopila. Viděla, jak divoši srazili na zem Johna, Titty a Rogera a svázali je tam jako své za-jatce.

„A co bude se mnou?“ zeptala se. Zuzana si o ni věru nemusela dělat starosti.

„A teď nás čeká pochutnání!“

Divoši se blížili ze všech stran k Bridget.

„Pochutnání - pochutnáníčko pro posvátného Úhoře!“

Křepčili kolem ní v kruhu, vyskakovali a ječeli. Tak přece jen ta chvíle konečně přišla a Bridget v čis-tých bílých šatečkách stojí uprostřed kruhu skákajících a vířících postav. Stála tam s úsměvem a čekala, co se bude dít dál. Začala divochy rozeznávat. Ten velký s dlouhými nohama bude určitě Nancy. Pozná-vala i trhlínu, co měla Nancy vzadu na plavkách. Mastodonta jí prozradila tuhá kšticе písčové světlých vlasů. A ti dva, co se vrhli v prvním útoku na Johna, musejí být Tāt a Tek. Stejně je od sebe nerozeznala nikdy, a zvlášt' ne teď, když byli celí pomalovaní bahnitými pruhy. A ta hubená postavíčka, co křepčí ze všech nejzuřivěji, to je určitě Daisy, která by byla lidskou obětí, kdyby si divoši nenašli obět' mnohem lepší.

Bridget netrpělivě čekala. Co asi teď podniknou?

Drobná zuřivá divoška Daisy vyběhla na chvíli z kruhu, skočila do vysoké trávy a za chvíli se vrátila. Držela něco v rukou a tančila s tím blíž a blíž k Brid-get. Trochu to rozhoupala sem a tam, zamávala tím Bridget před očima, o krok ustoupila, znovu vyrazila vpřed a náhle to hodila Bridget na hlavu. Bridget to popadla a s úlevou zjistila, že je to jenom náhrdelník z mořských mušlíček.

„A už je tu pro Úhoře!“ zvolala hubená divoška a v kruzích černého bahna jí zářily oči.

„A už je tu pro Úhoře!“ zazpívala a ostatní se při-dali refrénem:

A už je tu pro Úhoře pěkná porce šťavnatá, pochutná si ryby z moře, ach, to bude dobrota!

A už je tu pro Úhoře, baculatá, tlust'oučká, až se nám všem slina sbíhá, upečem ji do růžova!

Divoši se k ní blížili a výmluvně si pomlaskávali. Bridget se chtě nechtě odtáhla. Začali ji š'ouchat do baculatých paží a stáli až u ní. Znovu o kousek ustou-pila. A jak ji divoši postrkovali, ustupovala pořád dál, až najednou zjistila, že stojí těsně u kůlu zaraže-ného do země.

„Přidrž paže k tělu,“ poručila jí hubená divoška.

Jiný divoch jí svazo-val nohy.

Pak se divoši vzdálili. Bridget stála před kůlem s provazem staženým kolem pasu a dalším kolem kotníků.

„Chytněte ji a držte!“ zazpívali Úhoři.

Chytněte ji a držte a provazem ji svažte, ať posvátní Úhoři mají dobrou večeři.

Hubená divoška odběhla a vrátila se s víčkem od plechovky. Něco na něm míchala prstem. Pak přikřepčila k Bridget a z jednoho prstu jí skapávala jakási rudá tekutina. Bridget ucítila na čele cosi chladného. Hubená divoška jí na ně namalovala kroutícího se úhoře. Ostatní divoče tancovali kolem a vítězoslavně ukazovali na Bridget.

Jásající Úhoři však byli ze svého křepčení náhle násilně vytrženi.

Už od chvíle, kdy ho hodili mezi zajatce, se Roger pokoušel osvobodit. Když mu ten silný divoch svazo-val zápěstí, držel je Roger co nejdál od sebe. A teď si je těsně přitáhl a třel jedno o druhé.

Provaz trošičku povolil. Z místa, kde ležel, viděl Roger, jak se divoši stahují kolem Bridget. Už už na ni chtěl vykřiknout, aby vydržela, že jí jde na pomoc, ale rozmyslel si to. Jen by divochy varoval.

Pošepťal Johnovi: „Za chvíli budu mít jednu ruku volnou.“

John byl spoutaný ze všech nejpevněji a marně se pokoušel se vyprostit.

„Co to dělají?“ šepťal.

„Odvlekli Bridget,“ řekl Roger.

Zuzana se zmítala v poutech.

„Hned se na ně vrhnu,“ šepťal Roger.

„Nebud' osel,“ řekl mu John. „Co bys proti nim všem zmohl? Nejdřív musíš rozvázat Zuzanu a mě.“

„A mě,“ šepťala Titty.

„Tak dobrá,“ sliboval šepťem Roger.

„Co s ní provádějí?“ ptala se Zuzana. „Ještě si k tomu zpívají...“

„Dali jí něco kolem krku,“ řekl Roger. „A při-vazují ji ke kůlu. Za chvíli ji obětují... Už jsem rozvázaný... aspoň jednu ruku mám venku ... tak a teď druhou. Nohy mi svázali námořnickým uzlem a ten se nějak zadrhl...“

„Tak ho přeržni.“

„Vždyť vzali naše lano.“

„Na tom teď nesejde,“ řekla Zuzana. „Úhoři Brid-get strašně vyděsí.“

Uzel, neuzel, Rogerovi se přece jen podařilo ruce vyprostit. Co nejnenápadněji, kdyby se divoši náhodou ohlédlí, si uvolnil nohy a pak se kousek po kousku přesunul k Johnovi a ve chvíli mu rozvázal provaz na zápěstí. Divoši uložili zajatce vedle sebe, a jen přišly Johnovi strnulé ruce trochu k sobě, hned zase rozvazoval pouta Zuzaně a Roger mu

zatím uvolňoval nohy.

„Tak a teď!“ zašeptal John.

„Ale já mám venku jen jednu ruku,“ ozvala se Titty.

„Buď zticha,“ sykla Zuzana. „Přeříznu ti lano. Je mi úplně jedno, či je.“

„Dívá se sem někdo?“ zašeptal John.

„Přivázali ji ke kůlu!“ řekl Roger.

„A něco jí mažou po obličej,“ řekla Titty.

„Honem!“ řekl John, vyskočil a řítit se na divochy.

„Zachránci! Zachránci!“ křičel Roger, podrazil jed-nomu divochovi nohy, sám zavrával a pak se vrhl rovnou na silného divocha, který ho před chvílí svázal.

„Ať žijí Vlaštovky!“ křičela Titty a popadla hubenou divošku s červenou barvou.

Víčko s barvou vy-létlo divošce z ruky a připlácl se Bridget rovnou na bílé šaty. S velkým cákancem červené barvy na bílých šatech a s rudou úhoří značkou na čele Bridget skutečně vy-padala, jako by ji právě zabíjeli na jatkách.

„Neboj se, Bridget!“ volala Zuzana. „Nic se ti nestane. Přeřízneme lano. A zachráníme tě.“

„Jděte pryč!“ rozkřikla se na ně Bridget. „Jděte pryč! O žádné zachraňování vám nestojím.“

Cestovatelé na chvíli zaváhali. Zatím se jim však přepad dařil. Nejsilnějšího divocha zasáhl Roger do břicha hlavou jako dělovou koulí a úplně mu vyrazil dech. Divoch stál celý zkroucený a nemohl ze sebe vydat ani hlásku. Menší divoch pořád ještě ležel na zemi. John zápasil s dvěma divochy a jeden z nich najednou vykřikl: „U všech ráhen a kosatek!“, ale hned se zas opravil: „U všech mořských úhořů!“ Zuzana zápolila s dvěma divochy, kteří se jí nechtěli zanic na světě pustit, a prodírala se ke kůlu, kde stála lidská oběť. Silný divoch konečně popadl dech a zvolal: „Karabadangbaraka!“

Ostatní divoši to volali po něm.

„Zachránci!“ křičeli cestovatelé.

„Jděte pryč!“ ječela lidská oběť.

„Karabadangbaraka!“ zvolala Nancy a pak se obrátila k cestovatelům: „Copak nejste taky Úhoři, vy pitomci?“

„Akarabgnadabarak,“ zvolala Titty, ale pořád ještě držela hubenou divošku, která se ze všech sil snažila vyprostit si paže.

„Akarabgnadabarak,“ řekl John. „Honem, Zuzano. Pověz to taky.“

„Akarabgnadabarak,“ řekla Zuzana.

„Akarabgnadabarak,“ řekl Roger. „Poslyš, moc mě mrzí, že jsem do tebe tak vrazil.“

Bylo po bitvě. Cestovatelé i divoši, vlastně teď sami divoši, tu stáli celí udýchaní a uřícení a dívali se po sobě.

„A oheň nezapálíme?“ vzpomněla si Nancy. „Už je tu přece celý kmen. Všechny úhoři pokrevní sestry... a bratři.“

Samozřejmě že ho zapálí Daisy. A ty skoč pro posvátnou krmí, Mastodonte. Roger ti pomůže.“

„Mám ji docela blízko,“ řekl Mastodont. „Přivezl jsem ji lodí chvíli před útokem. Měla by být ještě teplá. Ale stejně se musí dodělat na táboráku... i s kousky lidského masa ...“

„Páni drazí!“ vydechl Roger. „Víš o tom Bridget?“

Daisy vůbec nemohla zpočátku oheň zapálit. Zá-palkou ji pohasínala a nechytla ani tříska. Zuzana chvíli přihlížela, ale pak to už nemohla vy-držet. Nasbírala trochu suché trávy, zmačkala ji do chomáče a podala jej Daisy.

„Zkus nejdřív podpálit trávu,“ poradila jí. „A pak ji zastrč doprostřed. Ale připrav si na ni otvor.“

Otep suché trávy výtečně posloužila na podpal. Hubená, leč vkusně pruhovaná divoška Daisy ji za-strčila hluboko na dno obrovské hromady klacků a polen. K velké radosti divochů vyšlehla náhle pod dřívím rudá zář. Zapraskalo dřevo a objevily se malé plamínky, které vyskakovaly tu i onde a čile šplhaly uprostřed hranice. Suché dříví v samém srdci hranice s hukotem vzplálo a vyšlehly plameny s vysokým sloupem kouře.

„Hurá! Ať žijí Úhoři! Už je to tady!“

Od slatin přicházel Roger s Mastodontem. Vlekli

obrovský kotlík s pevnými uchy po obou stranách. Daisy se k nim rozběhla a nazvedla poklici. V kotlí-ku byl v pořád ještě vařící vodě uložen rendlík.

„Už to bublá kolik hodin,“ řekl Mastodont.

„A teď se vrhnem na Bridget!“ zvolala Daisy.

Roger s Mastodontem položili kotlík i poklici na zem kousek od lidské oběti.

Daisy přikřepčila s nožem v ruce k Bridget.

„Tak a já si vezmu kousek odsud,“ řekla a před-stírala, že si ukrájí plátek z Bridgetiny buclaté paže. Odkřepčila, nazvedla poklici z posvátné krmě a hodila neviditelné maso do rendlíku. Zpod nazvednuté pokličky se šířila lákavá vůně dušených úhořů.

„To je lahoda!“ libovala si Daisy. „Tolik jsme jich jakživ neměli.“

„S kouskem Bridgetina masa budou ještě lepší,“ řekl Mastodont a zamlaskal. I on přikročil ke kůlu, pečlivě si vybral kousek, na který měl největší chuť, nedočkavě k němu číchal a nesl ho ke kotlíku.

Nancy byla obzvlášť vybíravá. „Hlavně ať to není i s kostí,“ řekla. „Spíš kousek tučného šťavnatého masíčka. Aby se pěkně škvařilo. A krásně chrupalo jako vepřové.“ Konečně si vybrala a vyřízla si svou porci tak opravdově, že Bridget ucukla, ačkoliv se jí nůž ani nedotkl.

„Nepostraš ji,“ volala Titty.

„Copak jsem strašpytel?“ odsekla Bridget.

Jeden po druhém si odnesli z Bridget kousky masa a naházeli je do rendlíku. S jistým nebezpečím, že si přižehnou řasy, přistrčili pak rendlík na kraj ohně a začali si tleskat do rytmu, vykřikovat slova svého kmene a tančit kolem plamenů.

Jejich zkrvavená oběť, přivázaná ke kůlu, se na ně chvíli dívala. Bylo po obřadu, nejlepší kousky jejího masa se dusily v rendlíku s Mastodontovými úhoři a Bridget začínala mít pocit, že na ni všichni zapo-mněli.

„A co bude teď se mnou?“ zeptala se, když k ní přitancovala Titty.

„Lidské oběti jsou vždycky zachráněny až v po-slední chvíli,“ řekla jí Titty. „Za chvíličku tě odříznu. Musíš si zakřepčit úhoři tanec a oslavovat s námi.“

Vzápětí už poskakovala lidská oběť spolu s ostat-ními.

„Tak je to správné,“ řekla jí Daisy. „Musíš být co nejuhořovatější. Kroutit se a vyskakovat.“

„Do toho, lodní dítě,“ pobízela ji Nancy.

Voda v rendlíku se opět začínala vařit. Zuzana si zastínila oči před plameny a nazvedla ručníkem po-kličku.

„Už to bude?“ ptal se Mastodont. „Mělo by to být hotové.“

Nancy vyčerpaně sklesla na zem. „Jsem vyřízená,“ vypravila ze sebe. „Nedokázala bych už tancovat ani minutu.“

„Však to taky stačí,“ řekla Daisy. „Ani mořští úhoři by to nevydrželi napořád.“

Bridget se pustila do tance poslední a najednou si všimla, že tancuje sama.

„Propána!“ řekla Zuzana. „Nemáme dost talířů.“

„A kdo stojí o talíře?“ řekla Nancy. „Úhoři a Brid-getino maso můžeme sníst rukama a na šťávu si vezmeme vždycky dva a dva misku na ovesnou kaši.“

„Když si vezme polovina z nás misky a polovina talíře, klidně s nádobím vystačíme. A někdo musí jíst vidličkou.“

„Nebo čajovou lžičkou,“ řekla Peggy. „Máme přece šest velkých lžic a šest lžiček.“

„Co to děláš, Rogere?“ ptala se Zuzana, když viděla, jak Roger leze do zásobního stanu.

„Jdu pro trochu grogu,“ volal Roger. „Pojď se mnou, John, moc lahví nepoberu. A ty vem koláč, Titty. Pak se vrátíme pro perníčky a banány.“

Pokrevní úhoři sestry a bratři seděli v září obrov-ského ohně, hodovali a pili. Nalili si vždycky dva a dva do jednoho hrnku, protože jedenáct hrnků jim přece jen s sebou paní Walkerová nedala, a připíjeli na posvátného úhoře.

„Plave hluboko v Atlantiku,“ bájala Daisy. „A pochutnává si na mrtvolách,“ dodala Titty. „To snad přeháníš,“ řekla Peggy. „Prosím tě, nebuď jak bahenní červ,“ obořila se na ni Nancy. „Nejlepší úhoři se vždycky krmí mrtvolama. A nejradši mají utopené námořníky.“

Peggy odložila talíř. Nancy se na ni dopáleně podí-ovala. „Jako když jsme si my pochutnávali na Bridget.“ „Jenže já nejsem žádná mrtvola, ale lidská oběť,“ ohradila se Bridget.

„A jaká pochoutka!“ řekla Daisy a mlaskla. „Jakživ jsme nejedli lepší úhoře.“

„To je tím, že jsme je přichutili kousky masa z Bridget,“ řekl Mastodont.

„Mastodontovi koluje v žilách trochu naší krve a vám zase jeho,“ uvažovala Daisy. „Jsme teď vši-chni úhoři, a když k tomu ještě sníme tyhle úhoře, budeme ještě úhořovatější.“

„Aspoň po Bridgetině mase trochu ztloustneme,“ řekl Roger. „Panečku, teď jsem měl primový kousek. Krásně chřupavý. Ochutnej ještě, Peggy.“

Bridget chvíli jedla mlčky a pečlivě kousala. „Vlastně v tom svou chuť ani necítím,“ řekla. „Ale stejně bych ji nepoznala, když jsem jaktěživ úhoře nejedla.“

„Co podnikneme zítra?“ zeptala se Daisy a náhle se přes polovinu úhořích dětí změnilo zase v cesto-vatele.

„Propána, vždyť vy ani nevíte, co se stalo,“ řekl John. „Žádný zítřek nás už nečeká. Je po všem. Ráno pro nás připluje za přílivu Hastrman a dostaneme se sem zase až napřesrok. A já ani neprozkoumal Seve-rozápadní vodní cestu. Ještě štěstí, že jste dneska pro-bádali aspoň Rašelinnou říši.“

„Ale my se tam nedostali,“ přiznala Nancy. „Prostě jsme neměli čas. Museli jsme toho strašně moc při-pravit na úhoři hostinu. A hranici jsme taky stavěli kolik hodin. A pak jsme pluli na ostrov Pazourků pro válečné bubny a podobné věci. A pak jsme se hned museli sejít s Mastodontem. Do Rašelinné říše jsme se chtěli vypravit zítra. Doopravdy mě to moc mrzí.“

„Co se má dělat,“ řekl John. „Měl jsem prozkou-mat Severozápadní vodní cestu, a neprozkoumal jsem ji. Takže celý ten kus mapy je nanic, protože ani ne-víme, jestli je tam ostrov, nebo ne. O tom jsem se ale měl přesvědčit dávno.“

„Můžu za to jen já,“ řekla Titty. „Neměla jsem se chodit dívat na Sindibádovu zátoku.“

„Za to nemůžeš,“ řekl jí Roger. „Zavinil si to kapi-tán s prvním důstojníkem. Udělalas jim krásnou šip-ku, a ani si jí nevšimli.“

„Jenže John mi řekl, abychom šli rovnou domů, a kdybych ho byla poslechla, nemusel nás hledat a stačil by tou Severozápadní cestou proplout.“

„Ale to byste si zase nezahráli na Egyptany,“ řekla jí Nancy. „U všech kozlů rohatých! Ani nevíte, jak jsem vám záviděla, když jsem vás viděla sedět na těch kulech uprostřed moře!“

Zuzana se na ni zděšeně zadívala.

„Cože?“ řekl John.

„Copak nevíte, že jsme je viděli?“ ptala se Nancy. „Pluli jsme tajně s přílivem, protože jsme se chtěli sejít s Mastodontem a pomalovat ho válečnými bar-vami, a pak, až se nebudete dívat, vystoupit na břeh, obklíčit tábor a podniknout opravdový úhoři útok. A vtom jsme je zahlédli. Veslovali jsme jak diví, ale Mastodont k nim dorazil dřív, a protože jsme byli v tom válečném zbarvení, lehli jsme si honem na dno válečných kánoí...“

„Tak to jste byli vy v těch loďkách?“ řekl Roger. „Viděli jsme, jak tam někdo vesluje, ale najednou tam zůstaly jen prázdné loďky a unášela je voda.“

„Co jste dělali uprostřed té vody?“ ptala se Zu-zana.

„Mávali jsme a dávali nouzové znamení,“ vysvětl-o-val Roger. „Kdyby si Mastodont tak nepospíšil, museli jsme plavat.“

Už jsme to měli s Titty všechno promyšlené."

„Ach Titty!" řekla Zuzana.

„U všech ráhen a kosatek!" zvolala Nancy. „Bud' přece Úhoř, Zuzano. Copak se někdo utopil? Vždyť se ani nenamočili. Aspoň ne moc. A co toho vyzkou-mali! Aspoň teď víme, co dovede Rudé moře."

„To jsme věděli i bez nich," řekla Zuzana.

„Jenom maličko jsme se zpozdlili a už se před námi spojily vody," vyprávěl Roger. „Snažili jsme se projít, jenomže byla hloubka a já sešel omylem z cesty... A pak jsme se pokoušeli vrátit, ale to už bylo moc hluboko. Zapálili jsme oheň. A pak jsem vylezl na kůl a mával."

„Cos to říkala o Sindibádově zátocce?" ptala se Nancy.

„Hned vám ji ukážu," řekla Titty a běžela do stanu pro mapku, kterou si ten den načrtla.

„Přinesu taky hlavní mapu," řekl John.

„Nic si z toho nedělej, Titty," řekla Nancy, když se oba vraceli. „Teď už je po všem, nikomu se nic nestalo, tak kdo by ti to zazlíval."

„O to tak nejde," řekla Titty. „Ale teď se mou vinou vrátíme s hořejškem mapy nedokončeným."

Snášel se soumrak a pruhovaní divoši přikládali dál do plamenů. Mezi dřívím bylo i staré bednění z rozbité lodi s měděnými hřebíky a z mědi teď vy-skakovaly v ohni zelené plaménky. V kmítavém světle se cestovatelé i divoši zadívali do map a společně po-píjeli vždycky dva a dva z jednoho hrnku vroucí kakao.

„Tenhle kousek sem zapadá dobře," řekl John. „A poslyš, kde vlastně končí zátoka?"

Mastodont pohlédl na Tittin nákres. „Zátoka takhle opravdu vede," řekl. „A ústí do hlavního prů-livu, přesně na tomhle místě... Můžu to tam vy-značit?" Úplně zapomněl, že má na sobě jen bahnité pruhy a plavky, a sahal do kapsy pro tužku. Pak si vytáhl z okraje ohně kousek ohořelého dřeva a ozna-čil ústí.

„Škoda že nemůžeme zjistit, jak to na severu vy-padá, a necháme tam samé otazníky," řekl John a za-díval se přes Záhadné vody do tmy za ústím Hastrmanovy zátoky. „Kdybychom byli stihli ještě tenhle kousek, nedopadla mapa špatně. Všechno ostatní se vybarvilo docela slušně."

„Ráno by se to dohonit nedalo?" nadhodila Nancy.

John si povzdychl. „Do rána musíme mít všechno zabalené a ještě za přílivu se máme nalodit," řekl.

„Stejně je to skvělá mapa," utěšovala ho Daisy.

„Nemůžeme ji dodělat za vás?" napadlo Mastro-donta.

Titty poslouchala, co se bude dít.

„To nejde," řekl John. „Divoši jsou moc užiteční

jako průvodci a vůbec, ale něco takového si musíme udělat sami. Není přece možné, aby cestovatelé za-nesli do mapy vodní cestu a nejdřív se nepřesvědčili, jestli tam opravdu vede."

Titty šťouchla nenápadně do Rogera.

„Au!" vykřikl Roger.

„Promiň," omlouvala se Titty, ale za chvíli ho šťouchla nanovo. Tentokrát to Rogerovi došlo. Vzá-pětí se oba vytratili z kruhu kolem ohně.

Pár minut Titty cosi Rogerovi vážně vysvětlovala.

„Mám u sebe provázek a ten by snad byl dost dlouhý," řekl Roger, když domluvila.

„Výborně," šeptla Titty. „Já zas obstarám všechno ostatní."

Vrátili se k ohni, vmáčklí se mezi divochy a cesto-vatele a znovu si prohlédli mapu.

Stmívalo se už, když zdálky se najednou ozvalo dlouhé táhlé houkání mlhového rohu a hned po něm dvoje další. Daisy a její bratři vyskočili.

„Misionáři!" řekla Daisy. „Dívejte se."

Na temnou oblohu za ostrovem se vznesla raketa a rozlétla se na spršku jisker.

„Musíme už jít," řekla Daisy. „Slíbili jsme, že se vrátíme, jen co uvidíme signál. To byla naše raketa a vzali jsme si ještě jednu s sebou, abychom mohli dát misionářům vědět, že jsme ji viděli."

Odběhla a za chvíli se vrátila s raketou na dlouhé tyči. Tyč zarazila do země.

„Chceš ji vypálit?" ptal se Roger.

„Ne, vypálí ji Bridget."

Lidská oběť vypálila jako odpověď misionářům raketu a ta se zasyčením vzlétla do tmy a rozprskla se na spoustu hvězdiček, které hned padaly dolů.

„A teď musíme letět," řekla Daisy.

„Ale kde máte loďky?" ptal se John.

Mastodont už běžel dolů k přístavišti a i ve tmě našlapoval úplně najisto.

„Schoval nám je Mastodont," řekla Daisy. „Přistáli jsme a on je odvěkl a zakotvil za tímhle malým ostrůvkem, aby je nebylo vidět."

„Máme v nich šaty," řekla Peggy.

Než šli Úhoři a jejich pokrevní příbuzní k při-stavišti, slyšeli už ve tmě vesla a za chvíli přirazil ke břehu Mastodont s třemi loďkami divochů za zádi.

Za pár minut už veslovali čtyři divoši do tmy, Mastodont k svému doupěti a tři ostatní k ústí zá-toky.

„Byl to senzační den," řekla Daisy. „A počkejte, co všechno podnikneme napřesrok..."

Pět cestovatelů a dva pruhovaní divoši stáli ve tmě na přístavišti a poslouchali, jak v dálce šplíchají vesla.

„Karabadangbaraka!" ozvalo se přes vodu.

„Akarabgnadabarak!" zazněla odpověď ze břehu a skoro od ústí zátoky, kam už dovesloval Mastodont.

„Pojď, Peggy. Vyráchej se trochu ve vodě a uměj si válečné barvy," radila Nancy sestře. „Musím ti něco říct," pošeptala jí potají.

„To je nápad," řekla Zuzana. „Vlézt takhle do spa-cích pytlů, jakživ z nich bahno nedostanete. A ty bys už dávno měla spát, Bridget."

Nancy a Peggy se vrátily po svém vyráchání a suši-ly se ve světle skomírající hranice. „Ještě že je taková tma a není vidět, jak máme začerněné ručníky," řekla Nancy. „Ale stejně je už nebudeme potřebovat. Hod' sebou s tím utíráním. Měla by ses prospát, dokud na to máš čas."

„Co děláš v tom zásobním stanu, Titty?" volala Zuzana. „Uklízíš? To je od tebe hezké. Ale nádobí umejeme až ráno." „Dobrá," řekla Titty.

Bridget se moc na lůžko nechtěla, ale usnula, jen položila hlavu na polštář. Jak také ne, když byla ráno Izraelitou, odpoledne Egyptánem a večer lidskou obětí. To je na jeden den opravdu až dost.

„S tou Rašelinnou říš a Severozápadní cestou se už prostě nedá nic dělat," řekl John. „Tatínek to po-chopí. Poslyš, Titty, nevzala sis do stanu mapy?"

„Mám je tu všechny," volala Titty. „Potřebuješ je?"

„Ne," řekl John.

„Nepůjdeš si taky lehnout?" ptala se ho Zuzana. „Zítra musíme brzy vstávat. Budeme mít co dělat, než zabalíme."

„Já vím," řekl John.

Ještě chvíli postál, díval se na dohasínající oheň, rozhlížel se do tmy a přemýšlel, co všechno za ten týden prozkoumali. Nakonec přece jen mapu nedo-dělali, takže výprava svůj úkol nesplnila. Ale co se dá dělat. Nejdůležitější teď je všechno sbalit a při-pravit se, než připluje jejich loď a všechny je za-chrání. Vrátil se do stanu, svlékl se a ulehl, aby na-posled přespál v táboře.

Ve stanu Amazonek šťouchla Nancy do Peggy.

„Poslyš, Peggy," zašeptala jí. „Jestli vypískneš, až tě probudím, tak s tebou už jakživ nepromluví." I v Rogerově stanu se šeptalo. „Titty!" Pod stanovou stěnu se natáhla jakási ruka a hledala, dokud nenašla druhou.

„Máš to?" „Mám." „Tak moc neškubej. Nechci přijít o palec na noze."

„Dobrá. Zatahám jemně. A ty neškubej taky."

„To jsi ty, Titty?" ptal se John, když zaslechl šeptání.

„Dobrou noc," řekla mu Titty.

„Dobrou noc," řekl John.

V temnotě svého stanu si Titty pevně uvázala konec Rogerova provázku k palci na ruce. Uvázat si ho potně jednou rukou nebylo nijak lehké, a než se jí to podařilo, pochopila, proč si Roger svůj konec uvázal raději k palci od nohy. Ale konečně to doká-zala. Jemně zatahala za provázek. V odpověď se jí dostalo zatahání zdaleka už ne tak jemné. Lehla si a omotaný palec vystrčila ze spacího pytle. Druhou rukou sáhla po hromádce věcí vedle sebe. Ne, na nic nezapomněla. A pak jen silou vůle usnula.

Kapitola XXIX

BALENÍ

John se pohnul ve spacím pytli. Na stanové stěny mu svítilo slunce. Ze by už bylo načase vstávat? Přitáhl si spací pytel až k bradě. Ve vchodu do stanu se houpal na neviditelném vlákně pavouk. Sjel kousek níž a John se na něj díval, jak zase šplhá nahoru a tká přitom svoje vlákno. Venku zářilo slunce. A přece se John probouzel se zvláštním pocitem, jako by kolem potemněl svět. Jako tehdy, když při zkoušce z latiny místo minimus napsal parvissimus. Stalo se něco zlého. A najednou si vzpomněl co. Výprava na-konec přece jen neobstála. Dneska se cestovatelé na-lodí a poplují domů s mapou nedokončenou, Severo-západní cestou neprozkoumanou a o Severovýchodní, na níž závisí, jestli je Rašelinná říše ostrov, nebo ne, se budou jenom dohadovat, jak asi vypadá. Nancy ho tentokrát zklamala..., i když se musel usmát při po-myšlení, co podnikla místo výzkumné výpravy, a při vzpomínce na divochy, pomalované válečnými barva-mi, s divokými pruhy, koly a cákanci bahna po těle. I Titty ho zklamala..., i když jedno jí uznat musí... rozhodně si měl všimnout té šipky... Díky té její soukromé výpravě však už nestačil podniknout, co podniknout chtěl..., a málem došlo i k větší pohro-mě. Až mu naskakovala po rukou husí kůže při po-myšlení, jak se ti hlupáci nechali lapit do pasti upro-střed stoupajících vod... Poslechnout ho, dávno už byli v táboře, když se vrátil se Zuzanou z města, a mohl se ještě rychle vypravit k Severozápadní cestě a vyřešit si tu otázku, než tábor ovládla Nancy se svými divochy. A teď" musejí nechat mapu mapou, dokud sem znovu nepřijedou, jestli se sem vůbec ovšem ještě někdy dostanou. Kdyby ty neprozkouma-né kousičky zůstaly aspoň někde v rohu, dalo by se to ještě jakžtakž pochopit a nikomu by to tak ne-vadilo. Jenomže nevyjasněná místa trčí uprostřed, přímo na březích Záhadných vod, a kazí celou mapu. Jsou tam ostrovy, nebo pevnina? Kdo ví? Nikdo se o tom nestačil přesvědčit.

Tatínek bude zklamán..., ale vtom si John uvě-domil, že i tatínek se musí podřizovat rozkazům. Dost možná, že ho zklamou, ale ještě víc by ho mrzelo, kdyby připlul se záchrannou lodí a zjistil, že John ho nechal na holičkách a cestovatelé nečekají se sbalený-mi stany, připraveni, jen se nalodit.

Kolik je vlastně hodin? Stáhl si spací pytel až po kolena, odkopl ho a vylezl ze stanu. Zuzana si vzala Nanciny hodinky k sobě. Šel se podívat na jídelní hodiny. Stín se ještě ani zdaleka neposunul k snídaňové větvičce. John si vzal kbelík, mýdlo a ručník a narychlo se umyl na břehu rybníčku.

„To jsou ale nepořádníci, takhle se zabeďnit," řekl si v duchu, když viděl, že Roger i Titty mají vpředu spuštěné stanové dílce, místo co by je trochu vyvázali a větrali.

Oblékl se, stočil si spací pytel a pyžamo, uvolnil lanka, vytrhal kolíky, odložil stranou tyče a svinul podlahkový dílec. Zuzana vystrčila hlavu ze stanu. „Pst!“ šeptla. „Bridget ještě spí.“

„Za chvíli by měla vstávat,“ řekl John. „Hastr-man je tu co nevidět a musíme mít všechno sbaleno a připraveno. Probudím ještě ostatní.“

„Nech je prospat,“ přimlouvala se Zuzana. „Jenom by probudili Bridget. Radši bych nejdřív postavila na snídani.“ „Kolik je hodin?“

„Půl osmé. Tady máš Nanciny hodinky. Pověs je na totem, ať na ně nezapomeneme.“

„Než vstaneš, rozdělám oheň. Ale hod' sebou. Nechal jsem u rybníčku kbelík.“

Dříví dnes poshledali snadno. Z ještě teplého po-pela, který zbyl z divošské hranice, si vzali ohořelé klacíky, narovnali je na hrstku rákosí v Zuzanině ohništi a klacíky ihned vzplály.

Bridget vystrčila hlavu ze stanu. „Neměla bych vstávat?“ ptala se.

„To jsem rád, že už je Bridget vzhůru,“ řekl John. „Vem si kartáček na zuby, Bridget, a poběž. Dneska na tebe jen tak narychlo chrstneme dva kbelíky vody. Musíme všechno sbalit. Víš co, Zuzano, zapíšej už budíček. Škoda že s sebou nemáme lodní zvonec! Ahoj, námořníci! Probud' se, kapitáne Nancy. A vy-hod' z postele svého prvního důstojníka! Rogere, Titty! Koukejte vstávat, první námořníci! Ať už jste venku!“

Sehnul se u vchodu do Tittina stanu, sáhl dovnitř, popadl v nohách Tittin spací pytel, a jak byl přesvědčen, že s ním vytáhne i Titty, vši silou jím škubl. Málem však upadl, protože spací pytel povolil docela snadno. Byl prázdný. Všemi drápky se na něm drželo jen vyděšené kotě, ale hned zase zmobilizovalo vše-chnu svou důstojnost, stouplo si, mžouralo do sluníč-ka a začalo se protahovat.

„Podívejme se!“ řekl John. „Titty už vstala. Vylez, Rogere!“

Nikdo mu neodpovídal, a když John nahlédl do-vnitř, zjistil, že i Rogerův stan je prázdný.

Šel se podívat do stanu Amazonek. Vyboulené spací pytle mu prozradily, kde vyspávají cestova-telky.

„Nancy!“ zavolal. „Vstávej! Musíme sbalit celý tábor.“

Žádná odpověď.

„Já ji pocákám studenou vodou,“ volala Bridget, jak si nazdvihovala jednou rukou pyžamo a v druhé držela namočenou houbu.

„Tak ji pocákej,“ řekl John.

„Vždyť tady nejsou!“ ozvala se Bridget po chvíli.

„Ale jistěže jsou,“ řekl John.

„Ba ne,“ řekla Bridget. „Jenom si nacpaly věci do spacáků, aby to vypadalo, že tu jsou.“

„Čert aby je vzal!“ rozčiloval se John. „Copak je dneska apríl? Ale dobře, že už jsou všichni vzhůru. Vstali nezvykle potichu.“

„Ale kam šli?“ ptala se Zuzana.

„Dolů k vodě, ještě se naposled vykoupat,“ řekl John.

Dvakrát vychrstl na Bridget plný kbelík a pak ještě jednou pro štěstí a pustil se do zásobního stanu. Uvolňoval jedno po druhém všechna lanka a vytrhá-val kolíky. Náhle si všiml, jak si Zuzana prohlíží haldu misek a talířů, našpinělých po včerejší úhoři hostině.

„Propána, úplně jsem zapomněl, že ještě musíme umýt nádobí od včerejška! Zádně vložky k snídani nechystej. Uvař vajíčka, a ať si je každý sní z ruky. Stejně všechno stihneme jen taktak.“

„Dobrá,“ souhlasila Zuzana. „Každý dostane po dvou. Sníš taky dvě, Bridget? Už sis vyčistila zuby? A tomuhle říkáš umytý obličej?“

„Jasně,“ řekla Bridget. „Taky jsem si ho umyla.“

„Maminka by ti to určitě nevěřila. Pojd' sem a do-nes si kbelík.“

„Au,“ zanaříkala Bridget. „Div mi nesesedřeš kůži z čela.“

„Čím tě to, proboha, večer Daisy tak pomalova-la?“ podivila se Zuzana. „Ten úhoř ti snad zůstane na čele nadosmrti.“

„Teď ji nech,“ řekl John. „Umejeme jí to až doma. Hlavně ať máme všechno připravené, než připluje loď. Co říkáš, neměl bych ti strhnout stan? A ty běž, Bridget, a sbal si batoh.“

„Poslyšte,“ řekla Zuzana, jak se přehrabovala v zá-sobách. „Kdo mi smíchal cukr, sušenky a vložky?“ Titty jí opomněla prozradit, jak si Egyptané obstarali uprostřed Rudého moře palivo. „A kam se poděla čo-koláda? Určitě jsme ji měli víc než dvě tabulky, i po

hostině, A ani jsem si nevšimla, že by někdo jedl večer banány.“

John se zmateně rozhlížel. „Kde mám kompas?“ ptal se.

„Ach bože,“ povzdechla si Zuzana. „To bude zase zmatek, jak když se chystáme do Cesminového háje. Každý vždycky něco v poslední chvíli ztratí. Však on se kompas někde objeví, jenom co sbalíme všechno ostatní. Ale víte co, nejdřív se nasnídáme. Vajíčka jsou už vařená...“ Dlouze a pronikavě zapískala na pišťalku.

Odpověděla jí však jen vyděšená koliha a rackové, kteří se náhle vznesli na slatinách.

„Zapíšej ještě jednou,“ radila jí Bridget.

„Ahoj! Snídaně!“ křičel John. „Víš co, Zuzano, zajdu dolů a proženu je.“

Za pět minut se vracel od přístaviště, dopálený na všechny členy výpravy až na Zuzanu a Bridget, které jediné zůstaly, kde měly.

„Lodě jsou pryč,“ řekl rozzlobeně a stíral si trsem trávy bahno z holínek.

„Obě?“ ptala se Zuzana.

„Obě,“ odpověděl John. „To si určitě vzpomněla Nancy a odvěkla všechny někam na loďkách. Zajeli se asi rozloučit s Mastodontem.“

„A teď jim vystydnou vajíčka," řekla Zuzana.

„To jim nebude vadit," řekl John. „Mastodont je přemluví, aby u něho zůstali na snídani, a budou tam vysedávat donekonečna a - proboha, podívejte se, kolik je hodin! A nemají ještě ani sbalené stany, a než se do toho dají, bude Hastrman na obzoru!"

„Taky nás mohli vzít s sebou," zlobila se Bridget.

„Dobře věděli, že by nás nezlákali," řekl John. „Musíme přece sbalit celý tábor."

„Pojďte se zatím nasnídat," řekla Zuzana.

Zuzana, John, Bridget i Sindibád se nasnídali skoro mlčky. Bridget mluvila na Sindibáda, ale jen chvíle-mi. John a Zuzana se ustavičně ohlíželi na všechny ty věci, které se musí sbalit, na stany, které potřebují strhnout, a na celý tábor, který se co nejdříve musí přeměnit v malá, lehká přenosná zavazadla, a mezitím se zas dívali k přístavišti, jestli nezahlednou ostatní členy výpravy, jak rychle běží domů.

V ústí zátoky se objevily tři malé plachty.

„To jsou Úhoři!" řekla Bridget.

Za chvíli se už k táboru brodili přes slatiny tři divoši.

„Karabadangbaraka!" křičeli.

„Akarabgnadabarak!" odpovídali jim cestovatelé.

„Kde je Nancy?" ptala se Daisy. „Kde jsou vůbec všichni? Poslyš, bílý náčelníku, moc nás ten včerejšek mrzí. Víš, že jsme nestačili zajet k Rašelinné řiši. Vědět, že jste tu poslední den, tak jsme si to nějak zařídili. Ale Nancy říkala, že tu asi zůstanete ještě pár dní..."

„Na tom nesejde," řekl John co nejveseleji. „Do-plníme ten kousek napřesrok. Já jsem svůj úsek taky nestačil a záleželo na něm docela stejně. Vlastně ještě víc."

„Co máme dělat s tím úhořem, cos mi nakreslila na čelo?" ptala se Bridget. „Zuzana mi ho zkoušela smýt, ale vůbec to nepouští."

Daisy kriticky pohlédla na své včerejší dílo. „Není to špatný úhoř," řekla.

„Ale čím jsi ho malovala?" ptala se Zuzana. „Mýdlem to vůbec nejde dolů."

„Červeným lakem," řekla Daisy. „Vem na to troš-

ku terpentýnu. A na tu krev na šatech taky. Vždyť je to jen malý úhoříček. Já to odnesla o moc víc vloni v létě, když jsme se zkoušeli tetovat a Tát s Tekem mě pomalovali úhoři od hlavy k patě. Měli jste slyšet, jak potom vyváděli misionáři."

„Ale kde jsou ostatní?" zeptali se Tát i Tek naráz, skoro jako by chtěli převést řeč na něco jiného.

„Zajeli se rozloučit s Mastodontem," řekl John. „A udělali pěknou hloupost. Za půl hodiny je tu ta-tínek."

„Pojeď jim říct, aby se rychle vrátili," nabídl se Tát.

„Tamhle je Mastodont!" zvolal Tek.

„Karabadangbaraka!" řekl Mastodont a oklepával si boty, celé zašpiněné od bahna.

„Akarab-gand-abarak," odpověděla mu Daisy.

„Gnad ... gnad," opravovala ji Bridget. „Dávala jsem si pozor, jak to řekneš." Daisy zuřivě stiskla zuby. „Tak se mi zdá, že jsme z tebe včera snědli moc málo," řekla. „Jenom kotlety a řízky. Že mě ne-napadlo, abych si užila kousek jazyka! Škoda."

„Kde se loudají ostatní?" ptal se John.

„Vůbec jsem je neviděl," řekl Mastodont.

„COŽE? Tak kde jsou? Odvezli obě loďky. To je od Nancy pěkná pitomost a Titty s Rogerem by taky mohli mít víc rozumu. Máme sbalit celý tábor a moc dobře o tom vědí. Tatínek nám vzkázal, že nesmíme ztratit ani minutu, a chtěl, abychom měli všechn náklad připravený na loďkách."

„Poslyšte," řekl Tát. „Znáte přece svou záchrannou loď. Jakou má plachtu?"

„Tmavě červenou."

„Myslel jsem si to. Od moře sem zrovna pluje pla-chetnice s temně červenou plachtou. Zahledli jsme ji v dálce."

Všichni se horempádem rozběhli k mysu, odkud bylo na východě vidět širé moře. V dálce se tam po-hyboval k vnějším bojím trojúhelníček červené plachty. „Určitě je to Hastrman," řekl John. Rozhlédl se po Záhadných vodách. Na dohled však nebyla žádná další plachta. „Všechno se zkazi-lo," řekl John trpce. „Mapu jsme nedodělali a teď pro nás jede tatínek a my nemáme nic připraveno."

„Víte co?" řekl Mastodont. „Pomůžeme vám. Všichni balit tábor."

„Kruťte se, Úhoři," volala Daisy. „Než mrsknem dvakrát ploutvemi, sbalíme celý tábor."

Všichni se rozběhli zpátky do tábora. Čtyři divoši a tři cestovatelé se vrhli na stany, zásoby a spací pytle. Než by se byl kdo nadál, strhli Rogerův stan, pak Tittin a větší stan Amazonek. John a Zuzana balili, jen se od nich prášilo, a když jejich pomocníci připravili stany, jenom je nacpat do vaků, běhali od skupinky ke skupince a vysvětlovali, jak přesně stany skládat. Daisy a její bratři nepracovali možná tak pečlivě, jak by si Zuzana představovala. Umyli však nádobí a jeden z Úhořů právě utíral táborovou utěrkou poslední hrnek. „Co s těmi vajíčky?" ptala se Daisy. „Nevím," řekla Zuzana. „Vylej vodu z rendlíku a ulož je tam. Jestli nedostanou snídani, můžou si za to jen sami. Bridget, prosím tě, jdi se podívat, jestli je někde neuvídiš."

Mastodont si hodil na záda dlouhý těžký balík se stanem Amazonek.

„Dokud nepřivezou loďky, nemá ani cenu nosit ty věci na břeh," řekl John. „Všechno by se umazalo od bahna."

„Tak je naložíme do našich lodí," navrhl mu Mastodont.

„Pro cestovatele připluje záchranná loď a divoši jim budou převážet náklad na válečných kánoích," řekla Daisy.

„Ušetří nám to spoustu času," uznala Zuzana. „Ale jen aby tu už ostatní byli!"

Cestovatelé i divoši klopýtali k přístavišti, házeli divochům do loďek stany, vaky, krabice a konve na vodu a zase se rychle brodili zpátky přes bažinaté slatiny.

Bridget přiběhla do tábora. „Nikde je nevidím," hlásila. „A je to opravdu Hastrman. Kde máme da-lekohled?"

„Kde vlastně je?" ptal se John. „Neviděl jste ho někdo? Kompas jsem taky nenašel."

Kompas neviděl nikdo a dalekohled také ne.

„Většinou ho má Titty," řekla Bridget.

John se Zuzanou prohledali prostranství, kde stá-val tábor, vybledlá místa, kde měli ještě před chvílí stany, ohniště, v němž skomíral Zuzanin oheň od sní-daně, i velké, popelem pokryté místo, na němž večer plápolal obřadní oheň Úhořů. V táboře zůstal však jenom nabarvený totem s mušličkovým náhrdelníkem, Nanciny hodinky, zavěšené až docela nahore, a jídel-ní hodiny, jejichž stín dávno minul snídaňovou vět-vičku. Co to však bylo všechno platné, když chyběly obě loďe a s nimi i čtyři cestovatelé?

John chtěl vytáhnout ze země vysokou tyč, jejíž stín jim ukazoval, jak plyne čas od jídla k jídlu.

„Nevytahuj ji," řekla Daisy. „Nech ji tu na pa-mátku."

„A co totem?" ptal se John.

„Ten je váš," řekl Mastodont. „Vid', Daisy?"

„Samozřejmě," řekla Daisy. „Vezměte si ho s se-bou, a až zase přijedete, vztyčíte ho a všichni Úhoři světa vám přispěchají na pomoc."

John pohlédl na Nanciny hodinky.

„Už je skoro devět," řekl. „Kde můžou ti hlupáci být?"

„A příliš slábne," řekl Mastodont.

Šli se znovu podívat po hrázi na moře.

A skutečně. Po Záhadných vodách k nim plula pod plachtou loď, která je měla zachránit. Hastrman. Šíré moře už zanechala za sebou.

„Je západní vítr," řekl John. „Budou muset křížo-vat. Aspoň se trochu zdrží."

„Ale kde jsou ti uličníci?" řekla Zuzana.

Bridget je zahlédla první. „Podívejte, podívejte!" ukazovala.

„Jak se tam dostali?" podívoval se Mastodont.

Téměř proti místu, kde teď stáli, daleko v široké zátocě, která vbíhala do pevniny od severního břehu Záhadných vod, pluly vedle sebe dvě plachty, hnědá a bílá.

„Zamávej na ně. Zasignalizuj jim," řekla Zuzana. John signalizoval. H... O... D... T... E... S... E... B... O... U...

„Na té hrázi je mě vidět dobře," řekl. „Ale asi se nedívají."

„Plují sem," řekl Mastodont.

„Obě," řekla Daisy.

„Teď zatačejí obloukem k pravoboku," řekl Tek.

„Prostě si chtěli ještě naposled zazávodit," řekla Zuzana rozzuřeně.

„Dřív než Hastrman se sem nedostanou," řekl John.

Záchranná loď se každou minutou přibližovala, křížovala sem a tam po Záhadných vodách, tu smě-rem k severnímu břehu a tu zas k ostrovu, odkud ji pozorovali cestovatelé i divoši. Lodičkám, plujícím na jih zátokou, vál vítr zepředu a křížovat nemusely, takže se blížily velkou rychlostí.

„Ještě to stihnou!" volala Daisy.

„Nestihnou," řekl John, ale v hloubi duše doufal, že se to lodičkám podaří.

„Která vede?" ptal se Mastodont. „Myslím, že bí-lá plachta."

„Hnědá," řekla Daisy.

„Těžko říct, když plují rovnou k nám," pozname-nal Tát.

„Hnědá plachta pluje k návětrí," řekl Tek.

„Do toho, Titty!" zavolala Bridget.

„Do toho, Nancy!" křičela Daisy, ale hned se omlouvala: „Promiňte ... Ne že bych proti Titty něco měla, ale Nancy je úhořovatější."

„Obě udělaly pořádnou botu," řekl John. „Posled-ní ráno si vyrazí někam závodit, když dobře vědí, že by měly být v táboře. Ale přece jen myslím, že to stihnou."

„Do toho! Do toho, všichni!" volala Bridget.

„Co to dělá tatínek?" zarazila se Zuzana. Všichni odvrátili oči od dvou lodiček a zahleděli se na zá-chrannou loď, která si to vytrvale křížovala Záhad-nými vodami. Někdo stál u jejího stěžně - samozřej-mě tatínek.

„Vztyčuje vlajku!" zvolal John.

K přičce vystoupil malý balíček a náhle se rozvinul a zatřepetal ve větru - temně modrá vlajka s bílým čtvercem uprostřed.

„Propána!" zděsil se John.

„Co to má znamenat?" ptal se Mastodont.

„Je to Modrý Petr," řekl John. „Znamená: Celá posádka na palubu! Připravit se k vyplutí! Táta straš-ně pospíchá. Ještě ani nespustil kotvu a už vztyčil vlajku!"

„Ještě to stihnou," utěšovala ho Daisy. „Za chvíli vyplují ze zátoky a pak uvidíme, kdo vede."

„Jen aby se sem dostali dřív než Hastrman!" řekl John.

„To je ale závod!" liboval si Mastodont. „Dívej-te se."

„Do toho! Do toho!" křičeli Úhoři, jak obě loďky vypluly ze zátoky, naklonily se trochu k pravoboku a o závod se řítily

těsně vedle sebe přes Záhadné vo-dy. Ale vtom jako by se obě trochu zakomíhaly, neboť teprve když vypluly na otevřenou vodu, za-hlédlí jejich kormidelníci červenou plachtu záchranné lodi, která se jim zatím skrývala za břehem.

Kapitola XXX SEVEROZÁPADNÍ CESTA

Titty skutečně silou vůle usnula, ale současně si umiňovala, že se ráno probudí i bez budíku. Spát musí, ale nesmí zaspát. Věděla že Roger bude vyspávat, dokud ho neprobudí. Ať se děje, co se děje, musí se vzbudit, jen se rozední. Spala dvě hodiny a náhle se probudila do tmy. Jak dlouho vlastně spí? Hodinu, půl hodiny, čtyři hodiny? Nevěděla. Ale určitě je na vstávání moc brzy. Zkusila znovu usnout, ale ne-mohla. Všechno teď záleželo na tom, jestli se v pra-vý čas probudí. Ležela, co chvíli si sáhla na provázek, který měla uvázaný k palci, a v duchu před sebou vi-děla prázdné místo v levém horním rohu mapy, kam John udělal otazník. Jak to vypadá za tou mezerou v hrázi? Třeba je tam jen zátoka, která nikam neve-de. Zjistit se to však dá, jedině když se tam vydají, a zítra ráno (nebo snad už dnes) mají jedinou mož-nost všechno napravit a vynahradiť své včerejší chy-by... Začala si v duchu zakreslovat přerušovanou čarou průliv... A ty tečky jí připadaly jak ovečky, které si někdy počítávala, když se snažila usnout. Jak si je v duchu zakreslovala, počítala je, ale pak se spletla, a protože mapa existovala jen v jejích před-stavách, musela začít zase od začátku. Jedna tečka ... druhá tečka... tietí tečka ... Probudila se znovu a to už bylo ve stanu trochu světleji. Málem rozeznávala jeho obrysy. Tentokrát jí už nestálo za to usínat. Bu-de raději ležet, dívat se, jak je pořád větší a větší světlo, a v pravou chvíli zatahá za provázek, aby pro-budila Rogera. Slyšela na slatinách racky... ale vel-mi daleko. Přišle se probudila leknutím. Ve stanu bylo světlo. Viděla všechno, dokonce i hromádku věcí, kterou si večer připravila. Zatáhla za provázek a zaslechla z vedlejšího stanu polekané zamručení. A potom bylo ticho. Ničemu by rozhodně neprospělo, kdyby se Roger zprudka probudil a zburcoval křikem celý tábor. Znovu jemně zatáhla za provázek. Nic se nedělo. Za-táhla ještě jednou, tentokrát dlouze a vytrvale. A tu jí odpovědělo takové škubnutí, div jí neurvalo palec. A hned po něm další. Zatáhla v odpověď, třikrát a docela kratičce. Vtom provaz povolil - Roger si jej odvázal z palce. Titty provázek svinula, tiše se připlí-žila ke vchodu do stanu a vystrčila hlavu do chladné-ho ranního vzduchu. Z vedlejšího stanu vykukovala rozčuchaná Rogerova kšice.

„Ty chceš vážně jít?“ ptal se Roger.

Titty si položila prst přes ústa.

„Jasně že chci,“ zašeptala. „Nedělej takový rá-mus.“ Vylezla ze stanu, a až se oťásla zimou. Když byla těsně u Rogera, tiše mu pošeptala: „Navlec si svetr. A vezmi si s sebou pláštěnku, ať si máš na co sednout. Až vyjde slunce, bude tepleji. A ani nemukej. Dělej, že jsi Úhoř.“

„Holinky taky?“ šeptal Roger.

„Jsou uvnitř ještě mokré,“ sykla Titty. „Radši si je neber. Pospěš si už. A pozor, ať nešlápneš na něja-kou větvičku u ohně ... Pst!“

Najednou se jí zazdalo, že slyší z ostatních stanů nějaké zvuky, a pořádně se vylekala. Ale ať už to bylo, co chtělo, podruhé to nezaslechla. Potichu jako nejzkušenější Úhoři se vytratili s Rogerem z tábora, dolů po hrázi a prošli mokrou trávou na slatinách. Nebyla mlha, ale nad krajem visel jemný mlžný opar. Tiše se brodili bahnem k přístavišti. Roger si tiše při-táhl Čaroděje. Titty spustila tiše do loďky batoh

s věcmi, které si večer připravila jako nejdůležitější na cestu. A pak už Roger co nejtíšeji vytáhl kotevní lano a uložil kotvičku na přídi. Jak ji vyndával na loď, kotvička ťukla o okraj a cestovatelé, stojící po kotníky v bahně, se po sobě podívali a honem po-hlédlí na vršíčky stanů, které v tom mlžném oparu nebylo skoro vidět.

„Nastup si,“ řekla Titty. „Bahno si smějeme až pak. A žádné cákání.“

„Mám veslovat?“

„Ještě ne.“

Roger zůstal na zádi a Titty odrazila Čaroděje a posadila se. Potom opatrně vytáhla jedno po dru-hém obě vesla. Poprvé zabrala a jedna havlinka hla-sitě zaskřípěla. Titty vyndala veslo, vytáhla havlinku, namočila ji do vody a zase nasadila. Zkusila zabrat ještě jednou. Tentokrát zaprotestovala kůže na veslu, jak se otáčelo v havlince. Titty spustila veslo do vo-dy, kůži namočila a zkusila zabrat znovu. Konečně se vesla otáčela v havlinkách tiše. Titty je nořila do vo-dy a tichými záběry, bez sebemenšího zacákání, ves-lovala pryč a držela se blízko břehu, aby ji nebylo vidět, kdyby se sem náhodou někdo podíval z tábora.

Pomalu, proti vlnám přílivu, veslovala zátokou a ven do Záhadných vod. Zabočila na západ a přesta-la veslovat. Břehy teď kolem ní rychle uplývaly. Při-liv se valil Záhadnými vodami, postupoval spolu s lodičkou a krásně ji nesl. Výprava úspěšně vyrazila na cestu.

„Rogere, měl by ses nasnídat,“ řekla Titty.

„Taky se mi zdá,“ souhlasil Roger.

„Máme čokoládu a banány,“ řekla Titty, když za-lovila v batohu.

„A za chvíli vyjde slunce a bude nám teplo,“ řekl Roger.

„Už je přece teplo až dost,“ tvrdila Titty.

Obzor se skrýval za nízkým valem mračen, na hor-ním okraji narůžovělých. Pomalu už za nimi začalo vycházet slunce. Po vodě běžely k lodičce drobné vlnky. Od západu vál mírný větřík. Chvilku unášely loďku vody přílivu. Titty vyndala kompas a uložila si jej k nohám. Dalekohled si připravila na sedačku vedle sebe, aby jej měla po ruce. Rozložila si kopii mapy, zadívala se do ní a pak pohlédla přes Zá-hadné vody. Pořádně si ukousla čokolády a chopila se vesel.

Teprve když dopluli k ústí úzkého pásu vody, kte-rý chtěl John prozkoumat, přestala Titty veslovat. Uložila si vesla do loďky a začala se zoufale lopotit s kompasem.

„Na téhle straně Hastrmanovy zátoky leží mys vý-chodojižně,“ prohlásila pevně. „Aspoň skoro východojižně. A

stromy, co na nich hnízdí volavky na Ma-stodontově ostrově, mám všechny v jedné řadě. Jižním směrem. Zakreslili jsme je správně. Tím bychom měli vyjasněno, jak vede ta voda." Označila si křížkem místo, kde právě zarazili s lodí, a přímkami si za-kreslila zeměpisné směry, jeden k vzdálenému mysu a druhý k starému volavčímu hnízdišti.

„Co kdybychom plachtili?" navrhl Roger. „Máme slušný vítr a nebudeme muset křížovat."

„Bylo by to určitě lepší," souhlasila Titty. „Mohl bys kormidlovat a já bych si rozložila mapu na střed-ní sedačce... Ale zatím jsme pluli výborně. Kdyby-chom byli zkoušeli hned od začátku plachtit, trvala by nám ta cesta mnohem déle."

Vztyčila hnědou plachtu a Čaroděj vyplul.

„Drž se co nejvíc uprostřed, a jak se dotkneme

dna, honem povol otěž. Za žádnou cenu nesmíme na-jednou uvíznout v bahně a vyprošťovat loď. To by nás hrozně zdrželo."

„Rozkaz, pane."

„A nežeň loď moc rychle. Ať se jí radši třepetá plachta."

„Rozkaz, pane."

„Směr severozápadní," velela Titty, dívala se na kompas a čmárala něco do mapy.

„Rozkaz, směr severozápadní," řekl Roger.

„Ne abys kormidloval podle kompasu," nabádala ho Titty. „Drž se prostě uprostřed a já budu sledovat kompas a zapisovat, kudy plujeme."

„Ježkovy oči!" zvolal Roger. „A teď jsme v rejži!"

Břehy po obou stranách se začaly zužovat. Titty s Rogerem odbočili už před chvílí ze Záhadných vod a pluli teď spolu s přílivem úzkou zátočinou. Po pra-vé ruce měli bahno, po levé také. Za bahnem se zve-daly nízké, nahoře rovné vrchy, podobné kopci, na němž stál jejich tábor. V dálce před nimi jako by se však hráze sbíhaly a spojovaly.

„Tak se mi zdá, že to tu nikam nevede," řekl Ro-ger.

„Určitě vede," tvrdila Titty. „Jen se podívej, jak na tom kraji bahna proudí voda."

„Ba ne, tamhle to končí... Neměli bychom sundat plachtu a plout pomaleji?"

„Zatím se nám nic neděje. Propána! Co to bylo?"

Ucítili náhle slabý náraz. Titty pustila tužku a víc než o polovinu vytáhla spouštěcí ploutev. Roger po-volil hlavní otěž. Titty zkoušela veslem dno.

„Tady už je dost hluboko," řekla. „Museli jsme najet jenom na malý kousek mělčiny."

Pomalu pluli dál, ale i Titty začínala mít pocit, že plachtí slepou uličkou.

Břehy už byly hodně blízko a před lodí jako by zátoku uzavíral travnatý kopec.

„Dál to tu nevede," řekl Roger. „Neměli bychom se radši vrátit?"

„Když nevede, tak nevede," řekla Titty. „Nakonec šlo jenom o to, abychom to zjistili... Ale co to?" řekla najednou docela jiným tónem. „Podívej. Tam-hleten vršíček nesahá až k hrázím..."

„Kde? ... Honem, podíváme se tam," vykřikl Ro-ger. Průliv byl docela uzounký, ale dělil se na průli-vy dva.

„Tam napravo... napravo," volala Titty. „Chci říct po pravoboku."

„Tenhleten vypadá větší," řekl Roger, ale to už zanechali travnatý vršíček vlevo a pomalu proplouvali úzkou strouhou, kam ani nezafoval vítr. Titty šťouchla veslem do bahnitého břehu. Strouha se sto-čila doprava, jako by měla končit pod hrází, pak se stočila doleva, a náhle už loďku nekryl ten travnatý vršíček, znovu se do ní opřel vítr a Titty s Rogerem před sebou spatřili dlouhou vodní stuhu, průliv, kte-rý se vinul obrovskými bahnitými pláněmi.

Z kopce je pozoroval krásný velký pták s červeným zobákem a širokou rezavou vestičkou.

„Husice liščí!" řekl Roger. A potom náhle dodal: „Poslyš, to druhé byl taky průliv. Takže je tu přece jen ostrov. Ale měli bychom se přesvědčit." Bez dal-šího slova otočil loďku, pomalu s ní plul pod plachtou proti přílivu a vracel se tak mnohem širší strouhou, než jakou sem připluli. Dostali se zpátky na místo, kde se zátoka rozvětvovala, a travnatý kopec měli pořád ještě po levici.

„Tak vidíš," řekla Titty. „Přece jen je to ostrov. Ostrov Husic liščích. Aspoň to že jsme objevili. Ale pozor, dotkli jsme se dna ..."

Lodička se však dotkla jen nakrátko, jak se otá-čela, a když ji pak popohnal vítr a příliv, rozlétla se zpátky západním průlivem a ven do vnitrozemského moře lesklého bahna a zčeřené vody.

„Co teď?" ptal se Roger.

„Plujeme na sever," řekla Titty. „Drž směr. A kor-midluj prostředkem."

„Prostředkem čeho?" zeptal se Roger, ale Titty mu nedokázala odpovědět. Přes bahno se rozlévala voda, proudící sem těmi dvěma strouhami, které ohraničo-valy ostrov Husic liščích. Napravo byla zbudována vysoká hráz. Pod hrází se táhlo bahno, pak průliv, jímž teď proplouvali, a potom nalevo širší pás bahna a za ním v dálce další hráz, zřejmě kolem luk na pev-nině, protože za ní bylo vidět na obzoru stromy.

Najednou strouha po jejich pravici končila. Kam až dohlédli, prostíraly se bahnité plochy. Jejich prů-liv, široký teď jak mocná řeka, se vinul bahnem.

„Vede k východu," řekla Titty. „Jsme teď za zemí. Podívej se! Podívej se! Tamhle je zátoka a tamhle další. Ale až na druhý konec nesahají, jinak bychom je byli viděli z druhé strany."

Honem se zase chopila tužky a kompasu.

„Je to tu velké jak Rudé moře," řekl Roger. „Ale kudy se dá zas vyplout?"

„Určitě tu musí být kromě těch dvou struh ještě nějaký průliv," řekla Titty.

Povyáhla dalekohled a prohlížela si vzdálené břehy.

„Jedno je jasné," řekla. „Na téhle straně žádný průliv není, jinak by ho byl objevil John, jak jste se tam spolu vydali a Bridget zajali Úhoři."

„Není," potvrdil jí Roger. „Prochodil jsem to tam, když jsem hledal ostružiny."

„Tak musí být někde před námi."

„Ale vždyť tam ta voda končí. Je tam jen samé bahno."

„Jenže za ním je zase voda."

„Ale oddělená jen bahnem. Povádal jsem ti to pře-ce. A už jsme zase uvízli!"

Titty vytáhla spouštěcí ploutev. Čaroděj se o kou-sek pohnul a znovu zůstal trčet. Titty začala rychle spouštět plachtu a Roger dostal přes hlavu ráhnem, jak se pokoušel plachtu zachytit, aby se nenamočila.

„A co teď?" ptal se a mnul si hlavu.

Titty mu chvíli neodpovídala. Šťouchla veslem do měkkého bahna. Veslo jí uvízlo. Chvíli jím škusbala zepředu dozadu a konečně je uvolnila. Chtěla šťouch-nout do dna ještě jednou. Vtom si však uvědomila, že sice nemohou dál, ale napořád tu nezůstanou. Hla-dina stoupne, voda je zase nadnese a mohou se vrátit stejnou cestou, jakou sem připluli. Ne. Nemají, proč se strachovat.

„Co kdybychom se ještě trochu nasnídali?" na-vrhla.

„Proč ne," souhlasil Roger.

„Zbyly nám ještě dva banány," řekla Titty.

Nad mraky vystoupilo slunce, obloha modře zazá-řila a cestovatelé dojedli poslední zásoby a znovu se rozhlédli.

„Jedno je jisté," řekl Roger. „Mnohem lepší je uvíznout na našem Čaroději, než se plácet na mělčině uprostřed Rudého moře. A jestli tu žádný průliv ne-vede, tak nám to nemusí vadit."

Titty se zahleděla na nízké břehy na východě a na jihu a pak se obrátila k ostrovu Husic liščích. „Už jsme určitě v polovině cesty," řekla. „A tamhle před námi je další voda."

„Jenomže mezi tou vodou a námi leží jen bahno," řekl Roger.

Titty si stoupila na přední sedačku, každou nohu po jedné straně stěžně, jednou rukou se přidržovala a v druhé měla dalekohled. Opravdu se před nimi prostírá bahno. Všechno nasvědčuje tomu, že uvízli na dně někde v zátočině. Bahno se táhne doprava i doleva k nízké zelené čáře země. Přímě před nimi, za vším tím bahnem, je však zase voda, další zátoka, která se zařezává do bahna u protějšího břehu. Titty si ji pozorně prohlížela.

„Poslyš, Rogere," řekla. „Nemohl bys vyšplhat na stěžně? Lodka se pod tebou ani nehne. Zaručeně se nepřevrátí. A já si pro jistotu sednu na dno."

„Jasně že můžu," řekl Roger.

„Tak vylez a podívej se na tu vodu za bahnem."

Roger se hbitě vyšplhal na stěžně, přidržel se a rozhlížel.

„Je to čistě jen voda," řekl.

„A nepřiblížila se trochu?"

Roger se podíval. „Samozřejmě," řekl. „Je přece příliv."

„Tak tu ještě musí nějaká cesta vést," řekla Titty. „Jak by se sem jinak ten příliv dostal? Odkud by se ta voda vzala?"

Na to jí nikdo neodpověděl. Ze stěžně bylo jasně vidět, že přes bahnité prostory se k sobě blíží dvě vodní plochy. Po jedné z nich sem připluli. A druhá se jim rozlévala vstříc.

„Kdy se asi slejou?" uvažoval Roger. „Poslyš, já slezu dolů, donekonečna tu viset nemůžu."

„Tak přece jenom proplujeme," řekla Titty.

Obě hladiny se k sobě pomalu přibližovaly. Čaro-děj se pohnul, kousíček vyplul a zase se zastavil. Ti-tty se horlivě skláněla nad mapou, a jak jen nejlépe uměla, zakreslovala všechno, co z pobřeží viděla. Ro-ger ji pozoroval.

„U téhle zátoky jsem byl," řekl. „Ale nevede až na druhou stranu. John doufal, že ano, ale ukázalo se, že ne."

„Zakreslil ji do mapy?"

„Zakreslil."

„Tak je to dobré," řekla Titty. „To nám pomůže," a pečlivě si určila kompasem směr k hluboké rozsedy-lině v pobřeží.

„Jihovýchod," řekla, nakreslila přímku a zapsala vedle ní tužkou poměrnou polohu.

Nebylo ještě dost hluboko, aby Čaroděj vyplul, ale voda pod ním se kousek po kousku blížila k hla-dině, která se rozlévala za bahnem. Široký bahnitý břeh mezi oběma hladinami se ustavičně zmenšo-val. Změnil se v úzkou šíji, oddělující dvě vodní plo-chy. A za chvíli zmizela, i ta šíje. Vody se nad ní spojily.

„Rogere," řekla Titty. „Už vím, kam musíme plout. Tam k tomu místu, odkud se přivalila voda. Asi tak k severovýchodu."

„Pohnuli jsme se... A už jsme zas uvízli... A teď jsme se zase pohnuli. Víš co, vztyčíme plachtu, a až vyplujeme, požene nás vítr."

Vztyčili plachtu, a protože měli dost hluboko po-sazené kormidlo, vytáhli je z vody a dohodli se, že budou raději kormidlovat veslem.

„Kormidlo už za žádnou cenu nesmíme rozbít," řekl Roger.

Každých pár minut se lodka zarazila, pohnula a zase zarazila. A náhle vyplula a hladce klouzala po vodě, stále rychleji a rychleji.

„Směr severovýchod," řekla Titty. „Severovýchod. Vyrovnávej ji veslem. Nasadím zase kormidlo. Plu-jeme si teď báječně."

„Taky je větší hloubka," řekl Roger. „A vítr nám fouká zezadu, takže ani nemusíme spouštět ploutev."

„Přece jen to dokážeme!" zvolala Titty. „Doká-žeme to!"

Lodička plula pořád rychleji a rychleji po mírné hladině. K místu, kde se u ostrova Husic liščích ro-zestupovaly břehy, měla ještě daleko. Ale po jiném průlivu nebylo nikde ani památky. Po levoboku i pravoboku se před lodí sbíhaly břehy blíž a blíž. I Titty se už začínala bát, že ty dvě čáry země se náhle spojí a že vlastně vplouvají s Rogerem do zátoky. A

čas jen letěl. Když se teď budou muset vrátit, stihnou to vůbec do tábora, než připluje Hastman? A to měli mít všechno připravené a sbalené! Propána, copak jsem už zas všechno zbabrala? řekla si Titty v du-chu. A vtom si uvědomila, že i když jí teď voda při-padá jako jediná souvislá hladina, ještě před chvílí se dělila na hladiny dvě, a i když se sem jedna ta voda dostala kolem ostrova Husic liščích, musela druhá přijít odjinud.

„Rákosí před přídí!“ volal Roger. „Je ho spousta.“

„Já vím,“ řekla Titty.

„Jsou tady hráze,“ křičel Roger. „Poslyš, Titty, bu-deme se muset vrátit.“

„Pluj pořád dál,“ velela Titty.

„Rozkaz, pane!... Držím směr.“

Lodička plula rychle dál. Napravo i nalevo před ní trčely z vody trsy rákosí. Hráz, která tu chránila zemi před záplavami, se stále přibližovala. Zdálo se, že nikde není místo, kudy by se dalo proplout.

„Tamhle je mezera!“ zvolala Titty. „Tyhle dvě hráze se nespojují.“

„Za chvíli jsme na dně,“ řekl Roger.

„Jsou tu všude bažiny,“ řekla mu Titty. „Mám otočit?“

„Ano... Ne... Počkej chvíli... Drž pořád stej-ný směr... Vidím na druhé straně vodu!“

Čím dál tím víc se blížili k bažinám, hroudám bah-na, vroubeným zeleným šlemem, s úzkými pramenky vody a vysokým rákosím. Ze břehu vybíhaly co chvíli malé zátočinky, ale nikde pořádný průliv. Žádná z těch zátočinek jako by nevedla bažinami dál než pár yardů.

„Tahle je nejdelší,“ ukázal Roger.

„Anebo tahle,“ řekla Titty.

Na dlouhé vybírání neměli čas. Všude kolem se vršily kopečky slizkého bahna. Úzká strouha, v níž se octli, jedna z mnoha, kterou tu kolem viděli, zatáče-la doprava, potom doleva a zase doprava. Ucítily, jak se Čaroděj tře o bahno. Dotkl se dna, dotkl se ještě jednou a pak v něm uvízl.

„Ježkovy oči!“ řekl Roger. „A není tu ani místo na otočení!“

„Musíme dál,“ řekla Titty. „Na druhé straně je otevřená voda, ale jen se k ní dostat!“

Vystoupili z loďky a pokoušeli se ji nazvednout, ale nohy jim klouzaly a bořily se jim do bahna.

Roger překlápěl jeden ten vršíček a šel se podí-vat na další klikatou strouhu. „Poslyš, Titty, pořád je ještě příliv,“ volal. „Asi to bude trvat ještě dost dlouho, než voda vystoupí nejvýš.“

„Propána!“ řekla Titty. „To taky doufám. Než bude příliv největší, máme mít sbalený tábor, a jestli se nevrátíme, než ostatní vstanou, hrozně se na nás rozčílí.“

„Myslíš, že na nás tatínek počká?“ ptal se Ro-ger.

„Musíme se vrátit, než přijede,“ řekla Titty. Na-jednou si s hrůzou představila, jak cestovatelé čekají na břehu, záchranná loď už připlouvá a dva první námořníci pořád ještě chybí, a jak se John všemožně snaží to vysvětlit. Ale co může vysvětlovat, když ani neví, kde jsou? A oni nemohou tam ani zpátky a trčí tu na dohled od otevřených vod. A tu si najednou povšimla, že všechno to vysoké útlé rákosí vyrůstající z bažin má na stvolech v jedné výšce kroužek od vodního kalu.

„Rogere, všechno kolem tu bude zatopené,“ řekla. „Musíme jenom počkat.“

„Ale máme čas?“ ptal se Roger. „Poslyš, neměl bych vylézt na souš a zasignalizovat ostatním, aby nám přišli na pomoc?“

„Ne, jen to ne,“ řekla Titty. „Ještě bys uvízl v bahně. A co by pro nás mohli udělat? Musíme po-čkat, dokud nestoupne voda.“

„Dobrá,“ ustoupil Roger. Vzal do ruky dalekohled. „Podívej, tamhle jsou rybáci. Potápějí se... A sní-dají.“

„Vždyť už jsi snidal,“ řekla mu Titty. „Snad ne-máš zase hlad?“

„Ani moc ne,“ řekl Roger a přitáhl si ještě trochu opasek.

„Musíme počkat,“ opakovala Titty. „Některé ty vršíčky jsou už pod vodou. Podívej. Ta loď je ale zřízená! Měli bychom ji uvnitř trochu omýt od bahna.“

Kousek po kousku voda stoupala. Bažiny se pro-měnily v množství maličkých ostrůvků. Ve vodě stá-lo rákosí. Titty se dívala před sebe a snažila si vzpo-menout, kde se voda objevila nejdříve. Tam bude teď největší hloubka.

Lodička se pohnula, pohnula se ještě jednou a s po-řád ještě napjatou plachtou vyplula.

„Dokud neproplujeme, budu radši kormidlovat,“ řekla Titty. „A ty zatím drž stráž.“

Loďka plula dál a Titty se vyhýbala místům, kde bylo rákosí nejhustší. Bylo jí, jako by kormidlovala zaplavenou loukou a musela se vyhýbat bodlákům.

Najednou Roger vykřikl: „Plachta! Plachta! Vidíš, Titty, všimli si, že jsme zmizeli, a John nás jel hle-dat.“

Titty záupěla. To bylo vůbec to nejhorší, co se jim mohlo stát. Jestli John všeho kvůli nim nechal, ne-bude tábor včas sbalený, a až připluje Hastman, za-stihne je úplně nepřipravené. Tím by se všechno zka-zilo a její dobré úmysly by zase vedly jen k špatným koncům.

„Není to John,“ volala hlídka. „Jsou to Amazonky. John je asi poslal místo sebe.“

„Jezuskote, kdybych aspoň věděla, kolik je ho-din!“ řekla Titty.

Rákosí ve vodě ubývalo a bylo i nižší. Loďka se dotkla dvakrát dna, ale nezarazila se.

„Propluli jsme!“ křičel Roger. „Dokázali jsme to! Vidím už náš ostrov a domorodý kraal.“

„Pojď kormidlovat,“ řekla mu Titty. Zadívala se na kompas. „Směr jižní. Ten by měl být teď nejlepší. Ty kormidluj a já to všechno zanesu do mapy.“

Druhá loďka plula proti větru a řítila se jim na-proti. Peggy kormidlovala a Nancy na ně vítězoslav-ně mávala jakýmsi papírem.

„Ahoj!“ křičela. „Dokázaly jsme to! Obepluly jsme Rašelinnou říši. Takže tam je to prozkoumané. John přece jen tu mapu dodělá.“

Titty na ni zamávala svou mapou.

„Objevíli jsme Severozápadní cestu!“ volala. „Ko-lik je hodin?“

„Nevím. Moje hodinky má Zuzana. Poslyš, snad jste to neobepluli úplně kolem dokola?“

„Jasně že obepluli,“ křičel Roger. „Snídali jsme ještě před východem slunce.“

„My nesnídaly vůbec,“ vzdychla si Peggy.

„Taky jsme neměly hlad,“ prohlásila Nancy rázně. „Víte co? Vezmem to domů o závod.“

Roger pohlédl na Titty. Kormidlovala lépe než on a Roger to dobře věděl.

„Kormidluj ty, Rogere,“ řekla Titty. „A ukaž, co umíš. Já musím dokončit mapu.“

A tak se obě výpravy řítily bok po boku zátokou k Záhadným vodám.

„Sbalili jste si stany?“ volala Nancy.

„Ne.“

„My taky ne.“

„Poslyš, Nancy,“ řekla Titty. „Už není příliv. Asi je zrovna nejvyšší hladina vody.“

„U všech kozlů rohatých, myslíš, že o tom nevím?“ zvolala Nancy. „Ale víc už to ani natírat nemůžeme. Však oni se nebudou zlobit, až se dovědí, co jsme vypátrali. A Hastrmana ještě není ani vidět...“

Vtom však obě lodičky vyrazily bok po boku ze zátoky a docela nablízku se jim objevil Hastrman, který křižoval Záhadné vody a z kosových příček se mu třepetal Modrý Petr.

„Propána! Ach propánakrále!“ zabědovala Titty.

„Zatraceně!“ zalátelela Nancy.

„Tamhle jsou! Jsou tam všichni!“ volal Roger. „Úhoři, Mastodont a všichni ostatní... A mají strže-né stany...“

„Viš co, radši pořádně kormidluj,“ řekla mu Titty a rozechvělými prsty nakreslila do mapy čáru, která měla být rovná, ale zdaleka rovná nebyla.

Kapitola XXXI

ROZLOUČENÍ S ÚHOŘI

Obě lodičky se přihnaly do zátoky společně, Světluš-ka o půl lodní délky napřed.

„Kdybys kormidlovala, mohli jsme vyhrát,“ řekl Roger.

„Jenže já nemohla,“ řekla Titty. „Vedl sis výbor-ně. A mapa je hotová... aspoň tak hotová, že se ten kus může přikreslit k ostatním... a tak moc jsme se zase nezdrželi... a podívej, podívej, naložili celý tá-bor do loďek Úhořů.“ Vstrčila si tužku a gumu do kapsy. „Tak přece jen všechno dobře dopadne,“ řekla a ohlédla se. Hastrman už vplouval do zátoky.

Ma-minka kormidlovala a tatínek stál na přídi, připraven spustit kotvu. Titty se zadívala kupředu. Všechny čtyři loďky Úhořů čekaly na vodě, naložené až po okraj, v každé z nich u vesel divoch. Stany zmizely. John, Zuzana a Bridget stáli na přístavišti a u nohou na kraji slatin jim šplíchala voda. John zuřivě mával. Bridget držela v náruči Sindibáda a zároveň se snažila mávat kapesníkem a patřičně uvítat záchranou loď. Zuzana držela v ruce rendlík, na který se asi zapomnělo.

„Tak jsme zachráněni!“ řekla Nancy, jak stála u stěžně Světlušky a připravovala se ke spuštění plachty. „To se vám povedlo, Úhoři!“

Pak zaslechli Mastodonta, jak volá na divochy: „Počkejte, až zakotví. Uhněte mu, ať se může otočit.“

Honem spust' vlajku, Titty,“ volal John ze břehu.

„Otoč loď na chvílku trochu k návětrí a pak to vem rovnou k přístavišti, Rogere,“ řekla Titty. „TEĎ!“

Vzápětí už plachta klesla. Titty vytáhla spouštěcí ploutev a Čaroděj plul ještě kousek dál a přirazil přímo u přístaviště.

„Poslyš, Titty,“ řekl John. „To jste to zase vyvedli! Taky jste mohli počkat a zazávodit si až v Pin Millu. Dobře jsi věděla, že tatínek připluje, až bude vrcholit příliv.“

„Jen se uklidni, kapitáne, jen se uklidni.“ Světluš-ka hladce zastavila vedle Čaroděje a na břeh vysko-čila Nancy. „Titty si nevyrazila na žádné závody. A my taky ne. Prozkoumali s Rogerem Severozápadní cestu. A my zas Severovýchodní. Mapa je přece jen hotová. Ukaž mu ji, Titty.“ A sama zamávala Johnovi mapou před nosem. „Musíme to tam jen dokreslit. Rašelinná říše je opravdu ostrov. A Ostružinové po-břeží taky. A kdo přijel pozdě? Nikdo! Tisíc láteř, copak to nechápeš?“

Titty neřekla nic. Jen mlčky předala Johnovi ma-pu se všemi směry vyznačenými, s pobřežím zakresle-ným a s řadou teček, která vyznačovala plavbu Čaro-děje od pobřeží přes Severní moře.

John si chvíli mapu nevěřicně prohlížel, a když mu pak zachřestění od vody prozradilo, že Hastrman spustil kotvu, ohlédl se a viděl, jak od pobřeží vyra-zily čtyři loďky divochů naložené veškerým vybave-ním tábora. Všechno je připravené, přesně jak si to tatínek přál. Neztratili ani minutu. V poslední chvíli se jejich prohra změnila ve vítězství. Mapa souostroví bude přece jen dokončena. Všechno je hotovo, zbývá jen doplnit poslední údaje a obtáhnout je doma inkoustem a barvami. Nemohl ani promluvit, jen chy-til Titty za ruku a pevně ji stiskl.

„A nám ruku nepodáš?“ smála se Nancy. Jak stáli na přístavišti, začali si všichni vesele potřásat ru-kama.

„Snídali jste vůbec?“ ptala se Zuzana.

„To jsou vajíčka?“ řekl Roger, nazvedl pokličku Zuzanina rendlíku a honem se podíval, co je pod ní.

„Natvrdo vařená a vystydlá,“ řekla Zuzana.

„A komu to vadí?“ ozvala se Nancy. „Jenom je hezky rozdej.“

„Pospěšte si,“ volala Bridget. „Čekáme už jen na vaše loďky. Sindibád si chce nastoupit.“

Hastrman plul obloukem proti větru a pomalu se zastavil.

Cák ho. Hrrrrrrrr... Kotevní řetěz se rychle vy-tácel. Komodor Walker jej upevnil, přitáhl vrcholové táhlo a konečně se rozhlédl.

„Tak vidíš, Marie," řekl. „Přece jen dovedou po-slouchat. Stany mají stržené a všechno připravené. Ale kde u všech d'asů nabrali tolik lodí?"

K Hastrmanovi se blížily čtyři těžce naložené člu-ny. Ostatní lodky ještě čekaly u přístaviště a jejich posádky čile svinovaly plachty.

„Ale co je to za děti?" podivila se paní Walkerová. „Naše jsem už spočítala. Je tam Bridget, Zuzana, John, Titty, Roger i Blackettovic děvčata. Jsou všech-ni na břehu. Ale kdo je tohle?"

„Nejspíš kamarádi," řekl komodor Walker. „Proto si asi ti naši blázni místo balení někde plachtili. Už jsem si myslel, že je budu muset postavit před váleč-ný soud. Ale zdá se, že udělali všechno přesně tak, jak jsem jim nařídil."

Čtyři těžce naložené lodky byly už skoro u Hastrmana.

„Ahoj!" zvolal komodor Walker. „Kdopak jste?"

Daisy přestala veslovat, zeširoka se usmála a uká-zala nejdřív na Hastrmana a na balíky, které jí téměř zaplňovaly lodičku, a pak na cestovatele na břehu a znovu na Hastrmana.

A potom promluvila.

„Ilalog orusagún."

„Promiňte, nerozuměl jsem vám," omlouval se ko-modor Walker. „Neřekla byste to ještě jednou?"

„Ilalog," řekla Daisy a ukázala na sebe. „Orus," ukázala na cestovatele na přístavišti... „Agún ..."

Další tři cizí děti přestaly také veslovat a dívaly se nejdřív na Daisy a pak na paní Walkerovou.

„Divoši," dovтіpila se paní Walkerová.

„Samozřejmě," řekl komodor Walker. „Taky mě to mohlo napadnout." Spustil z lodního boku dva chrániče a ukázal je divochům.

„Vidět?" zeptal se jich. „Uvázat k boku. A hezky rychle."

Daisy přirazila s loďkou trochu blíž a rychle udělovala ostatním rozkazy v jakémisi neznámém ja-zyce.

„Chytat," řekl komodor Walker. Hodil lano klid-ně se usmívajícímu Tátovi a spustil dva další chrá-niče z druhého boku.

„A ty uvázat. Ale pevně." Za chvíli byly už obě lodky divochů připoutané k boku Hastrmana. „A teď všechno vyházet nahoru. Hezky rychle. Bum. Prásk. Bum." Obrátil se k paní Walkerové. „Ještě štěstí, že jsi s sebou vzala ty býčí oči," a pak zase k divochům: „A teď ty, černý muži. A ty, silný muži. Uvázat za zádi. Vylézt nahoru. Pomocť nakládat."

Bylo až kupodivu, jak dobře mu divoši rozuměli.

Než se kdo nadál, nacpali kormidelní prostor Has-trmana rolemi lůžkovin, vaků se stany a kdovíčím ještě. Plné byly i paluby. V podpalubí ukládala Daisy různé věci se svými bratry a roznmlouvali přitom ja-zykem, který se nápadně podobal angličtině. Komo-dor Walker s Mastodontem zatím shazovali jeden balík za druhým po schůdcích do podpalubí a paní Walkerová házela náklad přídním otvorem a sou-časně si prohlížela skupinku na přístavišti.

To už vyplouvaly i lodě cestovatelů. Plachty měly uložené, stěžně sundané a vajíčka natvrdo také ne-přišla nazmar.

„Ahoj, John," řekl tatínek. „Jsi pašák. Když jsme vplouvali do zátoky a viděl jsem vaše plachty, myslel jsem, že všechno doháníte na poslední chvíli, ale spletl jsem se. Klapě vám to tu bezvadně a nepromarnili jste ani minutu. Hod' mi poutací lano."

John už otvíral ústa a chystal se něco říct, ale ra-ději mlčel. Nakonec všechno dopadlo skvěle. Mohlo snad být něco úchvatnějšího, než když divoši přivezli na svých člunech stany, spací pytle a všechno vyba-vení výpravy k boku Hastrmana přesně ve chvíli, kdy klesla kotva?

„Ahoj, Bridget," řekla maminka. „Vezmu si od tebe kotě. Ukaž, podám ti ruku a pomůžu ti na loď. Ahoj, Zuzano. Všichni v pořádku? Nikomu se nic nestalo?"

„Ani se nemusíš ptát," řekl tatínek. „Jenom se na ně podívej... Tak co, John, jak jste pokročili s ma-pou? Moc asi ne, vid'?"

„Mapa je hotová," řekl John.

„Cože? Úplně hotová? Ale včera jsi myslím poví-dal, že na ní máte ještě hodně práce."

„Zbývaly jenom dva kousky," řekl John. „Jeden doplnili Titty s Rogerem a druhý Nancy a Peggy. Za-kreslíme je cestou domů."

Rozbalil desky s mapou. Tatínek se na mapu se zájmem zadíval.

„Vy jste ji celou dokončili?... Tak tomu říkám výkon. Vždyť je to úplně mistrovské dílo. Tady po-znávám Tittinu ruku. Tenhle mrož... promiňte... tuleň... je snad nejhezčí. A moc se mi líbí vaši bu-voli ..."

„Ještě jsme to samozřejmě nestačili obtáhnout inkoustem," řekla Titty. „Dodělám to dneska a po-řádně odliším všechny výpravy různým tečkováním."

„Už takhle je to vynikající mapa," řekl tatínek. „Jen se podívej, Marie. Ale co je to tady v horním rohu? Výprava k záhadným archipelagům? Vlaštov-ky, Amazonky a Úhoři... Úhoři?"

„To je jejich kmen," vysvětlovala Titty.

„Bez nich bychom to nedokázali," přiznal John.

„Všichni do jednoho nám pomohli. Tak třeba když jsme potřebovali prozkoumat horní vody a Mangové ostrovy, měli jsme šest lodí..."

„Moc užiteční divoši," řekl tatínek a rozhlížel se po Úhořích. „Kdepak máme ten pytlík býčích očí? Rozdej jim je, Marie. Vidíš, s takovými divochy se člověk vždycky rád setká. Škoda že neumějí anglicky. Hej, vy tam. Zvejk. Zvejk. Cuc. Cuc. Býčí oči. Pěkně sladké... a trochu větrové."

„Jak jste poznali, že jsou to divoši?" ptala se Titty.

„Poznali jsme to hned," řekl komodor Walker. „Taky na to vypadají, ne? Mají v očích divoký po-hled."

„Měl jste je vidět včera," řekla Nancy, která připlula na Světlušce a čekala, až bude moci zatočit k lodnímu boku.
„Ahoj, pirátky," řekl komodor Walker. „Maminka už vás čeká v Londýně, aby vás trochu vydrhla a zcivilizovala, než vás zas pošle do školy."

„Bylo to tu senzační," zvolaly jedním dechem Nancy a Peggy.

„Ahoj, Rogere. Nebyl jsi doufám odkázán na poslední zbytky potravy. Ještě štěstí, že jsme vás stačili zachránit, než všechno jídlo došlo."

Vtom se přihn timer a rozduchal Bridget vlasy.

„Bridget!" vykřikla maminka. „Jak to vypadáš? Co to máš rudého na čele?"

„Krev," odpověděla Bridget. „Krev. Udělali si ze mě lidskou oběť. Ale neboj se. Daisy říká, že to pustí kapkou terpentýnu. A Sindibáda nepozdravil nikdo!"

„Ahoj, Sindibáde," řekli tatínek s maminkou společně.

Za chvíli byly už obě lodičky cestovatelů, Čaroděj i Světluška, připoutány k zádi a připraveny na dlouhou plavbu do Pin Millu. Na Hastmanovi se hemžilo třináct lidí a kotě - tatínek, maminka a celé úhoří bratrstvo. Posedávali na přídě, seděli na střeše kajuty, chodili si dolů prohlížet přečpanou kajutu a zase vylézali nahoru. Sáček s býčími oky putoval z ruky do ruky a nad lodí se vznášela silná mentolová vůně.

„Co je, proboha, tohle?" zeptal se komodor Walker, když Daisy podala Johnovi totem, o který až dosud pečovala.

„Totem," řekl John.

„Totem Úhořů," vysvětlovala Daisy, ale vtom si uvědomila, že neumí anglicky, a honem dodala: „Ila-Iog... oris... ila... ila... belango ..."

„Ach tak," odpověděl komodor Walker. „Je mi to naprosto jasné."

„Chcete si ho vzít s sebou?" ptala se maminka. „Někdo si na něm musel dát moc záležet"

„Udělal ho Mastodont," řekla Titty.

„Vynikající práce," pravil komodor Walker. „Ale kdo z vás je Mastodont?"

Mastodont se ostýchavě usmál.

„Měl bys vidět, jaké za sebou nechává stopy," ozval se Roger.

„A nechce si ten totem nechat?" zeptala se maminka.

Mastodont zavrtěl hlavou.

„Orus belango," řekla Daisy.

„Teď je náš," vysvětlovala Titty. „Dal nám ho. Patříme taky do kmene."

„Máme v sobě plno úhoří krve," hlásil Roger.

„Naočkovali jsme si ji," dodala Nancy.

„A mně tekla krev ze všech nejvíce," chlubila se Bridget.

„Nemusíš mít strach, mami," řekla Zuzana. „Hned jsme všem rány najódováli."

„Tak se mi zdá, Marie, že nás doma čeká o téhle výpravě hodně vyprávění," řekl tatínek. „Ten totem bychom mohli upevnit nahoru na stěžeň. A zavěsit na něj místo vlajky Bridgetinu mašli do vlasů. Ale kde máte lodní vlajky?"

Vývěsíme je na přídě a sundám hned Modrého Petra."

„To už opravdu musíme pryč?" ptala se Titty.

„Ano... Měl jsem se pro vás vlastně stavět už včera, ale nedostal jsem se včas z Londýna."

„To je dobře," řekla Nancy.

„Proč?"

Všichni zmlkli. Vždyť ještě včera vezli do opravy kormidlo... Jedna polovina výpravy hledala druhou ... Egyptané uvízli uprostřed Rudého moře, obklopeni ze všech stran vodou ... Divoši přepadli tábor ... Pořádalo se koroborí a předkládala lidská oběť ... Na mapě by zůstala strašlivě bílá místa ... Každého napadlo množství důvodů, proč je vlastně dobře, že se komodor zdržel v Londýně.

„Zuzano," řekla maminka. „Nedorozumím se s tvými přáteli, ale snad bys mi mohla tlumočit... Omluv nás, prosím tě, jak moc nás mrzí, že musíme odplout tak narychlo, a řekni jim, že se s nimi pokusíme zase sejít o příštích prázdninách."

„Mají svou loď," řekl John. „Ještě větší než Hastman."

„Ať nás tedy přijedou navštívit do Shotley, udělají nám velkou radost."

„Děkujeme mnohokrát," řekla k překvapení všech kolem Daisy.

„Já myslela, že neumíš anglicky."

„Vlastně tak trochu umím," řekla Daisy a rozesmála se.

„A teď všichni na břeh!" zavolal komodor Walker a přešel na příd. Po celé lodi vypuklo velké loučení.

John s Rogerem se rozběhli k přídě vytáhnout s tatínkem kotevní řetěz.

Divoši naskákali do válečných kánoí a odrazili.

A tu začal komodor Walker zpívat:

Na shledanou a sbohem, ušlechtilí divoši, stateční divoši, musíme sbohem dát, nebo dostali jsme rozkaz a do Anglie plujem, přes širé moře ještě jedenkrát.

„Karabangbaraka!" volali cestovatelé.

„Nebojte se, naši to nikomu neprozradí," volala Titty, když si všimla, jak ustaraně se podíval Mastodont na Daisy.

„Akarabgnadabarak!" křičeli tři divoši.

„Akarabgnadabarak!" zavolal čtvrtý.

„Kotva se zvedla od dna," volal kapitán Walker. „Chop se kormidla, Johně."

John se rozběhl na záď ke kormidlu. Kapitán Walker vztyčoval stěhovou plachtu. Nahoře na stěžni se skvostně vyjímal totem Úhořů, obrovský úhoř, nařezaný na červeno, modro a zeleno, s dlouhou bílou stuhou, která se třepetala

ve větru. Nancy a Titty sundaly ze stožárů vlajky, a když tatínek stáhl Mod-rého Petra, vyvěsily místo něho menší vlaječky, na jednu příčku s vlaštovkou a na druhou s lebkou a zkříženými hnáty.

Na čtyřech kánoích provolávali divoši slávu od-plouvajícím cestovatelům a z Hastrmana jim stejně halasně odpovídali cestovatelé.

Brzy se jim však čluny divochů skryly za zemí. Hastrman, za zádi připoutaného Čaroděje a k němu Světlušku, vyplul po Záhadných vodách k širému mo-ři. Minul boji, označující křižovatku vodních cest. Nedaleko kotvila misionářská loď Čejka. Cestovatelé měli na chvíli dojem, že na ně misionáři zamávali, ale docela určitě to nevěděli. Pak se jim misionářská loď skryla za ostrovem Pazourků a Hastrman zamířil k domovskému přístavu. Příznivý vítr a vlny odlivu ho poháněly dál a dál přes třpytivý záliv. Cestovatelé, namačkaní na palubě, se ohlédlí za zád' a dívali se, jak jim ostrovy Záhadného archipelagu opět splývají do dlouhé nepřerušované čáry na obzoru.